

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 20 / Sayı: 231 / Mart 2001

SABRIMIZ KALMADI

YA ÖZGÜRLÜK YA SERHILDAN

Güneş baharla birlikte her zamankinden daha fazla ısıtıyor, halklar her zamankinden daha fazla özgürlüğe yaklaşıyor. Demokratik laik temelde oligarşi aşılıyor. Mezopotamya, Anadolu ve tüm Ortadoğu halklarına Newroz'un barış ve kardeşlik getirmesini diliyorum.

Abdullah Öcalan

Kadın ideolojisi sosyal bir ideolojidir

ABDULLAH ÖCALAN

Emekçi kadınlar günü dolayısıyla bütün dünya kadınlarının özgürlük mücadelesini selamlıyorum. İnanıyorum ki, böyle bir sorun ciddi olarak sosyal mücadeleler gündemine girmiştir. Sosyalizmin güncelleşmesiyle birlikte, partimizin bu soruna çok ciddi eğilmesi; salt Kürdistan'daki kurtuluşla sınırlı kalmayıp, başta Ortadoğu olmak üzere dünyadaki yeni sosyal mücadelelere de kadın boyutunda oldukça iddialı ve yaratıcılığı içeren bir yaklaşım göstermesi büyük önem taşımaktadır. Bunun için her şeyden önce bir kadın kurtuluş ideolojisinden bahsetmek gerekiyor.

Sayfa 16'da

Tüm kadro ve parti çalışanlarına

Siyasal hamleyi gerçekleştirelim savunma çizgimizi güçlendirelim

PKK Başkanlık Konseyi

Parti yönetimimiz yaptığı tartışma ve aldığı kararlar temelinde, pratikte de en başarılı sonuçları alma kararlılığına kendisini ulaştırmıştır. İşbölümünü bu temelde yaparak, bu mücadele yılında pratik uygulamayı böyle bir anlayış ve ruhla çok etkili bir biçimde geliştirecek ve bütün parti çalışmalarımızı yönetecektir. Böyle bir kararlılığa, azme ve dinamizme ulaşmış durumdadır.

Sayfa 3'te

İçindekiler

2001 NEWROZU

Serhıldana kalkan Kürdün kongresi oldu

Binlerce yılın öfkesi, özlemi 15 Şubat'la birlikte sokaklara döküldü. 21 Mart 2001 tarihinde ise zirveye ulaştı. Kürtler, sadece Kürdistan'da değil, dünyanın dört bir yanında coştu, bu coşkusunu örgütlü bir şekilde dile getirdi, ortak özlemlerini haykırdı. Bu özlemler ortak sloganlarda dile geldi. Kürtler bu tutumlarıyla belki de tarihlerinde ilk kez insanlığın hayranlığını bu denli üzerlerine çektiler. Onların eylemi için kısaca "Şahane!" denildi. Görkemli olduğu, böylesi bir şeyin şimdiye kadar yaşanmadığı belirtildi. Kürtler yarattıkları bu coşku dalgasıyla kimileri için kıyıya vurulma tehlikesini yaratırken, dostları için de özgürlük ütopyası "Güneş Ülkesi" düşlerinin çok yakında gerçekleşeceğini gösterdi. Kısacası, son bir aylık etkinliğin zirvesi olan 21 Mart günü Kürtler, belleklerden silinmeyecek bir tarih yazdı. Başkan Apo'nun yarattığı halktan da ancak bu beklenirdi. Kürtler bunun için Başkan Apo'nun halkı, yoldaşı olduğunu göstermenin adı olan Newroz'u böyle kutladı.

Partimiz PKK'nin uluslararası komployu boşa çıkarma ve zaferi yaratma kararını açığa çıkaran Olağanüstü VII. Kongre sonrası, hem kendi içinde ve hem de dışarda yarattığı gelişmeleri doğru anlamadan, elbette ortaya çıkan bu Newroz gerçeğini anlamak mümkün olmaz. Tarihi kökeni oldukça derinlere, 2500 yıl öncesine uzanan Newroz'un; binlerce yıldır susturulmuş, öldürülmüş, mezara konulmuş ve alnına *"Bir daha dirilemez"* diye yazılmış bir halk tarafından böylesine destansı bir kutlamayla yaşatılması elbette birden bire ortaya çıkmadı. *Demirci Kawa*'dan başlayıp bugüne ulaşan direnmenin, özgürlük, kardeşlik ve insanlık ülküsünün Çağdaş Kawalar'la nasıl doruğa ulaştığı, Çağdaş MED hareketiyle nasıl kalıcılaştığı ve Zerdeşt, Kyaksar öncülüğünün nasıl çağdaşlaştırılarak insanlık öncülüğüne dönüştürüldüğünü, Önderliğimiz Başkan Apo'nun ve partimiz PKK'nin mücadele tarihinden anlayabiliriz. Onun için son bir ayın etkinliklerinde ve 21 Mart serhildanında yeni Kürde ruh veren Başkan Apo ve PKK'yi görmek gerekiyor. Orada ayaklanan, özgürlüğü haykıran bu ruhtur. Bu ruh, Başkanıyla, partisiyle birlikte olduğunu, onun stratejisini yaşama geçirmek istediğini dile getirmiştir. Bu dile getirişte, bir ulusal irade ortaya çıkmıştır.

21 Mart 2001 yılında gerçekleşen, bir ulusun kongresi olmuştur. Ve bu kongrede, bir manifesto, bir özgürlük bildirgesi yazılmıştır. Bu manifestoyu doğru okuyup anlayanlar bunu görebilir. Bunun matematiksel karşılığını partimiz sayısal olarak *"5 milyon Kürt eylemler içinde yer aldı"* diye değerlendirdi. Bu, sokakta olan 5 milyon, evlerinde, işlerinde olup da böylesi bir ruh içinde olan 15 milyonla birlikte en az 20 milyon Kürdün; 40 milyonluk Kürt halkının tümü adına bir ulusal iradeyi açığa çıkarmasıdır. Yani bir zamanlar belki sadece sloganmış gibi görünen *"PKK halktır"* sözünün pratik bir olgu olduğu kanıtlandı. İmralı'da atan yürekle bütünlüğü ifade eden *"Başkan Apo halktır"* sloganı da somut bir gerçeği gösterdi. Bir halkın şehitleriyle birlikte varolabileceği gerçeği de atılan sloganlarda, taşınan pankartlarda dile geldi. Kimlik, ulusal renklerle birlikte dışa vurdu. Sarı, kırmızı, yeşil renkler, yaş ve cinsiyet gözetmeksizin ortak özlemleri dile getirdi. Gözlemciler bunu, *"PKK'nin renkleri 21 Mart'ta hakimdi"* diye değerlendirdi. Tarih bu Newroz için, *"Kürtler artık özgürdür"* notunu TC'nin ulusal programındaki inkarına rağmen düştü. Aynı günlerde Türk oligarşisi de bir ulusal program yayınladı ve AB'ye sundu. Bu programın yazıldığı kağıtlarda olmayan Kürdün, sokaklarda, hem de önderiyle, partisiyle birlikte boy göstermesi, çelişkinin nereden kaynaklandığını gösterdi. Kağıtta olmasa da sokakta, hem de milyonlarcasıyla birlikte olan Kürt, daha somut bir program olarak kendisini ifade etti.

Bunun en görkemlisi Amed'de ortaya çıktı. Amed, tarihine yakışan rolü oynadı. Amed halkı Kürt halkının atan yüreği olduğunu bir kez daha kanıtladı. O yürek, Mazlum'la, Kemal'le, Hayri'yle, Zekiye'yle, Vedat Aydın'la güçlendirilmişti. O yürek buradan aldığı güç ve Önderliğinden aldığı inançla yarım milyonluk bir yüreğe, milyonluk yumruğa dönüştü. Yarım milyon insanın sesi hep birden ekmek, iş, sağlık demedi; sadece barış, özgürlük ve Önderliğini istedi. *"Bunlar olmadan yaşam olmaz"* dedi. Zaten *"şahane"* olan da buydu. Aç, işsiz, sağlıksız, parasız olan bunca insan neden *"özgürlük"* diyordu? Bu, bir ulusun insanlaşmasının ifadesi oluyor. Aç yaşanamaz, ama özgürlük olmadan da insanlaşılamaz. Aç kalan insanın ölmesi doğaldır, özgürlüksüz yaşanamayacağı iddiası ise insanlaşmanın ölçütüdür. İşte Kürt halkı burada insanlaşma düzeyini ortaya koydu. Bu düzey Kürtlerin bulunduğu her yerde kendini gösterdi.

Antep'te 30 bin, Adana'da 40 bin, İstanbul'da 40 bin, İzmir'de 50 bin, Mersin'de 70 bin, Konya'da 10 bin, Manisa'da 10 bin, Van'da 100 bin, Nusaybin'de 60 bin, Bingöl'de 10 bin, Urfa'da 20 bin, Hakkari'de 25 bin, Doğubeyazıt'ta 20 bin, Batman'da 100 bin, Amed'de 500 bin; Güney'de Halep'te 200 bin, Qamışlo'da 80 bin, Kobani'de 75 bin,Tirbesipi'de 60 bin, Derik'te 60 bin, Heseke'de 50 bin; Doğu'da Mahabat, Meriwan, Şehrizor, Sine ve Urmiye başta olmak üzere Tahran'da on binlerce; yine Büyük Güney'de Hewler, Süleymaniye, Zaxo, Duhok, Akra, Şaklawa gibi kentlerde on binlerce Kürt 21 Mart günü Newroz'u kutladı. Diasporada Avrupa başta olmak üzere, Rusya'da, Kafkaslarda, Amerika ve Kanada'da, Japonya'da, Avusturalya ve Balkanlardaki Kürtler de 21 Mart Newroz'una büyük coşkuyla on binlerle katıldı. Bu tablo sadece 21 Mart gününe ait olan ve bilinen blançoyu veriyor. Sayısı 10 binden aşağı olan etkinliklerin dışındaki gerçeklik bu. Birçok yerde partimizin çağrısına uyan Kürtler, Newroz kutlaması yasak olmasına rağmen, şiddete başvurmadan ve yüksek sayıda katılımla etkili bir şekilde kutlamalara katıldı.

Bu rakamlar, siyasetin matematikle olan bağlantısını ortaya koyuyor. Siyaset, kafalardan geçenler, ya da sözler, ilişkiler, yazılar, kararlar, tasarılar ve sloganlardan oluşmaz. Bunlar kitleyle bütünleştiğinde ve halkla buluştuğunda, siyasetin bir değeri, bir anlamı olur. Bir örgüt, öncülük, önderlik ancak böyle bir gücü açığa çıkardığı zaman "ben siyaset yapıyorum" ya da "siyasi bir gücüm" diyebilir. Onun için son bir ayın blançosu çıkarılıp dökümü yapıldığında, bu gücü açığa çıkaran siyasal önderliği daha iyi anlayabiliriz. Dolayısıyla Amed'de Kürt halkının coşkusu ve katılımı için söylenen *"şahane"* sözcüğünü öncülükle birlikte yorumlayabiliriz.

Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç şudur: Artık Kürtler hakkında 20. yüzyılın başında verilen inkar-imha kararı geçersizdir. Kürt ulusu kendi kaderini eline almıştır. Bu kaderi meydanlara, *"Ne İnkar, Ne Ayrılık, Demokratik Cumhuriyet!"* sloganı ile taşırmış, tercihinin ne olduğunu ve bunun nasıl gerçekleşeceğini ortaya koymuştur. Böylesi bir sonuca ulaşmanın öncülüğü konusunda da tercihini yapmıştır. Bunu, *"Dîsa Dîsa Serhildan, Serokê me Öcalan!"* ve *"Yüreğimiz İmralı'da atıyor!"* sloganlarında dile getirmiştir. Bu, Kürt ulusunun öncülüğünün, önderliğinin en net ifadesi olurken, uluslararası güçlere yapılan bir çağrı anlamına da gelmektedir. Önderlik ve Kürtler artık etle tırnak gibi birbirinden ayrılmaz hale gelmiştir. Bununla halkımız, Önderliğine bir halkın lideri gibi yaklaşılması gerektiği mesajını da vererek, Önderliğinin durumu karşısında duyarlı olduğunu ve olmaya devam edeceğini de göstermiştir.

Kürt halkı milyonlarla ifade edilen etkinlikleriyle, sadece Avrupa'ya değil, dünyaya da bir rapor sunmuş oldu. Bu *"Artık inkar ve imhaya yeter!"* anlamına gelirken, partimizin en son dile getirdiği *"Sabrımız Kalmadı, Ya Özgürlük Ya Serhildan!"* sloganıyla da bir uyumu göstermektedir. Yani Kürt halkı artık sabırsızdır. Serhildanlara katılımının sürekliliği de bunu göstermektedir. Bu, sürecin giderek daha etkin serhildan eylemlikleriyle de devam edeceğinin mesajıdır.

Diğer yandan Newroz serhildanlarıyla Kürt halkı politikadaki yerini ortaya koyarken, diplomatik olarak da esas alınması gereken güç olduğunu göstermiştir. Dünya, bölge ve diğer halklar karşısındaki konumunu ve nasıl bir güç olduğunu göstermesi açısından da dinamizmini ortaya koyan Kürt halkı, barışın ve özgür birliğin teminatı olma rolünü üstlenmiştir. Bunu *"Bijî Aşîtî"* sloganlarını sık sık tekrarlayarak ifade etmiştir. Şiddetten, rantçılıktan arınmış bir ülke ve bölge istemini tüm sloganlarında dile getirmiştir. 15 yıllık savaş boyunca 30 bin evladını şehit vermiş, 5 bin köyü yakılmış, milyonlarcası yurdundan kopmak zorunda kalmış bir halkın sadece barışı ve kardeşliği dile getirmesi ve bunun teminatı olduğunu göstermesi *"şahane"* bir durumu göstermektedir.

Bundan sadece faşistler, rantçılar, silah tacirleri ve siyaseti halkın dışında yapmak isteyip de halk önderlerine çamur atanlar rahatsızlık duymaktadır. Bunun dışında Kürt ve Türk halklarının temel istemi, başta Amed olmak üzere tüm alanlarda atılan sloganlarla dile getirilmiştir.

Bunun için NEWROZ 2001, Kürt serhildanının halk tarafından kararlaştırıldığı gün olmuştur. Halk, partisiyle ve Önderliğiyle uyum içinde olduğunu göstermiştir. Bu, uluslararası komplonun PKK'ye yönelik olarak geliştirdiği hesapların tutmayacağını göstermesi açısından da önemli bir uyarı olmuştur. PKK ve Başkan Apo'nun halk adına siyaset yapacak konumda olduğu ve bunun dikkate alınması gerektiği mesajını tüm siyasal güçler de almıştır.

Aynı günü "Newroz" olarak değil de "Nevruz" olarak kutlamak isteyen Türk oligarşi çevrelerinin içine düştüğü durum da, halkın kendilerine hiç inanmadığının ve bir avuç kaldıklarının bir ifadesi olmuştur. Onca devlet desteği ve propagandaya rağmen sadece resmi çevrelerden oluşan bu kutlamalara katılım; "Nevruz"un ne kadar inandırıcılıktan uzak ve sahte olduğunu göstermiştir. Oligarşi artık sadece Kürtler değil, Türk halkı karşısında da inandırıcılığını yitirmiştir. Türk halkı, "Nevruz"u değil "NEWROZ"u ilgi ve heyecanla izlemiştir.

Partimiz, NEWROZ serhildanından gerekli dersleri çıkararak, bu coşku ve isteme gerekli öncülüğü yapacak güçte olduğunu, Newroz sonrası yapmış olduğu değerlendirmelerde bir kez daha ortaya koymuştur. Bunu yaparken, kendisine "sosyalistim, demokratım, ilericiyim ve insanım" diyenlere de görevlerini hatırlatmıştır. Bunun gerekli çağrılarını yapmıştır. Zaten Newroz bir çağrıdır. Fakat bu çağrıya şimdiye kadar duyarsız yaklaşanların, artık bunu hissetmesinin zamanı gelmiştir.

Türk oligarşisi de, ortaya çıkan Newroz gerçeğinin büyük şaşkınlığını yaşamaktadır. Newroz öncesi yasaklama tutumunu büyük oranda sürdüremeyen oligarşi ve onun yürütme gücü hükümet, yaşanan ekonomik ve siyasal bunalım yükü altında ezilme sürecini yaşamaktadır. Buna karşı çözüm, *"Demokrasinin yolu Diyarbakır'dan geçer"* sözünün uygulanmasında yatmaktadır. Bunu Kürt halkı milyonlarla ortaya koymuştur. *"Güçlü Türkiye özgür Kürtlerle gerçekleşir"* mesajı tüm alanlarda verilmiştir. Önemli olan bu mesajı doğru algılayabilmek, rantçıların değil halkların çıkarlarını esas almaktır. Bugün oligarşinin en büyük açmazı budur. 15 yıllık savaşta 400 milyar dolar harcayan Türk oligarşisi, bugün Türkiye'nin 40 milyar dolarlık yardımla değil, özgürleşmiş Kürt halkıyla demokratikleşebileceğini görmelidir. Bu özgürlük dinamiği eğer Türk halkıyla buluşursa, mevcut Türkiye'yi bir kere değil, yüz kere yeniden inşa eder. Ve böylesi sorunların bir daha yaşanmasının da önüne geçilmiş olur. Genel Başkanımız Başkan APO'nun *"Demokratik Türkiye, Özgür Kürdistan"* sözünü böyle yorumlamak ve başta Türkiye olmak üzere, Ortadoğu halklarının çıkarının nereden geçtiğini doğru anlamak gerekmektedir.

Artık "Kürtler yoktur" anlayışını terk etmenin zamanıdır. Amed'de yaşanan o "şahane" NEWROZ, bunun en açık göstergesidir. Şimdi sadece Kürtler değil, aynı zamanda *"Özgür Kürtler var"* deme sırasıdır. Ekmek değil de özgürlük isteyen halkın gücünü kimse durduramaz; böylesi bir halk özgürlüğü için her şeyini vermeye hazır bir halk demektir. Özgürleşen bir halkın kazanacağı bir dünya olduğunu unutmamak gerekir. Kaybedecekleri değil de kazanacakları kendisine yakışan bu halkı artık anlamak gerekiyor. Kürt halkı ulusal programda olsun ya da olmasın özgür bir halk olarak "Bijî NEWROZ, Bijî Azadî, Bijî Yekitî," diye kendi diliyle haykırıyor ve ortak vatanda Demokratik Cumhuriyet için her şeyini ortaya koymaya hazır olduğunu gösteriyor. Başkan Apo ve O'nun partisi PKK, bu uğurda yapılması gerekenlerin ne olduğunu söylüyor. O'nun doğal üyesi, Başkan'ın yoldaşı ve halkı olan Kürtler de yapılması gerekeni layıkıyla yerine getiriyor, getirmeye de devam edecektir. Bir dahaki yılı 40 milyon Kürt kutlayacaktır. Önderlik, PKK ve halk, böylesi bir özgür Kürt ulusal topluluğu oluşturacaktır.

Sadece kahramanlarıyla yaşayan değil, kendisi kahramanlaşan halk özgürdür.

Serxwebûn'dan

Serxwebûn internet adresi:
www.Serxwebun.com
E-mail adresi:
Serxwebun@Serxwebun.com

Tüm kadro ve parti çalışanlarına

Siyasal hamleyi gerçekleştirelim savunma çizgimizi güçlendirelim

● PKK Başkanlık Konseyi

Geçtiğimiz ağustos ayında yapılan Parti Meclisi II. Toplantısı ardından geçen altı aylık süreci değerlendiren ve önümüzdeki yıl içinde yapılacak çalışmaları planlayarak kararlaştıran Parti Meclisi III. Toplantısı mart ayı başında yapıldı. İçinde bulunduğumuz siyasi-askeri durum gereği, bu toplantımızı geçmişteki toplantılarımıza göre biraz daha dar tutmak ve hızlı yürütmek zorunda kaldık. Buna rağmen, içinde bulunduğumuz dönemdeki parti sorunlarına ilişkin temel görevlerin kapsamlı bir tartışması yürütüldü. Çok yönlü bir durum değerlendirmesi yapıldı. Ayrıntılı karar düzeyi gerçekleştirildi ve uygun bir planlama ortaya çıkarıldı. Bütün parti çalışmalarını yeniden değerlendirerek kararlaştıran böyle bir toplantıyla yeni bir 15 Şubat ve Newroz yılına girişimiz önemli ve anlamlıdır. Toplantımızın plan ve kararları, tüm parti çalışmalarımıza yön verecek, bunların çok daha etkili ve başarılı gelişmesini sağlayacak bir içeriğe sahiptir. Bunu önümüzdeki pratik-politik mücadelenin içinde ve sonuçlarında göreceğiz.

Genel siyasi durum çerçevesinde temel tespitleri yaparak, her alanda parti politikalarımızın ne olacağını belirleme ve kararlaştırma tartışmalarını yürüten toplantımız, buna bağlı olarak ağustostan bu yana geçen altı aylık süredeki pratik-örgütsel faaliyetlerimizin düzeyini, bu noktada ortaya çıkan eksiklikleri, hataları ve bunların nasıl aşılması gerektiğini kapsamlı bir değerlendirmeye tabi tuttu. Bu temelde içinde bulunduğumuz mücadele yılında, daha çok altı aylık bir süre için teorik, politik, askeri ve örgütsel alanda yapmamız gereken çalışmaları, bu çalışmalarda ulaşmamız gereken hedefleri kapsamlı, ayrıntılı ortaya koyan bir çalışma planını tartışıp somutlaştırdı. Ağustos ayında yapılan toplantıdan bu yana başlatıp geliştirdiğimiz örgütleme çalışmalarımızı ilerletme temelinde, partinin yeniden yapılandırılmasını ve örgütsel sistem dahilinde geliştirilmesini sağlayacak yeni düzenlemeler yapıldı.

Böylece partimiz hem düşünce, hem karar ve örgütleme, hem de işbölümü düzeyinde yeni mücadele yılına böyle bir toplantıyla girmiş oluyor. Bu temelde yapacağımız çalışmalar, bizi bu mücadele yılında çok daha aktif, üretken, etkili ve sonuç alıcı kılarak, uluslararası komploya karşı başarılar ortaya çıkaracaktır. Kapsam, içerik ve kararlılık bakımından toplantımızda ortaya çıkan düzey, bu sonuçlara ulaşmak için yeterlidir. Bu aşamadan sonra bize düşen görev, ortaya konulmuş doğru taktik yaklaşımlar çerçevesinde ve belirlenmiş kapsamlı kararlar doğrultusunda; etkili pratik-örgütsel faaliyet yürütmenin gereklerine uygun bir yaklaşım, kararlılık, ciddiyet ve girişkenlikle mücadele yürüterek sonuç almaktır. Düşünce ve kendimizi kararlaştırma düzeyinde, bizi uluslararası komplo karşısında etkili mücadele yürüten bir örgüt haline getirecek planlama ortaya çıkarılmıştır. Bu mücadelenin başarısı, kadronun ve bütün parti örgütlerinin bu planlama doğrultusunda kapsamlı çalışma yapabilmesine ve alınan kararları uygulayabilmesine bağlıdır.

> "Geçen altı aylık süreçte; ABD'de, Avrupa'da ve Rusya'da ortaya çıkan gelişmelerin, YDD'nin başarısızlığını çok daha kesin kıldığı, dolayısıyla '90'ların başında artık ABD öncülüğünde 'sessiz bir yeni dünya sisteminin' kurulduğunu ve kapitalist sistemin başarı kazandığını iddia eden yaklaşımlarının kesinlikle yanılgılı olduğu ortaya çıktı."

Parti yönetimimiz yaptığı tartışma ve aldığı kararlar temelinde, pratikte de en başarılı sonuçları alma kararlılığına kendisini ulaştırmıştır. İşbölümünü bu temelde yaparak, bu mücadele yılında pratik uygulamayı böyle bir anlayış ve ruhla çok etkili bir biçimde geliştirecek ve bütün parti çalışmalarımızı yönetecektir. Böyle bir kararlılığa, azme ve dinamizme ulaşmış durumdadır.

Rusya'da yaşanan değişiklik dünyayı değiştiriyor

Geçtiğimiz altı ayda, uluslararası ve bölgesel düzeyde, hem Türkiye hem de Kürdistan ortamında Kürt gerçeği çerçevesinde önemli politik gerçekler ortaya çıktı. Siyasi tartışmalarımız daha çok ortaya çıkan bu yeni gerçekleşmelere vurgu yapılmasını ve bu temelde parti taktiğimizin, sürece ilişkin politikalarımızın netleştirilmesini içerdi. Bu konuda daha önceki toplantılarımızda yapılan tartışmalarla ortaya çıkan önemli değerlendirmeler ve uluslararası alandaki siyasi gelişmelere ilişkin vurgular vardı. Özellikle bölgemiz ve Ortadoğu açısından YDD (yeni dünya düzeni)'nin uygulanma düzeyi değerlendirilerek, dünyanın birçok alanında halkların geliştirdiği mücadele ile YDD politikasının işlemez kılındığı ve başarısının önlendiği tespiti yapılmıştır. Geçen altı aylık süreçte bu durumun daha çok netleştiği; ABD'de, Avrupa'da ve Rusya'da ortaya çıkan gelişmelerin YDD'nin başarısızlığını çok daha kesin kıldığı, dolayısıyla '90'ların başında artık ABD öncülüğünde *"sessiz bir yeni dünya sisteminin"* kurulduğunu ve kapitalist sistemin başarı kazandığını iddia eden yaklaşımlarının kesinlikle yanılgılı olduğunun ortaya çıktığı, onun yerine dünyanın farklı bir sisteme doğru gittiği bu toplantımızda değerlendirilmiştir.

Sovyet sisteminin çöküşü üzerine, geçen on yıllık süreçte ABD öncülüğünde YDD'nin hedefleri çerçevesinde yürütülen çalışmaların, artık böyle bir düzenin gerçekleşmeyeceği sonucuna ulaştığı; bunun yerine başta ABD olmak üzere, yeryüzünün önemli merkezlerinde ortaya çıkan dünya gerçekliğine uygun olarak yeni politikalar üretilmeye çalışıldığı gerçeğini ortaya koyan toplantımız, dünyada, bölgede ve Türkiye'deki durumu ve bunların Kürt sorunu üzerindeki yansımalarını bu temelde değerlendirdi. Ayrıca toplantımız dünya siyaset arenasında ara süreç yönetimlerinin daha çok demokrat ve sosyal demokrat partilerce oluşturulan yönetimler tarafından yürütüldüğü, günümüzde ise artık bu sürecin son bulduğu ve son bir yıldır yaşanan gelişmelerin bu yönlü olduğu tespitini yaptı.

Ara süreci sona erdiren, Rusya'daki değişiklikler oldu. Çünkü YDD Sovyet sisteminin çöküşü temelinde ortaya çıkan, başarıya götürülmek istenen bir sistemdi. Değişim arayışları, iki bloktan birisi olan Sovyet bloğunun çöküşü ve etkisizleştirilmesi temelinde ortaya çıkıyordu. Dolayısıyla Rusya'da yaşanan durum, dünya ölçüsündeki değişiklikler üzerinde temel bir etkide bulunuyordu. Ekim Devrimi ardından Sovyetler Birliği çevresinde oluşan uluslararası sistemin boşa düşmesiyle birlikte, bu temelde yapılanmış olan sistemlerin kimisinde gerilemeler olurken, kimisinde yeni bir sentezleme ve harmanlama ile Sovyet ve sosyal demokrat deneyimler birleştirilerek yeni sistem arayışları yaşandı.

Yeltsin döneminin son bulmasıyla, yıkılan Sovyet sisteminden yeni bir Rusya'nın doğması için gelişen ara dönem bitmiştir. Bunun yerine dünya ölçüsünde yer edinmeye çalışan, kendi içinde bir sistemi olan, sağlamlaşmış bir Rusya'ya doğru gitme dönemi başlamıştır. Ara süreç, on yıl gibi bir zaman dilimi içinde yaşandı. Putin yönetimi ile birlikte böyle bir ara döneme son verilerek, Rusya yeniden şekillendi. Çöküşün ardından, dünyayı etkileyen yeni bir siyasi gücü ortaya çıkaran bir Rusya gerçekliğine ulaşıldı. Bir yıldan beri Rusya'da yaşanan, giderek de dünya üzerinde aynı düzeyde etkide bulunan bir gelişme söz konusudur. Son altı ayda buna paralel gelişmeler dünyanın birçok alanında daha hızlı yaşandı, yaşanıyor.

ABD'deki iktidar değişimini de bu çerçevede değerlendirmek hatalı olmaz; daha gerçekçi olur. Rusya'daki ara dönemi sona erdiren yönetim değişikliğine paralel olarak, ABD de Rusya'daki gelişmeleri ve yine dünyada ortaya çıkan yeni durumu karşılamak için iktidar değişikliğini gündeme getirdi. Artık Demokrat Parti ile yürütülen ara dönem politikaları yerine, ortaya çıkan dünya gerçekliğini görüp kabul eden, bu temelde ABD etkinliğini geliştirmeyi hedefleyen, daha uzun vadeli, kalıcı bir ABD politikasını oluşturup hayata geçirecek bir iktidarı ortaya çıkarmaya yöneldi. Cumhuriyetçi Parti'ye iktidarın verilmesini bu biçimde değerlendirmek yerinde olur.

Bunların yanında Avrupa'da yaşanan politik gelişmeler var. Avrupa, hem ABD hem Rusya ile çok yakından ilişkilidir; her ikisinden etkileniyor ve her ikisini etkiliyor. Bu sürecin Avrupa açısından çok yoğun bir politik arayış, iç tartışma ve örgütlenme süreci olduğunu biliyoruz. Bu, son yıllarda gündemleşti, gelişti. Son altı ayda ise, ABD ve Rusya'daki gelişmelere yanıt olacak tartışma ve kararların, Avrupa'yı yeni dünya ölçüsünde politik bir güç yapacak arayışların daha belirgin bir hale geldiği, AB çalışmalarının böyle bir yönde seyrettiği ortadadır. Bu anlamda Avrupa'nın geçmişteki gibi salt bir ekonomik birlik ve güç olmaktan çıkarak, daha çok politik ve askeri bir güç olmaya doğru yöneldiğini görüyoruz. Bu yönlü arayışları, tartışmaları ve yeni örgütlenmeleri gündeme getirme, AB çalışmalarını genişletme girişimleri var. Bunlar temelinde Avrupa'nın dünyanın değişik alanlarındaki gelişmeleri de içine alacak bir politik sistem haline geleceği açıktır.

Bu gelişmeler Ortadoğu'yu, Türkiye'yi, Kürdistan'ı doğrudan etkiliyor. Türkiye'nin özellikle böyle bir süreci dikkate alarak kendisini ayarlama, politik olarak hazırlama durumu var. Çünkü bu gelişmeleri, hatta uluslararası komployu dikkate alırsak, YDD'nin iki üç yıldır Ortadoğu'ya yoğun bir yüklenimi vardı. YDD, Ortadoğu sistemini oluşturmak üzere yoğun bir çaba ve arayış içindeydi. Bu arayış ve çabanın ABD'de ve Avrupa'daki politik iktidarlarda yaşanan gelişmelerle nasıl bir biçim alacağı konusu; Ortadoğu güçlerini, onun içinde de Türkiye'yi çok yakından ilgilendiriyordu. Buna paralel olarak Doğu'daki gelişmeler, Rusya'nın artık dünya ölçüsünde bir güç olma yönelimine girmesi, iç düzenini ve dış ilişkilenmelerini daha etkili bir güç durumuna çıkarması, bunun Kafkasya'ya ve Asya'ya yansımaları, bu alanlarda oluşturduğu ilişki ve ittifaklar bölgeyi, dolayısıyla Türkiye'yi yakından etkiliyordu.

Bütün bu noktalarda 2000 yılının ikinci yarısı, stratejik düzeyde önemli politik kararların alındığı bir süreç oldu. Bütün politik güçler kendilerini biraz da buna hazırlıyorlardı. AB genişleme çerçevesinde ve ABD ise iktidar değişimi noktasında bunu yaşıyordu. Bu çerçevede bölgede önemli değişiklikler gündeme girmiş, bu değişiklikleri kendi çıkarları doğrultusunda biçimlendirmek için başta ABD olmak üzere birçok gücün çabası

> "Türkiye'nin uluslararası komplo çerçevesinde partimiz şahsında Kürt ulusal demokratik hareketini tasfiye ederek, demokratik alternatifi bitirme amacını boşa çıkardı. Türkiye, PKK ve Kürt sorunundan kendisini kurtararak, demokratik alternatiften kurtulma amacına ulaşmamış oldu. Bu da Türkiye'de yeni politik tartışma ve arayışları gündeme getirdi."

yoğunlaşmıştır. Bütün bunlar Türkiye'deki gelişmeleri, onlarla birlikte Kürdistan'daki durumu etkilemekte ve yönlendirmektedir.

Türkiye dünyadaki gelişmelerin dışında kalamaz

Türkiye kendisini AB ile ilişkiler çerçevesinde yeni bir stratejik karara götürme sürecini yaşadı. Bu noktada uluslararası komplo çerçevesinde her türlü demokratik gelişmenin önünü alma, demokratik muhalefeti, alternatifi yok etme, dolayısıyla oligarşik devleti uluslararası alanda yaşanacak bütün gelişmeler için tek alternatif bırakma, dünyadaki ve bölgedeki gelişmeleri kendine muhtaç kılma doğrultusunda çaba harcadı. 2000 yılı boyunca partimize, partimizin gerilla ve kadro gövdesine, '98'den bu yana ise başta Parti Önderliğimiz olmak üzere tüm parti ve mücadele gerçeğimize yönelik geliştirilen uluslararası komplo saldırılarının hedefi buydu. 'Demokratik Türkiye' alternatifini var eden, ayakta tutan, gerçekleşmesini dayatan öncüyü ortadan kaldırması, yok etmesi gerekiyordu. Böyle bir öncülük, PKK öncülüğüydü. Dolayısıyla oligarşik devlet, uluslararası komployu bu biçimde başarıya götürerek, dünyadaki gelişmelere göre kendisini etkili bir hale getirmeyi hedefliyordu. Geçen altı ayda yaşanan yoğun tartışma, politik arayış ve iç-dış mücadeleleri bu temelde değerlendirmek gerekir. Türkiye'nin hedefi, bütün gelişmeleri kendisine muhtaç kılacak alternatifsiz bir konum edinmekti. Bu amaçla Kürt sorununu denetim altında tutmak üzere yoğun bir politika ve baskı sistemi ile birlikte, partimize yönelik saldırılar geliştirildi. Yine Türkiye'deki demokratik değişim ve dönüşümü gündemleştirme doğrultusunda partimizin ortaya çıkardığı etkileri tasfiye etmek üzere, rantçı-çete çevrelerinin zindan tutsakları üzerindeki baskısından tutalım, birçok faili meçhul cinayete ve askeri saldırıya kadar gündemleşen saldırılar bu temelde gelişti. Hedef, demokratik alternatifi yok etmekti.

Geçen süreç bizim açımızdan bu temelde bir savaşım süreci oldu. Bir yandan Türkiye'ye yansıyan etkimiz çete saldırılarıyla ezilmek ve tasfiye edilmek istenirken, diğer yandan esas olarak parti ve gerilla gövdesinin imha edilmesi amacıyla geliştirilen ideolojik ve örgütsel saldırılara, askeri saldırılar da eklendi. YNK saldırıları bu temelde gündeme geldi. Güney'de partimiz, Türkiye-İran destekli YNK saldırısıyla etkisizleştirilip silahsızlanmaya ve dağılmaya zorlanırken, Kuzey'de ve Türkiye'de yoğun polis baskısı ile faşist çeteler stratejik düzeyde Türkiye'nin alacağı politik kararlarda tek hakim güç olmak istediler. Eğer YNK saldırıları başarıya ulaşsaydı ve partinin kadro gövdesi, gerilla gücü tasfiye edilebilseydi, buna bağlı olarak çete saldırıları demokratik oluşumları ezseydi, Türkiye'de geriye hiç alternatifi olmayan bir oligarşik yönetim kalacaktı. Bu son altı ayda bizim mücadelemiz; oligarşiyi egemen kılacak, demokratik Türkiye alternatifini yok edecek, Kürtler üzerindeki inkar ve imha siyasetini sürekli uygulanır hale getirecek gelişmeleri karşılama, bunlara karşı direnme, mücadele etme, kendimizi savunma ve sonuçta bütün bu yönelimleri boşa çıkarma temelinde gerçekleşti.

Uluslararası komplonun Parti Önderliğimizden başlamak üzere bütün parti gücümüze karşı ideolojik ve örgütsel planda geliştirdiği saldırılar, son altı aylık süreçte askeri saldırı düzeyini aldı. Bu nedenle daha önceki süreçlerde olduğu gibi uluslararası komplonun saldırılarına karşı kendimizi etkili savunmaya alma, toparlama, stratejik değişimi gündemleştirme, eğitim ve yoğun tartışma ile yeniden mücadele edecek bir örgüt haline gelme çabaları ile birlikte; askeri saldırıyla bizi imha etmek veya teslim almak isteyen, silahsızlandırmayı ve tasfiye etmeyi hedefleyen saldırı biçimine karşı da silahlı direnişi geliştirme çabası içerisine girdik. Bu süreci ideolojik-örgütsel planda partinin ve mücadelenin savunulması biçiminde, askeri planda da yöneltilen saldırılara karşı direnme temelinde bir savunmayla tamamladık.

Güney'de YNK-PKK çatışmaları biçiminde ortaya çıkmış bir askeri çatışma süreci, bu politik gelişmelerin pratikleşmesi olarak yaşandı. Aslında mücadelenin kapsamı, hedefleri, bağlantıları bu biçimdedir. Pratikleşmesi ise, YNK'nin saldırılarına karşı gerillanın kendisini savunmak üzere direnişi biçiminde oldu. Geçen altı aya kendi açımızdan damgasını vuran, böyle bir silahlı savunma ve direniş durumudur. Bu silahlı savunma partimizi tasfiye etmek üzere yöneltilmiş saldırıları boşa çıkardı.

Bu durum, Türkiye'nin uluslararası komplo çerçevesinde partimiz şahsında Kürt ulusal demokratik hareketini tasfiye ederek, demokratik alternatifi bitirme amacını boşa çıkardı. Türkiye, PKK ve Kürt sorunundan kendisini kurtararak, demokratik alternatiften kurtulma amacına ulaşmamış oldu. Bu da Türkiye'de yeni politik tartışma ve arayışları gündeme getirdi. Uluslararası komplo çerçevesinde yıllardır yürütülen silahlı saldırıların başarıya gidememesi, bu saldırıların direnişle kırılması, Türkiye açısından yeni bir durum oldu. Böylece ABD, Rusya ve Avrupa'daki gelişmelerin Kürt sorunu üzerindeki yansımalarına karşı, Türkiye'nin kendisini hazırlamak biçiminde ele aldığı yaklaşım ve planlamaları gerçekleşmemiş, başarıya gitmemiş oldu.

> "Yeni bir taktik sürece girmiş bulunuyoruz. Eskisi gibi savunmayı, geri çekilmeyi, eğitimi içeren çalışma taktiğinden; uluslararası komploya karşı teorik, politik, askeri ve örgütsel her alanda daha aktif mücadele eden, açılımı hedefleyen, örgütsel gelişmeyi önüne koyan, bunu gerçekleştirecek çalışmayı planlayan ve yürüten bir sürece giriyoruz."

Bu, Türkiye'de bir iç mücadeleye yol açtı. Tartışma düzeyinde ve siyasi planda böyle yoğun bir iç mücadele yürürlüktedir. Bu giderek bir ekonomik kriz ve çöküş noktasına geldi. Türkiye'de bir kararsızlık, belirsizlik, iç çekişme ve çatışma sürecine girildi. Halihazırda da bir belirsizlik, kararsızlık sürecindedir. Bundan nasıl çıkacağı net değildir. Uluslararası alanda tüm bölgeyi etkileyecek düzeyde ortaya çıkan gelişmeleri karşılama gücüne sahip değildir. Mevcut örgütlülük ve politik düzeyi ile bir yandan partimizi tasfiye etmek amacıyla saldırılarını yürütmeye hazırlanırken, diğer yandan başarısızlığı nedeniyle farklı arayışlar ve değişiklikler gündeme geliyor. Bir yandan partimizin bütün saldırıları boşa çıkartan direnişi, diğer yandan uluslararası alanda ortaya çıkan yeni politik gelişmelerin etkileri, Türkiye üzerinde yoğun bir mücadeleyi ve çatışmayı gündeme getiriyor. Türkiye bundan kurtulmak için bir çıkış yolu arama sürecindedir. Yol ayrımı bu noktada gündeme geliyor. Kürdistan'ın ve PKK'nin yaşadığı gelişmeleri, uluslararası alandaki politik değişmeleri dikkate alarak, kendisini bunlara göre uyumlu hale getirecek bir değişim ve reform sürecine mi girecek, yoksa bütün bu gelişmelere kendisini kapatarak çatışma, iç savaş ve şiddet sürecini mi geliştirecek? Belirsizlik ve kararsızlık bu noktadadır. Yol ayrımı bu iki yoldan birisinin seçilmesi yönündedir. Her iki yolu da isteyen güçler var. Mevcut gelişmelere kendisini uyarlayacak reform sürecine Türkiye'nin girmesini isteyenler olduğu gibi, şiddeti, çatışmayı, savaşı geliştirmek isteyen ve çıkarlarını bunda gören, faşist, gerici rantçı çete çevreleri de var.

Türkiye içinde böyle bir çekişme yaşanmaktadır. Bu mücadelenin önümüzdeki sürece damgasını vuracağı anlaşılıyor. Reformdan, demokratik değişimden yana olan güçler Türkiye'nin yönünü çizecek ve Türkiye'deki gelişmelere yön verecek bir kararlılığı ortaya çıkartmak üzere mücadele edeceği gibi, şiddetli çatışmayı dayatarak ve demokratik gelişmeleri ezerek tümüyle bu ortama hakim olmayı amaçlayan güçlerin içte ve dışta şiddet uygulamaları da gelişecektir. Bu anlamda Kuzey'de, Türkiye'de demokratik gelişmelere karşı baskı, şiddet ve zorlama, Güney Kürdistan'da bir bütün olarak PKK'ye ve gerillaya yönelik askeri ve siyasi saldırı ve baskılar; bu süreçte kapsamı daha geniş, alanları daha fazlalaşmış olarak gündeme gelebilecektir. Mevcut gelişmeler bunu gösteriyor.

Yönetim değişikliği arayışları, seçim tartışmaları, ekonomik krizi önlemek üzere işverenlerden hükümet çevrelerine kadar birçok gücün bu temelde kendilerini yeniden örgütlemeye çalışmaları, böyle bir yol ayrımına cevap vermeyi amaçlamaktadır. Dış gelişmeler Türkiye ve bölge üzerinde etkilidir. ABD'deki iktidar değişikliği direkt yeni bir süreci başlatıyor. Rusya böyle bir sürece girdi. AB'ye giriyor ve bölgede etkileri kapsamlıdır. İsrail'de hükümet değişikliği buna göre oldu. Türkiye'de seçim ve yeni hükümet tartışmaları gündeme geldi. Bütün bunlar bu gelişme ile paraleldir. Giderek uluslararası alanda ortaya çıkan gelişmelere denk bir değişimin Türkiye'de daha fazla yaşanacağını belirtmek yanlış olmaz. Seçimle mi, mevcut güçler arasında yeni bir hükümet oluşumuyla mı, yoksa İsrail'deki gibi bir milli hükümet kurma biçiminde mi olur; bu net olarak bilinmemekle beraber, Türkiye yönetiminin bu gelişmelere göre yeniden düzenleneceğini kabul etmek, tespit etmek gereklidir. Eğer PKK ve onun dayattığı demokratik alternatif ortadan kalksaydı, Türkiye böyle bir değişikliğe ihtiyaç duymadan süreci götürebilirdi. Fakat PKK'ye yönelik saldırıları başarısız kılınmıştır. Dolayısıyla demokratik bir Türkiye'de mevcut oligarşik yönetim kendisini olduğu gibi sürdüremez ve başarısızlığa uğradı. Mevcut hükümet Kürdistan ve Türkiye'de demokratik gelişmeye karşı yürüttüğü savaşımda başarısız olmuştur. Dolayısıyla uluslararası alandaki gelişmelere denk düşmek yerine, kendisini biraz daha düzenleyerek denk hale getirmeye, bir dönem daha iş başında kalmaya çalışıyor. Bunu ne kadar yapar, ne zaman değişiklik gündeme gelir? Bunu önümüzdeki süreçte göreceğiz. Çok uzun süreli bir hükümet durumunun kalmadığını, artık bu hükümetin büyük ölçüde rolünü tamamladığını tespit edebiliriz. Bu anlamda da, Türkiye politik gelişmelere, değişime gebedir. Önümüzdeki süreç bu çerçevede yeni politika ve hükümet arayışlarının, bu temelde mücadelelerin yaşanacağı bir süreç olacaktır.

YNK buna göre bir yönetim operasyonu yaşadı. Tümüyle uluslararası alandaki gelişmelerle kendisini uyumlu hale getirmek üzere bir yönetim değişikliğine gitti. YNK Kongresi denilen çalışmanın esası budur. KDP üzerinde bu temelde baskı yoğunlaşıyor. Hatta Hewler'de KDP yönetim üyesi Fransuva Hariri vuruldu. Bu da aslında KDP üzerindeki mevcut gelişmelerin etkisidir. Uluslararası alandaki politik gelişmeler, KDP'yi bu biçimde etkisi altına almaya çalışıyor. Bize karşı zaten uluslararası komplo temelindeki saldırılar, 2000 yılında ideolojik, örgütsel ve askeri tüm düzeylerde yürütüldü. Bu saldırılarla parti ve gerilla tasfiye edilmek istendi. Bu saldırılar şimdiye kadar başarısız kılınmıştır. Uluslararası alandaki yeni politik gelişmeler, bu sonuçları elbette ki dikkate alacaktır. Eski politikaların tümden hemen değişeceğini beklememek gerekir. Fakat '98'den 2000 yılına kadar uluslararası komploya karşı yürütülen mücadelenin sonuçlarını hiç kimse görmezden gelemez. Bu anlamda PKK'ye karşı yaklaşımlar giderek yeniden değerlendirmeye alınacaktır.

PKK yeni politikalar üretiyor

Geçen üç yıllık süreç, uluslararası komplonun örgütlendiği, birçok yol ve yöntemle yoğun bir saldırı içinde olduğu bir dönemdi. Önderliğe karşı saldırı uluslararası alanda, bölgede ve Türkiye'de yoğunca yürütüldü. Arkasından partiye yönelik ideolojik, örgütsel ve askeri boyutlu saldırılar oldu. Uluslararası komplo, bütün bunların sonucunda partiyi yok etme amacına ulaşamadı. Buna karşı biz yoğun bir savunma ve direnme mücadelesi verdik. Taktiğimiz kendimizi savunma, gücümüzü geriye çekme, silahlı mücadeleyi durdurma, güçlerimizi toparlama, stratejik değişikliği gündemleştirip kendimizi yeni strateji temelinde eğiterek, yapılan saldırılar karşısında partiyi ayakta tutup bunlara karşı mücadele edecek bir güç haline getirme idi.

Bu temelde çalışmalarımızı planlayıp örgütledik ve yürüttük. Parti Meclisi'nin ağustos toplantısıyla bu sürecin tamamlandığını, uluslararası komplo karşısında savunma sürecinin sona erdiğini, stratejik değişimi gerçekleştirmeyi içeren süreci tamamlayarak yeni bir taktik sürece girmekte olduğumuzu belirtmiştik. Geçtiğimiz süreç bunu daha çok doğruladı. Hem silahlı saldırılar karşısında ayakta kalacak gücü gösterme, hem de yeni mücadeleleri geliştirmek üzere kendimizi eğitip hazırlama dönemini yaşadık. Geçen altı ay böyle bir çalışma dönemi oldu.

Uluslararası komplo eski saldırı gücünü kaybetti. En azından saldırılar başarısız kılınarak bir duraksama dönemine sokulmuş, eskiden partimiz karşısında ittifak halinde olan politik birlik düzeyi kaybettirilmiştir. Bu ittifaklar sistemi PKK'ye ve dolayısıyla Kürt ulusal demokratik hareketine karşı uluslararası düzeyde imha saldırıları yürütme gücünü içeren bir birlik olmaktan çıkarılarak, farklı odakların kendine göre politikalar geliştirmeye yöneldiği bir parçalanma sürecine sokulmuştur. Uluslararası komplo güçleri arasında eskisi gibi bir birlik yoktur, gedikler açılmış ve değişik yaklaşımlar gündeme gelmeye başlamıştır.

ABD, Rusya ve Avrupa'daki gelişmelerin Kürt sorununa etkisinde bu rahatlıkla görülebiliyor. Suriye, Irak ve Arap sahası ile İran'ın yaklaşımında bunlar görülebiliyor. Böylece uluslararası komplonun duraksadığı, bu cephede gedikler açıldığı bir siyasal sürece girmiş oluyoruz. Bizim de politik-taktik yaklaşımlarımızı bu gerçeğe göre planlayarak pratikleştirmemiz gerekiyor. Bu anlamda yeni bir taktik sürece girmiş bulunuyoruz; önemli olan nokta burasıdır. Artık eskisi gibi savunmayı, geri çekilmeyi, toparlanmayı, eğitimi, değişimi içeren çalışma taktiğinden, uluslararası komploya karşı teorik, politik, askeri ve örgütsel her alanda daha aktif mücadele eden, açılımı hedefleyen, örgütsel büyümeyi ve gelişmeyi önüne koyan, bunu gerçekleştirecek bir taktik çalışmayı planlayan ve yürüten bir sürece giriyoruz.

Yaklaşımlarımızı bu temelde siyasi sürecin temel özelliklerine göre hazırlamamız yerindedir. Değişimde kararsız olan Türkiye'yi demokratik değişim yönünde karara zorlamamız, yol ayrımında olan Türkiye'yi böyle bir yola sokmak üzere ideolojik, politik ve örgütsel çalışmalarımızı yoğunlaştırmamız, bunun için gerektiği kadar siyasi, teorik ve örgütsel çalışmayı içte ve dışta yürütmemiz; bölgedeki ve uluslararası alandaki gelişmeleri ve politik değişiklikleri bu temelde bir yaklaşımla ele alıp değerlendirmemiz doğru bir tutum olacaktır.

Bu çerçevede yeni bir politik sürece girildiğini tespit ediyoruz. Bu açılım ve genişleme etkin mücadele içine girme sürecidir. Bu bakımdan Kürdistan'daki çalışmalarımızı da genişleteceğiz. Her türlü kitlesel ve örgütsel çalışmamızı, yine mücadelemizi, bölgedeki çalışmalarımızı da genişletmemiz uygundur. Yani mevcut örgütsel yapımızla Güney'deki etkinliğimizi geliştirirken, Kuzey'e ve Türkiye'ye yönelik örgütsel etkinliğimizi, Doğu çalışmalarımızı geliştirmemiz, Kürdistan'ın bütün parçalarında kendimizi daha etkili hale getirmemiz gerekiyor. Türkiye'deki demokratik güçlerle daha ileri bir düzeyde ilişki ve ittifak içine girmemiz; Rusya'daki değişimi uluslararası alana açılma anlamında değerlendirirken, Avrupa ve ABD'deki politik gelişmelerle de yakından ilişkili olmamız, dolayısıyla ilk defa geçmişi aşan, mevcut çözüm sürecine katkı sunacak bir diplomatik çalışma süreci başlatmamız, bu dönemi başarıyla götürebilmemiz açısından gereklidir. Mevcut politik gelişmeler uluslararası alanda, bölgede, Türkiye'de, Kürdistan'da ve PKK'de dikkate alınıp iyi değerlendirilirse, böyle bir süreci geliştirmenin imkanları vardır, koşulları olgunlaşmıştır. Böyle bir sürece girmemek, geride kalmaktır. Ona düşmeden mevcut koşulları ve imkanları değerlendirerek, süreci karşılayacak, uluslararası komployu geriletecek, partimizin stratejisini hayata geçirecek bir politik ve örgütsel taktik süreç içinde olmamız en doğrusudur.

Bunu nasıl bir çalışma ile geliştirebiliriz? Ağustos toplantısından bu yana pratik çalışmalarımızla bunu gösterdik. Her şeyden önce süreç, bir askeri direniş süreci olarak geçti. YNK'de somutlaşan uluslararası komplo güçlerinin saldırılarına karşı silahlı savunma sürecindeydik. Bu konuda belirsizlik vardı ve ağustos toplantımız, barış veya savaşla, hangi yolla olursa olsun bu belirsizliği aşma, YNK eli ile ortaya çıkarılmaya çalışılan belirsizlik durumunu aşarak bir netleşmeyi ortaya çıkarma, dolayısıyla belirsizliğin oluşturduğu tehlikeli durumu giderme kararını almıştı. Her yönde taktiksel ve pratiksel olarak uygulamamız gereken karar buydu. Bu temelde netleşmeyi ortaya çıkarmak için yaptığımız çalışmalar, girişimler ve attığımız adımlar, bizi YNK'nin askeri saldırılarıyla yüz yüze getirdi. Aslında kışa girerken gördük ki, kış koşullarından yararlanarak yoğun bir askeri saldırıyla imha edilmek, teslim alınmak isteniyoruz. Karşımızda böyle bir işbirliği, bir güçler oluşumu vardı. Bunların saldırılarının erken ortaya çıkışı ile, bizler zamanı daha iyi değerlendirerek buna karşı silahlı direniş içine girdik. Bir hamle süreci yaşandı. Bizi kuşatıp teslim alma konumundan kendimizi kurtarmaya çalıştık ve böyle bir mevzilenme düzeyine ulaştık.

Bu, karşıtlarımızın fazla beklemediği bir durumdu. Bizim böyle bir direnç göstereceğimizi hesaplamıyorlardı. Karşımızdakilerin ulaştığı sonuç daha çok, 'belki kendilerini ayakta tutmak istiyorlar, ama dayanma güçleri yoktur; baskıyı biraz daha artırırsak nihayetinde teslim olurlar, kurşun bile sıkamazlar' yönündeydi. Bu provokasyon, uluslararası komployu pratikleştiren güç olarak YNK yönetiminin de görüşü ve ulaştığı sonuçtu. Onun için baskıyı artırdılar. Fakat bizdeki direnişle karşılaşınca durumun biraz ciddi olduğunu, kendilerinin sandığı gibi sonuç alamayacaklarını gördüler. Bu çerçevede bir ara dönem yaşandı. Kendilerini toparlayıp güçlerini yeniden düzenleyerek, amaçlarını gerçekleştirmek üzere aralık ayında daha kapsamlı bir saldırıya geçtiler. Buna karşı büyük bir direniş içine girildi. Bedeli oldukça ağır da olsa, bu direniş gösterildi ve saldırı boşa çıkarıldı.

Son nefere, son kurşuna kadar direniş esastır

Geçtiğimiz altı ay, daha önce ideolojik ve örgütsel olarak partiyi tasfiye etmek üzere geliştirilen saldırılara, bu sefer askeri olarak imha etmek üzere gerillayı teslim alma ve silahsızlandırma hedefini güden askeri saldırıların eklendiği, bizim de bunu kırmak üzere silahlı direnişi yaşadığımız süreç oldu. Bütün çalışmalarımızı buna göre düzenledik. Bütün parti gücümüz, zayıflıkları ne olursa olsun, böyle bir saldırı ile karşılaşınca, buna karşı direnme anlayışını, gücünü ve ruhunu ortaya koydu. Bu kahramanca direnişte 100'den fazla şehit verdik. Bu, içimizde birçoğunun umudunun kırıldığı, dostlarımızın ve halkın büyük bir kuşkuya düştüğü, düşmanlarımızın ise *"kurşun bile sıkamazlar"* dediği bir ortamda partiyi, mücadeleyi ve halkın ulusal geleceğini savunmak üzere, en kritik süreçte her şeyi feda ederek geliştirilen bir direnişti. Bu açıdan bu direniş şehitlerini, bütün parti tarihimizin şehitleri içerisinde daha somut, daha belirgin bir yere koyacağız. Bu, kritik dönemlerin mücadele bilincinde bulanıklıklar yaratıldığı dönemlerde, bilinci netleştirmek üzere partinin ideolojik, politik amaçlarını ve örgütsel varlığını ayakta tutmak üzere herkesin mücadele azmi, cesareti ve fedakarlığı içinde olmadığı bir dönemde, bunları en üst düzeyde ortaya çıkartarak gösterilen bir direnmenin örneğidir ve anlamı büyüktür. Parti ve halk tarihi açısından ele alındığında çok özgün bir yere sahiptir. Bunu böyle tanımlamakta yarar vardır. Gerçeği iyi ortaya koymamız gerekiyor. Böyle kahramanca direniş temelinde bize yöneltilen imha saldırısı kırıldı ve boşa çıkartıldı. Bu askeri direnişin çok büyük bir siyasi yeri vardır.

Bu direnişle şu gösterildi: Sadece ideolojik ve örgütsel olarak değil, askeri olarak da PKK kendisine yöneltilecek olan her türlü saldırıya karşı son nefesine kadar direnmeye ve savaşmaya hazırdır. Bu konuda hiç kimse yanlış hesap yapmamalı ve yanılgı içinde olmamalıdır. Her türlü saldırıya karşı son kurşuna, son nefere kadar direnilecek ve savaşılacaktır. Gerektiğinde direnmeyle, savaşmayla bu süreç kazanılacaktır. Yani PKK'nin ideolojik-politik amaçları kazanılacaktır. Bu bir kez daha dosta da, düşmana da gösterildi. Bu büyük bir gelişmeydi. Bu saldırı, ideolojik düzeyde kongre çizgisini tam özümsememiş, bilinci tam netleşmemiş ve örgütsel sisteme girmemiş olan, stratejik değişim temelinde ve yine 15 Şubat arkasından oluşan yeni örgütsel sistem çerçevesinde tam partileşmeyi yaşamamış kadroyu, bir askeri saldırıyla vurup güvensizliğe, inançsızlığa, dağılmaya ve tasfiyeye itme amaçlıydı.

Bu direnişin, böyle kritik bir süreçte bunu boşa çıkartan, tersine çeviren bir etkisi oldu. Bilinç açıklığı çok daha fazla gelişti. Kadroda süreci daha iyi anlama, kendine daha etkili bir çekidüzen verme, örgüt sistemine daha hızlı girme, örgütsel yapımızda yeniden bir şekillenme, ayrışma ve netleşme süreci gelişti. Politik olarak uluslararası komplonun PKK'yi ve gerillayı tasfiye amaçlarına en son darbeyi vuran bir direniş ortaya çıkmıştır. Türkiye'yi kararsızlığa, belirsizliğe

iten, iç mücadele ile yüz yüze getiren gelişme de budur. Dünyadaki politik gelişmelere yanıt veren, onlarda da demokratik bir Türkiye istemini, Kürt sorununa demokratik çözüm yaklaşımını yaratan gelişme de budur.

Şimdi herkes daha fazla 'Kürt sorunu nasıl çözümlenecek' diye tartışmak durumunda kalıyor. ABD, Avrupa ve Rusya'da bu böyledir. Hem de eskiden söylenmeyen sözcüklerle bunlar söylenir hale gelmiştir. Kürt sorununun çözümü karşısında herkes biraz daha açık, biraz daha cesaretli olmak durumunda kalıyor. Bunlar böyle bir gelişmeyle, böyle bir direnişle ortaya çıkan sonuçlarla bağlantılıdır. Gerçekten de partinin, Önderlik çizgisinin, Kürt halkının ulusal demokratik geleceğinin ve varlığının garantisi, bunların imhadan kurtuluşu böyle bir direnişle oldu. Bu direnişi böyle anlamlandırmak önemlidir. Aslında parti ve parti yönetimi olarak, silahlı çatışmaya girmeden farklı yollarla bu süreci götürmeyi hedeflemiştik. Bizim planlarımızla, kararlarımızla gelişen değil; karşı karşıya kaldığımız, kendimizi uzak tutamadığımız ve içinde bulduğumuz bir süreç yaşandı. Ancak öz savunma temelinde direnerek kendimizi koruyup yaşatabileceğimiz gerçeği ortaya çıktı ki, yapılan da bu olmuştur. Hatta bunun kararının verilmesinde ve böyle bir direniş içine girilmesinde bile zorlanılmıştır. Ama sonuçta partimiz böyle bir kararı verme gücünü, cesaretini ve iradesini gösterdi. Yeni bir taktik açılım sürecinde mücadele etmeye karar verme, ideolojik-politik çalışmadan öteye askeri bir direnç gösterme kararını vermeydi. Bu önemli bir kararlılık düzeyidir. Parti yönetimimizin kimsenin beklemediği bir ortamda, böyle bir kararlılığa varması önemli sonuçlar ortaya çıkardı. Partisel gelişme, ulusal-demokratik hareketin gelişimi, Türkiye'deki politik sürecin etkilenmesi bakımından oldukça hayati önemde politik bir karar oldu. Bu temelde önemli bir gelişme ortaya çıktı. Bunu böyle tespit etmek, iyi anlamak, anlamlandırmak ve küçümsememek gerekiyor. Bu, pratik örgütsel çalışmalarımızın bir yanıdır. Diğer yönlerini de görmek gereklidir.

Büyük siyasi gelişmeleri ortaya çıkartan bir askeri etkinlik içinde olundu. Fakat bunun yanında yapılamayan çalışmalar, eksik kalınan, ters konuma düşülen yönler de vardır. Gelişmeyi görmek, yapılan çalışmayı yerli yerine oturtmak ve küçümsememek gereklidir. Fakat diğer yandan gelişmemeyi, hata ve eksiklikleri görmek de gereklidir. Bu çerçevede askeri direniş içine girilirken, onun içinde bir yığın hata ve eksiklikler vardır. Bunlar talimatlar ve tartışmalarla ortaya konulmuştur. Çok hazırlıklı olunmadığı, usta taktikler izlenmediği, oldukça kaba gelişmelerde kendisini kaybeden sınırlı düzeyde bir askeri duruşumuz ve direnişimiz oldu. Yine bununla birlikte pratik, örgütsel ve diğer çalışmalarımızın birçoğundan da geri kaldık veya alıkonulduk. Bize yönelen saldırının bir amacı, silahlı baskıyla bizi iradesizleştirmeye, teslim ve tasfiye olmaya zorlamak iken; diğer yandan bunu yapabilmek için politik, ideolojik ve örgütsel çalışmalar yapmamızı engellemeyi, bizi sürecin gerektirdiği örgütsel çalışmalardan uzaklaştırmayı da amaçlıyordu. Esas olarak parti çizgisinin kadroda ve örgütte sistemleşmesine geçilmeden, böyle bir gerçekleşme ve pratikleşmeyi engelleyerek, bu yönlü çalışma ortamını sabote ederek, kadroda ve örgütte kongre çizgisi temelinde bir sistemleşme yaratılmadan, giderek örgütün dağılmasını sağlamayı hedefliyordu. Saldırıların üzerimize yönelik tarzı buydu. Bizi bu noktaya getirmek istiyorlardı.

Buna karşı silahlı direniş kuşkusuz gerekliydi; bu tartışılmazdır. Fakat diğer çalışmalarımızı da bu amacı görerek yapabilmeliydik. Kısmen yapmaya çalıştık, ama birçok bakımdan yapamadık. Ağustos ayında yapılan Parti Meclisi Toplantısı, partileşme yönünde önemli çalışmaların yapılmasını amaçlıyordu. Partiye katılım konusunda bir çağrı geliştirmişti. Süreç bunu gerektiriyordu. Bu temelde toplantının anlaşılması ve örgütsel çalışmalarımızın derinleştirilmesi hedefleniyordu. Bu bilinç, silahlı direniş içinde bir yönüyle gelişti. Fakat onu ruhta ve düşüncede özümseme ve örgüt sistemine girme bakımından sınırlı kaldı. Böyle bir partileşme kampanyasını tam yürütemedik. VII. Kongre stratejisi temelinde kendimizi yeni bir örgüt sistemine kavuşturma, partinin yeniden yapılanmasını bu biçimde tamamlama ve gerçekleştirme yönünde örgüt çalışmasını yürütme kararımız vardı. Sürecin buna ihtiyacı vardı. Ağustos toplantısı bu yönlü önemli kararlar almış, planlamalar ortaya çıkarmıştı. Parti yönetimi yukarıdan aşağıya bütün parti kadromuzun örgütlenmesine ilişkin bu yönde sınırlı bazı adımlar attı, ancak bu ilerletilemedi. Örgüt sistemimizin, parti merkezimizin örgütlenmesinin geliştirilmesinde gerekli adımları atamadık. Atılan adımlar başlangıç düzeyinde kaldı. Örgüt çalışmamızı oturtma, derinleştirme ve böylece bir sistem haline gelme gerçekleşemedi. Askeri baskılar arttıkça geriye adım atma, tekrar eskiye doğru gitme, örgütsel sistemimizin gelişmesinde zayıflama ortaya çıktı. Bu anlamda koordinasyon çalışmalarımız zayıfladı. Koşulları gören, zorlayan, zorlukları alt eden, dolayısıyla partinin etkin yönetiminin koordinasyonunu sağlayan bir çalışma gücü gösterilemedi. Yine propaganda-ajitasyon faaliyetleri bir dağılmayı yaşadı. En çok ihtiyaç duyulan, içerik ve üslup olarak en çok geliştirilmesi gereken bir süreçte, gelişen askeri baskı ortamında baskıyı boşa çıkartacak bir örgütsel ve yönetimsel etkinlik gösterilemeyerek daha da geriye düşme yaşandı.

Savunma Kuvvetlerimizin örgütlülüğü bütün alanlarda böyle bir süreçte belli bir gelişmeyi yaşadı. Aslında stratejik değişim döneminde ortaya çıkan bilinç bulanıklığı ve dağınıklık bu süreçte önemli ölçüde aşıldı. Kendine yeniden bir çekidüzen verme, askerileşme sürecine girme yaşandı ve buna göre Savunma Kuvvetlerimizin örgütlülüğünde önemli adımlar atıldı. Soran cephesinde bu silahlı bir çatışma düzeyini aldı. Genelde bir toparlanma oldu, ama Savunma Kuvvetlerimizin buradan elde edilen tecrübeyi iyi özümsemesi, bütünlüklü bir örgütsel yapı kazanması, büyütülüp geliştirilmesi noktasında yeterlilik sağlanamadı. Parçalılık devam ediyor, güç büyütme sınırlandı ve zayıfladı. Eğitim ve örgütlenme bakımından ise geçmişe göre önemli gelişmeler kaydedilmiş olsa da, VII. Kongremizin kararlaştırdığı profesyonelleşme ve ordulaşma hedefi konusunda henüz zayıf durumda olma gerçeği vardır.

Stratejik değişim tam özümsenememiştir

Kitle örgütlenmemiz, serhildan çalışmamız çerçevesinde 15 Şubat mücadelesi gösterdi ki, halkın mücadeleye önemli bir katılımı var. Fakat örgütlenme bakımından sınırlı bazı girişimlerde bulunulmuştur. Örgütsel sistemimiz eskiyi aşan bir sistem düzeyine henüz ulaşamadı. Kitle örgütlemesi ve mücadele sistemimizin varolduğu yerlerde, ülke içinde ve dışında eski stratejik dönemin örgütsel sistemini ve çalışma tarzını bütünüyle aşan bir düzeye ulaşamadı. Örgütlememizin az olduğu veya olmadığı yerlere ise örgütü götürmede çok sınırlı bazı adımlar atıldı. Süreci karşılamaktan uzak, başlangıç diyebileceğimiz sınırlı adımlar atıldı. Kadro hazırlamamızda belli bir eğitim ve hazırlık çalışması oldu. Bunun da önemli eksiklikleri ve zayıflıkları vardır. Silahlı mücadelenin ortaya çıkardığı kitle etkisini, örgütlenme yaklaşımını aşan kadro bilinci, hazırlığı tam yakalanamadı. Değişim bu noktada tam gerçekleşemedi.

PJA çalışmalarımız bu ortamda bir daralmayı yaşasa da, sürekliliğini korudu. Eğitim ve yönetim çalışmasında

> "Sadece ideolojik ve örgütsel olarak değil, askeri olarak da PKK kendisine yöneltilecek olan her türlü saldırıya karşı direnmeye ve savaşmaya hazırdır. Bu konuda hiç kimse yanlış hesap yapmamalı ve yanılgı içinde olmamalıdır. Gerektiğinde direnmeyle, savaşmayla bu süreç kazanılacaktır. Yani PKK'nin ideolojik-politik amaçları kazanılacaktır."

belli zayıflıklar oldu. III. Kadın Kongresi çizgisini bütün parti yapısına, özelde kadın yapısına özümsetmede, dolayısıyla sürece daha aktif katılımını gerçekleştirmede sınırlılık oldu. Bazı alanlar bunu yapabildiler, bazı alanlar yapamadı. Bunun sonucunda bir yetersizlik, dalgalı bir duruş, güvensiz bir yaklaşım vardır. Etkisiz, çekingen bir yaklaşımın pratikteki etkileri vardır.

Pratik çalışmalarımızda şu görüldü: Stratejik değişim gerçeği her ne kadar bilince çıkartılmış, bir kongre ile kararlaştırılmış ve planlaştırılmış olsa da, onu gerçekleştirmek üzere bir çalışma sürecine giriliyor olsa da; ruhsal, psikolojik, duygusal ve yaşam tarzı olarak özümsenmemiş, tam benimsenememiştir. Bunun gereklerine göre kadronun hazırlanması tam başarılamamıştır. Örgütümüz buna göre şekillenememiştir. Bu yönde ağustos toplantısından sonra belli adımlar atmaya çalışılırken, toplantının kararları çerçevesinde bu ilerletilememiş, hayata geçirilememiş, hatta geriye çark etme, geriye düşme eğilimleri ve durumları görülmüştür. Bu da örgütsel gelişmemizi zayıf bıraktı. Mevcut durumda silahlı direniş çerçevesinde bir örgütlenmemiz olsa da, bir sistem dahilinde partimizin yeniden yapılanması, parti yönetimimizin buna göre örgütlenmesi, her alanda bu temelde parti örgütlülüğümüzün gelişip ideolojik, siyasi ve örgütsel mücadelenin bu biçimde yürütülmesi gerçekleştirilemedi; örgütlenmede küçük bir adım atıldı.

Parti Meclisi'nin, ağustos toplantısında bu konuda aldığı kapsamlı kararlar vardı. Bunlar süreci karşılayacak, doğru ve uygulanması gereken kararlardı. Bunları uyguladıkça bu sürece cevap verecek bir parti haline gelinecekti. Karşıtlarımız bizi böyle bir parti haline gelmekten alıkoymak için saldırılar yürüttü. Silahlı direnişle bu saldırıları kırdık; ama örgütsel düzenlenişte, kendimizi bir örgüt sistemi, –yeniden örgütlenme ve bütün çalışmalara öncülük edecek– bir örgüt haline getirmede gerekli adımları atamadık. Başta koordinasyon olmak üzere Parti Meclisimizin örgütlülüğünü geliştirecek, işleyişini sağlamlaştıracak, böylece yeni bir örgüt sistemine kavuşturacak gelişmeler ortaya çıkartılamamıştır. Koordinasyon bu konuda saldırılar karşısında bir dağılma ve gerilemeyi yaşadı. Bu kuşkusuz diğer faaliyetlerimizi de etkiledi. Genelde böyle bir eğilim oldu. Bazı yanlış anlayışlar ve eğilimler bunu ortaya çıkardı. Bu eğilimleri görmemiz, eleştirip aşmamız gerekiyor. Değişim, yeniden yapılanma karşısında zayıflıklar, bu noktada tutuculuk ve girişkenlikte geri kalma ve bireycilik var. Her ne kadar düşüncede değişim ve dönüşüme karşı çıkmasa da, geçmiş alışkanlıklara çok fazla bağlanma, onlardan kurtulamama, dolayısıyla kendini yeni bir örgüt, çalışma ve yaşam sistemine ve tarzına ulaştıramama vardır. Bu çok somut olarak görüldü. Stratejik değişiklik doğrultusunda kendimizi yeniden yapılandırmada geriye düşme veya eski ile yeni arasında ara bir yerde kalmayı ifade eden bir durum gözlemlendi.

Bu ciddi bir durumdur ve aşılması gerekir. Örgüt ve merkezi birimlerimiz, koordinasyon ve halk hareketi, silahlı savunma güçlerimiz, propaganda-ajitasyon, PJA çalışmaları, yasal-demokratik ve siyasal faaliyetlerimizdi. Bunların ayrıştırılması, örgütlendirilmesi, bir sistem dahilinde işler hale getirilmesi, buna göre partinin kadro gücünün örgütlendirilmesi önemlidir. Bizi bundan sonra başarıya götürecek temel örgütsel biçim budur. Psikolojik ve ruhsal olarak en üst yönetimimizde koordinasyondan başlamak üzere bunu hazmetmeme, benimsememe, eski alışkanlıklarını yıkarak kendisini böyle bir sistem içine sokmakta ciddi zorlanmalar, tutuculuklar, eski ile yeni arasında gidip gelme durumları yaşandı. Bunlar aşılmalıdır. Bu, örgüt yönetimimizin, örgütlenme durumumuzun gelişmesini engelledi. Bazı çalışmalarımızı dağılmakla yüz yüze getirdi. Askeri direnişimiz temelinde yaşanan siyasi gelişmeler partiyi ayakta tuttu; ama diğer yandan birçok çalışma da partiyi çok zorlayan, dağılmayı yaşayan bir konumu yaşadı.

Özellikle değişme karşısında tutucu, eski alışkanlıklara bağlı, bireyci, yeni örgüt sistemi olmaya kapalı, kendini ona tümüyle vermeyen ruh halini, psikolojik durumu aşmak, anlayış konusunda daha çok netlik ve kararlılık oluşturmak, pratikte de bunu hayata geçirmek kesin gereklidir. Toplantımız bu hususları kapsamlı, ayrıntılı ve çok açık tartıştı. Bizi yenilenmekten, değişmekten, yeniden yapılanmaktan, kolektif örgüt olmaktan ve sisteme girmekten alıkoyan her türlü ürkek, bireyci, ikircikli, eski alışkanlıklara bağlı kalan tutucu anlayışları ve ruh halini mahkum ettik. Parti Meclisimizin III. Toplantısı'nın önemli bir özelliği budur.

Aslında Parti Meclisimizin II. Toplantısı bu hususa dikkat çekmişti. Daha çok provokasyonu, tasfiyeciliği, partiyi uç noktada dağıtmak isteyen eğilimleri tartışıp mahkum etti. Ayrıca bunlara ilişkin çözümleyici kararlar alırken, önümüzdeki süreçte daha çok ortayolculuktan kaynaklanan, değişim ve dönüşümü gerçekleştirmede isteksizlik olarak ortaya çıkacak, özellikle alışkanlıklara bağlı kalacak anlayışlara düşmemesi konusunda uyarı yapıp kararlar almıştı. Bütün kadroları partiye yeniden katılmaya çağırması bu anlama geliyordu. Pratik süreç gösterdi ki, bu öyle kolay değildir. Bu bir anda olmaz, ciddi bir iç mücadeleyi gerektirir. Bireyler nezdinde, örgüt içinde hiç hafife alınacak bir durum değildir. Uç noktada provokasyon ve tasfiyecilik gibi partiye karşı çıkılmıyorsa, bu partilileşildi anlamına gelmiyor. Partiye doğru katılmak, içinde bulunduğumuz sürecin gereklerine uygun bir katılımla mücadele sürecini götürmek gerekiyor. Bu şekilde partiye katılmayı ve parti görevlerini yerine getirmeyi esas alan bir duruş sahibi olunmazsa, bu şekildeki duruş, en az tasfiyecilik kadar partisel gelişmeye zarar veriyor ve partileşmeyi engelliyor. Partinin mücadele etme gücünü düşürüyor.

Bu, hafife alınacak bir durum değildir. Parti Meclisi III. Toplantısı bu durumun önemini, ciddiyetini, yarattığı tehlikeyi görerek, her türlü değişimi, yenilenmeyi engelleyen ve zayıf bırakan anlayışı, ruh halini, psikolojik tutumu mahkum etti. Bu tür anlayışlara karşı kişisel, örgütsel düzeyde çok yöntemli, fakat çok etkili bir iç mücadelenin yürütülmesini gerekli gördü. Partinin yeni süreçte işleri başarıya götürmesinin ancak buna bağlı olduğunu ortaya koyup belirledi.

Bu anlamda geçen altı aylık sürecin pratik ve örgütsel çalışmalardaki eleştirisi-özeleştirisi yapılmıştır. Bu bir başlangıçtır. Eleştiri, daha çok ortaya çıkan dalgalanmaları, geriye düşme ve alışkanlıklara saplanıp kalma eğilimlerini aşma eleştirisidir. Bunlar üzerinde süreç daha çok devam ediyor. Aslında köklü sonuçların değerlendirilmesi ve uygulama sürecinin biraz daha geliştirilmesiyle ortaya çıkacaktır ki, önümüzdeki süreç böyle bir özellik taşıyor. Yani partisel, örgütsel gelişme bakımından, yeniden örgütlenme anlamında devam eden bir süreç içerisindeyiz. Yeni dönem planlanırken böyle bir durum dikkate alındı. Toplantımız yeni sürecin taktik özelliğini çok net vurguladı, ortaya koydu. Zaten değişimde isteksizlik, geriye çark etme, mevcut taktik değişikliği görememekten kaynaklanıyor.

Yeni bir taktik süreç içerisine giriyoruz

Birkaç yıldan beri yaptıklarımız sanki her zaman yapacağımız çalışmalarmış gibi görülüyor. Pratik zorlukla karşılaşınca bu sefer tekrar geriye düşme yaşanıyor. Bu duruma düşmemek için yeni taktik sürecin özelliklerini toplantımız somut olarak vurguladı. Artık eskisi gibi savunma, geriye çekilme, toparlanma, eğitim ile kendini hazırlama çalışmaları yürütmüyoruz. Bunlar yürütülmüştür, yeterlidir. Bunlar yapılmasaydı, parti yok edilecekti. Uluslararası komplonun amaçları boşa çıkarıldığına göre, sürece özgü taktik çalışma belli bir başarı sağlamış, esas olarak kendini başarıya götürmüştür. Eksikleri, hataları vardır. Kadro gücümüzün hazırlanması, eğitilmesi, yeni sürecin görevlerini karşılamaya hazır hale gelmesi yeterli olmadı. Ama esas olarak süreç tamamlanmış, sürecin taktik görevleri başarılmıştır. Artık yeni bir taktik süreç içerisine giriyoruz. Savunma değil mücadele; sınırlanma, toparlanma, geriye çekilme değil yayılma; eğitim değil pratik-politik mücadele sürecidir.

Kuşkusuz kendimizi yine koruyacağız, yine eğiteceğiz, örgütsel çalışmalarımız sürekli olacaktır. Ama geçmiş dönemdeki gibi bütün çalışmaları bunlar oluşturmayacaktır. Esas olan açılım, örgütlenme, yayılma, ideolojik, politik ve askeri alanda bir mücadele olurken, diğer çalışmalarımızın hepsi bizi bu mücadelede başarılı kılmaya yönelik olacaktır. Eğitimi, örgütlenmeyi, böyle bir çalışmada başarılı hale getirmek ve başarılı kılmak çerçevesinde yapacağız. Bizi buraya götürecek yeni planlamayı toplantımız ayrıntılı olarak ortaya çıkardı.

İdeolojik mücadele olarak propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinin geliştirilmesi görevi var. Geçen süreç içerisinde Parti Önderliğimiz buna çok fazla dikkat çekti. Örgütlü olarak bu mücadele ve çalışmanın geliştirilmesi gerekiyor ki, hem partinin hem de halkın eğitimi, dolayısıyla örgütlenme ve pratik mücadelenin gelişimi başarılsın. Propaganda ve ajitasyon etkinliğimizin ileri düzeye çıkartılması ve içerik olarak zenginleştirilmesi, üslup olarak ise yeterli hale getirilmesi; araç-gereçleri bakımından yeterli kılınması ve bütün bunları yapacak bir örgütlenmeye kavuşturulması gereklidir. Geçen sürecin bu konudaki bazı dalgalanmaları da dikkate alınırsa, işin çok daha fazla ciddiye alınması gerektiği, kadronun eğitilip yönlendirilmesine kadar birçok alanda birden örgütlenip, birçok çalışmanın böyle adım adım ele alınması gerektiriyor. Bu yan bir çalışma olarak görülmemelidir. Geçmişteki gibi silahlı mücadele ile çok büyük bir ölçüde karşıladığımız bir çalışma da değildir. Artık kendi içinde örgütlenerek yürütülmesi gereken bir çalışma oluyor ki, bunu ne kadar yaparsak, parti örgütlenmemiz, silahlı güçlerimizin örgütlenmesi, her türlü pratik mücadelemiz o kadar gelişecektir. Yoksa propaganda yapılmadan, kadro ve halk bilinçlendirilmeden, mücadeleye çekilmeden, mücadele etme azmi uyandırılmadan, örgüt ve mücadele gelişmez. Bu bakımdan tarihin, toplumsal yapının derinliğine araştırılıp incelenmesi, uluslararası gelişmelerin görülmesi, güncel gelişmelere yanıt olacak politik değerlendirme gücünün ortaya çıkartılması; bunun çok değişik araçlarla bütün bir halka, hatta Ortadoğu halklarına, partiye yeterince taşırılması görevi vardır. Bunun örgütlendirilerek yapılandırılmasını toplantımız kararlaştırdı ve bu süreçte yapacaktır.

Geçen sürecin aksaklıklarından çıkartılan derslerle politik çalışma ve görevlerimiz çok önemli, kapsamlı hale gelmiş bulunuyor. Geçen süreçte kendimizi savunup, eğitip hazırlayarak önemli bir mücadele dönemine getirdik. Şimdi komplo duraksamışken, komplo ittifaklarında gedikler açılmışken ve bizde önemli bir gelişme düzeyi yakalanmışken; önümüzdeki süreç komployu gerileten, bizi komplo karşısında çok etkili hale getiren bir çalışma süreci olacaktır. Bütün politik mücadelemizi buna göre planlıyoruz, planlayacağız ve yürüteceğiz.

Her şeyden önce çok kapsamlı bir serhildan hareketinin dünyanın ve Kürdistan'ın her tarafında geliştirilmesi gerekiyor ki, artık bu görev ertelenemez, eskisi gibi olamaz. 'Silahlı mücadele bu kadarını yarattı, bizim gücümüz ancak buna yetiyor' diyemeyiz. Hiç ertelemeden, sürece yaymadan, her türlü ustalığı göstererek, öncünün görevlerini başarıyla yerine getirerek böyle bir serhildan mücadelesini geliştirmemiz gerekmektedir. Kuzey Kürdistan'da ve Türkiye'de serhildanlar, Türkiye'deki demokratik değişimi, Kürt sorununun demokratik çözümünü belirleyip ortaya çıkaran bir çalışma ve mücadele biçimi olacaktır. Kürt sorununun demokratik çözümünü, Türkiye'nin demokratik dönüşümünü sağlayacak bir kitle çalışmasını yapmalıyız. İşçi, köylü, kadın, esnaf, gençlik, bütün kesimler üzerinde, özellikle serhildanın temel eylem gücü olarak gençlik ve kadın gücünün örgütlenmesi temelinde bir mücadele ve çalışmayı geliştirmemiz, bunu sağlayacak bir örgütlenme içinde olmamız gerekmektedir. Bunu Türkiye ortamına da yaymamız gerekir. Buna göre Türkiye'de bir ilişki ve ittifak düzeni geliştirilmelidir. Türkiye'deki çeşitli kesimlerde de böyle bir mücadele içine çeken ortak örgütlülükten, ortak eylem ve güç birliklerine kadar en geniş demokrasi bloğunu ortaya çıkartan bir çalışmayı Türkiye gündemine oturtmamız gerekiyor. Bu önemli bir durum ve çalışmadır.

Doğu'da mevcut çalışmalarımızı ilerleten, gelişmeleri ve açılımları değerlendiren, görüntüde değil özde iş yapan, genel Kürdistan'daki gelişmeleri destekleyen bir çalışmayı ve bu temelde bir halk serhildanını örgütleyip yürütmek gereklidir. Bunun koşulları var. Fakat örgütlenmede ustalık olması gerekiyor. Düz, kendine göre yaklaşımlarla böyle bir örgütlenmeyi yaratmak mümkün değildir. Bu noktayı dikkatlice ele almak gereklidir.

Küçük Güney çalışmalarımız serhildan çalışmaları çerçevesinde Arap alemindeki demokrasiyi geliştirme temelinde yürütülebilir. 15 Şubat deneyimi de gösterdi ki, bu parçada böyle bir mücadeleyi yürütecek kitleler vardır ve geçmişteki gibi silahlı mücadeleyi destekleyen bir örgütleme çalışması değil, genelde o alandaki demokratik yaşamı geliştiren, Suriye'deki demokratik gelişmeye katılan, bunu kendi demokratik siyasi eylemiyle ortaya koyan bir çalışma yapılabilir ve bunun daha doğru yöntemlerle ele alınıp yürütülmesi gereği vardır.

Büyük Güney alanı bu süreçte siyasi ve askeri mücadelenin en çok yoğunlaştığı Kürdistan sahası oluyor. Geçen altı ay içerisinde askeri mücadele sürecini yaşadık; belli hususlar netleşti, fakat tam sonuca gidilmemiştir. YNK'nin saldırıdaki amaçlarının tespiti yapılmış, uluslararası komplonun taşeronu olduğu iyi ortaya konulmuştur. Hatta durum bundan daha da ileri giderek, YNK yöneticilerinin adeta bizi yok etme histerisine kapıldıkları, böyle bir ruh haline girdikleri anlaşılıyor. Çeşitli çevrelerin verdiği güvencelerle uluslararası komplo çerçevesinde PKK'nin tüm mirasının ele geçirme hesabı yapılmıştır. Gelişen süreç böyle olmadığını ortaya çıkartınca, bu noktada büyük bir saldırganlık ortaya çıktı. YNK adeta birçok şeyi hesap ve umut edip onu yakalayamamanın baskısı altındadır. Bu temelde bir yaklaşım gösteriliyor. Daha çok gösterileceğe de benziyor.

> "Uluslararası komplonun amaçları boşa çıkarıldığına göre, sürece özgü taktik çalışma belli bir başarı sağlamış, esas olarak kendini başarıya götürmüştür. Yani süreç tamamlanmış, taktik görevleri başarılmıştır. Bundan sonrası savunma değil mücadele; sınırlanma, toparlanma, geriye çekilme değil yayılma; eğitim değil pratik-politik mücadele sürecidir."

Güney'de çelişki ve çatışma derinleşecek

Irak ve Güney Kürdistan, uluslararası alandaki siyasi gelişmelerin pratik olarak en çok yansıdığı sahadır. ABD ve Rusya politikalarının en çok etkilemekte olduğu alan burasıdır ve bu devam edecektir. Bağdat, Musul bombalandı. Hewler'de çatışmalar oldu, insanlar vuruldu. YNK saldırı halindedir. Soran'da çatışmalar oluyor. Bu saha önemli bir çelişki ve çatışma sahası olma özelliğini koruyor. Irak bölgedeki yerini koruyor. Irak içerisinde Güney Kürdistan, temel bir merkez olma özelliğine sahiptir. Kürdistan'daki gelişmeler, Ulusal demokratik mücadele açısından da böyledir. Geçen altı aydaki çatışma durumunun giderek daha fazla derinleşme, gelişme eğilimi taşıdığı ortadadır. Sadece Güney değil, Irak çapında böyle bir gelişmenin olma ihtimali güçlüdür. ABD politikaları bunu gündeme getiriyor. Böyle olunca önümüzdeki süreç bakımından Güney Kürdistan'ın gelişime ve değişime açık, önemli bir çelişki ve çatışma alanı olacağı ortadadır. Yeni siyasi değişiklikler gündeme gelebilir. Çelişki ve çatışma durumu bu düzeydedir.

Bizim de diğer alanlardaki her türlü çalışmayı yürütmekle birlikte, bu dönem bakımından belirleyici konuma sahip olan Güney çalışmalarımıza bu temelde yaklaşmamız gerekir. Bu yönlü bir mücadeleyi yürütmemiz yerinde olacaktır. Güney'de Türkiye'nin yönelimi, YNK'nin hazırlıkları var. Bu alanla ilgili olarak Irak ile İran çok yoğun ilişki içindedir. Çatışma sürüyor, kesilmemiştir, her an şiddetlenebilir. Bu şiddetlenme durumuna göre kendimizi hazırlamamız, saldırılar karşısında kendini savunan, boşluk bulunca kendini yayan, bunu halkın eylemiyle birleştiren, kitle çalışmamızı böyle bir silahlı direnişle birlikte ele alıp yürütme yaklaşımını bu süreçte Güney'de uygulamamız yerindedir. Toplantımız bu sonuca varmıştır. Önümüzdeki süreç yine büyük ölçüde Güney'de gelişmelerin olacağı, netleşmenin daha fazla açığa çıkacağı, önemli siyasi değişikliklerin de yaşanabileceği, büyük çatışmalar içerisinde çok daha etkili konuma ulaşabileceğimiz bir süreçtir.

Şimdi belli alanlarda askeri ve siyasi etkinliğimizi sürdürüyoruz. Özellikle Soran cephesinde giderek siyasi etkinliğimizin çok daha ileri düzey kazandığı gelişmeler ortaya çıkabilir. Güney faaliyetlerimizi, silahlı ve siyasi çalışmaları genel bir serhildan havası içinde, bir iktidar yaklaşımı ile ele alıp yürütmek, varolan iktidar alanlarımızın daha fazla genişleyebileceğini dikkate alarak böyle bir genişletmeyi kendimize yedirerek yürütmek zorundayız. Gerisi dar ve yetersiz kalır. Toplantımız bu çerçevede Güney çalışmalarına ilişkin yeni yaklaşımı ve planlamayı ortaya çıkarmıştır. Bu planlamaya uygun siyasi çalışma gerekmektedir.

Dünyanın diğer alanlarındaki, Avrupa ve Rusya'daki kitle örgütlülüğümüzün özellikle ülkedeki yeni serhildan gelişimine katkı sunması önem taşıyor. Gerillanın gelişiminde bu sahalar nasıl önemli rol oynadılarsa, şimdi serhildanın geliştirilip örgütlenmesinde de daha fazla rol oynayabilirler. Bu rolü oynatmak önemlidir. Diğer yandan diplomasi faaliyetlerimizi, çok etkili bir biçimde olmasa da, giderek çözümde rol oynayacak bir alan düzeyinde geliştirmek üzere başlatmak, yeni bir düzeye getirmek önemlidir. Buna göre Rusya faaliyetlerimizin ele alınması, Rusya'nın Kürt ulusal demokratik hareketinin dünyaya açılımında bir siyasi merkez olarak kullanılabilmesi, en azından böyle bir gelişme yaratmak üzere çalışmaların yoğunlaştırılması gerekiyor.

AB, Türkiye ile ilişkiler çerçevesinde Kürt sorununun çözümünü daha fazla gündemine alıyor, alacaktır. Uluslararası komplonun başarısızlığı AB'yi böyle bir politika üretmeye daha fazla yöneltti. Türkiye'nin AB'ye girişini Kürt toplumunun da AB'ye girişi olarak ele alıp, bu çerçevede hem yaklaşım geliştirmek hem de örgütlemek, diplomasi faaliyetini bu temelde geliştirmek gereklidir. Avrupa'da inkar siyasetini yaratan sistemi değiştirecek ve Kürt toplumunun Avrupa'ya girişini gerçekleştirecek bir siyasal-diplomatik faaliyeti geliştirebilmeliyiz. Kuşkusuz bunun zorlukları vardır. Birçok güç hemen buna hazır değildir. Yine de geçmişi aşan bir düzeyde, diplomasi tanımı çerçevesinde bir faaliyeti başlatmalıyız. Geçen üç yılda bu çalışmalar istenilen düzeyde yürütülmedi. Zaten gelişmeler biraz daha farklı oldu. Şimdi bunu yürütmenin koşulları da oluşmuştur.

Yine ABD'deki siyasi değişimi de görüp izlemeli, uluslararası komployu yürüten bir güç olarak bizi imha etme amacına bağlı olduğunu unutmamak kaydıyla, ama bu noktada önemli gelişmelerin olduğunu da görerek, yine siyasi değişikliği dikkate alarak bir ilişki ve mücadele içerisinde olmalıyız. Tümüyle ilişkiden kaçmak gerekli ve anlamlı değildir. Fakat bu mücadelesiz de olmayacaktır. Bu kadar ağır bir saldırının başını çekiyor. Böyle kolay her şey değişiyor denemez. Ancak belli değişiklikler ortaya çıkıyor, çıkacaktır. Kürt sorununu bu değişikliklerden yararlandırma imkanı olacaktır. Bu anlamda ABD'deki gelişmeleri de izlemek, ilişki ve yaklaşımı bu alanda oturtmak gereklidir.

Bunlarla birlikte askeri faaliyetlerimizin, ordulaşmamızın geliştirilmesi, yeni dönem silahlı savunma çizgimize uygun örgütlülüğümüzün ve taktiklerimizin geliştirilmesi gerekiyor. Savunma Kuvvetlerimizin giderek profesyonelliği gelişmiş bir ordu haline getirilmesi önemseniyor. Bunlar planlanmıştır, büyütülmesi gerekiyor. Toplantımız bu konuda silahlı gücümüzün büyütülmesi kararını aldı. Bunu örgütsel çalışmamızla bütünleştirdi.

“Kürt sorununun demokratik çözümünü, Türkiye'nin demokratik dönüşümünü sağlayacak bir kitle çalışmasını yapmalıyız. İşçi, köylü, kadın, esnaf, gençlik, bütün kesimler üzerinde, özellikle serhildanın temel eylem gücü olarak gençlik ve kadın gücünün örgütlenmesi temelinde bir mücadele, örgütlenme ve çalışma içinde olmamız gerekmektedir.”

Örgütsel çalışma bakımından, Parti Meclisi Ağustos Toplantımızın kararlarını bu süreçte mutlaka uygulanması gereken kararlar olarak tamamladı.

Buna göre; parti yönetimimizin örgütlüğünün ve değişik alanlardaki parti örgütlerimizin geliştirilmesini, parti kadromuzun mücadeleyi yürütecek ve çalışmaya öncülük edecek bir örgütlenme içerisine alınmasını gerekli gördü. Önümüzdeki süreci bu biçimde bir partilileşme ve örgütlenme süreci olarak tanımladı. Güç büyütülmesi için somut hedefler konulmuştur. Parti önümüzdeki altı ay içerisinde binden fazla yeni katılımın, kadro adayının katılımının gerçekleştirilmesini, değişik alanların önüne somut hedef olarak koymuştur. Diğer yandan eğitim ve örgütlenme faaliyetlerimize hız verilmesi gerekiyor. Böylesine hem yeni parti ve örgüt sistemini ortaya çıkarma, hem de her alana öncü örgütlenmeyi oturtma, yıl sonuna kadar uluslararası komploya karşı her alanda mücadele eden bir örgüt haline gelmemizi sağlama hedefi önümüze konulmuştur. Kadromuzun buna göre görevlendirilmesi, her alanda örgüt çekirdeklerimizin oturtulması hedeflenmiştir. Bunu yaparken göreve göre kadronun hazırlanarak görevlendirilmesi; insanlara boş yer bulma tarzıyla değil, görevleri yapacak kadroları eğitip ortaya çıkartarak görev verme tarzının –ki VII. Kongre'de kararlaştırılmıştı– esas alınması gerekiyor. Son toplantımız, yeniden partileşme yaşanırken, partileşmeye ters düşen, her türlü geriye çeken alışkanlıkların, anlayışların ve ruh hallerinin aşılmasını ve örgütle çelişen yanların giderilmesini esas aldı. Bu anlamda da ağustos toplantımızın partileşme yönünde başlatılan kampanyasının sürdürülerek bu dönemde tamamlanmasını; sadece kadroların partiye katılmasını değil, onların bilinçlerinin geliştirilerek partileşme düzeylerinin arttırılmasını; kadroların uygun bir görev ve örgütlenme sistematiğine kavuşturulmasını; örgütsüz bir kitle olmaktan çıkartılarak, görevinin başında, çalışan ve bir sistem dahilinde işleyen bir örgüt haline getirilmesini de hedef olarak koydu.

Bunlar temelinde hedefimiz, kendimizi örgütleyerek, üzerimize gelen saldırılara karşı sağlam bir direnişi ve her alanda siyasi hamleyi geliştirmektir. Bunun için yıl içerisinde 15 Şubat-21 Mart arası bir siyasi kampanya geliştirildi. Mayısta *“Şehitler Ayı”* çerçevesinde partileşme ve sorgulama kampanyasını ve 14 Temmuz'dan 15 Ağustos'a kadarki süreçte etkin bir serhildan eylemliliği ile süreci karşılamayı, yine kasım ayı sürecinde partileşmemizi pekiştiren ve parti örgütlülüğümüzü sağlayan bir kampanyayı yürütmeyi hedef olarak koydu. Her alanda serhildanı geliştiren, saldırılara karşı direnip kendisini koruyan, Güney'de etkinliğini çok ileri düzeyde geliştiren, Güney'den geliştirilen tehlikelerin önünü alan, işbirlikçiliği bu biçimde sınırlandıran; kendisini ise Kürdistan'ın parçalarında, Kuzey'de, Türkiye'de örgütleyip harekete geçirerek ve uluslararası alanda belli bir diplomatik ilişki düzeyi yaratarak; yol ayrımında olan Türkiye'yi demokratik değişimden, Kürt sorununun demokratik çözümünden yana karar vermeye yönelten bir düzeye ulaşmayı hedefliyoruz. Bunu sağlayan bir çalışmayı öngörüyoruz. Önümüzdeki yılın politik hedefi budur. Türkiye bir karar verme arifesindedir. Bu, yoğun iç mücadeleye ve tartışmaya konu oluyor. Kürt sorunu tartışıldı, halen de tartışılıyor. Bu noktada Türkiye'yi 'bu işin başka yolu yok, PKK'yi yok etmek mümkün değil; Kürt sorununu yok sayarak hiçbir yere gidemem; dolayısıyla artık onları kabul etmem, kendimi bu temelde bir çözüme getirmem gerekli' noktasına getirmeyi hedefliyoruz.

Yapacağımız çalışmalar propaganda, örgütsel faaliyet, serhildan mücadelesi, silahlı direniş, bunu bütün alanlara yayma, örgütümüzü bütün alanlarda bunu yürütecek bir güç haline getirme, bizi böyle bir hedefe ulaştırmalıdır. Türkiye yönetimini böyle bir noktaya getirmeli, Türkiye'deki demokratik güçleri bu çerçevede daha fazla inisiyatifli ele alır hale getirmeyi sağlamalıdır. Böyle bir noktaya geldiğimizde, yıla dayatılan ve bu yıl içinde yürüteceğimiz çalışmaların önemli sonuçlar verdiğini, başarılı olduğunu ve bizi önüne yeni hedefler koyacak bir örgüt haline getirdiğini kabul edeceğiz. Yıl sonunda değerlendirmemizin ölçüsü bu hedefe göre olacaktır. Başarısızlığın ölçüsünü buna göre alacağız.

Parti Meclisi III. Toplantısı bu çerçevede geçti. Tabii toplantı kararları çok yoğun ve ayrıntılıdır. Bütün parti güçlerimizin ve militanlarının önüne, kendilerini en verimli işletecek ve görevlere koşacak kadar kapsamlı bir anlayış ve hedefler programı koymuştur. Bu anlamda bütün partiyi başarıya götürecek bir karar ve planlama düzeyi sağlanmıştır. Özellikle böyle kritik bir süreçte her türlü karşıt politik gücün hazırlıklarını yoğunlaştırdığı, siyasi-askeri çatışma düzeyinin çok ileri bir noktaya geldiği böyle bir ortamda, bizim böyle kapsamlı bir değerlendirme ile kendimizi kapsamlılaştırıp planlamamız kuşkusuz önemlidir. Geçmişin taktik sürecini artık aşmış oluyoruz. Geçen üç yılın değişim öngören çalışmalarından; hamle yapan, ilerleyen çalışma sürecine ulaşmış durumdayız. Yine geçen üç yılın ağır baskısı altında örgütsel dağınıklığın sarsıntısından kurtularak, kadro olarak netleşmiş, kesin karar vermiş, örgüt olarak bunalımı aşmış, kendisini yeniden her alanda örgütleyen, disiplinle sağlam bir biçimde işleten, her türlü zor görevin altına girip başarıyla çıkabilen, saldırılara karşı en zor koşullarda bile kendisini savunmuş ve saldırıları gerileterek kendisini ilerletme gücüne sahip bir parti haline geldiğimizi görmekteyiz. Bu, gelişimimizi ifade eder.

PKK kendini yürütecek duruma gelmiştir

Örgütsel ve taktiksel bakımdan bunun önemli tartışmaları Parti Meclisi II. Toplantısı'nda yapılmıştı. Bu toplantımız, onları esas alarak uygulamayı, planlarını ve programlarını, içinde bulunduğumuz koşullar açısından bu şekilde yaptı. Bu şekilde geçmiş süreci parti ve kadrolar olarak tümden aşıyoruz. Eksikliğimiz ve zayıflığımız ne olursa olsun, kişisel ve örgütsel düzeyde yeni bir dönemi aşma gücünü gösterecek, bilinç, ruh ve davranış olarak bir yenilenmeyi yaşamak durumundayız. Yeni bir süreci geliştirme gücümüz var. Bunun kararları, planlaması ortaya çıkmıştır ve bu temelde gelişecektir.

Mevcut planlamamızın asgari uygulanması, bizi uluslararası komplo karşısında çok etkili bir parti konumuna getirecek, PKK üzerindeki tereddüt ortadan kalkacaktır. Halen birçok güçte şu veya bu ölçüde tereddüt vardır. Bu önemli ölçüde kırıldı. Yine de belli ölçülerde halk nezdinde, bölgede ve dünyada çeşitli politik güçler düzeyinde tereddüt halen vardır. Halk kitlesel olarak mücadeleye katılmıyor. Bu tereddüt aşıldığı zaman, ulusun tümü bu mücadeleye katılacaktır. Çeşitli siyasi güçler nezdinde de dikkate alma durumları görülüyor. Fakat ileri düzeyde ilişkilenmeye ve ortak iş yapmaya gelmede belli bir sınırlılık vardır. Bu planlamamızın hayata geçirilmesi, bu konudaki her türlü sınırlamayı, duraksamayı, ikircikliği ve yetersizliği ortadan kaldıracaktır. Halkın topyekün serhildana katılımını sağlayıp, çok çeşitli siyasal güçlerin PKK ile iş yapmak üzere katılımını ve ittifak arayışını gündeme getirecektir. Bunu sağlayacak düşünce açıklığını, plan ve program netleşmesini, iş yapma kararını toplantımız ortaya çıkarmıştır. Yeni mücadele dönemini biz böyle karşılıyoruz. Sürecin başarıyla götürülebilmesi için partimiz bütün kadrolarının önüne böyle bir görevi koyuyor. Parti Önderliğimiz de en son bu çağrıyı yaptı. Parti artık kendisini yürütecek duruma gelmiştir. Başka bir beklenti içinde olunmamalıdır. Önderliğin son mesajlarından da bu sonucu çıkartıyoruz.

Bunların da bir sonucu olarak diyoruz ki; 15 Şubat'ın 3. yılı, komploya karşı en etkili mücadele yılı olacaktır. Komployu gerileten ve dağılma noktasına getiren bir gelişmeyi ortaya çıkartan, bu mücadeleyi yürüten bir kadro ve parti örgütlülüğünü yukarıdan aşağıya dünyanın her alanında yaratacağız. Kararlılığımız ve inancımız bunu yaratacağımıza dairdir. Bütün parti camiamızın bu konudaki inancı, kararlılığı ve netliği gelişmiş, mücadele etme azmi ve istekliliği ortaya çıkmıştır. Bunlar temelinde bu mücadele yılının başarıyla geçeceğini, her parti kadrosunun da partiye büyük hizmetler veren parti militanları haline geleceğini rahatlıkla belirtebiliriz.

Bu temelde parti yönetimi olarak tüm yoldaşları, parti militanlarını ağustos toplantımızın kararları temelinde partiye doğru ve etkili katılmak üzere kendilerini yoğunlaştırmaya, parti bilinci ve katılımını en ileri düzeye çıkarmaya, bunu “eksikliğim, yetersizliğim, hazırlıksızlığım” demeden, bunları pratikte çalışarak da giderebileceğimizi kabul ederek, partiye katılımını sadece parti içinde kalma, partiyi benimseme ve düşünce düzeyinde katılma olarak değil de, en zor olanı da içinde olmak üzere birçok parti görevini omuzlayıp yürütmeye çağırıyoruz. Yönetim olarak çağrımız bu temeldedir. Kararlılığımız da sorunları çözme, yetersizlikleri aşma ile birlikte, bütün çalışmalara tümüyle gereken katılımı sağlama ve yönlendiriciliğini yapma biçimindedir. Toplantımız bu kararlılığı geliştirerek yeni bir mücadele sürecini başlattı. Bütün yoldaşları da bu temelde mücadeleye çağırıyoruz.

4 Mart 2001

Tüm PKK kadro ve çalışanları

EM BÊ SEBRIN AN AZADÎ AN SERHILDAN

● PKK Başkanlık Konseyi

Mücadelemizin yeni bir sürece gelip dayandığı bu günlerde, çok zorlu bir sürecin ardından, devrimci mücadelemizde yeni bir hamle yapma olanağına kavuşmuş bulunuyoruz. 15 Şubat etkinlikleri de çok netçe ortaya koydu ki, mücadelemiz yeni bir sürece giriyor. Şu gerçeğin altını önemle çizelim: Yeni stratejimiz ilk kez bu kadar yaşama geçme olanaklarına kavuşmaktadır. Başta yönetimimiz olmak üzere, partimiz, tüm kadrosu ve militan güçleri ile serhildan dediğimiz en geniş yığınların demokratik direnişe yönelmesi temelindeki Ulusal özgürlük mücadelemizin yeni dönemini başlatmaya hazırdır. Tabii ki bu konuma kolay gelinmedi. Çok tehlikeli ve zorlu bir süreçten geçilerek yeni mücadele sürecinin başlatılması olanaklı hale geldi. Bu açıdan yeni mücadele sürecinin gelişmesi ve oturması yönünde daha etkili bir çabaya yönelebilmek, yeni döneme yeterli bir öncülükle cevap verebilmek için, içinden geçtiğimiz sürecin siyasal gelişmelerini değerlendirmekte ve kavramakta büyük yarar vardır. Zira uluslararası, bölgesel ve yerel siyasal gelişmeler de, en az iç gelişmeler kadar yeni süreci başlatmaya olanak sunmaktadır.

Çok iyi biliyoruz ki, son on yıl, '90'lar boyunca dünya çetin bir dalgalanma süreci içerisindeydi. Dünyanın dayandığı iki kutuplu sistemin Sovyetler Birliği önderliğindeki sosyalist kutbunun çökmesi ve dağılması ardından, kapitalizm kendi 'mutlak' zaferini ilan etti. Ancak tüm iddiasına rağmen 'YDD' (Yeni dünya düzeni) dediği projesiyle ortaya çıkan yeni süreci karşılayamadığı, geçen son on yılda görüldü. Kapitalist sistem, sosyalist sistemin dağılmasıyla insanlığa herhangi bir çözüm önermediği gibi, herhangi bir çözüm de üretemedi. Çünkü doğası buna uygun değildi. Ama sistemin dağılmasıyla hem dünyada, hem bölgede, hem de Kürdistan'da ve Kürdistan'a egemen ülkelerde bir dalgalanma yaşandı. Geçmişteki statü dağılırken, yerine hangi statünün kurulacağı, bu statünün ne gibi politikalara dayanması gerektiği konusunda da, arayış ve uygulamalar gelişti. Artık bu dalgalanma süreci de aşılıyor. Her güç, 21. yüzyıla nasıl bir giriş yapacağı konusunda politikalarını netleştiriyor. Bunu dünyanın yönlendirici gücü olan ABD'nin tutumunda ve yine dünyanın önemli bir merkezi konumundaki AB (Avrupa Birliği), Rusya ve birçok diğer gücün yaşadığı değişikliklerde de görmek mümkün. Dünyanın etkili güçlerinin tutumlarını netleştirmesine bağlı olarak bölgesel ve yerel güçler de 21. yüzyılın ilk çeyreğinde uygulayacakları politikaları netleştirmek zorunda kalıyorlar. Yani onlar da içinde bulunduğumuz dönemin politikalarında netleşmeye gidiyorlar.

Her şeyden önce dünyanın en etkili gücü olan ABD'ye bakmak gerekiyor. Clinton yönetimi altında ABD'nin yaşadığı gerçeklik şudur: Bir yandan gelişmeleri yönlendirmek, diğer yandan –buna güç getiremediği noktada– bu dalgalanma sürecinden zarar görmemek için pozisyonunu korumaya dayalı muhafazakar bir tutum sergilemek! Bu nedenle Clinton yönetimi YDD'yi geliştirmeyi programına almasına rağmen bu konuda ciddi gelişmeler sağlayamamıştır. Ara bir yönetim olmanın ötesine geçememiştir. Bu dalgalanma sürecinde kendi gücünü ve etkinliğini korumayı esas almış, sonuç itibariyle de, YDD'ye dönük gelişmeleri başaramamıştır. Yani bir başarısızlık ve tıkanma söz konusudur. Bu proje esas olarak bu ara süreci idare etmekle kalmıştır. Ne ulusal ne de toplumsal sorunlara çözüm getirebilmiştir. Her şeye müdahale etmiş, ama hiç birisini kesin çözüme kavuşturamamıştır. Özel savaşıyla Ortadoğu'ya yapılan müdahalenin sonuçları ortadadır. Müdahale etmiş, ama yıkmak istediğinin yerine yenisini koyacak bir çözüm üretemediği için, eskiyi zayıf bırakarak mevcut durumu korumuştur. Aynı şeyi Balkanlar'da ve dünyanın diğer alanlarında da görebiliriz. 'En başarılıyım' dediği sorun Filistin-İsrail barışıdır. Ancak biliyoruz ki, o konuda da ciddi bir başarısızlık söz konusudur. YDD'nin Rusya politikası da tutmamıştır. V. Putin yönetimi bunun somut bir ifadesidir. Rusya'nın kendi ulusal çıkarları temelinde başlattığı bu gidişat çok geçmeden dünyanın çeşitli alanlarında da etkisini göstermeye başlamıştır. En başta da kapitalist sistemin liderliğini yapan ABD, ara sürece bir son verme gereğini görmüştür. Halkın Demokrat Parti'yi tekrar iktidar yapma eğilimine rağmen, çeşitli iktidar çevreleri yönetim değişikliğine gerek görmüşlerdir. Kendi sistemlerini de zorlayarak, Demokrat Parti'nin iktidar olmasını önlemişler, seçimlere müdahale ederek George W. Bush'u adeta zoraki seçtirmişlerdir. Bush dayatmalarla kazanmıştır. Çünkü, Demokrat Parti yönetimiyle ne ABD'nin, ne de kapitalist sistemin çıkarları savunulabilirdi. Halkın istemine rağmen Al Gore'un başkan seçilmesinin önünün alınması, Bush'un dayatmayla başkan yapılması bu nedenledir. Orada gerçekleşen normal bir yönetim değişikliği değildir. ABD'de seçimler geride düzenlenir; demek ki gerideki düzenleme de yetmemiştir. Onun için on binlerce oy geçersiz hale getirilerek, Demokrat Parti'nin önü alınıyor, Cumhuriyetçi Parti ise yönetime getiriliyor.

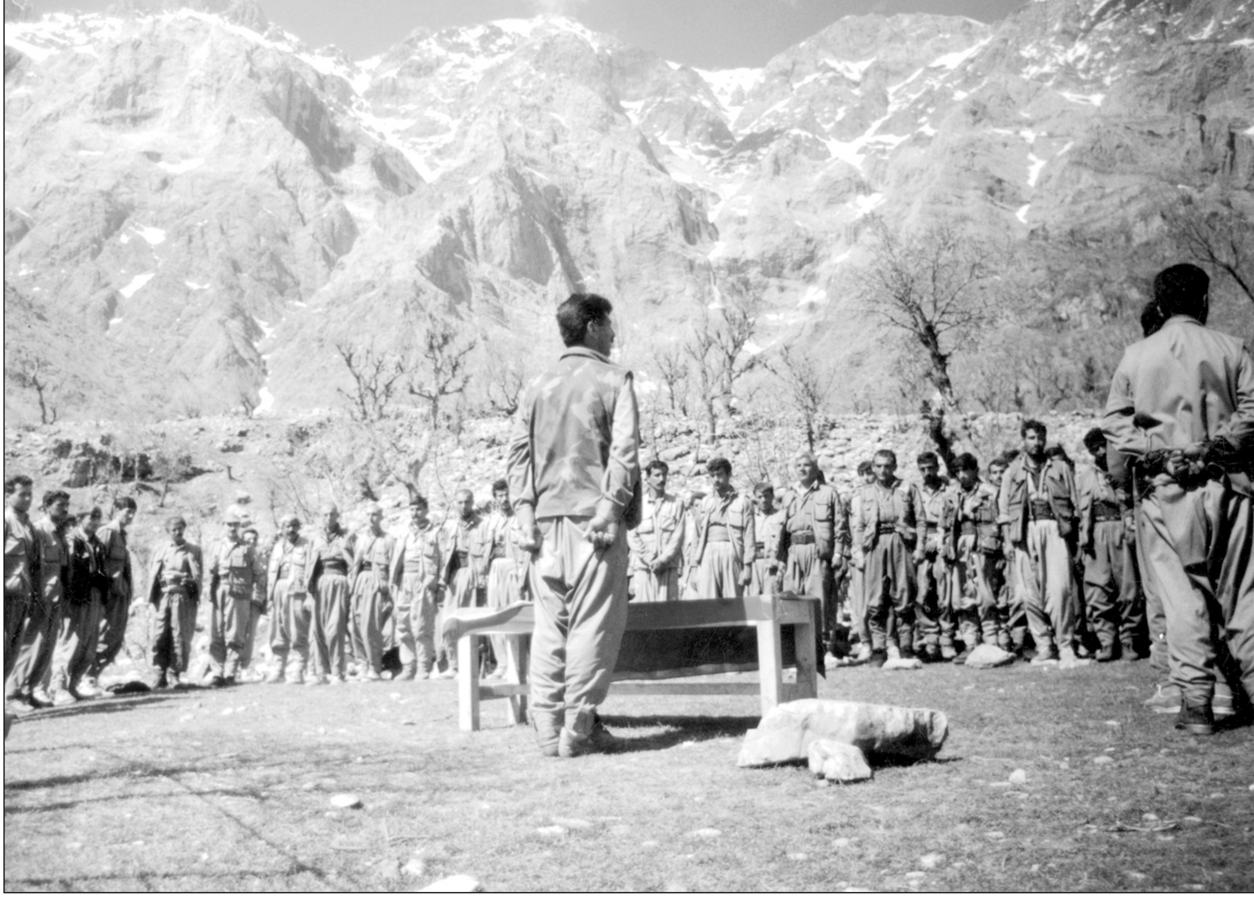
Bush yönetimiyle mevcut olanı koruma değil, çözümler üreterek ABD'nin etkinliğini artırmayı esas alacaklardır. Bunu tüm dünyada yapacaklardır. ABD, ister askeri müdahaleyle olsun, isterse diğer yöntemlerle olsun bazı sorunlarını çözmek zorundadır. "Sorunlara müdahale et ama çözme" yaklaşımı Clinton yönetiminin özünü teşkil ediyordu. Bu, ABD'nin çıkarlarını savunmaya yetmiyor. Bu nedenle de ABD çözüm üretme zorunluluğuyla karşı karşıyadır.

Buradan hareketle şunu belirtebiliriz:

> "Kapitalist sistem, sosyalist sistemin dağılmasıyla insanlığa herhangi bir çözüm önermediği gibi, her hangi bir çözüm de üretemedi. Çünkü doğası buna uygun değildi. Ama sistemin dağılmasıyla hem dünyada, hem bölgede, hem de Kürdistan'da ve Kürdistan'a egemen ülkelerde bir dalgalanma yaşandı."

Clinton sorunlara müdahale eden, ama çözmeyen bir yönetim gerçeğini sergilemiştir. Onun yerine gelen, çözümleyici olmak zorundadır. Aksi halde tıkanan sistem gerilemeyi, hatta dağılmayı yaşar. ABD böylesi ciddi sorunlarla karşı karşıya bulunuyor. Bush yönetiminden çözüm beklemek yerindedir. Bush'un yönetim olması bu noktadan bakıldığında kapitalist sistemin geride bıraktığımız on yıldaki politikalarla yürüyemeyeceği anlamına gelmektedir. Mutlaka kendisini değiştirmelidir. ABD gerek kendi çıkarlarını, gerekse sistemin çıkarlarını ancak sorunlara çözüm üreterek savunabilir. Belki bunlar kalıcı ve köklü çözümler olmaz. Ama çözümsüz de edemez.

Sosyalist sistemin dağılmasının kapitalist sistemin bir zaferi olmadığı, geride bıraktığımız on yılda yaşanan gerçeklerle ortaya çıkmış, gelinen noktada kapitalist sistemin insanlığın toplumsal sorunlarına çözüm bulamaması halinde sosyalist sistemin karşılaştığı akıbetle karşı karşıya kalacağı anlaşılmıştır. Bu nedenle ABD ve onun önderlik ettiği kapitalist sistem yeni politikalara yönelmek durumundadır. ABD ve İngiltere kapitalist sistemin önderliğini yapan dünya gücünü oluşturuyorlar. Bu ikili, farklı odakların varlığına rağmen kapitalist sistem içerisindeki etkinliğini koruyor. Dünyada olup bitenden kendilerini sorumlu görmek durumundadırlar. Liderlik şansı sorunlara getirilecek çözümden gelir. Lider olmak isteyenler, en başta da Ortadoğu'da çözüm üretmek zorundadırlar. Ancak, Arap İsrail çatışmasına, yine Kürt sorununa çözüm arayan ve üreten, ürettiğinde de bunu dünyaya taşıran sistem olarak varlığını sürdürebilir. Sisteme önderlik edebilir. Çözüm üretmemeleri halinde ise sosyalist sistemin uğradığı akıbetten kendilerini kurtaramazlar.

Yeni politikalar ilk etkisini Ortadoğu'da gösterecektir

YDD'nin Körfez Savaşı'yla uygulamaya sokulmak istendiğini iyi biliyoruz. Yeni dönemde de ABD yönetimi çözüm için Ortadoğu'da adım atacaktır. Yani dünyanın herhangi bir alanından daha önce Ortadoğu'da çözüm üretme zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bu açıdan ABD'nin yeni yönetimi Ortadoğu'da bu güne kadar izlenen, özü itibariyle ABD'nin mutlak çıkarlarını esas alan, ama hiçbir soruna müdahale edip çözüm bulamayan politikalarını aşmak zorundadır. Bu zorunluluk nedeniyle de, Ortadoğu'da hareketli bir süreç başlayacaktır. En başta da özel savaşla müdahale ettikleri, ama bir sonuca ulaşamadıkları Irak'ta bir sonuca gitme çabası içerisinde olacaklardır. Irak'ta rejimin değişmesi gündemdedir. 2001 yılı, bu değişikliğin gerçekleşeceği yıl olacaktır. Irak'taki değişiklik, tabii ki Güney Kürdistan'da da bir çözümü gerektirecektir. Dolayısıyla bu yeni politikalar ilk etkisini Ortadoğu'da gösterecektir.

Bu çözümü hangi sahalarda gerçekleştirecek? İlkin Filistin-İsrail zemininde çözüm gelişecektir. Onun etrafında Lübnan, Suriye, Ürdün, Mısır ekseninde, yani bu noktada bir Arap barışını geliştirecektir. Çoğu gözlemci İsrail'de Ariel Şaron'un yönetime gelmesini bir savaş ilanı olarak değerlendirse de, aslında çözüm daha çok bu dönemde gelecek; nitekim sağıyla soluyla bir ulusal hükümet kuruluşuna –ki bu ulusal hükümetin kuruluşu ABD tarafından yönlendirilen bir gelişmedir– gidiliyor. Filistin-İsrail, daha geniş anlamda ise İsrail-Arap barışı bu dönemde gelişebilir. Ancak bu gelişme çelişkisiz ve çatışmasız olmayacak, çözüm çelişki ve çatışmanın keskinleştiği bir ortamda üretilecektir. Yani salt barış eğilimi değil, çözüm eğilimi olacaktır. Burada yanılmamak gerekiyor. Çatışmanın olmadığı zeminde çözümler fazla gelişemez. Tekrar taraflar hareketlenebilir, zaman zaman askeri çatışmalar da gelişebilir. Ama bununla birlikte sorunun kendisini bütün yakıcılığıyla gündemleştirdiği noktada da çözüm gelecektir. ABD'de-

> "YDD esas olarak bu ara süreci idare etmekle kalmıştır. Ne ulusal ne de toplumsal sorunlara çözüm getirememiştir. Her şeye müdahale etmiş, ama hiç birisini kesin çözüme kavuşturamamıştır. Müdahale etmiş, ama yıkmak istediğinin yerine yenisini koyacak bir çözüm üretemediği için, eskiyi zayıf bırakarak mevcut durumu korumuştur."

ki yönetim değişikliğine bağlı olarak İsrail'de yaşanan yönetim değişikliği savaş çıkarabilir. Ama diğer taraftan çözüm de çıkarabilir. Bu perspektifle yaklaşmalıyız.

Aynı şeyi Kürdistan için de söyleyebiliriz. Clinton yönetimi Washington Süreci diye bir süreç başlattı. O süreç kendi içerisinde çözümü taşımıyordu. Hedefi mevcut durumu korumak, Irak'ı çok zayıf bir yönetim gerçeği içerisinde tutmaktı. Güney Kürdistan'da ise ileriye doğru bir adım atılmasını, yeni bir yönetimin gelmesini önlemekti. Bunun sonucu olarak da böylesi çözümsüz bir ortamda Türkiye, Kürt hareketini birbirine karşı çatıştırmıştır. Bilindiği gibi '92'de başlayan çatışma sürecinde önce Güney Kuzey'le çatıştırılmış, ardından bununla da yetinilmeyerek Güney kendi içerisinde çatıştırılmıştır. Son on yıllık süreç Güney'in Kuzey ile çatışması ve yine Güney'in kendi içerisinde çatışması sürecidir. Washington Süreci'nin çözümsüzlüğe dayanması gerçeği böylesi bir sonuç doğurmuştur. ABD'nin artık Irak ve Güney'e dönük de çözüm üretme zorunluluğu vardır. Çünkü geride bıraktığımız on yıllık sürecin politikalarını daha fazla sürdürmenin olanağı yoktur. Ne mevcut dünya konjonktürü, ne bölge, ne de yerel gelişmeler buna olanak tanıyor. ABD ya içinde bulunduğumuz yıl içerisinde çözüm üretecektir, ya da hızla etkisini kaybedecektir. Çözüm üretmemesi halinde kendisine karşı çok geniş bir muhalefet oluşacaktır. Ama gelişme daha ağırlıklı olarak ABD'nin çözüm yolunda adım atması, Irak'ta yönetimi değiştirmesi, Kürdistan'da ise bu yönetim değişikliğine bağlı olarak bir çözüm üretmesi yönünde olacağa benzemektedir. ABD açısından bunun zorunluluğu vardır. Irak'la Güney zemininde gelişecek çözüm hiç kuşkusuz Kuzey'i de etkileyecektir. Kuzey'de ulusal hareketin canlanmasına olanak tanıyacaktır. Bağdat'a yönelik son saldırı, aslında bu planların hayata geçirilmesinin hesaplarını da içeriyor.

Irak'taki çözümün Kürt boyutunda ABD'nin esas almak istediği güç KDP'dir. KDP, Güney Kürdistan'da kendisini temel güç haline getirme yaklaşımı içerisindedir. İyi biliyoruz ki ABD, son on yılda KDP ile YNK'yi dengede tuttu. Eşit güçler olarak muhatap aldı. Ancak gelinen durumda konumu daha güçlü olan ve güven veren KDP'dir. Bundan dolayı da ABD, o iki gücü dengede tutan yaklaşımını aşıyor, KDP'den yana ağırlık koyuyor. YNK'yi ise yedek bir güç konumuna düşürüyor. Yani muhtemel bir çözümde onu, KDP'nin yedeği konumuna getirmek istiyor.

Bize biçilen rol ise; destekleyici konumda bırakmaktır. Yani Güney'deki çözümün içerisine almamak ve çatışma dışında, gelişmeler dışında bırakmaktır. Bize ABD kaynaklı bir yönelim fazla beklenmemelidir. Bu ihtimal zayıflamıştır. Daha çok bizi pasifize etmek, etkisiz bırakmak, müdahale gücü olmaktan çıkarmak istiyor. Eğer bunu başarabilirse, bize karşı harekete geçmekten çok, bizi Güney'deki çözümün içine almayan, daha çok destekleyici konumda bırakan bir yaklaşımı benimseyecektir. Bütün bunlar bugüne kadar sürdürülen yaklaşımın bir yere kadar değişmesidir.

Formül şudur: Güney'de çözüm için KDP'yi esas almak, YNK'yi yedek bir güç olarak değerlendirmek, PKK'yi ise destekleyici bir güç konumunda tutmak. Irak'taki yönetim değişikliği ile birlikte, Kürtler için federasyon planında çeşitli güçlere biçilen rol bu çerçevededir.

Güçler bunu kabul eder mi?

YNK kendisini esas güç haline getirmeye çalıştı. Ama son süreçte bizimle girdiği savaşın yarattığı zayıflama ve geride bıraktığımız on yıllık süre içerisindeki tutarsız politikaları yüzünden zayıf bir konuma düştü. Artık eşit bir güç olma konumunu kaybetmiştir. O, kendine biçilen rolü kolay hazmetmeyecek, onu değiştirme çabası içerisinde olacaktır. Dolayısıyla YNK bir istikrarsızlık gücüdür, istikrarsızlığa oynayacaktır. Bu da giderek onu daha etkisiz bir konuma düşürecektir.

YNK kabul etmese de, yedek güç konumundadır. Çünkü, aşılan Washington sürecine rağmen son altı ayda özellikle çatışmayı gündemleştirmiştir. Olumlu bir yaklaşım içerisine girmediği gibi, ABD ile de belirli bir çelişki konumuna düşmüştür. Bunu aşabilmenin yolu olarak da, kendisinin ABD'deki temsilcisi olan Behram Salih'i hükümetin başına getirmiştir. YNK'nin yaptığı bu değişiklik, ABD ile ilişkilerini düzeltmeye ve bozulan dengeyi tekrar oluşturmaya yöneliktir.

Meselenin bir boyutu böyle gelişirken, tabii ki bu çözümden rahatsız olan güçler de vardır. Bölgesel bir konsept oluşturuluyor. Türkiye, İran, Irak ve YNK bu muhtemel çözümü engellemek istiyorlar. Yani ABD'nin çözümünü kendi çıkarlarına uygun görmüyorlar. Nitekim son Bağdat saldırısında Türkiye başbakanı ve diğer yetkililer rahatsızlıklarını ortaya koymuşlardır. ABD'nin çözümünü engelleyebilmek için YNK'nin aktif rolüyle bir çatışma süreci başlatılmak isteniyor. Yani YNK bizimle çatıştırılacak, bu zaman zaman aktif ya da pasif desteklenecek. Bu çatışmada zorlanarak öfkelenecek ve tepkilenecek olan PKK de Türkiye ile çatışacak, böylelikle Kürt sorununda ABD'nin çözüm yönünde atacağı adımlar engellenecek. Yeniden çözümsüzlük içerisinde başlayacak olan çatışma süreciyle de çözümsüzlüğün devamı sağlanmış olacak.

Bu politika tabii ki risklidir. Başarı şansı da yüksek değildir. Bölgesel konsept öyle çok güçlü görünmüyor. Kürdistan'da dayandığı güç zayıftır. YNK çok etkin bir güç değildir. Kürdistan'ın iki büyük örgütü olan PKK ile KDP bu konseptin dışında kaldıkça, bu bölgesel konseptin başarı şansı yoktur. Ancak bu plan da öyle durduk yerde başarısız kılınamaz. Burada çok usta politikacılık ve politik güç olmak gereklidir.

Bütün bunlar dikkate alındığında; bir yandan ABD'nin çıkarlarına oturtulmuş bir çözüm gündemdeyken, diğer taraftan bunu engellemek isteyen bölgesel güçlerin konsepti gündemdedir. Her ikisinde de çatışma öğesi vardır ve dolayısıyla da 2001 yılının hareketli geçeceğini şimdiden belirtebiliriz. Ancak mevcut hareketlilik, Kuzey'i de Kürdistan'ın diğer kesimlerini de etkileyecektir. Kürt ulusal hareketinde aktifleşme ve yeni döneme uygun bir gelişme beklenebilir. Koşullar büyük ölçüde buna olanak tanıyor.

Partimiz, ABD'nin formülündeki gibi destekçi konumunda mı kalacaktır? Genel bir destek rolü oynayabiliriz. Ancak, sadece bir destekleyicilikle yetinemeyiz. Biz aktif katılımcı güç olma rolünü de üstlenmek zorundayız. Belki direkt iktidar olma biçiminde bir yaklaşım göstermeyebiliriz. Ama Güney'deki politikalar üzerinde her bakımdan etkili olmak, kitlenin siyasal gücüyle katılım sağlamak durumundayız. Dolayısıyla genel bir destekleyici güç olma konumunun ötesine geçme gereği vardır.

Nasıl ki Körfez Savaşı günlerinde Güney'de ortaya çıkan gelişmeler Kuzey'i ve Kürdistan'ın diğer parçalarını etkilemişse, bugün geliştirilmek istenen çözüm de aynı ölçüde etkileyecektir. Kuzey'de ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki gelişmeleri hızlandıracaktır. Bu nedenle Türk devleti Irak'ta böyle bir değişikliği tehlikeli buluyor. Karşı tutum alıyor. Irak'ta bir çözüm üretilmesinden çok, mevcut rejimin tekrar egemen bir güç olarak örgütlendirilmesinde diretiyor. Bu durum, Türkiye ile ABD'yi karşı karşıya getirecektir. Nitekim ABD'nin bu yeni yönetimi Türkiye'yi aşma gereğini görüyor. Türkiye'ye rağmen Irak da değişime yönelecek. Türkiye'nin bunu reddetmesi halinde ise, son ekonomik bunalım olayında da görüldüğü gibi, Türkiye'yi zorlayacaklardır. Buna karşı Türkiye'nin yapacağı fazla bir şey yoktur. Direnişine rağmen, onu bir çözüme yöneltecektir.

> "Bölgesel bir konsept oluşturuluyor. Türkiye, İran, Irak ve YNK, bu muhtemel çözümü engellemek istiyorlar. Yani ABD'nin çözümünü kendi çıkarlarına uygun görmüyorlar. Bunun için YNK'nin aktif rolüyle bir çatışma süreci başlatılmak isteniyor. Çatışma süreciyle de çözümsüzlüğün devamı sağlanmış olacak."

Rusya kaybettiği etkisini yeniden kazanma çabasındadır

Diğer bir boyut ise Rusya'da yaşanan gelişmelerdir. Geride bıraktığımız Clinton yönetimi altındaki ABD politikaları Rusya'da da etkili oldu. Rusya'ya dayatılan, bir düşürülmüşlük ve etkisiz hale gelmeydi. Boris Yeltsin yönetimi iradesiz bir yönetim olarak kapitalist sistemin uygulamalarına kendisini teslim etti. Rusya'yı her bakımdan düşürdü. Siyasal, ekonomik, sosyal, kültürel her alanda düşkünlük Rusya'nın gerçeği haline getirildi. Rusya'nın bu gerçeği kendi içinde olduğu gibi, etki alanlarında ve dünyada da yaşadığını söyleyebiliriz. Çözümsüz kalan YDD, tabii ki uzun süremezdi. Buna karşı çeşitli güçler kendi ulusal çıkarlarını geliştirmek durumundaydılar. Ve ilk elden dünyanın büyük güçlerinden olan Rusya, bu duruma son vermiştir. Kendisini kapitalist sistemin insafına bırakarak gelişmek isteyen, ancak gelişme yerine düşürülmüşlüğün yaşam biçimi haline geldiği Boris Yeltsin yönetimi altında tükenişe giden Rusya, V. Putin yönetimiyle bu gidişata bir 'dur' demiş, YDD'yi reddetmiş, kendi gücüne dayanarak içinde bulunduğu konumdan çıkma yoluna girmiştir. Ekonomik, siyasi, idari, askeri ve diplomatik anlamda yöneldiği politikalarla düşürülmüşlük durumuna son verilmiştir. Geride bıraktığımız bir yıllık süre içerisinde, Rusya kendisini hem dışta hem içte tekrar toparlayabilmiştir. Bütün bunlar, YDD'ye, kapitalist sistemin ABD'nin çıkarlarına göre düzenlenmesine bir son verme hareketidir.

Çok geçmeden Rusya, içerde kendini zayıf düşüren güçlere yöneldi. Oligarklar denilen burjuva oligarşik kesimin ekonomide ve siyasetteki rolü azaltıldı. Rusya'nın gücü harekete geçirilmek istenip, bu konuda da belli başarılar elde edildi. Onu hep zayıflatan, bir çıban başı niteliğindeki Çeçenistan'daki mücadelenin üzerine çok sert gidildi. Yani belli bir çözümle yetinmeyen güçlerin, Rusya'nın göbeğinde Rusya'yı alabildiğine zorlayan bir savaşı başlatması Rusya tarafından kabul görmedi ve bilindiği gibi çok kapsamlı bir yönelimle bu konumdaki Çeçenistan hareketi önemli oranda etkisizleştirildi. Yeni politikalarla kendi içinde toparlanan Rusya daha sonra etki alanlarına yöneldi. Orta Asya ve Kafkasya'da etkinliğini son bir yıl içerisinde hızla geliştirdi. Gürcistan dışındaki tüm ülkeler Rusya ile daha sıkı ilişkiler içerisine girerek, kendi iç ve dış politikalarını Rusya'ya göre ayarlama yönelimi içerisine girdiler. Diğer taraftan Ukrayna ve Beyaz Rusya'da da Rusya Federasyonu'nun etkinliği gelişti. Çevresinde etkinliğini geliştiren Rusya, başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın birçok alanında kaybettiği etkinliği yeniden kazanma çabasına yöneldi. Yeltsin ardından yönetim olan Putin, Rusya'nın bir dünya gücü olduğu gerçeğinden hareket etti ve iç-dış politikalarını buna göre geliştirdi. Bu yapısıyla kişilikli ve iradeli bir yönetimdir. Rusya'yı bir dünya gücü olarak yaşatmayı, hatta etkinliğini geliştirmeyi esas alan bir yönetim gerçeğidir. Tabii ki Kürt halkı da, bu yeni yönetimle 'kendisini irade yapan, başkasının da iradesine saygı duyar' yaklaşımıyla ilişki kurma olanağını yakalamıştır. Kürt halkıyla daha tutarlı ve uzun vadeli bir ilişki kurma olanağı doğmuştur. Birçok pratik gelişmeden de bu sonucu çıkarabiliriz. Böylece giderek dünyanın etkili bir gücü ve merkezi haline gelen Rusya Federasyonu'yla Kürtler arasında tarihte kurulamayan; en son da Yeltsin yönetimi döneminde Kürt halkı için büyük bir felaket ve alçaltıcı bir tutum olan, Önderliğimizi sahiplenmeyip dıştalayarak uluslararası komploya alet olması nedeniyle başlamadan biten bir ilişki girişimi olmuştur. Böylesi kara bir sürecin ardından yönetim değişikliği temelinde tekrar bir ilişkilenme ve bu ilişkiden Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesini yararlandırma olanağı doğmuştur.

Türkiye, Orta Asya ve Kafkasya'da daralmıştır. Rusya'daki etkinliğini de hızla kaybediyor. Birçok ekonomik, kültürel girişimi vardı. Onların da giderek gerilemesi söz konusudur. Bu alanlar üzerinde gelişmeler sağlayan Türkiye, bir daralma ve gerileme sürecine girmiştir. Bunu son dönemdeki kendi açıklamalarında da görebiliriz. Bakü-Ceyhan petrol boru hattı projesi askıya alınmıştır. Onun yerine İran üzeri bir hat oluşturulmaya çalışılıyor.

Türkiye'nin bir gerilemesi var. Çünkü fırsatı değerlendirememiştir. Kendi iç sorunlarını demokratik bir temelde çözmediği için, Kafkasya ve Orta Asya'daki cazibesini kaybetmiştir. Ekonomik gücü de sınırlı olduğuna göre Orta Asya ve Kafkasya'ya vereceği fazla bir şeyi yoktur. Burada Rusya'nın etkinliğinin gelişmesi, bu yeni yönetim döneminde Kürt-Rus ilişkilerinde bir başlangıç yapma olanağının yakalanması; Türkiye'nin ise ters orantılı bir biçimde gerilemesi ve daralması gerçeği söz konusudur. Dünyanın diğer bir merkezinde yaşanan gelişmeler de böyledir.

İşin diğer tarafı Avrupa'dır. Tabii ki bu gelişmeler karşısında Avrupa ABD ile belli bir mesafede olmak istiyor. Bunun anlamı politika üretme istemidir. YDD'ye gelmedi. Ancak ABD'den de kopmadı. Şimdi belli bir kopuşu yaşarken, kendisi de politika sahibi olmak durumundadır. Bu açıdan önümüzdeki dönemde AB'nin de kendi çıkarlarına dönük yeni politikalar oluşturmasıyla birlikte, ABD politikalarına tabi olma, onunla uyum içerisinde bulunma durumu sona erebilir. Bu durumda yeni politikalarla bir güç merkezi olarak ortaya çıkmak isteyecektir. Ne kadar ABD'ye yakınsa, o kadar da Rusya'ya yakın olacaktır. Bu daha bağımsız bir ilişkidir. Bu da beraberinde yeni politikalarını –yani sadece Avrupa'ya dönük kendi iç politikalarını değil, dışa dönük politikalarını da– belirleyebilir. Almanya ve Fransa buna önderlik ediyor. Avrupa, ABD'den bağımsız bir güç olma eğilimi içindedir. Avrupa Savunma ve Güvenlik İşbirliği'nin anlamı budur. Bu bir bağımsızlaşma ve kendini koruma çabasıdır. Avrupa nereye kadar gidebilir? Bu halen tartışmalıdır. Tekrar 20. yüzyılın ikinci yarısında olduğu gibi ya ABD'nin önderliğini kabul ederek bağımsız bir güç olma konumuna yönelmeyecek, ABD merkezli güçle ittifak içinde bulunacak ya da bir yere kadar bağımsız bir güç olacaktır.

Bu temelde Kürt halkı eğer büyük bir etkinlik göstererek aktivitesini ortaya koyarsa, Avrupa'da da yeni bir ilişki düzeyi yakalanabilir. Bunun zemini oluşmuştur.

Demokratik güçler gelişme sürecini yaşamaktadır

Geride bıraktığımız on yıllık süreç içerisinde Ortadoğu ülkelerinde –başta Türkiye olmak üzere– mevcut iktidarlar olduğu gibi sürmüş, ama güç kaybetmişler, marjinalleşmişlerdir. Hiçbirisinin gücü ve kitle desteği yüzde yirmiyi aşmıyor. Son derece marjinal bir konumdadırlar. Buna karşılık demokratik değişim ve dönüşüm isteyen güçler –bu iktidarlarda fazla etkileri olmasa da, daha çok potansiyel konumunda olsalar da– büyümüş, genişlemişlerdir. Özellikle Kürdistan üzerindeki egemen ülkelerde, demokratik değişim ve dönüşüm isteyen güçlerin büyümesi ve genişlemesi söz konusudur. Bugün Türkiye'de seksen gibi toplumun önemli bir kesimi, değişim ve dönüşüm istemektedir. Bu nedenle 'son on yıllık süreç, demokratik güçlerin potansiyel açıdan gelişme sürecidir' diyebiliriz. Bunun eyleme dönüşmesi ayrı bir sorundur. Eğer potansiyel olarak bu denli büyümüş

demokratik güçler aktifleşirlerse, o zaman demokratik değişim ve dönüşümün kendisi de gerçekleşecektir. Zaten başarılması gereken de budur.

Türkiye rejimi hiçbir zaman bu kadar marjinalleşmemiştir. En iktidardakiler, en marjinal olanlardır. Onlar bile oligarşik sistemi olduğu gibi sürdürmede çok kararlı görünmüyorlar. Kararsızlık içerisindedirler. Türkler olsun, diğer egemen ülkelerdeki rejimler olsun, hepsi de ciddi bir kararsızlığı yaşıyor. Geçmişteki kararlılıkları yok. Bunun için zaman zaman demokratik değişim ve dönüşümden bile bahsediyorlar. "Biz mevcut sistemi olduğu gibi sürdüreceğiz" diyemiyorlar. Kısacası demokratik güçlerin potansiyel olarak büyümesi söz konusu. Buna karşılık antidemokratik güçler iktidarda. Ancak her geçen gün daha fazla marjinalleşmektedirler. Bu nedenle de yeni bir süreci geliştirmenin objektif koşulları olgunlaşmıştır.

Bütün bunlarla birlikte Türkiye'nin demokrasiye olan ihtiyacı, oligarşik cumhuriyetin yerine demokratik bir cumhuriyetin yaratılmasının gereği herkese kavratıldı. Önderliğimizin geliştirdiği yeni süreç Türkiye'yi derinliğine etkiledi. Türkiye'nin en geniş halk kesimleri, en egemen güçleri, yani devlet kurumları bile, Türkiye'nin tek çıkış yolunun oligarşik cumhuriyetin aşılıp demokratik cumhuriyetin ortaya çıkarılması olduğunu kavradılar. Ve bu temelde çok yoğun bir tartışma yaşandı. Artık oligarşik cumhuriyetin temeli zayıflamıştır. Demokratik cumhuriyet için bir siyasi kültür oluşmuştur. Demokrasi, egemen sınıflar da dahil en geniş kesimlerin istemi haline gelmiştir. TÜSİAD'ın bu konuda çok açık ve net görüşleri vardır. Yine Türk siyasal yapısı içerisinde, eskiden oligarşik cumhuriyeti esas alan homojen yapı, zoraki tekseslilik aşılmıştır. En gerici parti bile demokratikleşmenin gereğini hissetmekte ve değişimin önemini dillendirmektedir. Türkiye'nin siyasal yapısı da demokrasinin, demokratik gelişmenin gereğinin baskısı altına girmiştir. Yani bunun gereğini hisseder durumdadır.

Halk açısından da durum nettir. Türkiye'de bugün halkın yüzde sekseni demokratik değişim ve dönüşümün gereğine inanıyor. Bunun gerçekleşmesini bekliyor. Her ne kadar bu istek mücadeleye dönüşmüyorsa da bu küçümsenemez. Kürt halkının ise bütününe yakınının böyle bir istem ile mücadele içerisinde olduğunu biliyoruz.

Oligarşik cumhuriyeti sürdüren güçler devlete ve toplumsal yaşama egemen olsalar da marjinal konumdadırlar. Tüm toplumun, –iktidarı-muhalefeti, iktidar içi-dışı hepsi– ancak yüzde yirmilik bir oranını oluşturabilir. Onların toplumsal, siyasal temeli zayıflamıştır. Buna karşılık demokratik güçlerin iktidardaki etkinliği zayıftır. Ancak çok geniş kesimlerin desteğine sahiptirler. İktidarda zayıflık, örgütlenme ve eylemdeki zayıflık geniş kitle desteğini yadsımayı getirmemelidir. Demokratik Cumhuriyet Kürdü, Türkü ve çok çeşitli kesimleriyle halkın yüzde sekseninin talebi halindedir. Oligarşik güçler marjinal konumdadır. Demokratik güçler ise çok geniş gelişme olanaklarına sahiptirler.

"Yeltsin'in ardından yönetim olan Putin, Rusya'yı bir dünya gücü olarak yaşatmayı, hatta etkinliğini geliştirmeyi esas alan bir yönetim gerçeğidir. Tabii ki Kürt halkı da, bu yeni yönetimle ilişki kurma olanağını yakalamıştır. Kürt halkıyla daha tutarlı ve uzun vadeli bir ilişki kurma olanağı doğmuştur."

Stratejik değişiklik ve bu stratejik değişikliğe bağlı olarak hazırlık niteliğindeki çalışmalarımız böylesi bir gelişme durumunu yaratmıştır. Bazen soruluyor; 'değişiklik neyi getirdi?' diye. Değişiklik oligarşik sistemden yana olanları, güçleri iktidarda olmasına rağmen marjinalleştirdi. Demokratik güçlerin gelişme olanağını büyüttü, olgunlaştırdı, güçlendirdi. Bu Türkiye açısından çok önemli bir gelişmedir. Eğer bu gelişme zemini üzerinden mücadele yükseltilirse, Türkiye'nin demokratik bir cumhuriyete dönüşmesi kaçınılmaz hale gelir.

Benzeri bir gelişmeyi İran'da da görüyoruz. Bugün mevcut sistemi sürdürmek isteyen güçler kitlelerin desteğini önemli oranda kaybetmiş, yani marjinalleşmişlerdir. Değişim ve dönüşüm isteyen güçler toplumun büyük çoğunluğunu oluşturuyorlar. Buradaki oran da yüzde seksen civarında seyrediyor. Bir demokratik kültür oluşuyor, gelişiyor. Ve bunun şu veya bu düzeyde hareketliliğe dönüşmesi söz konusu. Ortadoğu'nun bu iki önemli ülkesinde iktidar olan güçler marjinal konuma düşerken, demokrasi, değişim-dönüşüm isteyen güçler ise muazzam bir gelişme olanağını yakalamış bulunuyorlar. Diğer yerlerde de çok açık bir biçimde ifade edilmese de, genel bir demokratik değişim ve dönüşüm havası kitleleri hızla sarıyor ve onları etkisi altına alıyor.

İster uluslararası gelişmeler, isterse bölgedeki gelişmeler ele alınıp değerlendirilsin rahatlıkla şu sonuca gidebiliyoruz: Bu dönemde yeni stratejimize dayalı bir mücadelenin gelişme olanağı son derece yüksektir. Dolayısıyla mücadelede yeni bir süreç başlatabiliriz.

Bunlar siyasal gelişmeler açısından ele alınıp değerlendirilecek hususlardır. Yalnız burada şunu unutmamak gerekir: Ancak ne yapması gerektiğini bilenler, görevlerini iyi tespit edip bunu pratikleştirenler bu olumlu koşulları bir gelişmeye dönüştürebilir, devrimci mücadelede bir hamle yapabilirler.

Dünyaya rağmen halkımız yaşayacak ulusal özgürlüğünü elde edecektir

Bu noktada acaba bizim örgütsel durumumuz buna uygun mudur? Bu noktayı değerlendirmekte yarar vardır.

Geride bıraktığımız iki yılı aşkın süreç, mücadelemizin büyük risklerle karşı karşıya kaldığı bir süreçti. Birçok aşamadan geçen uluslararası komployla süreç içerisinde sonuç alınmak istendi. 20. yüzyılın başında olduğu gibi halkımızın, yeni bir yüzyıla girerken oluşan dünya gerçekliği içerisinde rol almasının önüne geçilmek için; iradesinin kırılarak özgürlüğünden yoksun bırakılması, inkar ve imhası amaçlandı. Uluslararası güçler, Kürt işbirlikçi kesimlerinin de katkısıyla, Kürt halkının özgür geleceğini karartma çabası içerisinde oldular. Bu sonuca ulaşmak için, diriliş devrimimizin kazanımlarını ortadan kaldırmayı temel amaç olarak benimseyip uyguladılar. Diriliş devrimimiz, Lozan'da kararlaştırılan inkar ve imha politikasının reddiydi. İnkar ve imha politikaları sonucu yaratılan olumsuzluklar, 25 yılı bulan Ulusal diriliş devrimimizle sonuçsuz bırakılmıştı. Başkan Apo'nun büyük çabası üzerinde yükselen diriliş devrimi, dünyanın kapitalist ve sosyalist sistemlerinin halkımıza biçtiği kaderi yerle bir etti. Kürt halkının ulusal özgürlüklerini kazanabilmesi için iradesini ortaya çıkardı. Bu şu anlama geliyordu: Dünyanın halkımız hakkında aldığı tarihten silme kararı geçersizdir. Dünyaya rağmen halkımız yaşayacak, ulusal özgürlüğünü elde edecektir. Mücadelenin her aşamasına damgasını vurmuş olan Önderliğimizin ortaya çıkardığı bu gerçek karşısında uluslararası güçler, egemen ülkeler ve Kürt işbirlikçileri ortak bir cepheden saldırılarını en üst noktaya vardırdılar. Önderliğimiz şahsında partimizi, partimiz şahsında tüm Kürt ulusal hareketini tasfiye amaçlı komplolarını gündemleştirdiler.

Komplo, '96'da işbirlikçi ihanet çetesinin örgüt içinde yarattığı karışıklıkla başlatıldı. Şemdin Sakık'ın başını çektiği bu çete, uluslararası komplonun ilk ayağıydı. Onun çabalarıyla, örgüt kendi içerisinde zayıf düşürülecek, direnme yerine teslimiyet eğilimi egemen kılınacaktı. '96 yılı boyunca bu doğrultuda çaba gösterildi. Önderliğe karşı düzenlenen suikast eylemiyle desteklenen bu çabalarla amaçlanan, işbirlikçi ihanet çetesi vasıtasıyla partimizin dağılma sürecine sokulmasıydı. Ve öncüde başlatılacak dağılma, devrimin tasfiyesiyle tamamlanacaktı.

Nitekim '97 yılında uluslararası komplonun ikinci ayağı diyebileceğimiz adımı atıldı. Türk devleti KDP ile anlaşarak, büyük Güney savaşını başlattı. Türk ordusunun 70 binlik gücü, KDP'nin 30 bin civarındaki peşmerge gücüyle desteklendi. Ve yoğun teknikle, gerilla gücümüzün önemli bir kesiminin bulunduğu Güney sahasında sonuç alınmak istendi. Adeta dağ taş askerle doldurularak Güney'deki gücümüz ezilmek ve ağır darbelerle komplonun ikinci ayağı tamamlanmak istendi. Ağır darbeler yemiş ve iradesi kırılmış bir güç durumuna getirilecekti. 1997'nin 14 Mayıs'ında başlayıp yıl sonuna kadar süren bu savaş önemliydi.

Komplonun üçüncü ayağı diyebileceğimiz adım ise, '98'in baharında başta Botan olmak üzere tüm Kuzey'deki gücümüze yönelik 50 bini aşkın güçle düzenlenen o büyük operasyondu. Art arda düzenlenen bu operasyonlarla Kuzey'deki gücümüze de ağır darbeler vurularak iradesizleştirilmeleri amaçlanmıştı. Pratik böyle gelişti. Ciddi kayıplarımız olmasına rağmen istedikleri sonucu elde edemediler.

1998 operasyonları tamamlanır tamamlanmaz, bu sefer de komplonun zirvesi diyebileceğimiz dördüncü aşamasına geçildi. Önderliğimize karşı bir yönelim içerisine girildi. Önderlik Ortadoğu'dan çıkarıldı. Dünyada barınmasına fırsat tanınmadı. Ve birçok gücün ortak çabasıyla esaret olayı gerçekleşti.

Demek oluyor ki, işbirlikçi ihanet çetesinin örgüt içerisinde teslimiyet eğilimini geliştirmesi '96 yıllarıyla başlıyor. '97 Güney Savaşı, '98 Kuzey'deki büyük operasyonlar ve Önderliğe yönelik saldırıyla uluslararası komplo zirveye ulaşıyor. Böylece geliştirilen uluslararası komployla devrimimiz büyük bir bunalımın içerisine itiliyor. Siyasal, örgütsel, diplomatik her alanda komplonun devrimimizi ciddi bir bunalıma karşı karşıya getirdiği inkar edilmez bir gerçektir. Şunu net olarak tespit ediyoruz; mücadelenin dayandığı temel güç, öncü güç, yönetim gücü olarak Önderliğin Ortadoğu'dan çıkarılması ve ardından da esir alınması tüm mücadelemizi hızla etkilemiş, bir bunalımla karşı karşıya getirmiştir. Bu bunalımla tabii ki amaçlanan, öncünün parçalanması, dağılması ve etkisiz hale gelmesiydi. Onun etrafında tüm devrimin tasfiyesi bekleniyordu. Artık gelinen noktada komplocu güçlerin, devrimimize ve halkımıza çizdikleri akıbet 'artık bellerini doğrultamazlar, tek bir kaderleri vardır, o da parçalanmak, dağılmak ve etkisizleşmektir' idi. Aslında beklentileri çok da yersiz değildi. Çünkü mücadelenin ilk adımından her aşamadaki gelişmesine kadar tüm gelişmelerin, kazanımların altında Önderliğin imzası vardı. Yönetim gücü Önderlikti. Kadroyu günlük olarak besleyen Önderlikti. Halka güç veren yine Önderlikti. Bu kadar etkili bir önderliğin etkisiz bırakılması halinde kaçınılmaz olarak beklenen gelişme; parçalanma, dağılma ve etkisiz hale gelmeydi. Devrim bunalıma girerken bu bekleniyordu. Bu beklentide de en çok, Kürdün kendisini yönetemeyeceği, Kürdün kendisini güç olma konumunda sürdüremeyeceği, bunalım içinde kendisini tüketeceği hesabından hareket ediliyordu. Yani Önderliğin esaretiyle en başta bir yönetim sorununun doğacağını, yönetim sorununda ortaya çıkacak olumsuzluklarla tasfiyenin başlayacağını, bir daralmanın ve etkisizleşmenin yaşanacağını, Kürdün o zaaflarının da –yani yüzyıllarca süren uygulamalar sonucu oluşan dar bireyciliğin ve güçsüzlüğünün de– buna zemin olacağını belirtiyorlardı ki, bunda da çok haksız değillerdi. Ancak bir gerçeği unutuyorlardı; Önderlik 25 yıllık diriliş devrimi sürecinde Kürdü yenilemişti, Kürt'te yeni bir şeyler geliştirmişti.

"Başkan Apo'nun büyük çabası üzerinde yükselen diriliş devrimi, dünyanın kapitalist ve sosyalist sistemlerinin halkımıza biçtiği kaderi yerle bir etti. Kürt halkının ulusal özgürlüklerini kazanabilmesi için iradesini ortaya çıkardı. Bu şu anlama geliyordu: Dünyanın halkımız hakkında aldığı tarihten silme kararı geçersizdir."

Buna rağmen yine de saldırıların etkisi altında bulanan öncü ve onun yürüttüğü devrimin tekrar kendisini toparlaması, yeni bir mücadele sürecini başlatması son derece güçtü. Devrimin bir yenilgiyle karşı karşıya gelmesi egemen yöndü. Nitekim herkesin beklediği sonuç, parçalanmanın, dağılmanın ve etkisizleşmenin nasıl gerçekleşeceği idi. Hesaplar buna göre yapılmıştı. Komployu yürüten güçler, devrimin tasfiyesiyle elde edecekleri çıkarları düşünürken, birçok dost kesim ise devrimimizle arasına mesafe koydu.

Örgütsel bir bunalımla karşı karşıya gelen devrimin öncüsü içinde de bu doğrultuda gelişmeler yaşandı. Nitekim esaretin hemen ardındaki günlerde, parti saflarında, "biz yönetimi kabul etmiyoruz, biz kendi başımıza olacağız" mantığından hareket eden tasarrufçu, kariyerist ve sosyal yaşamı öne sürerek halkın davasından kopmuş tasfiyeci eğilimler ortaya çıktı.

Bu eğilimlerden birincisi, Kadın özgürlük hareketi zeminini kullanan tasarrufçu eğilimdi. Sonuç itibariyle tasfiyeciliğe dönüşen bu eğilim, Kadın özgürlük hareketini inisiyatifine almayı ve böylelikle kendi çıkarına kullanmayı amaçlarken; özgürlük adına, *"biz yönetimi tanımayacağız, yönetim Önderlik'le bitmiştir, Önderlik'ten pratik alanda doğan boşluğu dolduracak bir yönetim istemiyoruz, biz kendi başımıza hareket edeceğiz"* diyordu. Bu, devrimci güçlerimizin bir bölümünü tasarrufuna alan tasarrufçu ve çok tehlikeli bir eğilimdi. Tüm diğer eğilimlere güç ve cesaret veriyordu.

İkinci eğilim; geçmişte de mücadele içerisinde konum kazanamayan, güçlü bir konum tutturamayan, mücadele ortamında zayıf kalan kariyerist eğilimdi. Bunlar adeta şunu dediler: "Önderlik gitti de, benim yeni sıfatım, konumum ne olacak? Bana hangi konum tanınacak? Örgüt benim kariyer istemlerimi tatmin etmelidir. Her şeye rağmen eğer bize çok güçlü bir konum verilmezse, geçmişte olduğu gibi konumumuz zayıf bırakılırsa, biz, bu zayıf anınızda üzerinize geleceğiz ve yönetiminizi tanımayacağız." Daha önceleri, örgüt içerisinde emek ve çabalarıyla bir konum elde edemeyen kesimlere hitap ederek "fırsat bu fırsattır, istediğiniz konumu kazanabilmek için kendimizi dayatabiliriz" çağrısında bulundular. Aslında bu eğilimin özü de, devrimin kazanımlarını nasıl kendi kişisel konumları için kullanabilecekleriydi. Biz buna kariyerist, konum kazanma eğilimi diyebiliriz. Bu eğilimi oluşturanlar küçük burjuvalar, feodal kesimler, lümpenler, önceki süreçlerde ya konum kazanamayan, ya da konumu her zaman istikrarsız olanlardır. Bunlar bir çok kesime hitap etti. Dolayısıyla tehlikeli bir eğilimdi. Ne zamanki parti yönetimi bunların dayatmalarına 'evet' demedi, o zaman da bilindiği gibi kariyerist dediğimiz bu tasfiyeci eğilim bir direniş sergiledi.

Üçüncü eğilim ise düşkünler eğilimiydi. Bu eğilim "Biz şimdiye kadar halka hizmet ettik. Önderliğin esir düşmesiyle birlikte bu iş burada biter, geriye kalan ise mücadelenin kazanımları temelinde kendi sosyal yaşamını örgütlemektir. Parti, bireyin hizmetine sokulmalı, onların sosyal yaşam olanağını yaratmalıdır." Biz buna, bireysel yaşam peşinde olan düşkünler eğilimi diyebiliriz. Bunlar hep sosyal yaşamı dayattı. Amaçlardan koparak, "amaç artık bitmiştir. Parti, halkın olanaklarını bireyin sosyal yaşamının hizmetine sunan bir araçtır. Bu rolü oynamalıdır. Ya bunu kabul edersiniz, ya da biz bunu sağlamak için her türlü yola başvururuz" dediler. Nitekim bunlar en kötü ihaneti sergilediler. Bu da sosyal yaşamı hedef edinen, mücadelenin geçmişinden ve geleceğinden kopan, amaçsız, bireysel yaşam peşindeki düşkünler eğilimiydi.

Bunun dışında "anı yaşayalım, geçmişi bırakalım, gelecek diye bir sorunumuz da olmasın. Artık kendimizi yaşamın akışına kaptıralım" diyen küçük gruplar ve bireyler de vardı. Diyebiliriz ki, parti içerisinde adeta parti yönetimini reddeden, yönetimi Önderlik'le bitiren, Önderliğin esaretiyle birlikte yönetim olgusunun da bittiğini ilan eden, yani komplocuların amaçladığını onaylayan böylesi olumsuzluklar baş gösterdi ve bu ciddi bir örgütsel bunalımdı. Bu örgütsel bunalım devrimin bunalımı oluyordu.

İşin ilginç yanı da, bu dört tasfiyeci eğilim birbiriyle ittifak içerisindeydi. Eğilimin temsilcileri, daha önceki yıllarda birbirini kabullenmezken, sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi, partiye karşı ittifak içerisine girebildiler. Böylelikle kadromuzda ortaya çıkan dalgalanmayı komplocuların da beklentileri doğrultusunda bir parçalanma, dağılma ve etkisizleşmeye dönüştürmek istediler. Daha sürecin başında ortaya çıkan bu eğilimler, tabii ki bunalım sürecini kelimenin tam anlamıyla bir yenilgiye dönüştürmek istediler. Devrimimiz Önderliğin esareti ardından böylesi ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya geldi. İşin kötüsü, stratejik değişim sürecine giren kadromuz, bu eğilimler karşısında adeta donanımsızdı. Kafalar karışıktı. Uluslararası komplonun nasıl boşa çıkarılacağı, yeni stratejiye uygun bir pratiğin nasıl gelişeceği konusunda ciddi bir bulanıklığı, kararsızlığı yaşamaktaydı. Bir bunalım yaşadığımız bu koşullarda, belirttiğimiz tasfiyeci eğilimler işi bitirmenin peşindeydiler. Devrim böylesi bir bunalımı atlatılabilecek mi, atlatılamayacak mı? Dost düşman herkes bu bunalım sürecinin nasıl sonuçlanacağını bekliyordu. Çok ciddi bir mücadele gerekiyordu. Ve iyi bilinmelidir ki, Önderliğimiz taktik bir geri çekilmeyi değil, stratejik bir geri çekilmeyi her bakımdan gerçekleştirerek, devrimin karşı karşıya bulunduğu bunalımı aşmanın koşullarını yarattı. Parti yönetimimizin Önderliği izlemek, anlamak ve uygulamak için sergilediği tutarlı tavır, yaratılan bu koşulları değerlendirme fırsatını doğurdu.

Parti yönetimi yönetim olma

yeteneğine kavuşmuştur

Tasfiyeci eğilimlere karşı çok ciddi bir mücadele yürütüldü. En başta da Önderlikle birlikte işi başlatanlar, işe sahip çıkmaları gerektiğinin bilincine vardılar. Büyük bir ciddiyetle ve yine sorumluluk anlayışıyla, yeteneklerini de ortaya koyarak, bu en kritik aşamada, düşmanların iddiasının tersine, Önderliğin yarattığı gelişme zemininde yönetimin tekrar kendisini üretebileceğini, devrimin yönetimini üstlenebileceğini pratikleriyle gösterdiler. İçteki tasfiyeci eğilimler kadar, dıştan yapılan müdahalelerle de mücadele edildi. Her alanda bu mücadele yürütülmüş, bu mücadele 2000 yılının mayıs ayına gelindiğinde kritik bir noktaya varmış, iç gerici eğilimler isyan başlatmışlar ve bunu dışarıda YNK'nin kuşatmasıyla bir arada gerçekleştirmişlerdir. Arifesinde de çeşitli güçlerin –bölge devletlerinin– yoğun baskısı yaşanmıştır. YNK'nin dıştan kuşatması, içten tasfiyecilerin isyanı ile PKK'nin işi VII. Kongre sonrasında mayıs ayında başlatılan hareketle bitirilmek istenmiştir.

Bu noktada kadroya mal olan, halka mal olan Önderlik gerçeği gücünü ortaya koymuştur. Bu tasfiyeciliğe karşı parti yönetiminin, kadrosunun ve yapısının refleks göstermesi söz konusudur. Çok belirgin hale gelen, kritik bir noktada seyreden tehlikeye karşı harekete geçilmiş; büyük bir ideolojik mücadeleyle, ikna çabasıyla, bu mücadele birçok resmi ve gayri resmi toplantıyla –bu dönemde Ortadoğu Konferansı var, PJA Kongresi var–, buradan sağlanan gelişmelerle tasfiyeciliğin tasfiyesi gerçekleştirilmiştir. Fazla kırıp dökmeden, kayıplara yol açmadan bir netleşme sağlanmış, Ağustos 2000'de gerçekleşen Genişletilmiş Parti Meclisi Toplantısı'nda parti inisiyatifi ele almış, bunalım sürecini durdurmuş, gelişme sürecini başlatmıştır. İçte sağlanan gelişmeler dışarıdan gelen saldırılara karşı geliştirilen mücadeleyle tamamlanarak tam altı aylık zaman diliminde bunalımı aşma çabaları sürdürülmüştür. Gelinen noktada artık partimiz, devrimimizin içine girdiği bunalımı aşmıştır. Yeni bir mücadele sürecini başlatmaya her bakımdan hazırdır.

"Çok belirgin hale gelen, kritik bir noktada seyreden tehlikeye karşı harekete geçilmiş; büyük bir ideolojik mücadeleyle, ikna çabasıyla, birçok resmi ve gayri resmi toplantıyla –bu dönemde Ortadoğu Konferansı var, PJA Kongresi var–, buradan sağlanan gelişmelerle tasfiyeciliğin tasfiyesi gerçekleştirilmiştir."

Bunalımın aşılması ne demektir? Artık parti yönetimi yönetim olma yeteneğine kavuştu. Önderlik hep merkezileşme ve yönetim sorununun temel sorunumuz olduğunu belirtiyordu. Gerçek olan da buydu. Merkez yapımız kendisini sınırlı bir pratikçi konuma düşürmüş, yönetim görevlerini Önderliğe bırakmıştı. Partinin kuruluşundan günümüze kadar, daha çok da Önderliğin esaretine kadar tutturulan espri buydu. Merkezi yapımız kendi görevlerine sahip çıkmayarak Önderliğin yükünü ağırlaştırdığı gibi, gelecek konusunda da riskli bir durum yaratmıştı. Zaten tasfiyecilik ve uluslararası komplocu güçler de bu noktada yüklendiler. Parti yönetiminin oluşmaması için çok yoğun çaba içerisinde oldular. İyi hatırlıyoruz; Türkiye adına strateji ve taktik üretenler, merkezi yapımızın değil bir devrimi yönetmesini, Önderliğimizin esareti ardından bir köy muhtarlığını bile yapacak kabiliyeti gösteremeyeceğini vurguluyorlardı. Egemen güçlerin yaklaşımı buydu. Bu sadece Türkiye'nin yaklaşımı değil, diğer egemen ülkelerin de yaklaşımıydı. Önderliğin ardından parti yönetimi adına ortaya çıkan yapının işleri kötü yöneteceği, bunların fazla bir yararının olamayacağı, istedikleri gibi yönetecekleri, 'dağıtmak isteyen dağıtabilir, güdümüne almak isteyen alabilir' tarzının hakim olacağı bekleniyordu.

Kürt gericiliği de böyle yaklaşıyordu. YNK'nin de hesabı buydu. YNK'nin liderliği, ilişkide bulunduğu devletlerin istihbarat güçlerine şöyle telkinlerde bulunuyordu: "Siz Apo'yu sıkıştırın, gerisi çok kolay olacaktır. PKK'nin geride kalan yönetim yapısını etkisiz kılmak basit bir iştir." Nitekim Önderliğin esaretinin hemen ardından, daha önceden tanıdığı bazı arkadaşları yanına çağırmış, örgüt üzerindeki hesaplarını hemen devreye sokmuştur. Önderliğin ardından PKK bir yönetim gücüne kavuşamayacak, isteyen istediği gibi kullanacak ya da dağıtacaktı. Yaklaşımı buydu. İçimizdeki tasfiyecilerin de birleştiği tek bir nokta vardı: "Biz Önderlikten sonra yönetim istemiyoruz. Her birimiz istediğimiz gibi hareket edeceğiz, her isteğimiz itirazsız gerçekleştirilmelidir, bu da demokrasidir." Dışımızdaki güçlerin yaklaşımı içteki tasfiyeci grupların yönetime karşıt eğilim ve çabalarıyla tamamlanıyordu: "Yönetim olunmayacak."

Ancak buna karşı yönetim olma çabası sürdürüldü ve bilindiği gibi büyük bir ciddiyet ve duyarlılıkla işler ele alındı. Devrim ve partinin yönetimsiz bırakılması için büyük çaba sarf edildi. Bir tarafın sloganı devrimin yönetimsiz bırakılmasıyken, devrim güçlerinin sloganı ise *"devrim en kısa zamanda yönetim gücüne kavuşmalıdır"* oldu. Yönetim faaliyeti içerisinde yer alan kadromuz, bu sorumluluğun bilincinde yürüttüğü çabalarla başarılı bir mücadele vermiştir. Parti yönetiminin üyeleri herhangi bir bireysel kaygı ve davranışa girmeden devrimin karşı karşıya bulunduğu sorunlarda özverinin gereğini anlamış ve çabalarını bu doğrultuda harcamıştır. Yine kendisini şaşırmamış, hesaplı hareket etmiştir. Yılların birikiminin verdiği güçle yaratıcılığını ortaya koymuş, devrimimizin karşı karşıya kaldığı bunalımı başarıyla atlatmıştır. Gelinen noktada biz diyoruz ki, mevcut yönetim kadromuz devrimin yönetim sorununu çözebileceğini, onun en çetin imtihanını başarıyla geçerek kanıtlamıştır. Bunalım işte bu noktada atlatılmıştır.

Meselenin bir boyutu da, yönetim göreviyle karşı karşıya gelen kadronun içine düştüğü sıkıntıdır. Geçmişin başarısızlıkları onu ürkütmüş ve zorlamıştır. "Başarabilir miyiz, başaramaz mıyız" sorusuyla karşı karşıya gelmiş, bununla birlikte bugün artık kendisine güven duyan, devrimin ağır sorunlarını çözebilecek bir konumu tutturmuştur.

Diğer bir konu ise, devrim kadrosunun geçmişi sahiplenerek yeni stratejiyi anlama ve onun taktik ve pratik gereklerini yerine getirmesidir. Süreç boyunca ciddi zorlanmalar içerisinde olmuş, kararsızlıklar geçirmiştir. Ama o da bir sorumluluk bilinci içerisinde parti yönetimini izlemiş, günümüze gelindiğinde ise, kadromuz esas anlamda dönemin yeni sürecini başlatabilecek ruhsal, düşünsel ve pratik eylem gücüne kavuşmuştur. Bunalımın atlatılmasının en önemli bir yanı da budur. Unutmayalım, kadromuz bir çocuğun anasına bağlı olduğu gibi, Önderliğe hep bağlı olmuştur. Eğer ruhsal olarak zayıflamışsa, Önderlik onu ruhsal olarak güçlendirmiştir. İdeolojik ve pratik boyutuyla içerisine girdiği her zayıflığı Önderliğin verdiği güçle aşmıştır. Önderliksiz bir mücadeleye kendisini alıştırmamıştır. Parti yönetimimiz ve kadromuzun durumu budur. İşte böylesi bir süreçte yönetimin yönetim görevlerini üstlenebilmesi, bunun güç ve yeteneğini sergileyebilmesi ne kadar önemliyse; bir o kadar da kadromuzun, Önderliğin günlük desteklerinin olmadığı koşullarda ruhsal olarak mücadeleye hazır hale gelmesi, ideolojik ve pratik açıdan gereken netliğe ve eyleme geçme konumuna kavuşması, bunalımın diğer önemli bir yanının da aşılmasıdır.

Ayın şey tüm devrim çalışanları ve kitlesi açısından da geçerlidir. Aynı düzeyde yansımış olmasa da, devrimin bütün çalışanları, kitlesi de her zaman kendi içinde endişeler taşımıştır. Dönemin görevlerine sahip çıkmak için gösterdikleri bütün fedakarlıklara rağmen bu tereddütler şu veya bu düzeyde yaşanmıştır. Ama, gelinen noktada bu da aşılmıştır. Devrimin çalışanları ve kitlesinin endişesi, 'acaba bir yönetim gücü, bir öncü güç, bir kadro gücü bu dönemde kendisini üretebilecek mi?' noktasındadır. Nitekim devrimin kadrosunun belirttiğimiz gelişmeyi sağlamasının ardından, devrimin tüm geniş çalışan yapısı ve kitlesi de bu bunalım sürecine son vermiştir. Bu endişeli durumu aşmıştır. Böylece çok az bir kayıpla, ciddi zorlayıcı yönelimlere girmeden, bu tür uygulamalara gerek duymadan devrim kendi bunalımını aşabilmiş, yeni dönemi geliştirmeye hazır hale gelmiştir.

"Şimdi mevcut durum nedir" denilirse biz şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bu son iki yıllık süreçte, büyük bir mücadele ortamında artık parti yönetiminin, yönetim olabilme, yeni bir döneme öncülük etme gücü ortaya çıkarılmıştır. Artık yeni bir döneme öncülük edebilecek bir parti yönetimi doğmuştur, yaratılmıştır. Bu önemli bir gelişmedir ve bunu çok netçe görmek gereklidir. Diğer taraftan kadromuz son derece netleşmiştir. Yeni dönemin bilincini, gelişme hattını, bununla birlikte inancını yaşıyor. Yer yer şurada burada bunalım yaşayanlar var, her zaman bunlar olur. Ancak bunlar gerçeği değiştirmez. Sonuç olarak parti kadromuzun yeni döneme hazır olduğunu belirtebiliriz. Belki bazı alanlar bu gelişmeyi çok derinden yaşamamış olabilirler, ama genel gelişmeyi böyle değerlendirmek mümkündür.

Siyasal rantçılığa karşı yoğun mücadele vermeliyiz

Bu noktada yeni döneme dönük yanlış eğilimler ortaya çıkıyor. Bu eğilimlerden birisi şunu söylüyor: "Devrim önemli kazanımlar yarattı. Mevcut durumda yapılması gereken, bu kazanımları kimin tasarrufuna alacağıdır. Hangi kişinin, hangi grubun, hangi çevrenin bu kazanımları kendi bireysel ve grupsal çıkarları doğrultusunda değerlendireceğidir." En tehlikeli anlayış budur. Bu siyasi rantçılıktır. Bunu legal saha içerisinde çok belirgin bir biçimde görüyoruz. Bazıları şunu da belirtiyorlar: "Bu eylemlilik neden bize dayatılıyor? Serhildan da nereden çıktı? Eylem yapmayalım, seçimler zamanı olursa çalışırız. Onunla başarabilirsek milletvekili oluruz. Bir milletvekili etrafında yüzlerce kişi geçim olanağına kavuşur. Belediyeler zaten çantada keklıktir; onlar alınır. Bugün kırksa, bir sonraki seçimde bu yüze çıkar. Her belediyede yüzlerce, binlerce kişiye çıkar sağlanır." Yani bir kesim devrimin mevcut kazanımlarından yararlanacak. Bu, tasarrufçuluğun, siyasi rantçılığın bir biçimidir. Dönemin en tehlikeli eğilimidir. Bu eğilime karşı Kuzey'de, yurt dışında, metropollerde olsun, her yerde ciddi bir mücadele yürütülmelidir. Eğer ciddi bir mücadele olmazsa, serhildan taktiği yaşayamaz. Serhildan taktiğinin başarısı, siyasal rantçılık dediğimiz, devrimin mevcut kazanımlarını tasarruf altına almak isteyen kişiliklerle yoğun bir mücadeleyi gerektirir. Bu mücadele yürütülmeden yeni dönem başlatılamaz, önü açılamaz. Bunlar yeni kesimlerin kazanılmasına ihtiyaç duymazlar, belli bir fedakarlık gerektiren serhildan eylemliliğine gelmedikleri gibi, engel de olurlar. Nitekim daha şimdiden birçok yerde sabote edici bir rol oynuyorlar. Bu, dönem itibariyle orta sınıflardan, egemen sınıflardan ve yine denetim dışı kesimlerden kaynaklanıyor. Bazı zindan kesimlerinden, işsiz güçsüz takımdan kaynaklanıyor. Sınıf temeli budur. Bunlara karşı güçlü bir sınıf mücadelesinin yürütülmesinin gereği vardır. Kimi sahalarda bu güçlüdür, belki bazılarında zayıftır, ama genelde ortaya çıkan bir eğilimdir.

Diğer bir eğilim ortayolculuktur. Bir taraftan mevcut kazanımları değerlendirirken, mücadelenin gelişme eğilimini zayıf bırakmak; "tamam, biraz daha mücadele edilebilir. Ama bunu serhildan düzeyinde ele almaya gerek yok. Varlığımızı sürdürebilmek için zaman zaman belli bir siyasal mücadeleye evet" diyen eğilimdir. Siyasal mücadeleyle birlikte mevcut kazanımları iyi değerlendirmek, onu bireysel ve sınıfsal çıkarlar temelinde ele almak; kısmen diğerinden farklı görünse de, mevcut olanı korumaya dönüktür. Yani çözümü ve zaferi zorlamak yoktur. Bu ortayolculuk oluyor ki, bunun da dayandığı sınıfsal kesim daha çok orta sınıflardır. Devrimin önünde bu da engeldir. Belki tasarrufçu diyebileceğimiz siyasi rantçılık yapan o diğer eğilimler belirgin olduğu için onu görüp, 'onunla mücadele etmenin avantajlı yönleri var' diyerek, ona biraz dayanarak yaşayabilirler. Ama bir diğeri, yarım ağız mücadeleye evet dediği için, onu tespit etmek, onunla mücadele etmek, biraz daha derinlikli kavrayışa sahip olmak ve duyarlılık gerektiriyor. Yoksa yarım ağız mücadeleye 'evet' demeyle aldatıcı olunabilir. Bunu da anlamak, bu ortayolcu eğilimi de görmek, 'hem mücadeleden yana, hem de siyasi rantçılarla birlikte yürüyelim' eğilimini de bizim mahkum etmemiz gerekiyor. Başta bu iki eğilimle mücadele ederek yeni dönemi geliştirebiliriz.

Bir başka eğilim de, çok keskin görünen, ama özünde mücadele kaçkınlığı olan, silahlı mücadeleyi dayatan eğilimdir. İyi biliyoruz, bunlar aslında silahlı mücadeleden yana değiller. Ne de olsa kendileri işin içinde değildi. Gerilla büyük bir fedakarlıkla savaşı geliştiriyordu, tüm mücadelenin yükünü omzuna almıştı. O ise, gerillanın büyük fedakarlıklarla yürüttüğü mücadelenin kazanımlarıyla yaşıyordu. O da bugün 'silahlı bir mücadele olmalıdır' derken, gerçekten silahlı mücadeleden yana olduğu için değil, bugün kendisine yüklenen mücadele görevinin o dönem gerillaya yüklenmesi, kendi sorumluluklarından kaçarak mücadele içerisinde varlık gösterme eğilimidir. Burada bunun en kötü mücadele kaçkınlığı olduğunu görmek gerekiyor. Yani şimdi iyi biliniyor, işin esası, gerilladan çok diğer mücadele güçlerinin üzerine binmiştir. Diğer mücadele güçleri buna yüklenecekler mi, yüklenmeyecekler mi? Tekrar gerillanın başlatılmasının hayali içerisinde olanlar, yani tekrar gerilla tarafından omuzlanmasını isteyenler, çözümü savaşta gördükleri için değil, gerilla tekrar başlatılır ve işler yolunda götürülürse, kendilerinin önünde duran görevlerden muaf tutulacak olmalarından dolayı öyle davranıyorlar. Bunu da görmek gerekiyor. Nitekim bu süreç yeni başladığında, savaşa yakınlık göstermeyen yoldaşlarımız bile, 'niye savaş durduruldu' diyordu. Hepimiz şaşırdık kaldık. En az savaşı isteyen kesimdin, savaşa yatkınlık göstermiyordun da, niye savaşın durdurulmasından rahatsızsın? Tam da işte 'ben savaşta yapamıyordum, siyasal mücadeleyi daha iyi yapabilirim' diyebileceğin noktada sızlanmaya başlıyorsun. Burada da anlaşılıyor ki, kendisine 'madem savaşta yapamıyorsun, buyur siyasal mücadeleye' denecek. Artık burada da 'ben yapamam' derse, siyasal anlamda ifade edelim; kaçkın, yani kovulacak konuma gelecektir. İşte 'bu süreçte netleşmedik, muğlakız, yeni stratejiyle sonuç alabilme konusunda tereddütler yaşıyoruz' demek, büyük sahtekarlıktır. Geçmişte ve içine girdiğimiz dönemde bu anlayışlar görüldü. Ve önümüzdeki dönemde de bunlar kendilerini dayatabilirler.

"Devrim ve partinin yönetimsiz bırakılmaması için büyük çaba sarf edildi. Bir tarafın sloganı devrimin yönetimsiz bırakılmasıyken, devrim güçlerinin sloganı ise "devrim en kısa zamanda yönetim gücüne kavuşmalıdır" oldu. Yönetim faaliyeti içerisinde yer alan kadromuz, bu sorumluluğun bilincinde yürüttüğü çabalarla başarılı bir mücadele vermiştir. "

Gerilla gelişme serhildan zafer aracıdır

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi, "böylesi sorunların yaşandığı süreçte pratik çözüm anlamında bir gelişme ortaya çıktı mı" diye sorarsak, şunu net olarak belirtebiliriz ki; bunalım sürecinde hiçbir güç pratik çözüme dönük adım atmaz. Çünkü atacağı her adım senin kendini toparlamanı sağlar. Ama egemen güç senin tasfiyeni ve dağılmanı istiyor. Tasfiye sonrasında artık istediği ölçüde kendisi adım atacaktır. Yani halkımızın iradesizleştiği bir durumda pratik adım atardı. Bunlar da çok sınırlı olurdu, halkımıza çok fazla dokunmazdı, o ayrı bir nokta. Eğer bir güç bunalım sürecini yaşıyorsa, bu bunalım süreci içerisinde ise kimse adım atmaz. Adım atılırsa bu siyasetin tabiatına aykırı olur. Ne zaman adım atılır? Bunalım atlatıldığında, gelişme süreci başlatıldığında. Özellikle de, bu gelişme süreci kendisini her dakika kabul ettirdiği noktada çözüm gelecektir. Çözüm bunalım sürecinde gelmez. Eğer Türkiye Cumhuriyeti geride bıraktığımız süreçte çözüme dönük adımlar atsaydı, siyasetin yasalarına ters düşmüş olurdu.

Bu nedenle önümüzdeki dönem çelişkili, çatışmalı da olabilir. Hem serhildan bakımından hem de askeri bakımdan bir çatışmalı süreç olabilir. Ama kesinlikle bu çatışmalı süreç, eğer gelişme güçlü kılınabilirse kendisiyle beraber çözümü de getirecektir. İşin doğası, siyasetin doğası budur. Bizim isteklerimize göre işler gelişmez. İşi böyle ele almak zorundayız, doğru yaklaşım budur. Buradan hareketle diyoruz ki; mevcut durumda egemen ülkeyi, egemen güçleri bir çözüme yöneltmek için biz bu yeni süreci çok güçlü bir biçimde geliştirmek durumundayız. Ki onlar da bunu engellemek isteyeceklerdir. İşte bilinen saldırılar var. Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan vuruldu. Yine Silopi'de iki HADEP yöneticisi kayıp. Güney'de KDP'nin etkili bir yöneticisi Fransuva Hariri vuruldu. Bunların tümü süreci provake etme çabalarıdır. Çelişki ve çatışmayı derinleştirme girişimleridir.

İşte serhildan sürecinin başlaması, öncünün sorunlarını çözmesiyle paralel ve iç içe oluyor. Buradan hareketle diyoruz ki; siyasal koşullar yeni bir sürecin başlatılması için uygundur. Yönetim ve kadro yapımız buna hazırdır. İşte bu noktada sürece yüklenmek ve yeni süreci başlatmak gerekiyor. Bunun Kürdistan'da gerçekleşme biçimi serhildandır. '80'lerde bizim yükselttiğimiz slogan gerilladı. Bugün gerillanın merkezinde olduğu diriliş devriminin kazanımları üzerinden diyoruz ki, her şey serhildan içindir. Şimdi serhildan nedir? Serhildan halkın siyaset yapma tarzıdır, demokratik eylem çizgisidir. Halk eylemliliğinin süreklileşmesidir. Halkın kendi demokratik istemlerini eylemiyle ortaya koymasıdır. Serhildan dönemin temel

taktiğidir. Siyasal mücadele temel mücadele biçimi olurken, serhildan ise onun temel taktiği oluyor. Seçimler de bir siyasal mücadele biçimidir. Türkiye'deki oligarşik sistem demokratik güçler için seçim yoluyla parlamentoya girme ve iktidar olma olanağının önünü tıkatmıştır. Bundan dolayı bir seçim taktiği seçilmemiştir. Kendi içinde belli bir anlam ve önemi vardır. Fakat gelişmeler bir seçim taktiğiyle ilerletilemez. Yine diğer yasal mücadele alanları vardır. Halkın kendisini yasal mücadele kurumlarında ifade olanakları, mevcut sistemin hukuki ölçüleri içerisinde mümkün değildir. Bundan dolayı diyoruz ki; meşru mücadele biçimi olan serhildan, genelin taktiği olmak durumundadır. Gerilla gelişme yaratır, serhildan sonuç alır. Gerilla ile devrimin güçleri ortaya çıktı. Serhildan ile, gerillanın ortaya çıkardığı devrim güçleri sonuç alacaktır. Bir diğer ifadeyle, gerilla gelişme, serhildan zafer aracıdır. İşin özü budur. Onun için diyoruz ki, "Her şey serhildan" sloganı altında ele alınmalıdır. Geçmişte nasıl ki eğitim gerillaya dönük yapılmışsa, bugün de serhildana dönük yapılmalıdır. Geçmişte siyasal çalışma gerillanın hizmetindeydi, bu dönem gerilla serhildanın hizmetinde olmalıdır. Diplomatik, kültürel ve diğer tüm çalışmalar geçmişte gerilla etrafında ele alınırken, bu dönem serhildanı esas almalıdır. Ne zaman ki, bu temelde biz yeni dönem çalışmalarını oturtabildik, o zaman dönem taktiğini sahiplenmiş oluruz. Serhildan tüm devrim çalışanlarının uğraşı haline, tüm partinin çalışması haline gelmelidir.

Burada işin diğer bir önemli yanı da devrimin çalışanı ve kitlesinin genişletilmesidir. Mevcut koşullarda eğer bir alanda yüz kişi çalışıyorsa, bu iki yüze çıkarılmalıdır. Taktiğe dönük adım ancak böyle atılabilir. Kitlemizin sayısı on bin ise, bu yirmi bine çıkarılmışsa, serhildana dönük bir çalışma yürütülüyor demektir. Yani hem devrimin çalışanlarında, hem de onun kitlesinde bir katlama gerekiyor. Bu katlama yapıldığında bir gelişmeden bahsedilebilir. Yeni gelişme sürecine girildiği söylenebilir.

Süreç çelişkili ve çatışmalı olur; hem askeri hem de siyasi yönde. Bu hiçbir zaman bir geriye gidiş değildir. Çözümün sancılarıdır. Bu noktada halkımız, daha çok demokratik direniş anlamında serhildanını geliştirir ve mücadelenin gerileme değil, bir güçlenme içerisinde olduğunu kanıtlar. O zaman bir türlü çözüm için atılmayan adımların atılmasının zamanı gelmiş olur. Serhildanın önemi buradadır. Tüm gücümüzle biz serhildanı geliştirmeye yönelmeliyiz. Geçmişte biliniyor, her şey gerilla içindi. Eğitimimiz, siyasal, kültürel, diplomatik her türlü çalışmamız gerillanın geliştirilmesine yönelikti. Nasıl ki o dönemde böyle yapmak doğru idiyse, yeni dönemde de her şey serhildan içindir. Gerilla da serhildan içindir, diplomasi de, kültürel faaliyet de, basın yayın çalışması da, tüm çalışmalar serhildan için olmak durumundadır. Yani serhildan çalışması tüm partinin çalışması haline gelmelidir. Eğitimin, silahın, diplomasinin, kültürün, basının vb. tüm çalışmaların serhildana yöneltilmesi gerekir. Serhildan ancak böyle gelişir.

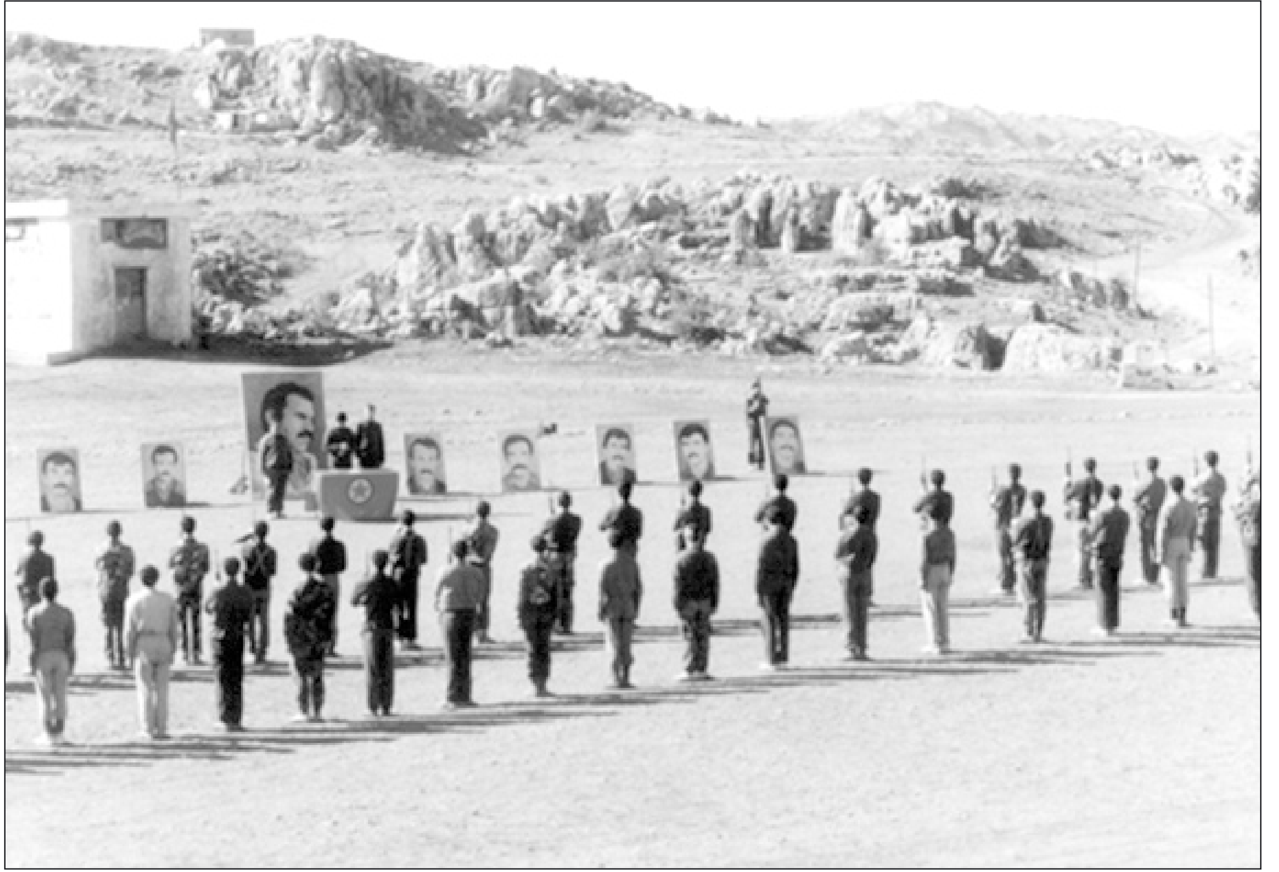
Unutmayalım, biz gerilla için dört deneme yaptık, dört deneme de önemli oranda başarısızlığa uğradı. '79'da Hilvan-Siverek zemininde, '80'de Filistin'e çıkış yapılarak tekrar kısa süreli bir eğitimle dönüş yapıldığında başarısızlığa uğradık. '84'te başladık '85'te yenilgiyle karşı karşıya geldik. '87'de bir kez daha başladık '88'de tekrar yenilgiyle karşı karşıya geldik. Ancak '90'larda biz gerillayı tutturabildik. Tamam kazanımlar azdı, zemin zayıftı; bu dönemde ise olanaklarımız gelişkin, bir sürü gelişme üzerinde serhildan hareketini geliştiriyoruz. Bununla birlikte başlayan serhildanın gelişebilmesi, oturabilmesi, yani taktiğin tümüyle tutabilmesi için, çok yoğun bir çaba ve ısrar gerekiyor. Gücümüzü bu doğrultuda sarf etmeliyiz.

Bilindiği gibi serhildanda da çeşitli eylem biçimleri var. Özellikle Türkiye ve Kürdistan zemininde bir korsan gösteri eylemi var. Korsan gösterinin önemi iyi kavranmalı. Korsan gösteri, serhildan kadrosu ve militanının eylem içinde eğitilmesi alanıdır. Korsan gösteri örgütsel bir gelişmedir. Eğitilen serhildan militanının kendisini örgütleme ve geliştirme alanıdır. Bununla birlikte bir öğrenci olarak deneyim kazandığı bir okuldur. Korsanın anlamı budur. Bu açıdan korsan eylemi stratejik ve temel değerde olan bir eylem biçimidir. Ülkeye dönük serhildan eylemliliğinde bu eylem biçimini önemseyip ağırlık vermek gerekir. Diğeri ise büyük gösteri ve yürüyüşlerdir. Bunlar zaman zaman gerçekleştirilebilir. Her zaman olanak olmayabilir. Büyük gösteriler, genel gösteriler olabilir. Ülkenin genelini kapsayan gösteriler hem içte hem dışta olabilir. Metropolleri de kapsayan büyük gösteriler olur. Milyonlar gücünü ortaya koyar ve der ki; "ben çözüm istiyorum". Onun baskısıyla, onun gündemleştirmesiyle sarsılan güçler çözüme yatmak durumundadır. Büyük gösterilerin rolü de budur.

Bir de tali eylem biçimleri vardır. Bunlar nispeten pasiftir: Boykot, iş bırakma, kepenk kapatma; ışıkları söndürerek tüm şehrin birbirine ses vermesi, sloganlar haykırması, yine ulusal renklerin giyilmesi gibi birçok eylem biçimi vardır. Bunlar da serhildan eylemleridir. Bütün bunlar bir arada uygulandığında büyük bir kitle gücü ortaya çıkar. Geçmişte binlerce gerillanın sağladığı gelişmeyi bu sefer on binlerin küçük büyük çok çeşitli eylemlikleri sağlayacaktır ve çözüm o noktada gerçekleşecektir. Bu doğrultuda biz işi ele almalıyız ve geliştirmeliyiz. Burada şunu da belirtelim: Unutmayalım ki serhildan hareketi kitleye dayalı bir hareketidir. Gerilla profesyonel güçlerle yürütülür, serhildan ise amatör güçlerle yürütülür. Yani hem yaşam hem de siyasal çalışmayı; siyasal yaşamla sosyal yaşamı bir arada sürdüren kesimlerle yürütülür. Örgütçüsü, hatta bir ölçüde yöneticisi ve eylemcisi amatör niteliktedir. Bilinçte profesyoneldir, ama yaşamda amatördür. Siyasal ve sosyal çalışmayı bir arada geliştirir. Bunu unutmamalıyız, çünkü o on binlerce kişiyi gerektirir. On binlerin hepsinin profesyonel bir yaşam içerisine alınması mümkün değildir. Dolayısıyla diyoruz; serhildan taktiğinin örgütlenmesinde, profesyonellik değil bilinç esas olur. İşleri ele alma tarzında profesyonellik olabilir, ama yaşamda amatörlük olur, amatör ruh ve yaklaşım olur. Bu tecrübesizlik, gerilik anlamında değildir. Siyasal ve sosyal yaşamın bir arada sürdürülmesi anlamındadır. Bununla ancak biz en geniş kesimleri mücadele içerisine çekebiliriz, hareketlendirebiliriz.

Avrupa'daki kitle direniş hareketinin rolü çok önemlidir

Şimdi burada önemle görülmesi gereken diğer bir nokta da diasporanın rolüdür. Son iki yıllık süreçte, uluslararası komplo sürecinde şunu kesin ve net bir biçimde belirtebiliriz: Mücadelenin merkezi, mücadelenin öncüsü Avrupa'da yaşayan halkımız olmuştur. Kimse bir yerde durmamıştır; hep eylemlilikte bulunmuş, bu eylemlilik Kürdistan'ı etkilemiş ve Kürdistan'ı canlı tutarak öncü bir rol oynamıştır. Kimi zaman zayıflıklar ortaya çıktıysa da, üç aşağı beş yukarı böyle bir rolün oynandığını belirtebiliriz. Yeni dönem serhildan sürecinin de gelişip oturabilmesi, egemen hale gelmesi için, yine Avrupa'daki kitle hareketinin, demokratik direniş hareketinin rolü çok önemlidir. Eğer bu sene daha da etkili bir biçimde o rolü oynatılırsa –2001 yılında– biz diyebiliriz ki, tarihsel rolünü tamamlamış olur.

Şimdi bu rolü çok etkili bir biçimde nasıl oynatabiliriz? Her şeyden önce bir genişlemeye ihtiyacımız var. Yani o alandaki Kürt kitlesinin yüzde ellisi hareketimiz içindedir. Bu küçümsenecek bir sayı değildir, önemli bir sayıdır. Ancak halen yüzde elli mücadelenin etki alanı dışındadır. İlk görev; madem ki bir serhildan süreci, bir demokratik direniş mücadelesi süreci başlatılmış, o zaman genişleme sorununu ele almalıyız. Bugün hareket içine alamadığımız –yüzde kırk-elli civarındaki– kitlenin en az yarısını, bu altı aylık süreç içerisinde kazanmalıyız. Bu temelde ailelerimizi, yöneticilerimizi ve kadrolarımızı harekete geçirmeliyiz. Yeni dönemin gereklerini karşılayabilmek için o alanda bir genişleme sorunumuz var. Her alan kendi koşulları içerisinde "ne kadar aile var, neden işin dışında kalıyor, mücadelenin içerisine gelmemiştir" sorularına cevap verebilmelidir. Bu eğer bizim ulaşamamamızdan kaynaklanıyorsa oradan, eğer bir çelişkisi varsa oradan yüklenerek, bu bizim dışımızdaki kitlenin yarısı mutlaka kazanılmalıdır. Bunun süresi altı aydır. Alanlar, eyalet ve bölgeler, dernekler bu konuda başarı sağlarlarsa döneme uygun davranışı göstermiştir. Bir boyutuyla döneme, taktiğe uygun hareket etmiştir. Genişlemeyi yaratmayan başarısızdır. Çünkü serhildan süreci en başta bir genişlemeyi içerir. Yeni güçlere ihtiyaç vardır. Bir de alabildiğine eylemlilik içinde olan, mücadeleye maddi ve manevi destekler sunan mevcut kitlemizin yorgun düştüğünü görüyoruz. Tabii ki iki yıldır hep ayaktadır. Mücadeleye çok çeşitli biçimlerde destek sunuyorlar. Bunda yorgunluk belirtileri ortaya çıkabilir. Şimdi bunu aşmalıyız. Mevcut kitlemizi daha da etkili bir katılıma yöneltmeliyiz. Bunu nasıl başaracağız? Yorgunluğu gidermek onu eylemsiz bırakmak değildir. Onu eylemsiz bıraktığın an çürür, yani dağılır. Devrimci yöntem bu olamaz. Kitle ne kadar hareket içerisinde olursa o kadar gelişir, ama bu yorgunluğu da gidermek gerekiyor. Bunun için de bir ilgilenme seferberliğini geliştireceğiz. Yani kitlelerle yoğun bir biçimde ilgileneceğiz. Bunun parolası nedir? Her yönetici, her çalışan kadromuz, haftada her güne bir olmak üzere kitle toplantısı yapmalıdır. Sayısı on olur, elli olur, yüz olur, artık o koşullara göredir. Ama bir koordineyle uğraşan birkaç kadroyu dışında bırakırsak, kadromuzun tümü, aktif çalışanlarımızın tümü şunu kendisine esas almalıdır: Haftanın her bir gününe denk gelecek, karşılayacak biçimde toplantı yapmalıyız. Haftada yedi tane kitle toplantısı olmalıdır. Yedi tane kitle toplantısı yapmayan, yani aşağı yukarı günde bir toplantı yapmayan döneme uygun bir davranış içinde değildir. Çünkü bu toplantılarla biz kitlelere düşünce vereceğiz, perspektif vereceğiz, güç vereceğiz, enerji vereceğiz. Onun yorgunluğu bu temelde giderilebilir. Daha aktif, daha nitelikli bir katılım ancak böyle sağlanabilir. Bundan dolayı diyoruz ki, haftada her bir güne bir toplantı düşecek biçimde çalışmayan kadro, kadromuz değildir. O, döneme uygun davranmıyor. O, bir serhildan kadrosu, serhildan yöneticisi, serhildan militanı değildir. İşin esprisi budur, böyle yaklaşılmalıdır. Raporlar alınınca, bir kadro kendi yönetimine veya altına-üstüne hesap verince diyebilmeli ki "ben günde bir toplantı yapabilmişim." Dönemin tarzı budur, bu tarz uygulandığında müthiş bir gelişme sağlandığı görülecektir. Hem genişleme hem de nitelik kazandırma boyutu için, tarz, belirttildiği gibidir. Bunun yanı sıra her bir aile bir Türk ailesini dost hale getirmelidir. En azından düşman konumundan çıkarmalıdır. Bir mücadeleci haline gelmeyebilir, ama en azından pasif destek sunan bir dost haline gelebilir, en azından düşman konumundan çıkarılabilir. Bu işin bir boyutu olarak ele alınmalıdır. Yine oradaki halktan dost aileler, dostlar oluşturulmalı. Bunu tekrar gündemleştirmekte yarar var. Dost kazanma çabalarımız zayıflamıştır, daha çok öz gücümüze dayanır hale gelmişiz. Bu yetersiz bir durumdur, tekrar o noktada yüklenmek gerekiyor.

Dönemin tarzı budur. Çalışmayan yöneticiyi alaşağı edin. Yani haftada her güne bir tane olmak üzere kitle toplantısı yapmayan yöneticiyi derhal uzaklaştırın! Deyin "sen bir bürokratsın, sen bir serhildancı olamazsın. Ya kendini hemen düzelt, ya da bu işin dışında kalacaksın." Böyle bir inisiyatif konulmalı ve bu kendisiyle birlikte müthiş bir gelişmeyi ortaya çıkaracaktır. Bu gelişmeyle biz ülkedeki gelişmeyi hızlandırabiliriz. Yapılması gereken budur. O zaman şunu sağlamış olabiliriz: Çatışmalar askeri ve siyasal boyutta derinleşebilir. Ancak bu çatışma ortamında serhildan hareketinde sağlayacağımız muazzam bir gelişmeyle biz çözümü gündemleştireceğiz ve çözüm gelecektir. Önderliğimizin özgürlüğü de, halkımızın ulusal özgürlüklerini kazanması da buradadır.

Dönemin taktiğinin özü budur. Ve tüm arkadaşlardan biz bunu bekliyoruz. Dönemin sloganı nedir? ***"Em Bê Sebrin! An Azadî An Serhildan!"*** Yani ***"Sabrımız Kalmadı! Ya Özgürlük Ya serhildan!"*** sloganıdır. Yani sabırsızca çalışacağız. Zamanla yarışacağız. Dönemin sloganı budur. Bu sloganın etrafında biz artık yeni dönemi geliştiriyoruz. 15 Şubat etkinlikleri bir başlangıçtır. Yeterli bir başlangıçtır. Bunun sürekliliğini sağlamalıyız. Bunu yaparken de kitleler, herkes, Kuzey'deki ve metropollerdeki akrabalarını aramalı. On binlerce kişi telefon etmeli, örgüt değil de kitleler telefon etmeli ve akrabalarına, "Her biriniz kendi çevrenizde bir serhildan birimi kurun" demeliler. Korsan yapsınlar. Parti çağrısı olursa, o çağrıya uygun aktivitede bulunsunlar. Serhildan hareketine silahı bulaştırmamak gerekiyor. Daha çok barışçıl yönü egemendir. Demokratik olmasının nedeni de, yasal değil şiddetsiz olmasıdır, şiddetten kaçınılmasıdır. Bu biçimiyle kitlelerin de, Kuzey'e, Türkiye'ye ve diğer parçalara yönelik mevcut teknik olanaklardan yararlanarak çevrelerini harekete geçmesiyle, umuyoruz ki Newroz'la ivme kazanan, giderek yaza doğru daha da hızlanan bir serhildan gelişmesini yaşayabiliriz. Bu mevcut siyasal gelişmelere denk düşen bir cevap olur ve çözümü gündemleştirir. Saldırılar ne kadar yoğun olursa olsun çekinmemek gerekir.

Yeni dönemin başarısı en başta bir çizgi savaşçılığını gerektirir. Kim iyi bir çizgi savaşçısıysa, o iyi bir serhildan yaratıcısıdır, serhildan kadrosudur, serhildan savaşçısıdır. Başarının sırrı buradadır. Herkes bunu iyi bilmeli, bulunduğu ortamda yanlış anlayış ve tutumlara düşmeden, kırıp dökmeden, iknaya dayalı bir anlayış mücadelesini yürütmelidir. Başarıyı biz böyle garanti altına alabiliriz. Bu temelde kendimizi tamamlayıp harekete geçmeliyiz.

Bu temelde her arkadaşın dönemin gereklerine göre hareket etmesi; şimdiye kadar yaşadığı ister tembellik, ister kararsızlık veya yaşamdaki çeşitli tutarsızlıklar olsun, bunları aşması; bir halkın ayağa kalkışının, siyasal mücadelesinin geliştirildiği bir döneme gereken katılımı göstermesi gerektiğini belirtiyoruz. İnancımız budur. Belki tek tük düşkünler çıkabilir, yine sorunlu yapılar olabilir, ama Önderliğin yoldaşları, Önderliğin öğrencileri, Başkan Apo'nun halkı; Başkan Apo'yu kendisinde yaşatacak, onu süreklileştirecek ve büyütecektir. Bu da serhildan hareketinin gelişimiyle bağlantılıdır. Herkes bu konuda tüm gücünü, yeteneğini ortaya koymalıdır. Bu muazzam gelişmeden büyük kazanımlar ve çözüm de gelecektir. Bundan tüm yoldaşlar emin olsun! Yeter ki büyük bir ciddiyet ve sorumlulukla, döneme ilişkin görevlerini karşılasınlar. Biz, bazı zayıf öğeler çıksa da, esas olarak kadromuzun ve militan yapımızın, halkımızın bu temelde davranacağına inanıyoruz. Bu inancımızda haksız olmadığımızı 15 Şubat sürecindeki etkinliklerde gördük ve diyoruz ki; başlayan süreç hızla genişleyip büyüyecek, Kürt halkı iradesini serhildan gerçeğinde hiçbir dönemde görülmeyen bir boyutta ortaya koyacaktır. Bu temelde inancımızı yenilerken, tüm arkadaşlara başarı dileklerimizi, selam ve saygılarımızı iletiyoruz.

19 Şubat 2001

"Kadromuz bir çocuğun anasına bağlı olduğu gibi, Önderliğe hep bağlı olmuştur. Eğer ruhsal olarak zayıflamışsa, Önderlik onu ruhsal olarak güçlendirmiştir. İdeolojik ve pratik boyutuyla içerisine girdiği her zayıflığı Önderliğin verdiği güçle aşmıştır. Önderliksiz bir mücadeleye kendisini alıştırmamıştır."

8 Mart başkaldıran kadının günüdür

PJA Parti Meclisi

Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle, bugün en imkansız koşullarda nefes nefese özgürlük mücadelesi yürüten, daha çocukluğunda kadınla özgürlük arkadaşlığı yapan Başkan Apo'yu; esaretinin bu üçüncü baharında, uzaklığın yarattığı burukluğun yanı sıra, büyük bir iddia ve özgürlük tutkusuyla selamlıyor, saygılarımızı sunuyoruz.

Devrimimizin kutsal değerleri olan Zilan, Sema Yüce ve tüm Kürdistan şehitlerinin anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Başta Kürdistan ve Türkiye kadınları olmak üzere kadın özgürlük mücadelesinde emek sahibi olan tüm dünya kadınlarını ve tüm PJA militanlarını, kadın yüreğinin coşkusu ve sıcaklığıyla selamlıyor, "8 Mart kutlu olsun!" diyoruz!

8 Mart, kuşkusuz bizim açımızdan her yerdekinden daha fazla bir anlam taşımaktadır. Başkan Apo ile birlikte Kürt kadını için de bir eylem günü haline gelen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün trajik bir gerçekleşme tarihi vardır. 8 Mart, kadının özgürlük ve eşitlik mücadelesinde bilinçli, bilimsel temellere dayalı sınıf ve cins savaşımını vermede –her ne kadar yetersiz olmuş ve sonuca ulaşamamışsa da– büyük bir anlam taşır. Yüz elli yıl önce, 1857 yılında Chicago'da bir fabrikada, günümüzde demokrasi havarisi kesilen sistem tarafından 129 kadın yakılarak öldürüldü. Chicago olayı, Ortaçağ'da kadınların "cadı" suçlamasıyla yakılmalarının değişik bir versiyonudur. Emeklerinin karşılığını isteyen ve bu taleplerle eyleme kalkan kadın, 8 Mart 1857 günü katledilmiştir.

Aslında kadının hak, özgürlük ve eşitlik mücadelesi ne Chicago'da başlar, ne de Chicago'da biter. Kadınlar tarihin pek çok kesitinde devrimsel hareketlere büyük sempati duymak kadar, aktif katılım da göstermişlerdir.

Rus devriminde, Alman sosyal demokrat partilerinde; Küba, Angola, Çin ve Nikaragua gibi ülkelerde verilen ulusal kurtuluş savaşlarında kadın büyük emek sahibi olmuştur. Kadın, 19. ve 20. yüzyıldan günümüze kadar ulusal ve sınıfsal karakterde yürütülen mücadelelere, dönemin parti bünyelerinde yer alarak veya özgün örgütlenmeler oluşturarak katılım sağlamıştır. Bütün devrim hareketlerinde kadın görkemli bir çaba ve emek sahibi olmuştur. Genel mücadele içinde yer almanın yanı sıra, kendi kurtuluşu için de büyük çaba ve emek sarf etmişse de, kadın günümüze kadar bu çabasına yaraşır bir sonuç elde edememiş, haklarına sahip çıkacak bir sonuca ulaşamamıştır. Bunun için de, bugün kadın özgürlük problemi insanlığın temel sorunu olmaktadır. 8 Mart vesilesiyle bir kez daha bu sorunu anlamaya, incelemeye çalışmalı ve çözüm yollarını tartışmalıyız. Kadının mücadele tarihini doğru değerlendiremez ve doğru sonuçlar çıkaramazsak, Kürt kadını olarak Özgürlük mücadelesinde büyük adımlar atamaz ve başarı elde edemeyiz. Dünya genelinde sistem tarafından özünden boşaltılarak, kendine göre üzerinde siyaset yapılan, politika geliştirilen, uygarlık tarihi boyunca bir mal gibi alınıp satılan kadının, bu kez de politik olarak kullanılması şeklinde 8 Mart'a yaklaşamayız.

Tarih boyunca yaşanan devrim mücadelelerinde, kadının politik düzeyi, katılımı ve fedakarlığı yadsınamayacak düzeyde olmuştur. Yaşanan bu mücadele tarihine rağmen, 21. yüzyılda kadın hala sömürüye, baskıya, işkenceye ve şiddete maruz kalmaktadır. Bunun temel nedenlerinden biri, tarih boyunca devrimlere önderlik yapan büyük ustaların kadın sorununa yaklaşımında sergiledikleri yetersizliktir. Sorun, *"toplumun kurtuluşu kadının kurtuluşudur"* veya *"kadınsız bir devrim başarıya ulaşamaz"* şeklinde, teorik olarak ortaya konmuştur. Bu belirlemelerle yetinilmeyerek, sorun birçok boyutuyla ideolojik olarak da açılmıştır. Karl Marx kadın sorununu bazı eserlerinde özellikle işlemiştir. Ancak özgünlüğü çerçevesinde kadını belli bir ideolojiye sahip bir cins olarak ele alma ve tarihi gelişimi açısından araştırarak nerede kaybettiği veya düşürüldüğü gerçeğini bilince çıkarmada yetersizlik yaşanmıştır.

Başkan Apo da bu noktayı birçok kere dile getirmiş, ideolojik anlamda kadının özünü tanımlamış, her yönü ile ideolojik temelleri olan bir cins olarak ele almış, böylece onun insanlık tarihinde parçalanan karakterini çözümlemiştir.

Kürdistan'da kadının tarihi Başkan Apo ile başlamıştır

PJA olarak amacımız, Başkan Apo öncülüğünde kadın eksenli bir sisteme ulaşmaktır. Sömürüsüz, sonuna kadar eşitliğin, adaletin, hukukun ve insan haklarının egemen olduğu bir kadın dünyasına ulaşmak için mücadele veriyoruz. Uygarlığa beşiklik eden Ortadoğu'da, uygarlığın gelişmesiyle ters orantılı olarak, en çok kadın boğulmuştur. Bu tesadüf değildir. İnsanlık nerede doğmuşsa, egemen sistem orada onun boğulması için bilinçli olarak çalışmıştır. Bu noktadan bakıldığında Mezopotamya'da geri kalan, özünden uzaklaşan; feodalizmin, burjuvazinin, sömürgeciliğin ve gericiliğin baskısı altında en çok kırılan toplumsal kesimin kadın olduğunu söyleyebiliriz. Kadının özü çalınmış ve bunun üzerine başka bir sistem, başka bir renk egemen kılınmıştır. Dört bin yıllık süreçte egemen ve erkek karakterli tarihin eziciliği ve şiddeti içinde gelişen din ve bilim, kavram düzeyinde bile kadına ve onun ideolojisine yer vermemiş, insanlığın başlangıç ilkelerini içeren bu cinsin ideolojisini dışlamıştır.

Tarih boyunca kadın kurtuluş hareketleri; kendi öz güçleri ile bir ideoloji, örgütlülük ve hareket oluşturamadıkları, kendilerini erkek egemenlikli sistemden koparamadıkları ve özgün bir güç, bağımsız bir irade olamadıkları için, egemen sistemler karşısında kendi cins kimlikleriyle ayakta kalamamışlardır. Buna yol açan bir diğer neden ise, erkek egemen sisteminin kadında yarattığı, kadının özünden uzak düşünce ve bakış açısıdır. Biçimde kadın; ama ruhta, duyguda, bakış açısında, düşüncede ve konuşmada bir karikatür ve erkeğin arkasında duran bir şekil olmuştur. Kadın, mücadele içinde bu özelliklerini çözümleyemediği için, kendi cinsi çerçevesinde güçlü bir birlik ve kurtuluş hareketi oluşturamadı. Bu anlamda bizim, nerede kaybedildiğini tespit etmek kadar, verilen çaba ve emekleri inkar etmemek, aynı yanlışlara düşmemek ve bir tekrarı yaşamamak için kadının mücadele tarihi ve erkeğin kendi egemenlikli sistemini geliştirme tarihinden doğru sonuçlar çıkarmamız gerekir.

Olağanüstü III. Kongremiz tutarlı bir araştırma ve tarihi bir bakış açısının yakalanmasıyla büyük bir başarı ile sonuçlanmıştır. Kadının iradesi ve bakış açısı ile yazılmayan, her yönü ile kadının silikleştirildiği tarih, kongremizde bilimsel bir temelde ve kadın bakış açısıyla değerlendirildi. Geçmişte yaşanan hataların tekrarına düşülmemesi için kararlara gidildi. Bu şekilde yaklaşıp, yetersizliklerimizi, yanlışlıklarımızı tecrübe haline getirir ve güçlü yanlarımızı adım atmanın zemini olarak değerlendirirsek, mücadelemizi özgürlükle taçlandırabiliriz.

Kürdistan'da bin yıllardır yürütülen sömürge politikaları sonucunda toplum atomlarına kadar parçalanmış, her yönü ile insanlığından koparılmıştır. Başkan Apo'nun çıkışına kadar Kürt halkı; varlığı unutulmuş, uçurumun kenarına gelip de tamamıyla insanlık tarihinden silinmiş durumdaydı. Kadın bu toplum gerçekliği içinde daha geri bir düzeyi yaşamaktaydı. Toplumda bir yere sahip değildi. Kürdistan'da kadının tarihi, Başkan Apo'nun özgürlük arayışları ve ulusal mücadelenin geliştirilmesiyle başladı.

Başkan Apo, anne ve babası arasındaki ilişkilerde gelişen çelişkiler karşısında aile gerçeğini sorgulamıştır. Ailenin örf ve adetlerini, annenin çocuklar üzerinde tasarrufçu yaklaşımlarını ve babanın feodal geleneksellliğini reddetmiştir. Kadına yaklaşımda aileyi sorgulama boyutu belirginlik kazanmıştır. Sosyal çevre ve aile dayatmalarına rağmen Başkan Apo, sorunu "bir insan olarak kadın neden bu kadar ezildi?" sorgulaması temelinde ele alır. Başkan Apo'nun en çok dikkatini çeken noktalardan biri, kadının adeta bir mal gibi satılmasıdır. Kız kardeşinin evliliğini, *"En çok bağlı olduğum kız kardeşim, evde en çok emek sarf eden kişiydi. Bir gün baktım ki kız kardeşimi bir çuval arpa ve bir inek karşılığında evlendiriyorlar. Bu, yaşamımdaki en temel çelişki oldu"* biçiminde yorumlamıştır.

Başkan Apo Kürt toplumsal sistemini, Kürt kişiliğini, erkeği ve kadını, aile gerçeği merkezinde ele almış ve sorgulamıştır. Çünkü kişilikler ve toplum aile içerisinde boğulmuş, devletin egemen sistemi aile içerisinde hakim kılınmıştır. Yine erkeğin egemen karakteri aile içerisinden başlayıp devlet ve ordunun oluşumuna kadar uzanmaktadır. Aile toplumun çekirdeğidir. Başkan Apo öncelikle kadın üzerinden aileyi çözümlerken, buna kendi ailesini çözümlemekle başlamıştır. Yaklaşım bu olmasaydı, tüm ulusal kurtuluş mücadelelerinde olduğu gibi ele alınıp, *"ezilen toplum ezilen kadındır, ulusun kurtuluşu kadının kurtuluşudur"* şeklindeki genel bir yaklaşım olsaydı, kadının kendi özgürlüğü için adım atması mümkün olmazdı. Bu noktadan baktığımızda Başkan Apo'nun aileyi ve toplumu çözümlemesi ve eleştirmesi, bütün devrim çalışmalarında temel olup, açılım sağlamasına neden olmuştur.

Kürdistan İşçi Partisi adıyla gerçekleşen örgütlenmenin ilk aşamalarında, her ne kadar kadın katılımı noktasında ideolojik yaklaşım derinlikli olmasa da, PKK'nin oluşumundan itibaren grup içerisinde yer alan kadın, kendi bilinci ve iradesiyle Başkan Apo'yu aramadı. Yetersizlik ve zayıflığına rağmen, Başkan Apo kadını devrimin içine çekti.

"8 Mart, kuşkusuz bizim açımızdan daha fazla bir anlam taşımaktadır. Başkan Apo ile birlikte Kürt kadını için de bir eylem günü haline gelen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün, trajik bir gerçekleşme tarihi vardır. 8 Mart, kadının özgürlük ve eşitlik mücadelesinde bilinçli, bilimsel temellere dayalı sınıf ve cins savaşımını vermede –her ne kadar yetersiz olmuş ve sonuca ulaşamamışsa da– büyük bir anlam taşır."

Başkan Apo kadının kaybettiği renklerin arayıcısıdır

İlk adımın nasıl başladığı çok önemlidir. Kadının devrime katılımı belli bir bilinç ve irade temelinde olmadığı için, beraberinde çok büyük kördüğümleri de getirdi. Bu kördüğümler Başkan Apo'nun bu esas çalışmasının birçok yerde darbe almasına neden oldu. Fatma PKK'ye katılan ilk kadındır. Fatma işbirlikçi, aristokrat ve Kürdistan isyanlarında olumsuz rol oynayan bir aileden bile olsa, başlangıçta kadın olarak gruba katılımına büyük değer verilmiştir. İlk özgürlük savaşımını Fatma ile olan ilişkisinde başlatan Başkan Apo, bu konuda şunu söylüyor: *"Fatma'nın kişiliğini ve benim onunla savaşımı iyi bilince çıkaramayan bir birey, özgürlük savaşında uzun süreli kalamaz ve zafer yaratamaz."* Çünkü Başkan Apo ile Fatma'nın savaşımı sosyalizm ile kapitalizmin, sömürgecilik ile buna karşı direnen bir halkın savaşımıydı. Bu savaş her yönüyle sistemlerin savaşıydı.

Fatma, bütün duygu, düşünce ve bakış açısıyla kadın olmaktan çıkarılmış ve tümüyle egemenlikli bir sistemi temsil eden bir kişilik iken, Başkan Apo ise bunun tam tersidir. Toplumda kadının kaybedilen rengini aramaktadır. Kadının dört bin yıllık kaybediş tarihini tersine çevirme mücadelesi Fatma ile savaşımında başlamıştır. Oldukça şiddetli bir savaşım yürüten Önderlik bu durumu *"bir yılanı kucağında yaşatmak"* olarak tanımlamıştır. Başkan Apo, on yıl süren bu savaşımın sonucunda, Fatma'nın şahsında hem egemen sistemi çözümlemiş, hem de kadının kaybediş noktalarını ve hangi örgütlenme ve bilinç temelinde yeniden yaratılabileceğini ortaya çıkarmıştır.

Fatma, '87'de partiden kopmuş ve Önderlik '87 Martında geliştirdiği çözümlemelerinde, kadının artık özgün örgütlenmesine başlayabileceğini belirtmiştir. Fatma'ya karşı yürütülen savaş başarı ile sonuçlandıktan sonra kadının örgütlenme ve özgürlük yolu açılabilmiştir. Fatma şahsında egemen sistemin ve onun kadında yarattığı karakterin tasfiyesi '87'de başlamıştır.

PKK III. Kongresi'nde, işbirlikçi, aristokrat ve her yönüyle kadından uzaklaşan kişiliğin tasfiyesi gerçekleştirilmiş, özgür kadın ölçüleri netleştirilmiştir. Bu temelde '87'de küçük bir adım da olsa ilk örgütlenme, Kürdistan Yurtsever Kadınlar Birliği (YJWK) oluşturulmuştur. PKK tarihinde her yanlış anlayışın tasfiyesi, beraberinde büyük adımları da getirmiştir. Zindanlardaki büyük direnişler ve dağlardaki savaş içinde nispeten küçük sayıda kadın yer alsa da, '87'ye kadar Fatma, bir tek kadının gelişimine izin vermemiştir. Bir set gibi kadın çalışmalarının önünde durmuş, Önderliğin kadına ilişkin bütün çalışmalarını sabote etmeye çalışmıştır.

1987'den '90'a kadar geçen süreçte reel sosyalist ülkelerde ve Avrupa'da kadının ve genel toplumun gelişiminde bir tıkanma yaşanıyordu. Reel sosyalizmin sorunlar karşısında çözümsüzlüğü kendisini en üst düzeyde dayatıyordu. Reel sosyalist toplum(lar) kendi içinde bir çürümeyi, boğulmayı yaşıyordu. Toplumun sorunlarına çözüm gücü olamayan reel sosyalizm çöküş ile yüz yüze geldiğinde, Başkan Apo geliştirmiş olduğu çözümlemelerde Sovyet sosyalizminin esas olarak nerede kaybettiğini kapsamlı bir biçimde değerlendirmiştir. Sovyet sosyalizminin kaybettiği temel sahalardan biri aile ve kadındır. Başta aile içinde olmak üzere, siyasal ve hukukta kadın-erkek eşitliği geliştirilmemiştir. Ailede yaşanan bunalım ve sorunlar bütün toplumu etkilemiştir. Eğitim, kültür, edebiyat, sanat, bilim ve tıp alanlarında kısmi gelişmeler sağlanmış ve sosyalleşme alanlarında kadın bazı hakları elde etmiş olabilir. Ama bu durum kadının her yönüyle haklarına ulaştığı anlamına gelmez. Bu anlamda reel sosyalizmin kaybettiği nokta, onun kadının özünden uzak olduğu noktadır.

Bu süreçte reel sosyalizmin çöküşü, kapitalist ve burjuva sistemlerin zaferi olarak değerlendirildi. Emperyalist sistem, çarpık özgürlük anlayışını ve post-modern ideolojisini YDD (yeni dünya düzeni) adıyla formüle etti ve bütün dünyaya hakim kılmak istedi. '90'da reel sosyalizmin dağılması, Başkan Apo'nun bir kez daha insanlık tarihine dönmesi ve çöküş nedenlerini çözümlemesini gerektirmiştir. Önderlik, *"reel sosyalizm devletken zafer sarhoşluğuna kapılmadık, şu anda çöküyor ve bununla da umudumuzu yitirmeyeceğiz"* dedi.

Önderlik reel sosyalizmin yıkılışı ardından kadın çözümlemelerini yoğunlaştırmıştır. 1990-91'deki toplumun örgütlenmesi ve aile

üzerine geliştirdiği çözümlemeler sonucu, Kürdistan'da kadının en çok kaybettiği Şırnak, Cizre, Garzan gibi feodalizmin hakim olduğu alanlarda serhildanlar gelişmiştir. Halk serhildanları Önderlik çözümlemelerinin ulaştığı düzeyin bir sonucudur. 1991-92 süreçleri Kürt kadınının kendi haklarına sahip çıkmasının başlangıcıdır. Baskılara, sömürgeciliğe, tümüyle egemen sisteme karşı çıkışı olsa bile; bunun kadın açısından bilinç, eğitim, ideolojik ve örgütlenme düzeyi çok zayıftır. Kürdistan'da serhildanların yoğunlukta yaşandığı bu süreçte kadın serhildanlara öncülük etmiştir. Kadının gerillaya katılımı en fazla bu süreçte gelişmiştir. Kadın, toplumsal normları ve zincirleri kırmıştır. Bunun için de en güçlü katılımları bu süreçte gerçekleştirmiştir.

Başkan Apo kadını devrime çekiş tarzıyla, reel sosyalizmin başaramadığını başardı. Bunu kadının katılımı ve örgütlemesiyle geliştirdi. '87'den '93 yılına kadar ülke dışında da olsa, kadın belli bir kıpırdanma yaşamış, adım atmış, çok cılız da olsa, dünyaya sesini duyurmuştur.

Başkan Apo bir taraftan böylesi bir çalışma yürütürken, diğer taraftan '93 yılında kadın ordulaşmasını gündemine almıştır. O süreçte, dünya genelinde demokrasi, barış, kardeşlik ve birlikte yaşam sloganları altında yürütülen çözüm politikaları doğrultusunda şiddet ve savaş birçok yerde durdurulmuştu. PKK içerisinde bir değişim, bir zorunluluk olarak kendisini dayatmaktaydı. Bu anlamda Başkan Apo bir taraftan kadını ordulaştırırken, diğer taraftan ateşkes ilan etmiştir. Aslında bunlar birbirine oldukça paraleldir. Başkan Apo, siyasi alanda açılım sağlamak, bütün kurumlarda feodalizmi kırmak, demokratik bir sistemi oturtmak ve sosyalist bir kişiliği yaratmak için kadının katılımını esas almıştır. Bu noktada bir taraftan kadın ordulaşmasını ilan ederken, diğer taraftan ateşkes ilan ederek bu temelde bir açılım sağlamıştır.

1993'ten sonraki süreçlerde kadının kurtuluşunu ve bağımsızlığını sağlayabilmesi için örgütlenmesini geliştirmesi gerekiyordu. Bu anlamda Başkan Apo, kadını ordulaşmada, cephede ve partileşmede geliştirmek istedi. Sadece parti kurumlarında yer alma boyutuyla değil, kadının kendi emeği, iradesi ve bilinciyle ayakları üzerinde durarak örgütlenmesini sağlaması için çalışmalar yürütüldü. Bu, zayıflıkları olsa da, kadında belli bir güven duygusunu yaratmıştır. Bireyler şahsında bile olsa, bu süreçte yaşanan kahramanlıklar ve şahadetler, kadın iradesinin ve ordulaşmasının gelişimine katkı sunmuştur. Unutulmamalıdır ki, hiçbir şey kendiliğinden bugünkü düzeye ulaşmadı. Bunun zorlukları, acıları görülmezse gelişme sağlanamaz. Mücadelenin her yılını, kendi koşullarında, yerinde ve zamanında değerlendirmekle sonuca ulaşabiliriz.

Kadın, parti içinde bir netleşmenin sağlanması için önemli bir rol oynamaktadır. Öte yandan, kadında militanlığın, kahramanlığın ve kendini tanımanın gelişmesi topluma da etkide bulunmuştur. 1992-93 süreçlerinde gelişen kadın ordulaşmasının büyük bir anlamı vardır. Önderlik, *"Adalet ve eşitliğin olduğu, herkesin kendi rengiyle katılım sağladığı bir yerde orduya ihtiyaç yoktur. Ordu nerede gereklidir? Eşitliğin, adaletin, insan haklarının olmadığı bir yerde güç olabilmek için ordulaşma gereklidir"* diyordu. Kadın bu sürece kadar hiçbir kurumda yer almamıştı. Kadının güç olabilmesi ve bu gücünü siyasi olarak da dayatabilmesi için her şeyden önce ordulaşması gerekliydi.

Zeynep KINACI (Zilan)

"Zilan arkadaş, yaşam tutkusunu, duygularını, özgür bir yaşamın nasıl olması gerektiğini çok net bir biçimde formüle edip dile getirmiştir. Sistemi ret düşüncesini, sisteme karşı öfke, tepki ve kin haline getirerek büyük bir eylem gücüne dönüşmüştür. Önderliğin bu manifestoyu
kadının yaşam tarzı ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi haline getirmesi,
Zilan arkadaşın eylemine verdiği büyük değerin göstergesidir."

Zilan çizgisi fedailik çizgisi ve Apocu çizgidir

Kadının kendi özgücüyle ordulaşması, özgür kadının yaratılması için ilk adım oldu. '93 sürecine kadar savaş içerisinde yer alan yüzlerce arkadaş; irade, söz ve inisiyatif sahibi değildi. Önderlik *"Bin yıllardır kadının yetenekleri, incelikleri, duyguları kırılmış ve yok edilmiştir. Kadının ordulaşması bütün bu yeteneklerini yeniden ortaya çıkaracak bir araçtır"* belirlemesiyle, kadının özgürleşmesi yolunda ordulaşmanın önemine değinmiştir. Bunun en büyük tedbiri YAJK'ın (Kürdistan Özgür Kadınlar Birliği) kurulmasıdır. '95'te YAJK'ın kurulması, hem siyasi hem de askeri alanda kadının kendi iradesiyle kendisini dile getirmesi süreciydi.

Nereden nereye geldiğimiz, hangi yetersizliklere girdiğimiz, hangi başarıları kazandığımız noktalarının dünya mücadeleleriyle de bağlantılarını kurmamız ve kendi mücadelemize anlam verebilmemiz için bu süreçler önemlidir. Tarihini bilmeyen ve ders çıkaramayanlar kendi tarihini yapamazmar. Geçmişi anlayamazsak, geleceğin hedeflerini de net olarak belirleyemeyiz. Bu yüzden böylesi bir gün vesilesiyle bu tarihin değerlendirilmesi, bizim için esas noktalardan birisidir. Bugüne anlam vermek istiyorsak, oldukça derin, derslerle dolu ve kanla yazılmış olan tarihimizi değerlendirebilmemiz gerekir.

Kadın siyasi, örgütsel kurumlaşmasını ilk defa YAJK'ın kuruluşunun ilan edildiği I. Kadın Kongresi'yle yarattı. Özgün kadın örgütlenmesi hususunda bilinç ve hazırlıklar yetersiz olmasına rağmen Önderliğin verdiği mesajlarda PKK saflarındaki kadınlar ilk defa en üst düzeyde yaşadıkları sorunları tartışıyor, çözümlüyor ve özgün örgütlülüklerine sahiplik ediyordu. Toprağa, özgürlüğe bağlılık ve kadının öz iradesini ortaya çıkarmak, özgücünü yaratıp örgütlenmesini geliştirmek, ilke olarak yerine getirmemiz gereken görevlerdi. Başkan Apo, *"Kadın, her şeyden önce örgütlenmesini geliştirmelidir. Toplumda ilk örgütlenmeyi yaratan kadınken, şu anda özünden uzaklaştırılıp dağıtılan yine kadındır. Bunun için de örgütlenme kadın için özgürleşebilmenin en büyük değeridir"* diyordu. Başkan APO Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni formüle ederken; *"Sizin için örgütlenme kulağınıza takacağınız bir küpe gibidir. Kulağınızda küpe varsa bunun üzerine örgütlenme diye yazın, yoksa herkes kulağına bir küpe taksın ve üzerine de örgütlenme diye yazsın. Kendisini örgütlemeyen, bu örgütlenmede güç olmayan, bu güçte iradeleşmeyen, bu iradede bilinçlenmeyen, bu bilinçlenmede kendisini ifade edemeyen birisi hiçbir zaman büyük bir adım atamaz"* diyordu.

Önderliğin belirlemeleri ni zamanında anlamadığımız, YAJK'laşmayı kendimizde yaratamadığımız, YAJK'ın ilkelerinde bütün geleneksel erkek egemenlikli toplumsal sistemin yarattığı karakteri aşamayıp oldukça yetersiz bir bakış açısıyla yaklaştığımız için, bu pratik içinde kendi özgücümüzle verilen bir emeğin sahibi olamadık. Bu dönemde yakalanan düzeyi küçümseyemeyiz, ama esas görevimiz olan sınıfsal ve cinsel savaşı geliştirmede de oldukça yetersiz kaldık.

Emperyalizm, Başkan Apo'nun kadına yaklaşımı üzerinde bizden daha fazla durdu. Emperyalist sistemin kendini devam ettirmede en büyük korkusu Önderliğin yaşam felsefesi ve kadın eksenli sistem yoluyla egemenlikli sisteme karşı duruşuydu. Önderlik, kurduğu YAJK ve yarattığı kadın sistemini emperyalizmin Ortadoğu'da kurmak istediği YDD'ye karşı bir silah gibi kullanmak isterken, emperyalizm Başkan Apo'yu tasfiye etmeyi amaçlayan ilk komplosunu '96'da gerçekleştirdi.

Bu komplo daha çok Önderliğin kadın çalışmalarına karşı geliştirilmiştir. Oysa bu çalışmanın içinde yer alan veya buna öncülük eden yüzlerce militan, bu tehlikeyi göremeyerek Önderliğin özgürlük yaklaşımlarını ve buna karşı emperyalizmin yönelimlerini birbirinden ayırt edemiyordu. Bugün vesilesiyle Zilan arkadaşı da anmak ve anlamak istiyorsak şunları iyi görmemiz gerekir: Zilan yoldaş salt komployu boşa çıkarma amaçlı bir eylem olarak ortaya çıkmadı. Zilan yoldaş insanlık tarihinde ilk defa böylesi bir örgütlenme, yaşam felsefesi ve geniş bir sosyalist yaklaşımla kendisini kadın sisteminde derinleştiren bir Önderliğin uğruna böyle bir eylemi geliştirdi. Zilan arkadaşın eylemi salt bir intihar eylemi veya birkaç askerin öldürülmesi biçiminde görülmemelidir. Böyle bakarsak en büyük yanılgıyı yaşamış oluruz. Zilan arkadaş devrimin tehlikeye girdiğini, kadın özgürlüğü üzerinde farklı siyasetlerin yürütüldüğünü, Başkan Apo şahsında kadının öldürülmek istendiğini, bunun bedelinin de fiziki olarak Önderliğin imhası bile olsa, emperyalizmin bunu gündemine alacağını ve bu temelde komplonun gerçekleştirildiğini görüyordu.

Zilan arkadaşın vasiyeti, Önderliğe verdiği bağlılık sözü, YAJK'a yaptığı çağrı ve emperyalist sisteme verdiği mesaj bir bütün olarak manifesto niteliğindeydi. Mektuplarında belirttiği her şey bizim için birer ilkedir. Üzerinde derinleşmemiz, anlam vermemiz ve bu temelde bir yürüyüşü gerçekleştirmemiz gerekir.

Zilan arkadaş, yaşam tutkusunu, duygularını, özgür bir yaşamın nasıl olması gerektiğini çok net bir biçimde formüle edip dile getirmiştir. Eylemin başarısı buradan kaynaklanmıştır. Sistemi ret düşüncesini, sisteme karşı öfke, tepki ve kin haline getirerek büyük bir eylem gücüne dönüşmüştür. Önderliğin bu manifestoyu kadının yaşam tarzı ve Kadın Kurtuluş İdeolojisi haline getirmesi, Zilan arkadaşın eylemine verdiği büyük değerin göstergesidir. Zilan bunların bilincindeydi ve raporunda, *"Şehitlere, en büyük değerlere bağlı ve bunların yolunda yürüyen sensin"* diyordu. Bu inançla ayak tırnaklarından saç tellerine kadar kendisini patlattı ve bizlere özgürlüğün kolay elde edilemeyeceğini gösterdi.

1990'lı yıllarda Zekiye, Rahşan, Berivan ve Ronahi arkadaşlar şahsında yaşanan kahramanlıkların toplamı Zilan'da zirveleşti. 'Zilan'dan önce özgür kadın kimdir? Ölçüleri, duruşu, yoğunlaşması, bakış açısı nedir? Eylemi, örgütlenmesi nasıl geliştirilebilir?' noktalarında bir bütün olarak acemiliklerimiz vardı. Devrimde yer alan bütün arkadaşlar bu bilinçten uzaktı. Ama Zilan arkadaş gerçekleştirdiği eylemiyle; "her yönüyle kendisini donatan, özgürlük için yola çıkan, özgürlük iddiası büyük, somut ve net olan kişi, bunun uğruna ne gerekliyse verebilmelidir" mesajını iletmiştir. Bu temelde Zilan arkadaş kendisini Tanrıçalar mertebesine ulaştırdı ve bize özgür kadının duruşunu gösterdi.

Bize düşen Zilan çizgisinde kişilikler oluşturmak, Zilanlaşmayı yaratmaktır. Herkesin Zilan çizgisinde parti, Önderlik, özgürlük ve kadının özüne olan tutkusu, iddiası temelinde çıkış yapması gerekir. Başkan Apo Zilan'ın eylemi için, *"PKK'nin 15 yıllık savaşımında en örgütlü, fedakar, cesaretli, kahraman eylemdir"* dedi. Bunun için Zilan çizgisi; fedailik çizgisi ve Apocu çizgidir. Ama bizler Zilan'a bu tarzda anlam veremiyorduk. Duygularımıza, bakış açılarımıza, istemlerimize ve geleneksel yaklaşımlarımıza dayanarak Zilan'a ulaşmak istedik, ama sonuçta bu değerlere ne kadar ters olduğumuzu gördük. Belki niyetimiz, istemimiz veya gereken çalışma bu değildi. Ama bütün niyetlerimize ve duygularımıza rağmen buna ulaşamadık. Bu temelde Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ne ihtiyaç duyuldu.

Kadın Kurtuluş İdeolojisi neden gereklidir? '96'dan '98'e kadar nefes nefese bir çalışmayla hazırlıkları ve yoğunlaşmaları sürdürülen Kadın Kurtuluş İdeolojisi, '98 yılının 8 Mart'ında Önderlik tarafından ilan edildi. Bu sadece bizde bir şok yaratmakla kalmadı, bütün dünyada büyük yankı buldu. Herkes 8 Mart'ın klasik bir tarzda geçmesini beklerken, Önderliğin 8 Mart'ta Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni formüle etmesi, kadın mücadelesini ileri bir aşamaya getirmiştir. Özgünlüğümüz içinde yaşadığımız çok ciddi yetersizliklerimiz olduğundan, bu süreci ve Zilan gerçeğini anlayamıyorduk.

Zilan ve Sema özgürlük Tanrıçalarımızdır

1996'da YAJK yoğunlaşmalarına kilometrelerce uzaktan Zilan, dört duvar arasından Sema yoldaş, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ne cevap oldu. Zilan ve Sema'nın gerçekliği Başkan Apo'nun gerçekliğidir. Sema arkadaş da Zilan arkadaş gibi bu gerçeği görünce bunun üzerinde yoğunlaşarak özgür bir kadın gibi pratiğinde buna nasıl cevap olabileceğinin yoğunlaşması içine girmiş ve *"Başkan APO üzerine saldırılar neden gerçekleşiyor? Benim umutsuzluklarımın çözümünün Kadın Kurtuluş İdeolojisinde formüle edildiğini ve buna bağlı olduğunu gördüm. Bunun hedefine ulaşmaması için her yönüyle komplo, tasfiye ve yönelimler gündeme gelmektedir"* demiştir. Bu süreçte Zindan İç Koordinasyonu'na rapor yazarak, özgürlük yoğunlaşmasını taçlandırmak için iki aylık bir süre istemiştir: *"Klasik kadın özelliklerini aşabilmem ve bunun özeleştiri-eleştirisini kendimde geliştirip, kişiliğimi stratejik bir düzeye ulaştırabilmek için iki aylık süreç istiyorum. Bu süreç tanınırsa köklü bir değişim yaratacağım."* Bunun için de *"kendimi yakarak küllerimden yeniden yaratacağım"* diyerek, 8 Mart'tan 21 Mart'a ateşten bir köprü kurmuş ve Kürt halkının tarihinde bu iki anlamlı günü birleştirmiştir. Burada Sema arkadaşın yoğunlaşma düzeyiyle kendi elimizdeki fırsat ve imkanları karşılaştırdığımızda, O'nun ve bizlerin özgürlüğe yaklaşımı arasındaki farkı görürüz. Zilan ve Sema, o büyük imkansızlıklar ortamında bile özgürlüğe tutkuludurlar. Onların amacı özgürlükte kilitlenmektir. Bunun üzerine Önderlik *"Amacında güneş kadar net ve aydınlık olan, her türlü mücadele tarzını, yöntemini ve yolunu bulur"* demektedir. Demek ki sorun imkan ve fırsat sorunu değildir. En büyük imkan ve fırsat bu dağlarda binlerce militanın elinde vardı. Ama imkansızlıklar ortamında özgürlüğü kendisine yaşam tarzı haline getiren Sema ve Zilan arkadaşlar büyük bir çıkış gerçekleştirmişlerdir.

Sema'nın gerçeğini anlayamazsak, klasik kadın kişiliğine karşı da bir mücadele veremeyiz. Hiç kimse "ben bu temelde her yönüyle kendimi yarattım" diyemez. Hatta en son pratiklerimizde de gördük ki, yıllarca süren çalışmalar olmasına rağmen yaşadığımız pratikleri bu büyük değerlere göre değerlendirerek eleştiri ve özeleştirisini veremedik. Bu gerçekliğimiz, bizim bu büyük değerlerden ne kadar uzak olduğumuzu göstermektedir. Niyette, hatta duygu düzeyinde bir bağlılık olabilir, ama bunlar tek başına yeterli değildir. Bunları ruhta yaşama, yaşamda bir felsefe haline getirme ve bunun bilincini geliştirip örgütlemeye dönüştürme noktasında halen büyük zayıflıklar yaşanmaktadır. Gerek Zilan, gerekse Sema gerçekliğinde görmemiz gereken en önemli nokta, bizlerin bu özgürlük çizgisinde yaşamamız gerekliliğidir. Sema arkadaş *"Bundan sonra büyük bir çalışma da yürütebilirim"* diyor. Çünkü kendisini her yönüyle eksikliklerinden arındırdığını belirtiyor. Ama yine de kendi kişiliğindeki geleneksel ölçüleri yakmak ve bunun üzerinden özgür bir kadını yaratmak isteği O'nu bilinen eylemine götürmüştür.

Bu sözler sadece bir gün vesilesi ile dile getirilebilecek değerler değildir. Bunlar en büyük değerlerdir. Başkan Apo, *"Tarihte böyle insanlar parmakla sayılabilecek kadar azdır"* demektedir. İştar'dan bu yana Zilan ve Sema gibi insanlar, uygarlık tarihinde parmakla sayılabilecek kadar azdır. Herkes bu mertebeye ulaşamaz. Bu gerçekliğe ulaşabilmek için kutsal değerler her zaman önümüzde bir ışık gibi durmaktadır. Yaşamın amacı bu arkadaşlarda sembolize edilmiş ve gerçekleşmiştir. Zilan ve Sema bizim özgürlük Tanrıçalarımızdır.

Bu büyük değerlerin ardından partinin en büyük tehlikeleri yaşadığı süreç 1998-99 arası süreçtir. Önderlik bu ideolojiyi formüle ettiği süreçte devrim büyük bir tehlike altındaydı; emperyalist sistem, Ortadoğu'daki gerici, işbirlikçi kesim ve Türkiye'deki militarizm kendi sistemini kurumlaştırırken, karşıt herhangi bir düşünce veya hareketi çağdışı yöntemlerle bastırıyordu. Bu oyunları Önderlik iyi gördü ve özellikle kadında ortaya çıkardığı düzeyin gerilememesi için '98 yılında ağırlığını kadın çalışmalarına verdi. Bunun için Önderlik *"'98 baharı, YAJK bahardır. YAJK bu süreçte artık kendisini sistemleştirebilir ve dünya konjonktüründe bu biçimiyle oturtabilir"* belirlemesinden sonra, kendi sahasında büyük bir siyasal toplumsal anlama sahip olan II. Ortadoğu Kadın Konferansı'nı geliştirdi. Yine YAJK karargahında yüzlerce arkadaşın eğitime çekilmesi ve her alanda sunulan eğitim, araştırma, kendi iradesiyle adım atabilme fırsatlarını yaratarak bunu her yönüyle örgütledi. Başkan Apo kadının bir bütün olarak güç haline gelmesi için ideolojik, felsefi, siyasal, örgütsel, askeri ve kurumsal alanlarda en kapsamlı çalışmaları yürüttü. Buna karşı kendi cinsiyle birleşemeyen, erkek egemen sistemden kopamayan işbirlikçi kadına karşı kopuş öğretisini geliştirdi. Bu formülasyonlar öyle basit değildi, içeriğinin çok güçlü doldurulması gerekiyordu. Zilan gibi özgür bir kadının yaratılması hedef olduğu için, kadının emeği ve çabası temelinde erkekle iktidar arayışlarına, yarışmaya, değişik ittifaklara giren işbirlikçi kadına yönelik bir kopuşun dayatılması yaşandı.

Bunlara yaklaşımlarımızın nasıl olduğunu ve pratiklerimizde bunları nasıl yürüttüğümüzü III. Kongremiz çok kapsamlı değerlendirmiş ve bu temelde özeleştiriler vermiştir. Her dönemde ortaya çıktığı gibi, kadın eksenli kurtuluş ideolojisinin yeni kavramlarına doğru anlamı atfederek pratikleşmesi için zemin hazırlanmasına öncülük etmesi gerekenler; ruhta, düşüncede ve duyguda çözümü kendisinde yaratıp bunu bütün kadın militanlara mal etme yerine; daha çok yüzeysel, dogma-

Sema YÜCE

Nilgün YILDIRIM (Berîvan)

Bedriye TAŞ (Ronahî)

tik, kalıpçı ve sınıfsal bir bakış açısıyla yaklaştıkları için, bu formülasyonun pratikleşmesi özlü olarak yürütülemedi.

Erkekten kopuş neydi? Ulaşılan düzeyi küçümsemiyoruz; ama esasta ruhsal, düşünsel, duygusal olarak bir kopuş ve bunun pratiğe yansımaları olmazsa, fiziki bir kopuş da gerçekleşemez. Kadın doğru kopuşu ancak belli bir bilinç temelinde ideolojik bir eğitimle, ruhta kadın birliğini sağlayarak, kendi sistemini oluşturarak sağlayabilir. Yine erkeği salt cins olarak değil, egemenlikli bir sistem olarak görmesi, mücadele gerçeğini böyle oturtması gerçekçi ve kalıcıdır. Geçmişte dayatılan ise salt fiziki bir kopuştu. Bunun olumlu sonuçları da olabilir, ama bu durum sonuçta öyle bir noktaya geldi ki, kadın hareketini de büyük bir çıkmaza sokarak küçülttü, daralttı ve içe büzdü. Bunun sebebi, yürütülmesi gereken esas çalışmaların yürütülmemiş olmasıdır.

Kadın Hareketi'nin en fazla açılım yapacağı, örgütlemesini derinleştireceği, yüzlerce kadın militanının emeğini kolektif bir tarzda bu çalışmaya kanalize edeceği; bütün geleneksel, geri yanlarıyla mücadele ederek kadını bu çalışmalara katacağı yerde, onun öncülüğünü yapması gerekenler, kendi özellikleriyle bir uzlaşma yaşamış ve durağanlaşmıştır. Kuşkusuz Parti Önderliği'nin emekleriyle birçok arkadaş bu ideoloji temelinde, erkek egemenlikli sisteme duydukları tepkiyle kahramanca şehadete de ulaştılar. Kuşkusuz bunlar her zaman sahip çıkacağımız değerlerdir; ama genel anlamda hareket olarak, '98 baharının YAJK baharı olması gerçeğine örgütlenme alanında cevap verilmedi. Bunun için de '99'da gerçekleşen uluslararası komployla cevap vermek için yapılan hazırlık sürecinde da yetersiz kalındı. Kadın Özgürlük Hareketi bu tehlikeyi kendi içinde görerek süreç üzerinde yoğunlaşsaydı, '99'da uluslararası komploya karşı bu kadar şok ya da dağılmayı yaşamazdı. 15 Şubat komplosunun gerçekleşmesi bizleri karamsarlığa, umutsuzluğa, "her şey bitti, kırıldı" yaklaşımına götürdü.

Uluslararası komplo 3. yılına girdi. Bu komplonun hedef ve amaçları üzerine en fazla çözümleme geliştiren Başkan Apo idi. Komplo esas olarak Başkan Apo'nun yaşam felsefesine yöneldi. Başkan Apo'nun yaşamda, insanda, özellikle de kadın ekseninde yaratmak istediği özgürlük istemi, komplocu uluslararası güçleri harekete geçiren nedenlerden en önemlisidir. Kadının ulaştığı düzey, Önderliğe karşı dünya ölçeğinde bir komplo geliştirilmesi için bir neden olduğu halde, kadın bunun bilincinde değildi. Başkan Apo, *"bu komplonun bir nedeni de bizim kadın özgürlüğüne yaklaşımımızdır"* demektedir. Örgütsel, ideolojik düzeyin geliştirilmesi, Sema, Zilan, Berwar gibi özgür kişiliklerin yaratılması bu komplonun düşman cephesinden önemli bir gerekçesidir.

"Kadının partileşmesi bir ülkenin bağımsızlığından daha değerlidir"

YDD'nin en fazla oturtulmak ve hakim kılınmak istendiği bölge Ortadoğu'dur. Mezopotamya en zayıf halka, en geri kalan halk, ama uygarlığın örgütlenmesini ilk olarak geliştirdiği ve kadın devriminin geliştirilmeye çalışıldığı bir yer olduğu için, emperyalizmin en çok yönelmek ve kendisini hakim kılmak istediği yerdir. Önderliğin Kadın Hareketi'ni yaratması emperyalist dayatma için en büyük tehlike konumundadır. Emperyalizmin Önderliğe yönelmesinin bir nedeni budur.

Diğer bir nedense; içine girdiğimiz 21. yüzyılın cins çelişkisinin en fazla gelişeceği yüzyıl olacağı gerçeğidir. Kadın ve erkek ilişkileri arasındaki çelişkiler çözüme kavuşturularak eşit, paylaşımcı, adaletli bir yaşam yaratılacak ve bu biçimiyle 21. yüzyıl demokratik devrimler yüzyılı olacaktır. Kadın sorununu ele alarak, bunun kilit noktasını tutup, bu çelişkiyi doğru bir tarzda halledebilecek güç, bu yüzyılı hakimiyetine alacaktır. Buna en çok zemin hazırlayan; emek, çaba sarf eden ve yok olmanın eşiğinden böyle bir düzeye getiren Başkan Apo ile onun partisi ve örgütleriydi. Bunun için de denilebilir ki, herkesten önce bu şansı Kürt kadınları ve bu örgüt elinde tutuyordu.

21. yüzyıl bu çelişkilerin en fazla gelişeceği, bunların çözüme kavuşacağı ve bu temelde her şeyin yeniden biçim almaya başlayacağı bir süreç olacakken, uluslararası komplo gerçekleştirilmiştir. Önderliğin esareti kadın açısından yaşam umudunu bile tehdit ederken; bilimsel, özgür iradeyle ve eleştirel bir bakış açısıyla yaklaşamamamız, bu durumu doğru ele almamızı engelledi. Yaratılan bütün değerlere rağmen kadın, öz iradesi ve gücüyle Önderliğin fiziki olarak uzaklaşmasına ve esaretine kendisini hazırlayamadı. Komplonun üzerinden iki yıl geçtiği bugün, bu duruma alışmamız ve kabullenmemiz de mümkün değildir. Böyle bir yaklaşım, büyük değerlere ve Önderliğe bağlılığımızdan uzaklaştığımız anlamına gelir. Hiç kimse bu noktada kendisini aldatmamalıdır.

Devrim bir tehlike yaşadığında umutsuzluğa kapılmak ve kırılmak, pratik olarak öncülük sorunuyla yüz yüze kaldığında umutsuzluk ve inançsızlığa düşmek, ya da örgüt değişim-dönüşüm sürecine girdiğinde kendisinde dönüşüm yaratamamak, kadının tarihte kaybettiği noktalardır. Önderliğin esareti bizim için tarihi tekerrür ettirmiştir. Hepimizde ortaya çıkan görüş, "Önderliksiz PKK gitti, devrim gitti, değişimi yaratamayız" olmuştur. Önderliğin 25 yıldır yürüttüğü çalışmalar ve bu temelde yarattığı değerleri anlaşılmamıştır. Bu noktadan baktığımızda Başkan Apo'nun esareti bütün parti açısından büyük bir sarsıntı, karamsarlık ve umutsuzluk yarattı. İdeolojik, politik, örgütsel değil de, sadece fiziki olarak kadın hareketinde bir emek sahibi olan, tereddütsüz ölüme de gidebilen kadın; devrimin öncülüğünü ve yürütmesini kendi görevi olarak görmediğinden, Önderliğin esaretinden en fazla etkilenen, umutsuzluk ve kırılma yaşayan kesim olmuştur.

Önderliğe ve özgürlüğe en fazla sahip çıkmamız gereken 15 Şubat sürecinde, oynanan oyunlara zemin sunduk. Esaretinden önce Önderlik İtalya'da, Yunanistan'da, Rusya'da bir gün durabilmek için bir fırsat bulamazken, o süreçte bizim tartıştığımız konular neydi? Önderliğin umut bağladığı Kongre'de bulunan yüzlerce kadın militan, Önderliğin çizgisini koruma ve gündemin rotasını doğru bir yere kaydırma noktalarında ne yaptı? Burada halledilemeyen sorunları Önderliğin gündemine sokma durumu yaşanmıştır. Önderlik bir saat durabilecek bir yer bulamazken, yaptığı bütün telefon görüşmeleri, bu basit sorunlara ilişkin olmuştur. Bunlar, geçmiş pratiklerin ve böyle bir sonuca hazır olmamanın sonuçlarıdır. Bunları uzun süreden beri eleştirmekteyiz. Özellikle de VII. Kongre ve PJA III. Kongresi bu sorunları gündemine almış ve derinliğine sorgulamıştır.

1998'den sonra gelişen süreç, geçmiş 20 yıllık pratiğimizde yaşadığımız yetersizliklerimizin sorgulanmasının toplamıdır. Bu anlamıyla son iki yıllık duruşumuzu ele alıp sorgulayabilirsek, bu noktaları çok iyi göreceğiz. Kongre'nin en büyük başarısı da, bu yılların eleştiri ve özeleştirisinin yapılmasında yatmaktaydı. Eleştiriler ne kadar güçlü olursa o kadar güçlü adımlar atılabilir. Yaşadığımız gerçekliği ne kadar doğru ele alabilirsek, Zilan ve Sema'nın gerçekliğini o kadar anlayabiliriz. Geçen iki yıllık süreç, parti tarihimiz boyunca en fazla açılım yapabileceğimiz bir süreç olacakken, kadın içindeki geri toplumsal özelliklerin en fazla ortaya çıktığı ve bir durgunluğun yaşandığı süreç oldu. Bu dönem, özgürlük doğrularından uzaklaşmanın, güvensizliğin, umut kırılmasının, kadının kurtuluşuna inançsızlığın en fazla geliştiği ve sonuç olarak da "bu devrim başarıya ulaşmaz" düşüncesinin hakim olduğu, bireysel kaygıların yoğunlukta yaşandığı dönem oldu. Oysa kadının partileşmesini, amacını, örgütlenmesini ve kadın hareketinin evrensel yönlerini bir tarafa bırakan kişi, kendi bireysel sorunlarına da cevap olamaz.

Özellikle de VI. ve VII. Kongre'den sonraki süreçlerde "benim bireysel durumum ne olacak" kaygılarının çok yoğun yaşandığı; bireyselliğin, bencilliğin, egoizmin, sınıfsal çelişkilerin ve cins üzerinde politikaların yürütüldüğü, rantçılığın geliştirilmeye çalışıldığı bu süreçte, Önderliğin en fazla mücadele ettiği anlayışlar da kendisini gündemimize oturtmuştur. Parti Önderliği'nin doğruları, Zilan ve Sema gerçeklikleri perde ardına konulmuştu. Bu kadar büyük değerler, sembolize edilen tanrıçalar unutulmuştu. Hareket, davranış, duruş, ölçü her anlamda yönetimlere göre belirlenir olmuştu. Çünkü kadın özgürlüğünün ideolojik, örgütsel boyutu tam olarak kazanılmamıştı. Yönetim düzeyinde kendini bu hareketin doğal önderleri görme, ama esasta kendini yaratmama, kadın hareketinin gelişmesinin önünde bir engel olarak duruyordu. Kadının en fazla kaybettiği noktalar bunlar olmuştur. Kadın adeta rotasını kaybetti. PKK Önderliği, kadın önderiydi. Özgürlük çizgisi, ölçüleri netti, ilkeleri belirlenmişti. Ama bunlara rağmen her birimiz kendimize bir ütopya kurduk. Her birimiz kendi sınıfına, ihtiyaçlarına göre bir kesimle uzlaşmaya girdi. Bir döneme kadar bunların üzerine gitmede, eleştirmede zorluklar vardı. Önderliğin esaretinden sonra bu adım atılmasaydı, bir bütün olarak Kadın Hareketi tasfiye ile yüz yüze gelecekti. Bunu net olarak belirtebiliriz.

Kazanacağımız özgür bir dünyadır, kadın dünyasıdır

PKK VII. Kongresi ve III. Kadın Kongresi arası süreç, kadın tarihinde en kritik günlerdi. Bu hassas noktalarda yine umut veren Başkan Apo oldu. Bütün koşullar altında *"varolan mevzilerin korunması gerekiyor. Varolan düzeyi geliştiremezlerse de yaratılan düzeyi koruyabilirler"* diyordu. İmralı'dan geliştirilen perspektifler, nasıl adım atılabileceğini net olarak ortaya koyuyordu. Her şey gözlerimizin önünde olduğu halde, devekuşu misali daha çok sıradan sorunlarla uğraştık. Bunun yanında 19 Mayıs ihaneti yapımız içinde özellikle Kadın Hareketi'nde parçalanma yaratmaya çalıştı. Kadın hareketi tüm özgürlüklerin zemini olan PKK'den koparılmak, dolayısıyla PKK dağıtılmak istendi. Örgüt ve özgürlük ölçüleri belirsizleştirilmek isteniyordu. Ölçülerin belirsizleştiği bir örgüt felç olmuş bir organizmadır.

Ama bütün zorluk ve zorlanmalara rağmen Kongre'nin eleştirileri, sorgulama düzeyi ile kadın hareketi uçurumun eşiğinden döndürüldü ve bir toparlanmaya gitti. PKK tarihinde III. Parti Kongresi'nde de benzer bir toparlanma yaşanmıştı. PJA III. Kongresi'nde de gerek kadının mücadele tarihi, gerekse de kadın hareketi içinde yaşanan yetersizlikler somut olarak sorgulandı, tartışıldı. Anaerkil süreçten başlayarak kadının içinde yaşadığı bütün süreçler değerlendirildi ve kadının kendine olan güveni pekişti. Tarihte tekrarlar yaşansa bile bunlar kader değildir. Bu kadar büyük kazanımlar ve yaratılan değerden sonra tasfiye olmak veya geriye gitmek mümkün değildi. Kongre'de kadın, bu iddia ve Önderliğin İmralı'da geliştirdiği yaklaşımlar temelinde bir çıkış gerçekleştirdi. Bunun için de bütün PJA militanları açısından III. Kongre gerçeğinin anlaşılması ve üzerinde derinleşilmesi çok önemlidir. III. Kongre'nin anlaşılması, içinde bulunduğumuz yüzyıl gerçeğinin de anlaşılması olacaktır. Başkan Apo'nun perspektifleri temelinde geliştirilen III. Kongre'de toplum ve kadın çözümlemeleri yapılmış, kadının devrime cevap olabilmesi için önüne Özgür Yaşam Projesi hedef olarak konulmuştur.

Önderlik, Özgür Yaşam Projesi'nin açılımını Toplumsal Sözleşme ile formülleştirmiştir. Bu, özgürlük olayında yeni bir hamlenin sağlanmasıdır. Bu formül bizim için çok önemlidir. İçinde yaşadığımız bu süreci III. Kongre esaslarına bağlılık temelinde geliştirmeli ve her birimiz kendimizi bu çerçevede eğitmeli ve bilinçlendirmeliyiz. Neolitik süreçte kadının yaşadıkları, toplum içindeki rengi ve bu süreçte nasıl bir hukuk ve adalete sahip olduğu hususlarını, bir bütün olarak o süreçteki sistemi iyi tahlil edebilmek için ciddi bir araştırma ve eğitim gereklidir.

Önderlik Toplumsal Sözleşme'nin geliştirilmesini sadece Kürt kadınları için belirtmemektedir. Bütün dünya kadınlarına perspektif oluşturacak araştırma ve çözümlemelerin yapılması gerekiyor. Bu temelde III. Kongremizin kadının önüne koyduğu hedefler, Önderliğin değerlendirmeleriyle doğrulanmıştır. Önderlik, *"kadının partileşmesi bir ülkenin bağımsızlığından daha değerlidir"* diyordu. Bunun için PJA'nın ulaştığı düzeyi öyle sıradan bir düzey olarak ele alamayız. İçinde bulunduğumuz yüzyılda en dinamik, radikal, ideolojik, özgün örgütlenmeye ve ordu içinde bir iradeye sahip, siyasi çalışmalarını yürütebilecek kadın hareketi, Kürdistan'daki Özgür Kadın Partisi'dir. Bunun kapsamı Kürdistan'ı aşmıştır. Hem geliştirmiş olduğu plan ve projelerle, hem de tarihsel misyonu, onu her yönüyle böyle bir düzeye getirmiştir. Bugün vesilesiyle şunu belirtebiliriz; tarihte ilk defa bu kapsamda bir hareket kendi ayakları üzerinde durmaktadır. Zorlu bir gerçeklikten gelmiş ve zorlu süreçlerden geçmiş olmasına rağmen ayakta kaldı ve gelişiyor. Bundan sonraki süreçte de bunun zorlukları olabilir; ama en büyük zorluklar Önderliğin esaretinden sonra geçen iki yıllık süreç içinde yaşandı. Önderliğin esaretinden sonra kadın, kendi içinde bir irade ve sorgulamayı geliştirebilir, yeniden iradesini örgütler, kendini güç haline getirebilir, özgürlüğünden kendini sorumlu görür ve "özgürlükte benim de emeğim olmalı" yaklaşımının sahibi olursa, en iddialı olduğu süreci yaşayacaktır.

Sorunlarımız, zayıflıklarımız vardır. En büyük eksikliğimiz ideolojik olarak yaşadığımız zayıflıklardır. İdeolojik olarak güçlü bir derinleşmenin sağlanması ve bu süreçte her yönüyle siyasi ve askeri çalışmaların her alanda yürütülebilmesi gerekir. PJA siyasi alanda da kitleselleşebilmek için açılım yapmalıdır. Önüne koyduğu projelerin ideolojik ve evrensel yönlerini bütün dünyaya yayabilmek için çok kapsamlı bir plan ve proje geliştiren PJA Kongresi'nden sonra parti yönetimimiz, kadın çalışmalarının merkezileşmesi için, karargahlaşma ve kurumlaşma planını da, önüne hedef olarak koymuştur. Fakat belirttiğimiz nedenler ve geçmişte yaşanan sorunlar bu süreci de etkilemiştir.

2001 baharında 8 Mart vesilesiyle şunu net olarak belirtebiliriz: Bu bahar her süreçten daha çok PJA baharı olacaktır. Önderliğin *"yarım bıraktığım proje"* olarak tabir ettiği projenin tamamlanamamasına yönelik hiç bir tereddüt kalmamıştır. Bugün vesilesiyle Önderliğe bağlılığın bir gereği olarak dile getirebileceğimiz iddiamız budur.

Kadın hareketinin bundan sonra geçmişte olduğu gibi bir darbe yemesi veya geriye adım atması mümkün değildir. Tam tersine her dönemden daha fazla militanlık ölçüleri ve bilinci bir doğrultu haline gelmiştir ve bunun plan ve projeleri çizilmiştir. Yapılması gereken tek şey, bunun pratiğe geçirilmesidir. Şu anda yürütülen en temel çalışmamız, serhildanlara öncülük edebilecek olan kadının Kuzey Kürdistan'dan başlamak üzere serhildanları adım adım geliştirmesidir.

Mevcut durumda kendisini sorgulayıp yaşadığı yetersizlikleri mahkum edebiliyorsa, kadının özgürleşmesi doğrultusunda her türlü engellemeye karşı çıkabiliyorsa, bundan sonra kadının başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Kadın bu düzeye ulaştıktan sonra zafer kazanabilir. İçinde bulunduğumuz süreçte uygulayacağımız projelerimiz ve planlarımız bizleri tamamen zafere götürebilir. 2001 yılında çok büyük bir iddia ve kararlılık düzeyiyle baharı karşılamaya doğru gidiyoruz. Egemenlikli yaklaşımlara karşı uyanık olmak ve eski yöntemlerle değil, örgütsel yöntemlerle sorunların üzerine gitmek gerekir. Bunun için kadının kendisine ait olan tarzını ortaya çıkarmamız gerekir. Bu temelde çok büyük bir coşkuyu yaşadığımızı belirtebiliriz.

2001 baharının 8 Mart'ında en dinamik, radikal, sosyalist öze uygun ve dünya kadınlarına bunun öncülüğünü yapabileceğimizin iddiasını taşıyoruz. İçinde bulunduğumuz yüzyıl kadının en fazla özünden uzaklaştırılmaya çalışıldığı bir yüzyıldır. Bunun için de en önemli görev ve sorumluluğumuz, bu ideolojiyi yaygınlaştırmak ve toplumun sorunlarına çözüm gücü olmaktır. Bunları yapabildiğimiz takdirde daha büyük adımlar da atabiliriz. Eğer bugün Türkiye'de bu kadar bunalım, Kürdistan'da bu kadar intihar yaşanıyorsa bu, toplumsal bunalımların bir sonucudur. Hareketimiz Kürdistan'da gelişen intiharların önünü almak ve yeni stratejiyi geliştirip Demokratik Cumhuriyeti ortaya çıkarma temelinde, Türkiye'de ve Kürdistan'da çalışmalarını yoğunlaştıracaktır. Bu kadar militana, birikime ve ona an be an yön veren bir Önderliğe sahip bir parti, zafere mahkumdur. Onu bu zaferden uzaklaştırabilecek hiçbir şey yoktur. ***"Ya başarı ya başarı"***dan başka düşünebileceğimiz hiçbir şey olamaz.

Bunun için herkesin, sadece söz düzeyinde değil, pratikte de şimdiye kadar yapılamayanları yapması, varolan eksiklik ve yanlışlıklardan ders çıkararak bugün vesilesiyle kendisinde bir sorgulama başlatması ve bu temelde bütün yeteneklerini ortaya çıkarması gerekir. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktur. Ama başarabileceğimiz ve kazanabileceğimiz özgür bir toplum vardır. Kazanacağımız özgür bir dünyadır, kadın dünyasıdır. Kaybedeceğimiz ise, sadece köleliktir.

Bütün PJA militanlarını, bundan sonra bu iddia temelinde çalışmalara katılıp, III. Kongre gerçeği ve İmralı perspektifleri temelinde kendisini yeniden yaratmaya çağırıyoruz. Umut ve iddiamız büyüktür. Amacımız netse, çabamız varsa ve umutluysak, başarmak için gerekenleri mutlaka yapacağız.

En doğru bağlılık ve yoldaşlığı geliştirmek, her şeyden önce bu değerlere sahip çıkmakla mümkündür. Ancak Zilan ve Sema yoldaşlığı bizleri Önderliğin yoldaşı yapabilir. En temiz duygularımızla, en doğru ve alçakgönüllü bir tarzda yaklaşmak ve bu temelde çalışmalara yüklenmek gerekir.

En büyük isteğimiz ve umudumuz gelecek 8 Martları Önderlikle birlikte kutlamaktır. 8 Mart ruhu temelinde kendimizi ne kadar geliştirebilir ve mücadelemizi başarıya götürebilirsek, Önderlikle gerçekleştireceğimiz 8 Martları daha da yakınlaştırmış oluruz. Bütün istek ve hasretimizin bu çerçevede olduğuna inanıyoruz. Önderliğin esaretine alışmak en büyük ihanet olacaktır. Bugüne kadar verilen emekler, geliştirilen çözümlemeler sadece birkaç yıl için değildir. Yıllar boyunca bize yetebilecek niteliktedir. Bu ideoloji temelinde mücadelemizi geliştirebilir ve gelecek nesillere aktarabiliriz. Bu, özgürlüğe ulaşabilmek için yeterlidir. Ancak bu temelde önümüzdeki 8 Martları Önderlikle kutlayabiliriz. Bu da hareketimizin gücüne, iddiasına ve çabasına bağlıdır.

Bu temelde bir kez daha bütün arkadaşları bu büyük değerler temelinde kendini yeniden yaratmaya, doğru bir yoldaşlığı geliştirmeye ve önümüzdeki 8 Martları Önderlikle kutlayabilmek için çalışmaya davet ediyoruz. Tekrar tekrar, başta Önderliğimizin, emekçi kadınların, Kürdistan ve Türkiye kadınlarının ve PJA militanlarının 8 Mart'ını kutluyor ve bütün arkadaşlara başarılar diliyoruz.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın değerlendirmesi

Kadın ideolojisi sosyal bir ideolojidir

Emekçi kadınlar günü dolayısıyla bütün dünya kadınlarının özgürlük mücadelesini selamlıyorum. İnanıyorum ki, böyle bir sorun ciddi olarak sosyal mücadeleler gündemine girmiştir. Sosyalizmin güncelleşmesiyle birlikte, partimizin bu soruna çok ciddi eğilmesi; salt Kürdistan'daki kurtuluşla sınırlı kalmayıp, başta Ortadoğu olmak üzere dünyadaki yeni sosyal mücadelelere de kadın boyutunda oldukça iddialı ve yaratıcılığı içeren bir yaklaşım göstermesi büyük önem taşımaktadır. Bunun için her şeyden önce bir kadın kurtuluş ideolojisinden bahsetmek gerekiyor. Biz bu ideolojiyi yaratma peşindeyiz. Sıradan bir iki olay, bir iki eylemle veya yorumlamayla bu işin altından çıkılamaz. Çok yoğun bir biçimde kadın kurtuluş ideolojisinin gelişimi sağlanmadıkça, kimse kendini kandırmaktan öteye gidemez.

İnanıyorum ki, çok ciddi bir kadın kurtuluş ideolojisine ihtiyaç var. Bu salt cins kurtuluşu anlamında bir ideoloji değildir. Sosyalist öğretinin ve hatta toplumun bilimsel analizinin bizi götüreceği nokta, kadın eksenli bir kurtuluş ideolojisinin büyük önem taşıyacağını önümüze koyacaktır. Benim şahsen üzerinde yoğunlaştığım hususlardan birisi budur.

Bu şüphesiz feminist bir yaklaşım değildir. Ben kendim bir kadın değilim; ama kadın boyutlu, kadın eksenli düşünmeyi, giderek bir ideolojiyi ve buna dayalı bir örgütlenmeyi geliştirmeyi oldukça önemli bulmaktayım. Savaş sorunlarına çözüm getirmekten tutalım, özgürlüğe dayalı bir barışı mümkün kılmaya kadar, böylesine bir ideolojik gelişmeye ihtiyaç vardır. Şimdiye kadarki tüm ideolojiler erkek damgalı, erkek ağırlıklı ideolojilerdir. Şüphesiz sınıf boyutu vardır. Yine emperyalist sömürgeci boyutu vardır. Ama çok çarpıcı bir biçimde erkek egemenlikli boyutu da vardır. Bunu hiç kimse inkar edemez. Her ne kadar topluma hakim olan erkek egemenlikli yaklaşım bunu yüzyıllardan beri sürekli gizlemişse de; biraz bilime saygı, biraz da kadının kurtuluşuna, bununla çok sıkı bağlantılı temelde de bir halkın kurtuluşuna yüksek ilgi duyan birisinin bunu görmemesi mümkün değildir. Ve dolayısıyla düşüncesinde de kadın eksenli bir ideolojinin yaratılması gereğini önemli görür.

Diğer komünist ve sosyalist önderliklerde bu az çok işlenmiştir. Ama oldukça sınırlıdır ve erkek egemenlikli anlayışları aşamamıştır. Ve bizzat kendi yaşamlarında da esas itibariyle mevcut aile içindeki egemenlik anlayışının çok ötesine geçememişlerdir. Bu, sosyalizmin de bir eksikliği olarak düşünülebilir. Bizim burada dile getirmek istediğimiz, bunu aşma çabasıdır.

Aslında bu zorlama bir ideoloji değildir. Tarihin ilk toplumsal örgütleniş aşamasında, ideoloji esas itibariyle kadın eksenlidir. Mesela büyük İştar tanrıçası vardır. Dilimizde *star-sterk*, *(yıldız)* anlamına geliyor ve ilk tanrıçadır. İlk tanrı, tanrıçadır aslında. Erkek tanrılar daha sonra çıkmış veya tanrılar daha sonra erkek tanrılar biçiminde kendilerini ortaya koymuşlardır. Tabii bu da kadının üreticiliği ile oldukça bağlantılıdır. Yani kısaca kadın ideolojisi aslında bir sosyal ideolojidir, cins ideolojisi değildir. Eğer bu sorunlara bu çerçevede yaklaşırsak –ilkesel, ideolojik boyutlu–, sanırım şimdiye kadarki bütün yaklaşımları, bütün ideolojileri, dolayısıyla onlara dayalı örgütlenmeleri –ekonomik, kültürel, siyasal, askeri örgütlenmeleri– gözden geçirmek gerekecek. Neden? Çünkü erkek egemenliklidir ve dolayısıyla savaşı içerir, eşitsizliği içerir, baskıyı içerir. Bu da cinsin düşüşünü beraberinde getirir. Cinsin düşüşü de tabii ki yaşamın düşüşü demektir. Yaşamda düştükten sonra –ki kadın boyutunda bu çok çarpıcıdır– cinsin tutsaklığının bütün toplumu tutsaklığa doğru götürmesi çok çarpıcıdır. Ve genelde toplum kaybeder ve azgın savaşların yolu baştan sona kadar açılmış olur. Nitekim Türkiye'deki savaşın çok azgın bir karakterde gelişmesinin sınıfsal özü vardır, emperyalizmle bağlantısı vardır; ama çok şoven hakim erkek anlayışıyla da bağlantısı çok somuttur.

Bu nedenle diyorum ki, "zamanı değildir, daha sonra olabilir" biçiminde bir yaklaşım son derece hatalıdır. Herhangi bir devrimci akım, hatta herhangi bir ciddi sosyal faaliyete girişmek istiyorsak, giderek kadınlık boyutunu esas alan bir ideolojik faaliyete şiddetle ihtiyaç vardır.

İkinci bir husus; şüphesiz bununla bağlantılı olarak bütün erkek ağırlıklı örgütlenmeleri yoğun bir eleştiriye tabi tutmak gerekecektir. Sadece eleştiriye değil tabii, bunları giderek aşmak gerekecektir. Başka türlü savaşın sonu da gelmez, barış da olmaz. Bütün militarist örgütlenmelere bakın, yüzde yüz erkeğin damgasını taşırlar. Orada tek bir kadının yeri, tek bir kadının dili, yüreği yoktur ve bunlar tepeden tırnağa zorba örgütlerdir, şiddet örgütleridir. Dikkat edilirse, kadının en az olduğu veya hiç olmadığı bu yerlerdeki mekanizma, şiddetin korkunç düzeyde geliştirildiği bir sistemdir. Bu da tabii görüşümüzü doğruluyor. Erkek egemenliğinin en fazla girişken olduğu kurumlar, başta militarist kuruluşlar, demek ki müthiş savaş araçlarıdır. Yani barışın, yani yaşamın karşıtıdırlar.

Varolan aile kurumunu aşmak gerekiyor

Dolayısıyla, eğer kadının kurtuluşunu istiyorsak, erkek egemenlikli ideolojilere dayalı kurumları şiddetle eleştirmek gerekecek. Bunun önemli bir parçası da ailedir. Aile de erkek egemenlikli bir kuruluştur. Özellikle Kürt toplumu açısından aile mutlaka gözden geçirilmesi gereken bir kurumdur. Bana göre aile, esas itibariyle erkeğin ve kadının düşüşünün en tehlikeli bir biçimde gerçekleştirildiği dipsiz bir kuyudur. Ne kadar düştüklerini, ne kadar derine, karanlığa daldıklarını bilmezler. Bütün emperyalist-sömürgeci sistemlerin ve yine bütün özel savaş sistemlerinin kendisini gerçekleştirdiği zemin ailedir aslında. Bunu şiddetle gözden geçirmek gerekiyor, eleştirmek gerekiyor. Bu demek değildir ki, kavram olarak tamamen aileyi inkar ediyoruz. Hayır, gerçekleşmiş olan aileyi aşmak gereğinden bahsediyoruz. Böyle bir kavram önem taşıyor. Aile içinde diktatörlük vardır, mülkiyet vardır, kadının her türlü haktan-hukuktan yoksunluğu vardır, acıları vardır, oldukça hor görülmesi vardır. Fiziki olarak her şeyden önce bitirilmesi vardır, herhangi bir ciddi talebi yoktur. Bunun için kadın duygusallığından bahsedersiniz. Bütün bu koşullar böyle olursa, tabii kadın bağlanacak bir varlık olur. Sadece duyguları ile yaşayan bir varlık olur ve bu da tabii ki insan haklarına karşı en büyük saygısızlıktır, en büyük saldırıdır. Bu nedenle kadının kurtuluşundan bahsetmek istiyorsak, onu boğan bir kurumu –aile kurumunu– çok ciddi bir eleştiriden geçirme gereği var.

"Zilan tarzı eylem sahipleri insanlık tarihinde çok sınırlıdır. Belki de bir elin parmak sayısını geçmez. Dolayısıyla bütün dünya kadınları içinde yerini çok iyi ortaya koyarak gereken bağlılığı göstermek zorundayız. Çünkü bunlar kutsal değerler. Tarihte azizeler, melekler var. Bu düzeyde ele alınması gereken kişiliklerdir bunlar."

"Tarihin ilk toplumsal örgütleniş aşamasında, ideoloji esas itibariyle kadın eksenlidir. Mesela büyük İştar tanrıçası vardır. İlk tanrı, tanrıçadır aslında. Erkek tanrılar daha sonra çıkmış veya tanrılar daha sonra erkek tanrılar biçiminde kendilerini ortaya koymuşlardır. Tabii bu da kadının üreticiliği ile oldukça bağlantılıdır. Yani kısaca kadın ideolojisi sosyal bir ideolojidir, cins ideolojisi değildir."

Bu eleştiriyle birlikte geliştirilecek diğer bir kavram, *kopuş* kavramıdır. Bazılarımızı zorlamaktadır, ama özgürlük ideolojisi açısından bunu açıklamamız gerekiyor. Bütün ailelerin mücadeleye katılması zaten mümkün değil. Herkes bu kurumu aşamaz; siz bile aşamazsınız. Gücünüz olsaydı, şimdi büyük bir lider olurdunuz. Büyük bir kurtuluş savaşçısı olurdunuz. Ben bile aşamıyorum. Halen günlük olarak kendimle uğraşmazsam, beni bile yutabilir. Bu kadar zor bir meseledir. Bu kara delikler meselesi var, işte öyle her şeyi yutan bir olaydır. Bin yıllardan beri gelmiş bir kurumdur.

Biz Kürt meselesini çözmeye çalışıyoruz. Tabii Kürt meselesini çözmeye çalıştığımda, benim karşımda, sömürgecilikten, emperyalist güçlerden daha tehlikeli duruyor. Bunun için günlük olarak savaşçılarımızla uğraşıyorum. En değme yiğit delikanlılarımızla uğraşıyorum. Çok savaşıyorlar, ama çok kolay şehit düşüyorlar; bunu önlemek istiyorum. Neden bu duruma düşüldü, neden bu gençler –kızlar da dahildir tabii– beklenmedik bir biçimde şehadete gidiyorlar. Şimdi bunu çözmem gerekir. İşte bunu çözmek istediğimde, maalesef yetiştirilme tarzına değinmek zorunluluğunu duyuyorum.

Yetişme, yedi yaşından itibaren tam bir felaket. Aile içindeki yetişme tarzı, bugün bu kişilikleri bir çırpıda imhaya götürüyor. Tabii bu büyük bir acıdır. Bir ana, bir oğlu için acıyor; benim binlerce dağ gibi yoldaşlarım var. Sadece yürekte bunları yaşatmak da yetmiyor, bunları beyinde çözmek gerekiyor. Bunların ömrünü uzatmak gerekiyor. Bu çok büyük bir sorun. Bunun için de, erkeği bu kadar bitik kılan nedir, diyorum. Bu kadar zayıf kılan nedir? Düşünemiyor, burnunun ötesindeki tehlikeyi göremiyor. Bunu biraz aile ile bağlantılı kılıyorum. Bir savaş ihtiyacını çözebilmek için tabii bunu yapıyorum. Daha birçok husus var burada. Benim derdim şüphesiz tüm aileleri kurtarmak değil veya 'hepiniz gelin, ailelerinizle birlikte savaşa katılın' demek değildir. Bu mümkün de değil, gerekmez de. Ama kavramı geliştireceğiz, öncüyü geliştireceğiz; öncü kadını, öncü erkeği ortaya çıkaracağız. Bunun için büyük bir kopuş gerekiyor.

Şimdi birçok yazar çizer, "çok zordur" diyor bize. Delikanlılar, kızlar 18 yaşına geldi mi, korkunç bir kara sevdaya dalarlar ve dalmak zorundadırlar –ki ben de öyleydim, ayıp değil bunu söylemek–, ama bu da düşüş oluyor işte. Böylesine bir kara sevda anlayışı, kesinlikle ikinci büyük bir darbe yeme anlamına geliyor. Kara sevdanın kendisi düşünceden kopukluğu ve gözükara bir biçimde her tür köleliğe kapıyı açmayı gerekli kılıyor. Büyük duygusal düşüş, büyük beyinsel düşüş, güçten düşüş anlamına geliyor. Bir delikanlı, bir kız 20'sine geldiğinde, toplumsal üretkenlik içindeki konumları bitmiştir. Ve bunlar büyük bir problemdir. Nitekim bunlar saflarda, bize en çok sorun çıkaran insanlar olarak karşımıza çıkıyorlar. Bir militan yaratmak için gerçekten akla hayale gelmedik eğitim; yüreğini, beynini yeniden yaratma, hatta fiziğini çok yönlü geliştirme gibi bir çalışma içine girmenizin zorunluluğu ortaya çıkıyor. Buna bulduğunuz bir çare, kopuş olayı zordur.

İşte biz bu konuda, büyük kadın şehitlerimizi kendimize esas alıyoruz. Ben her zaman söylüyorum; *"Zilan gerçeği, Zeynep Kınacılar gerçeği bizim için aslında bir vasiyettir!"*

Ben istemedim öyle bir eylem yapsın, bireysel kararı ile böyle bir eyleme gidiyor. Üç tane vasiyet niteliğinde mektubu vardır. Bizim için onlar hep dikkate alınmak zorundadır. Bir manifestodur aslında. Nasıl yaşanılması gerektiği, nasıl savaşılması gerektiği; düşüncesiyle, ideolojisiyle, örgüt anlayışıyla ve hatta eylem anlayışıyla; şimdi biz buna saygısızlık edemeyiz. Bu kadın da evliydi. Fakat aile kurumuna kendi şahsında vurduğu darbe var. Yine istediği büyük bir yaşam tutkusu var. Ve bunu da bizzat kendi bedeninde gerçekleştirmesi var. Bu büyük bir yücelme olayı bizim açımızdan. Bunları göz ardı ederek konuşma olmaz. Böyle günlerde esas itibariyle bu kişiliklerin ele alınması gerekir. Biz bunları aslında en kutsal kişilikler olarak görüyoruz. Dikkat edilirse, böyle eylem sahipleri insanlık tarihinde de çok sınırlıdır. Belki de bir elin parmak sayısını geçmez. Dolayısıyla bütün dünya kadınları içinde yerini çok iyi ortaya koyarak gereken bağlılığı göstermek zorundayız. Çünkü bunlar kutsal değerler. Tarihte azizeler, melekler var; bu düzeyde ele alınması gereken kişiliklerdir bunlar. Ve artık burada büyük kopuş var. Sadece erkekten değil bütün düzenden kopuş, bütün film dünyasından, bütün çirkinliklerden, bütün zincirlerden korkunç bir kopuş vardır. Bana göre bu büyük bir olay. Bize düşen; bunu yorumlamak, bunu teorileştirmek, bunu bir emir olarak görmek, eğer değer vereceksek –çünkü bu gerçekleşmiş bir olay– bu olayın bize vereceği sonuçlar vardır. Belki mektup tam olarak dile getirmemiş olabilir. Cümle cümle, kelime kelime yorumlayarak, bu dürüstlüğü gösterip kendimizde gerçekleştireceğiz. Aksi halde Zilan'lar'dan bahsetmek ikiyüzlülük olur ki, bana göre en sakıncalı hususlardan birisi de ikiyüzlü olmaktır bu konuda. Elbette bunu sadece kadının özgürleşme arayışıyla sınırlı tutamayız. İşte bu noktada, *"erkeğin özgürleşmesinde kadının yeri nedir"* sorusunun yanıtını da doğru vermek gerekir.

Kürtler için yeni bir aşk teorisi yaratıyoruz

Biz erkeği öldürmekten bahsettik. Kendimde gerçekleştirdiğim erkeği anlatmak istiyorum, kimseyi fazla suçlamamak ve töhmet altında bırakmamak için. Bu anlamda önce kendimi öldürdüm, diyorum. Bu benim için bir felsefedir, bir ideolojidir. Ona göre yaşamaktan vazgeçemem. Mevcut düzendeki erkeklikten nefret ediyorum. Böyle bir erkek olmayı büyük bir aşağılanma, büyük bir düşkünleşme, büyük bir çirkinlik kaynağı olarak değerlendiriyorum. Öyle bir erkeklik altında bir kadınla olmak benim için işkenceden daha beterdir. Mümkün değil benim böyle bir yaşantı içine girmem. Ben buna büyük düşüş, büyük baskı diyorum; bütün yalanların, bütün zayıflatan duyguların birbirleriyle buluşması, bütün çirkinleştiren tavırların iç içe geçmesi.

Tabii bu konuda benim sık sık işlemeye çalıştığım diğer bir husus, geneli de ilgilendirebilir. Daha çok Kürtler için somutlaştırmaya çalıştığım bir husus. Yeni bir aşk teorisidir bu. Kürtler için bir savaşı geliştirirken, diyeceksiniz "bu aşk nereden çıktı?"

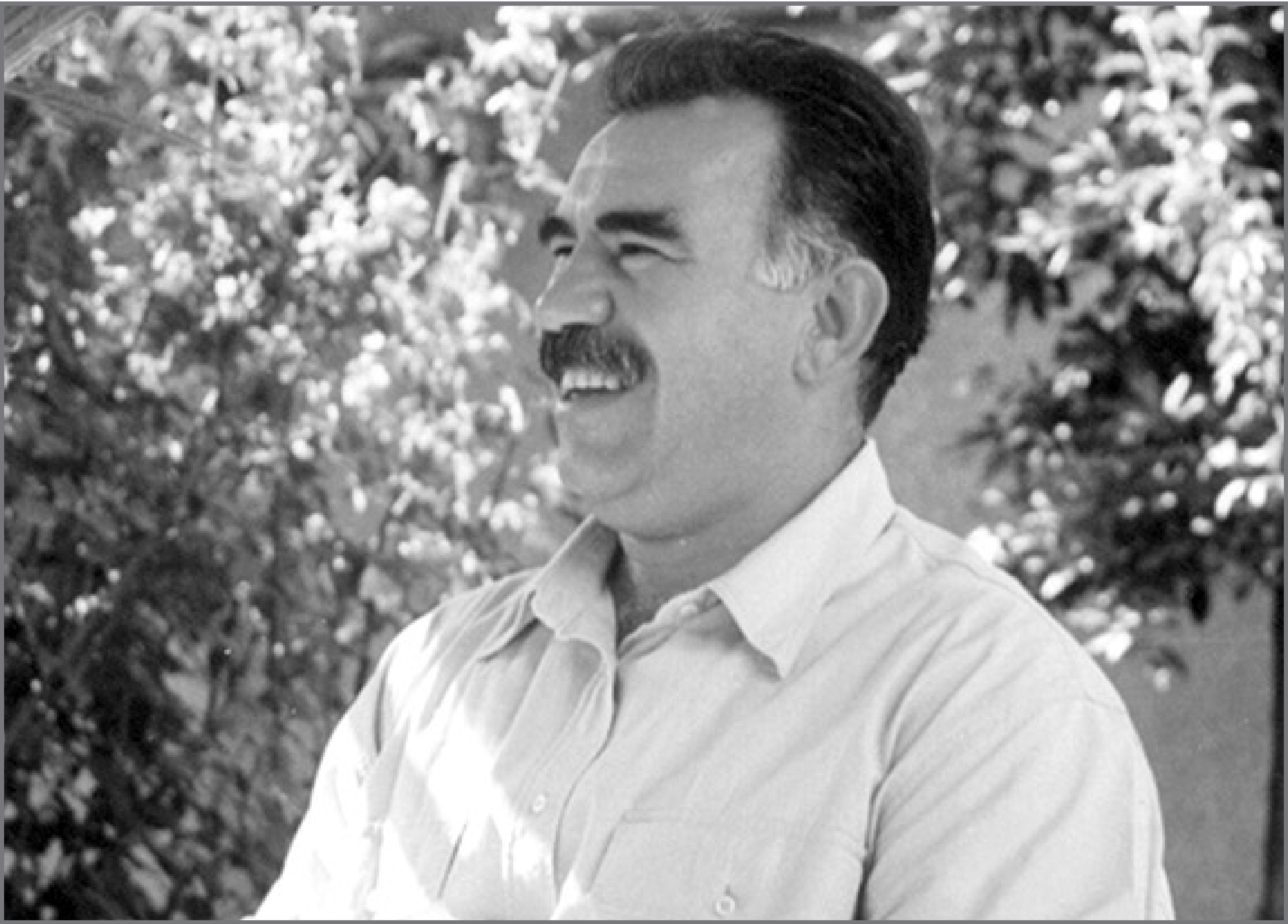
Kürt aslında sevgiden de çok yoksun bırakılmış bir halkı temsil ediyor. Sevgi kurutulmuş, sevgi katliama uğratılmış; inanılmaz düzeyde hem de. Aslında aydın geçinen bazı insanlarımız var. Aydınlar bildiğiniz gibi sanatla, edebiyatla uğraşıp sözümona insan yüreğini yorumlamaya çalışırlar. Maalesef Kürt söz konusu olduğunda, aslında hiç tanımamışlardır. Kürdün yüreği nerede, ne zaman bitmiştir? Varolan Kürt'teki yürek kimin yüreğidir? Bu duygu kimin duygusudur? Varsa bir ruhu, hangi yabancının ruhudur? Hangi uşak ruhudur? Hangi vicdansızlık, hangi çaresizliktir? Bunların açılması gerekiyor.

Ahmede Xane'nin 300 yıl önce söylemiş olduğu söz, benim için halen önemli. O, kitabını yazarken *"Kürtler aşksız, irfansız değil; onların aşkı da var, irfanı da var, bilimi de var, demek için ben bu kitabı yazıyorum"* diyor. Bu önemli bir söz aslında. Dikkat edilirse, Kürtler için daha o zaman bir aşk ve irfan gereğinden bahsediyor. Şimdi 300 yıldan beri varolan da kayboldu. Kaldı ki, *Mem û Zîn*'de aşk gerçekleşmiş değildir. Orada her ikisi de ölmüştür, yanmıştır. Hatta konuşamayacak kadar zavallıdırlar. O zamanki toplumsal gerçeklik içinde tabii. Şimdi bizim böyle bir sorunumuz da var. 'Evlilik, aile' diyorsun, ben size şunu söylüyorum: Aşksız yaşam olur mu veya sevgisiz yaşam olur mu? Olmayacağına göre, katledildiğine göre, peki biz bunu nasıl yaratacağız? Erkeklerimiz nasıl düşünüyor? Kadınlarımız nasıl düşünüyor? Ben acı duyuyorum, hatta iğreniyorum. Yani en başta kendi ailemi de eleştirdim. Bu temelde anamla da kavga ettim, babamla da kavga ettim. Nasıl bir ailedir dedim? Ve sonra baktım, bütün toplumun hikayesidir bu. Ama boyun mu eğelim? Ama yaşamdan, yaşamın tutkusundan, aşkından vaz mı geçelim? O zaman nasıl olacak? Bakıyorsun tarihe, tümüyle elinden alınmış.

Biz YAJK'ı niçin kurduk?

Kadını öyle kaba anlamda savaştırmak için değil. Bu yanlış anlaşılmasın; dışımızdaki erkeği değil, içimizdeki erkeği değiştirmek dönüştürmek için. Şimdi hiçbir şekilde yaklaşımını değiştirmek istemiyor. Aşktan, duygudan bahsettim. En özgür kadın karşısında saygılı olmasını bile bilemiyor. Bu erkeği dönüştürmemiz gerekiyor. Aldığımız en kaba tedbirlerinden birisi, bu konuda YAJK'ı örgütlemektir.

Şunu söyledim son zamanlarda; bize karşı –ben de dahil– kendinizi iyi örgütleyin. Çünkü kendi gerçekliğimizi de tehlikeli görüyorum, dedim. Henüz erkek değişmiş-dönüşmüş değildir. Eşit-özgür, saygılı ve biraz da sevgili yaklaşabilecek bir konumda değildir. Açık, bunu her zaman söylüyorum. Bu kadar savaşmama rağmen, kadınlar için bu kadar büyük çaba harcamama rağmen, ben bile bunu biraz tutturabiliyorum. Onun için duygularınıza hükmedin, dedim. Mümkünse örgütlenin, mümkünse bu erkeği değiştirmek için gücünüze biraz güç katın. Yoksa zalimler çaresizlere bir şey vermezler. Biraz YAJK örgütlenince erkek eskisi gibi saldıramıyor. Gücüne –dışımızda değil, içimizde de– dayanarak, 'şu kıza şöyle güçle yaklaşayım' diyemiyor. Onu kırdık, bu önemli bir gelişmedir. "Aileyi nasıl çözdünüz" diyorsunuz, işte biz böyle çözdük. Bana göre erkek artık dayanmak zorunda. Ucuz karı bulacağına veya ucuz karılar peşinde koşacağına, işte ortada bir Zilan gerçeği var. Kadın değerli bir kadın, büyük başkaldırmış. Büyük eylemini koymuş. Yazısını da yazmış, yeminini de etmiş ve uygulamış da. Şimdi bu kadına saygılı olacağım diyorum. Sizler belki unutuyorsunuz, unutabilirsiniz. Ama bir vasiyeti var. Bu anlamda şehitlerimizin vasiyetine sadık kalma gereğinden vazgeçemem. Uymak çok zor bir iş de olsa uyacaksınız diyorum.

Erkek egemenlikli toplum kadının dilini bile kesmiştir

Bir çelişki çıkıyor. Bu da; kopuş, yeniden katılım, yeniden paylaşım olacak mı? Olacaksa erkek kendini yaratmak zorunda. Bir, bilinçli; iki, özgürlükçü, iradeli; üç de zaferli. Hep şu örneği de veriyorum: Kuş yuvalarına dikkat etmişseniz, bir insan eli o yuvaya veya içindeki yumurtaya değerse, kuş o yuvayı terk eder. Şimdi bizim işgal edilmemiş tek bir yerimiz kalmamış. Tek bir karış toprak bile kalmamış. Şimdi bir kuş beyni kadar beyin olsa, herhalde bu yuvada böyle namuslu aile kurulamaz. Bunu bilmeniz gerekir. Kuş doğal bir varlıktır. Dediğim gibi, yabancı bir el değerse kaçar gider. Çünkü tehlike vardır. Bu yuvaya haram eli değdi, der. Bizim yüzyıllardan beri işgal edilmedik tek bir yerimiz, tek bir noktamız yok. Şimdi bu gerçeği söylersem, diyeceksiniz, "yaşamayalım mı?" Yaşayalım, ama bu gerçeği de görelim. Bu gerçeği de çözelim. Çözemezsek ne oluruz? İşte Kürt toprağında duramıyor, işte herkes ağlıyor, işte Kürdistan tümden boşaldı. Kürdistan'da ben Kürdüm, ben özgür yaşamak istiyorum. Ben onurluyum, diyen tek bir kişi neredeyse kalmamış. Gerillayı ben size anlatıyorum; zor bela yaşıyorlar. Ne yapayım o zaman! Kendi kendimizi inkar etmeyelim, özgür yaşayalım, ama gerçekler de karşımızda. Buna çözüm gücünüz olmazsa, ülkemizde kalmakta ısrar edemezseniz, eşit ve özgür ilişkilerde bilincinizle, iradenizle ısrar edemezseniz, siz kızları biz nasıl yaşatacağız? Parayla olmuyor, para zorbalıktır, mal-mülkleştirmedir. Kadın aleyhinde sürekli kullanılan bir olaydır.

Peki hiç yaşamayalım mı?

İşte burada çok zorlu olan bir aşk teorisine, bir sevgi teorisine de ihtiyaç vardır. Yüreği geliştirmek gerekiyor. Mümkünse kızlarımızın da kendilerini tanımaları gerekiyor. Kimlik sahibi olmaları gerekiyor. Mesela, ben de dahil –diğer erkeklerimiz darılmasınlar– nasıl bir erkek istediklerini açık söyleyebilmeliler. Bu hem hakkınız, hem görevinizdir. Adam zır zop, düzenden kalma, ağa-bey kalıntısı. Bizde her erkek kendini feodal ideolojiye göre hep ağa, reis yerine koyar. Kadına istediği gibi dövme-sövme yetkisini kendinde görür. Bu çok açıktır. Bunu tek başıma aşabilir miyim, değil. Siz kızlar kendinizi örgütleyeceksiniz. Mademki eşitlik-özgürlüğe dayalı bir yaşam istiyorsunuz, bunun bedelini ödemelisiniz. Hemen gidip ölmek değil, elde silah kendini kanıtlamak değil. Bu eksik bir yaklaşım. Duygularınızı örgütleyeceksiniz. Özgürlüğünüzün düşünce gücünü oluşturacaksınız. Nasıl bir erkek veya erkekle ne tür bir yaşam istediğinize dair kendi projelerinizi geliştireceksiniz. Ama dikkat edin, erkek egemenlikli toplumumuz kadının dilini bile kesmiştir. Baban-anan der, 'sana koca buldum.' Bu burjuvalarda da böyle. Onlarda tarz biraz daha değişmiştir. Kız zaten bakar, parası, maaşı yerindeyse, zaten kendisi bir köylü kızından daha kötü bir biçimde gider ona koşar. Burada bir kadın özgürlük projesine dayalı yaşam olayı yoktur.

En iyi erkeği görüyorum, güdülerinden öteye hiçbir şey yok. Ben kadında gerçekten bazı olumlu yönleri görüyordum. Yaşama karşı kadın biraz daha anlayışlı, biraz daha vicdanlıdır. Erkekte bu kurumuştur. Çok kötü kurumuştur. Bu erkekle siz ne yapacaksınız? Nitekim ailesinden şikayetçi olmayan –eğer köle değilse– tek bir kadın yoktur. Bu mücadeleyle olur diye düşünüyorum. Ben boşuna *aşk teorisi* demiyorum. Bu sözcükleri biraz daha anlamak gerekir. Aşk teorisi savaş teorisidir. Ahmede Xane'nin kitabını az çok yorumlarsak orada aşk destanı yazılıyor. Ama sonuç yanmadır, ağzından çıkar, ama cayır cayır yakar onu. Ve kocaman bir bey oğludur. Hem o da çaresizlik içerisinde veremden ölüp gider. Bu yabana atılması gereken bir görüştür aslında. Sevgiyle yaşayabilecek güçleri yok. Ne kadın, ne erkek. 300 yıldan beri varolan da elden gitti. Geriye karınca tarzı bir yaşam, cüceler tarzı bir yaşam kaldı.

Şimdi ben bunlara yaşam diyemem. Benim yaşama saygım var. Zaten yitirmediğimiz en büyük özelliklerimizden birisi yaşama olan saygıdır. Şimdi ancak bunu yapabilirim. Benden daha fazla bir şey istenmemesi gerekiyor. Kızlar gerçekten çok büyük fedakarlık yapıyorlar, inanılmaz bağlılık gösteriyorlar. Yine en büyük fedai kızlardan çıkıyor. Kendilerini nasıl yaktıklarını –bize dayanarak tabii– çok çarpıcı bir biçimde gösterdiler. Ve en az kaçan yine kızlardır. Buna rağmen bunlar yetmiyor. Bu bağlılık beni de çok zorluyor. Ne yapacağım? Yapabileceğim, gerçekçi bir tarzda biraz daha kadını güçlendirmek. Kadını güçlendirmek; bir yandan eline silah ver, bir yandan ordusunu kur, bir yandan ideolojisini geliştirelim, özgün örgütünü geliştirelim. Bütün bunlar yetmiyor, bir de bunun eksikliğini, hatta fiziğini geliştirelim diyorum. Bu da yetmiyor. Erkek ne olacak diyorum. Erkeği bu sefer nasıl geliştirelim? Bu da ikinci bir belayı başımıza açma anlamına geliyor.

Şimdi bunlar da savaştır. Aşk dediğim olay bu. Başka türlü Kürdü yaratamıyoruz, başka türlü Kürt zavallı. En ağası-beyi işbirlikçidir, maşadır görüyorsunuz. Sözümona en iyi erkek iğrenç bir bürokrattır, beş paraya satıyor her şeyi. Gerisi bizim gibi adamlardır. Bizden de ancak bu kadar çıkabiliyor.

Şimdi İstanbul'da kadınlar çıktı, ayrım yaptı. Kendi düşmanını çok iyi tanıyor. O kadınlara özel olarak saldırılmasının anlamını burada yakalayacağız. Orada ayrıştırılması gereken kadını biliyor. Özgürlüğe kalkan kadını biliyor. Cesaretlerine saldırdıklarını da biz biliyoruz. Fakat bunlar bizim için bir şey değil. Artık işkence bizim için ikinci planda gelir. Aşkın kendisi zaten en büyük acı demektir. Ama bu da bizim için gereklidir. Zor da olsa bulmanız gerekiyor.

Devamı 32'de

Tüm komuta yapımıza ve savaşçı yoldaşlara

HALK SAVUNMA GÜÇLERİMİZ
Demokratik çözüm anlayışının yaşam bulması için vardır

PKK Başkanlık Konseyi

Tarihin bu önemli döneminde yeni yılın Newroz'unu karşılarken, tüm yoldaşlarımızı en içten duygularla selamlıyoruz. Parti yönetimimiz adına, başta Ulusal Önderimiz Başkan Apo'nun, bölge halklarının ve tüm yoldaşların 21. yüzyılın bu ikinci Newroz'unu kutluyoruz.

Newroz'un hem ulusumuzun tarihinde, hem de modern mücadele tarihimizde yüklendiği anlam ve ulusal varolma gerçeğimizde oynadığı rol iyi biliniyor. Halkımızın bu temelde Newroz'u en görkemli ve coşkulu bir biçimde meydanlarda kutladığını biliyoruz. Bugün de Newroz yüz binlerin görkemli coşkusu ve haykırışıyla kutlanmaktadır. Newroz'un bu düzeye getirilmesinde büyük emek ve çabası bulunan Parti Önderliğimiz'le birlikte, bu uğurda gözünü kırpmadan kendisini feda eden ve Newroz'u gerçek anlamına kavuşturan çağdaş Kawa ***Mazlum Doğan*** yoldaşı ve tüm Newroz şehitlerini bu önemli günde bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Halkımız bu günü görkemli serhildanlarla kutlayarak hamlesel bir çıkış gününe dönüştürürken, biz partili militanlar da Başkan Apo'nun öğrencileri ve ordumuzun birer askeri olarak, direniş ve kanla yoğrulmuş Newroz geleneğimizi tarihimizdeki anlamına uygun olarak karşılamak durumundayız. Halkımız Newroz'u meydanlarda kutluyor. 19 yıl önce Amed'de tek bir kişinin canını feda ederek kutladığı Newroz, bugün milyonlaşmıştır. Bugün milyonlar her türlü fedakarlığı göstererek Newroz'u kutlamaktadır. Bu militanca tutum bütün militan yapımız için Newroz'un doğrultusunu ve nasıl karşılanması gerektiğini göstermektedir. Çünkü militanın tarihsel sorumluluğu ve ulusal-demokratik mücadelede yüklendiği misyon, sıradan bir sorumluluk ve misyon değildir. Dolayısıyla sıradan bir kutlama ile yetinilemez, yetinemeyiz. Nasıl çağdaş Kawa Mazlum Doğan yoldaş bir kişiden hareketle milyonlaştırmayı yarattıysa, bizim de görevimiz her Newroz'u bir öncekine göre daha fazla güzelleştirmek, görkemlileştirmek ve onun özgürlük ateşini daha da gürleştirmek ve erişilmez kılmaktır.

Bu Newroz'u, on yıl sonraki Newroz'a yürümenin perspektifini netleştirip planını yapma ve Newroz'un hamlesel çıkışıyla yılı daha yüksek düzeyde bir mücadele yılına dönüştürerek, daha güzel ve özgür Newroz'lara ulaşma kararlılığını gösterme gününe dönüştürmek gerekiyor. Bu anlamda militanın Newroz'u karşılaması daha bilinçli, daha sorumlu, daha örgütlü ve derinlikli olmak zorundadır. Militanın görevi, Newroz'u bir kararlaşma, netleşme ve her açıdan bir hamle gücüne dönüştürmedir. Partimizin ve halkımızın her Newroz'u bir hamle sürecine dönüştürmesi bir gelenek olarak oturmuştur. Geçmişe oranla partimiz ve halkımız 2001 Newroz'unu daha güçlü perspektiflerle karşılama olanağına kavuşmuştur. Partimiz, Newroz ayı olan martın başında gerçekleştirdiği III. Meclis Toplantısı'yla, yeni yıla güçlü bir girişin yapılması ve Newroz'la birlikte hamlesel sürecin her alanda başlatılması için ideolojik, politik, örgütsel ve askeri hazırlıklarını tamamlamıştır.

Yeni taktik dönemin temel perspektif ve planına bu biçimde ulaşarak 2001 Newroz'unu karşılıyoruz. Netleşen süreç ve dönem perspektifi karşısında, her bireyin buna güçlü katılabilmek için yoğunlaşması ve netleşmesi gerekmektedir. İşte bu noktada militanın netleşen ideolojik, politik, örgütsel ve askeri çizgimize doğru katılması ve yeni taktik dönemin atılımcı zafer ruhuyla Newroz'u bir yoğunlaşma, netleştirme ve kararlaştırma sürecine dönüştürmesi önemlidir. Bu anlamda Newroz bizim için bir muhasebe, kendini yeniden gözden geçirme ve yetmez yaklaşımların açığa çıkarılması temelinde daha yüksek bir performans sergileme ve güçlü katılımın gerçekleştiği bir güne dönüşmelidir. Newroz'u, bu biçimde netleşen mücadele çizgisinin iyi bir militanı haline gelme ve bu doğrultuda yoğunlaşmayı derinleştirdiğimiz bir güne dönüştürme biçiminde karşılarsak, o zaman Newroz'u daha bilinçli ve militanca karşılamış oluruz. Kısaca militanın ve her sorumlu devrimcinin Newroz'u kutlamaya yaklaşım perspektifi bu biçimde olmalıdır.

"YDD politikalarının gelinen noktada fazla sonuç almadığı, daha çok sorunlarda tıkanmaya yol açtığı bugün daha iyi görülmektedir. Reel sosyalizmin yıkılışından sonra yaşanan bir ara dönem söz konusuydu. Ara dönemin politikaları ve bu politikaları esas alan sosyal demokrat partilerin de, artık adım adım aşılacağını görmek gerekiyor."

Ara dönemin politikaları aşılıyor

2001 Newroz'u Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli bir tarihi sürece karşılık geliyor. Bir anlamda kader yılı olabilecek bu yılın başlangıcını teşkil ediyor. Bu açıdan bir durum değerlendirmesi yapmak, gelişmelerin temel yönünü kestirmek ve dönemin temel devrimci görevlerini doğru tespit etmek büyük önem taşıyor.

Geçtiğimiz yıl içerisinde önemli gelişmeler ve değişmeler yaşandı. Bu gelişmelerin sonuçları mevcut durumda pratiğe dökülüyor; bu yıl süreç daha fazla yeni değişme ve gelişmelerin etkisinde seyredecektir. ABD öncülüğünde on yıldan bu yana geliştirilen YDD (yeni dünya düzeni) adlı siyasetin pratik politikada, uygulama sahasında belli sonuçlara ulaşmış olduğunu, bunun bugün çeşitli güçlerce daha net bir biçimde tespit edildiğini görüyoruz. Bu sonuç, başarısızlığın ve tıkanmanın sonucudur. YDD adı altındaki yeni dönem politikalarının gelinen noktada fazla sonuç almadığı, daha çok sorunlarda tıkanmaya yol açtığı bugün daha iyi görülmektedir. Reel sosyalizmin yıkılışından sonra yaşanan bir ara dönem söz konusuydu. Artık bu ara dönem aşılıyor. Ara dönemin politikaları ve bu politikaları esas alan sosyal demokrat partilerin de artık adım adım aşılacağını görmek gerekiyor. Sanıldığı gibi tek kutuplu bir dünyanın olmayacağı, bugün bütün sonuçları ile birlikte çok iyi bir biçimde açığa çıkmış bulunuyor. Dolayısıyla bu ara dönemde yaşanan yanılsamalar ve birtakım uygulamalar geride kalacaktır. Şimdi herkes daha gerçekçi politikalar geliştirmekle yüz yüze kalmış bulunmaktadır. Böylelikle hem dünya genelindeki sorunları çözüm tarzında ve politikalarında, hem de sistemin kendi kendini geliştirme ve derinleştirmesinde birtakım köklü değişikliklerin yaşanması gündeme gelmiş bulunmaktadır. Bu temelde gelişen süreç, eskinin geride kaldığı, yeni politikaların gündemleştiği ve bu politikaların pratikte yaşam bulacağı bir süreç oluyor.

ABD'deki iktidar değişimi, yeni politikalara yönelme ihtiyacının bir sonucudur. Bilindiği gibi ABD hızla yeni bir politik sürece girmektedir. Hakeza Rusya'nın bocalama ve bunalım dönemini geride bırakarak hızla bir toparlanma sürecine girmekte olduğunu gözlemliyoruz. Rusya da kendi boyutunda geliştirmekte olduğu yeni politikalar ve yeni yapılanmayla dünyada bir merkez olmaya çalışmaktadır. Rusya'nın bunun güçlü zeminlerine sahip olduğunu da biliyoruz. AB ise mevcut durumda gelişen süreçte YDD siyasetinin boşluklarından ve reel sosyalizmin çöküşünden sonra ortaya çıkan boşluklardan yararlanarak, alttan alta kendini belirleyici bir merkez yapmaya doğru yönelmiş bulunmaktadır. AB salt bir ekonomik birlik olmaktan çıkıp, artık bir siyasi ve askeri güç olma doğrultusunda daha belirgin bir şekillenme çabası göstermektedir.

Dünyadaki önemli güç merkezlerinin yeni bir politik yapılanmaya doğru gidişleri, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan üzerindeki politikaları da direkt etkilemektedir. Sözü edilen bu merkezlerdeki gelişmeler bölgemizi, Türkiye'yi ve ülkemizi de önemli oranda etkisi altına almış bulunmaktadır. Bu temelde gelişen yeni politik oluşumların önümüzdeki süreçte Ortadoğu'ya daha güçlü yansıyacağını belirtmek mümkündür. Hatta Ortadoğu'da köklü birtakım değişikliklere yönelme ihtimali de yüksektir. Esasen Ortadoğu'da yeniden bir düzenleme durumu gündeme gelecektir. Fakat bunun böyle olabilmesi için öncesinden bir gerginlik ve çatışma kaçınılmazdır. Öyle anlaşılıyor ki, içinde yaşadığımız bu yıldan itibaren bir gerginlik ve çatışma dönemi egemen olacaktır. Ardından da öngörülen emperyalist politikalar açısından daha güvenlikli düzenlemeler hakim kıldırılmaya çalışılacaktır. Özellikle İsrail'deki yeni seçimler, değişimler ve yeni hükümetin oluşum biçimi bunun işaretidir. Bu anlamda bölge zorlayıcı bir girdaba girecektir. Dolayısıyla güçler kendisini buna göre hazırlamaktadır. ABD, oluşturduğu politikaları yaşamsallaştırmanın hazırlıklarını yapmaktadır. Diğer güç odakları da boş durmamakta, bu konuda hemen herkes yeni sürecin hareketli atmosferinin politikalarının hazırlıklarını yapmaktadır.

Politikaların bu şekilde yeniden biçimlendirilmesi, birtakım değişimlerin olması ihtimalini de artırıyor. Bu anlamda Irak'ın daraltılması, İsrail'in konumunun pekiştirilmesi ve bölge genelinde yeni bir düzenin daha güvenceli bir biçimde oturtulması söz konusu olacaktır. Türkiye bu süreci ve gelişme boyutunu görmekte ve tedirgin olmaktadır; kararsızdır ve zaman zaman hırçınlaşmaktadır. Çünkü onun da kendisini böylesi bir sürece hazırlama sorunu vardır. Tutturduğu mevcut politik hat doğrultusunda kendisini yeterince hazırlayamazsa, ciddi zorlanmalarla karşı karşıya geleceği açıktır. Türkiye bunu fark ederek içte ve dıştaki uygulamalarıyla bunu engellemeye ve tedbir almaya çalışmaktadır. Türkiye 2000 yılının ortalarından itibaren tamamen buna yönelik bir politik hattı esas alarak netleşme sürecine girmiştir. Böyle bir süreci karşılayabilmesi için iç muhalefeti bertaraf etmesi gerektiğinden, Türkiye netleşme sürecine girmek zorunda kalmıştır.

Türkiye iç muhalefetin bertaraf edilmesiyle Kürt politikasında daha yetkin bir inisiyatif sahibi olmak istemekteydi. Bu doğrultuda muhalefet güçlerine sert yönelim göstermesinin ve en temel muhalefet gücü olup, bugün Türkiye'de muhalefetin varolmasında temel rol oynayan partimize karşı kapsamlı bir komplo hareketi geliştirerek güçlerini Soran'a kadar uzatmış olmasının altında bu yatmaktadır. Bu anlamda yeni değişim sürecinde muhalefeti etkisiz bırakarak oligarşik devleti alternatifsiz kılma ve inkar politikasında ısrar etme durumunu AB, ABD, Rusya ve bütün dünya gerçeğine dayatmak amacındadır. Türkiye muhalefeti ezmiş ve komploda başarı sağlamış olsaydı, bu siyasetini herkese dayatacaktı. Bunda başarı sağlayamadığı için hem dışta daralma sürecine girmekte, hem de iç sorunları derinleşmiş olmaktadır.

Türkiye'nin AB'ye girmek üzere hazırladığı *ulusal program*, toplum gerçeğini yansıtmaktan uzak ve inkara dayalı siyasetin devamı olan bir programdır. Bu aynı zamanda gelişmekte olan yeni dünya siyaseti ile de bütünleşmeyen bir program olmaktadır. Dolayısıyla Türkiye emekçi sınıfları, Kürt halkı ve dünya güçleri tarafından kabul edilmeyecek bir programdır. Yeni dönem Türkiye'yi dışta daha daraltacak ve zorlayacaktır. Bu anlamda Türkiye'nin iç sorunları giderek derinleşecek ve siyasi, ekonomik ve sosyal kriz bütün toplumu etkisi altına alacaktır.

Biz her zaman Kürt sorununun Türkiye'deki temel sorunların çözümünde anahtar ve ana sorun olduğunu dile getirdik. Parti Önderliğimiz de bunu en kapsamlı çözümleme ve projelerle ortaya koydu. Fakat Türkiye bunu anlamak istemedi ve inkara dayalı politikasını yaşatmaya çalıştı. Bu böyle devam ederse, Türkiye'yi daha da girdaba doğru sürükleyeceği çok açıktır.

Türkiye bir yol ayrımındadır

Kürt politikası yüzünden ABD ile yaşanan gerginlik, AB'ye tam üyeliğin çıkmaza girmesi, gerginlik ve içte demokratik muhalefeti bastırma zorunluluğu kendisini Türkiye'nin gündemine dayatmış bulunmaktadır. Demokratik çözüm stratejisi içte ve dışta ciddi bir rahatlamayı geliştirdi. Partimiz ve Parti Önderliğimiz barışçıl demokratik çözüm için gerekli imkanı sundu. Bu demokratik çözüm doğrultusu esas alınmış olsaydı, Türkiye bugün yaşamış olduğu ağır sorunların önemli bir kısmını yaşamayacaktı. İktidar sahasında egemen olan rantçı çeteci eğilim, demokrasiyi kendi siyasal ve ekonomik çıkarlarına uygun görmediği ve Türkiye'nin menfaatlerini değil kendi menfaatlerini daha fazla esas aldığı için, Türkiye rotasını değiştirdi. Türkiye, yönetimlerin politik-ekonomik çıkarlarına ve eğilimlerine göre yönlendirilmeye çalışılıyor. Bu güçler rahatlama ortamının değil, daha çok çatışma,

savaş ve gerginlik ortamının güçleridir. Kürt sorununun çözüm yoluna girmesi halinde Türkiye toplumunda bir rahatlama gelişir ve MHP tüm etkinliğini yitirerek sıfır düzeye gelir. Çünkü MHP gergin bir ortamın ürünüdür. Bu güç içerisinde ve devletin çeşitli kademelerinde kümelenmiş rantçı-çeteci eğilimler el ele vererek, Türkiye'deki mevcut iktidarın politikasına yön verebilmektedir. Bu durum gün geçtikçe kendisiyle birlikte ağır sorunları da gündeme getiriyor. Dolayısıyla bu çizginin, bu eğilimin sürekli bir biçimde hakim olup hükümeti bütünüyle belirleyeceğini söylemek doğru olmaz. Çünkü iç çekişme ve çatışmalar gün geçtikçe artarak devam etmek durumundadır.

Bu anlamda Türkiye önemli bir dönemeç ve yol ayırımına gelmiş bulunmaktadır. Demokrasiden yana olan güçlerin ağır basmasıyla Türkiye bir demokratikleşme sürecine yönelecektir. Bunun yolu halen kapanmış değildir. Ya da Türkiye her alanda daralarak gerginleşme sürecine girecektir. Türkiye şu anda böyle bir yol ayrımı sürecini yaşamaktadır. Bu temelde 2001 yılı Türkiye'nin tercihinin netleştiği bir yıl olacaktır. Uluslararası komplo çerçevesinde gelişen YNK saldırıları başarıya ulaşmış olsaydı, Türkiye oligarşik yapılanmasını ve inkarcı politikasını daha etkili bir biçimde iç ve dış ortama dayatabilirdi. Çünkü YNK şahsında ve onun taşeronluğuyla geliştirilen saldırının başarılı olması sonucunda, partimizin tasfiyesini veya en azından gerileterek gündemden düşürülmesini de beraberinde getirecekti. Buna dayanarak Türkiye'deki bütün muhalif güçlerin ezilmesi olanak dahiline girecekti. Bu bütünlüklü bir durumdur.

PKK, en temel ve kapsamlı bir muhalefet gücü olarak, Türkiye'deki demokratik muhalefetin fiilen öncüsü durumundadır. PKK'nin geriletilip zayıflatılması, Türkiye'deki demokratik güçlerin zayıflatılması anlamına gelmektedir. Bunun için bir konsept biçiminde, birbirini bütünleyen ve tamamlayan bir plan çerçevesinde Türkiye'deki muhalif güçlere ezici bir yönelimin olması, partimize karşı komplonun tırmandırılması ve bu çerçevede Türk ordu güçlerinin Soran'a gelmiş olması aynı güne denk düşmektedir. Cezaevlerine yönelik geliştirilen operasyonlarla, Soran alanına müdahale güçlerinin gönderilmesinin aynı günde olması bir tesadüf olamaz. Çünkü burada bir konsept söz konusudur. Eğer PKK geriletilmiş ve ezilmiş olsaydı, Türkiye artık alternatifsiz bir biçimde oligarşik düzeni herkese dayatma olanağına kavuşacak, böylelikle dönemi politik anlamda alternatifsiz ve sorunsuz bir biçimde karşılama imkanına kavuşmuş olacaktı. Bu temelde yeni gelişmeleri karşılama ve Güney'de inisiyatif sahibi olma, kendisi açısından olası tehlikeleri göğüsleyecek bir sürece girme durumu söz konusu olacak, böylelikle inkar politikasını herkese yeniden dayatması imkan dahiline girecekti. Bilindiği gibi bu saldırı, partimizin bu sürece müdahale etmesi ve güçlerimizin direnişiyle kırıldı. Böylelikle uluslararası komplo ve bunun temel gücü olan TC'nin planı da boşa çıkarıldı.

Dünya genelindeki yeni gelişim sürecinin bölgemizi, Türkiye'yi ve bizi de oldukça etkilediği görülüyor. Bu yeni politikaları karşılama zorunluluğu sonucunda, biz de politik, örgütsel ve ideolojik duruşumuzu ayarlamak ve bu politik gelişmelerin bir devamı olarak savaşmak zorunda kaldık. Parti Önderliğimize ve partimize yönelik uluslararası komplonun devamı olarak yeniden tezgahlanan, ikinci komplo çerçevesinde geliştirilen ideolojik ve örgütsel saldırılar, son altı ayda silahlı saldırı boyutuna ulaştı. Dolayısıyla bu süreç bizi de etkilemiş oldu. Bu temelde değişim, dönüşüm ve yeniden yapılanma doğrultusunda eğitim ve tartışma ile birlikte silahlı savunmamızı geliştirmek durumunda kaldık. Bu durum geçen altı aya damgasını vurdu.

Önceden ideolojik ve örgütsel planda geliştirilen saldırılar ve bunların bir yansıması olarak ortaya çıkan tasfiyeci eğilimler, tutumlar ve çeşitli saptırma anlayışlarına karşı partimizin geliştirdiği mücadelenin geçen yılın ağustos ayına doğru başarı kazanması, bu başarının II. Parti Meclisi Toplantısı'nda ilanıyla ardı sıra gelişen askeri saldırılar ve bunlara karşı verilen cevap; yeni stratejik oluşum ve yeniden yapılanma sürecinde partinin kendisini yeniden yaratması ve kazanmasının göstergesidir. En tasfiyeci tehlikenin bertaraf edilmesi, parti çizgisinin parti güçlerimize egemen kılınması, uluslararası komplo çerçevesinde gelişen saldırılar karşısında güçlerimizin askeri direnişi ve bu direnişin başarılı olması, partimizin yeni döneme en güçlü bir biçimde girişini sağlayan temel olgulardır. Bu saldırılara karşı direnmenin başarı göstermiş olması güçlerimizde ileri düzeyde bir toparlanma yaratmıştır.

Yeniden moral kazanma, bu anlamda herkesi çizgiye çekme, bunalımlı döneme son verme, bunu aşma ve güçlü bir toparlanmayı sağlamanın bizim için önemli sonuçları vardır. Türk devletinin geliştirdiği konseptin amaçlarının boşa çıkması önemli bir politik sonuçtur. PKK'nin tasfiye olamayacağı gerçeğini ispatlama doğrultusunda ortaya çıkan bu sonuçla birlikte, herkesin yeniden düşünme zorunluluğu vardır. PKK'nin tasfiye edilmesine dayanarak politika oluşturmak isteyen güçler, bugün bu politikalarını gözden geçirme durumuyla karşı karşıya bulunmaktadır.

Ağustos öncesi toparlanma ve esas olarak da ağustostan bu yana gelişen silahlı direniş süreci, sonuçları itibariyle yeniden moral kazanmayı sağlayarak, ulusal-demokratik güçlerin atak yapma olanaklarını yaratmış bulunmaktadır. Bu da kompoloyu pratik anlamda yürüten güçlerde sorunların daha derinleşmesini ve yenilerinin ortaya çıkmasını beraberinde getirmiştir. Savaş süreci bize sorunlarımızı önemli oranda çözüp gücümüzü toparlama olanağı sunarken, karşı tarafta yeni sorunlar üretmiştir.

Komplo süreci eski gücünde olmasa da devam edecektir

Başarısızlık, beraberinde birçok hastalığı da getirir. Bu saldırıda taşeron olarak kullanılan YNK, bugün sorunlarıyla buluşmak durumundadır. Eskiden de birtakım sorunları olmuş olabilir; ama bu sorunlar çok daha farklı ve büyük bir ihtimalle onu tasfiye sürecine götürebilecek denli derinleşmeye aday sorunlardır. YNK bizi tasfiye etmek isterken, kendisi tasfiye sürecine girmekten kurtulamadı. Mevcut durumda halen savaşacak güçleri ve hazırlıkları vardır. Çünkü savaşmak zorundadır. Güçlü olduğu için değil, tasfiye sürecinin önüne geçmek için savaşmak zorundadır. Bu anlamda TC; KDP, İran ve daha değişik güçleri bir savaşın içine çekme çabası ve uğraşı içindedir. Yakın gelecekte olabilecek bir savaş olasılığı gündemdedir, ama YNK'nin gerçek durumu da izah ettiğimiz gibidir.

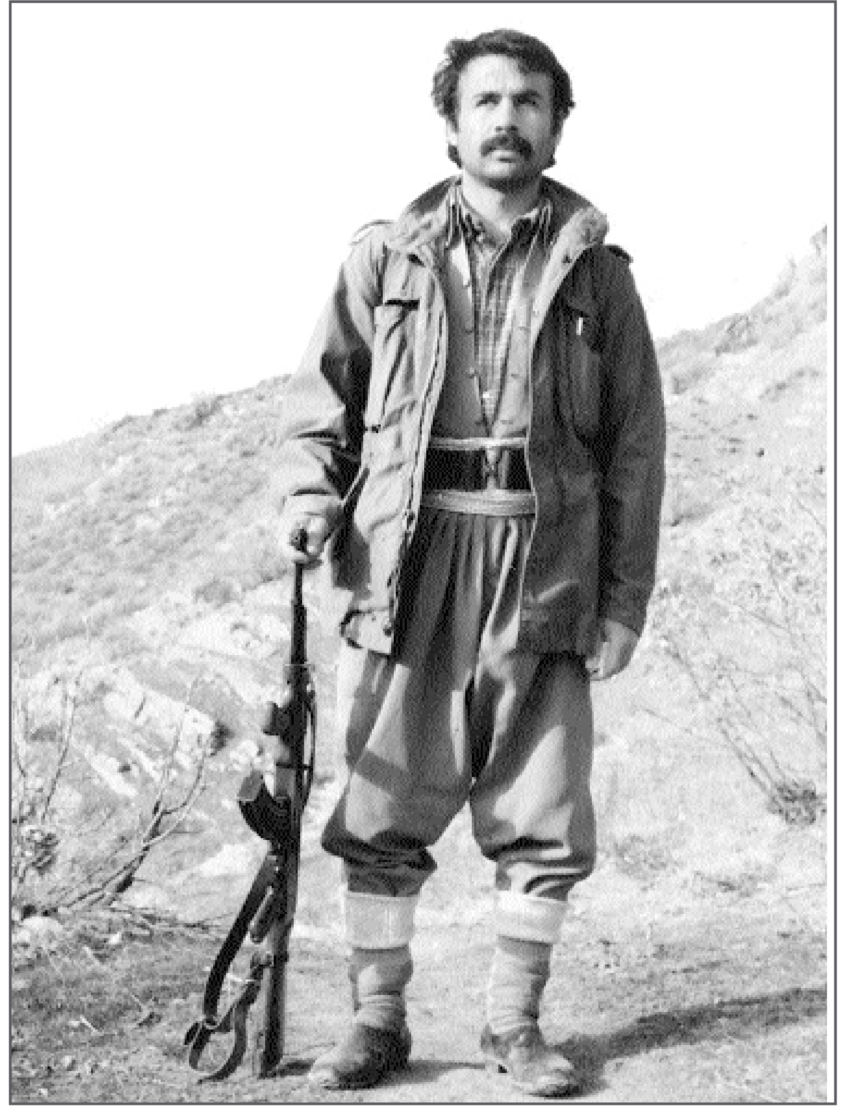
TC için de aynı durum söz konusudur. ABD, AB, Rusya'nın yeni dönem politikalarıyla artık Kürt gerçeğini göz ardı edememeleri, PKK ile birlikte demokratik muhalefetin ezilememesi ve gelişen siyasal istikrarsızlığın etkisini çok derinlikli bir biçimde ekonomik boyutta göstermesi, Türkiye'yi son dönemde oldukça zorlamaktadır. Ekonomik ve siyasal kriz, bunun sonucunda gelişen sosyal kriz, Türkiye'de bugün her zamankinden daha fazla derinleşmiş bulunuyor. Komplocu güçlerin şu ana kadar harcadıkları çabalarda başarısız kalmaları, birtakım iç sorunların büyümesine ve derinleşmesine yol açmıştır. Bu temelde Türkiye'de iç çelişkilerin derinleşmesi daha da gelişecektir. İç çelişkilerin gelişmesi ve çekişmenin hemen her boyutta derinleşmesi gün geçtikçe mesafe kat edecektir. Çünkü sistemin yürüttüğü komplocu siyaset, inkarcı tutum ve oligarşik anlayış onu her açıdan zorlar hale gelmiştir. Bu zorlayıcılık toplumun temel dinamiklerine çok yoğun bir biçimde yansımakta ve iç çelişkileri derinleştirmektedir. Politikaların başarısız kalmasından dolayı Türkiye'de demokrasi karşıtı, oligarşik, rantçı ve çeteci güçlerin çekişmesi ve çatışması önümüzdeki süreçte alabildiğine gelişecek ve derinleşecektir.

Bütün komplocu çabalara rağmen PKK'nin her zamankinden daha yetkin bir biçimde ayakta durması, Türkiye'deki demokratik muhalefete ruh ve can vermektedir. Demokratik muhalefetin varolması temelinde siyasal, ekonomik ve sosyal planda sorunların derinleşmesi söz konusu olmaktadır. Bu da doğal bir biçimde iç huzursuzlukları, rahatsızlıkları, çekişme ve çatışmayı geliştirecektir. Bu süreçte Türkiye'nin rotasını tayin edecek olan da budur. Demokrasiden yana olan ile demokrasiden yana olmayan güçlerin çatışması sonucunda Türkiye'nin rotası ve gidişatı tayin edilecektir. Bu anlamda Türkiye'de Kürt halkına ve muhalefete baskı, yeniye müdahale ve kompoloyu sürdürme siyaseti devam edecektir. Türkiye böyle bir doğrultuyu tutturmuş bulunmaktadır. Ulusal program diye ortaya çıkardığı program bu doğrultuyu belirlemekte ve bunun için stratejik bir karar olmaktadır. Bu, inkarcı siyasetin devamı ve muhalefete tahammül edememenin daha da süreceği anlamına geliyor. Buradan hareketle çeşitli çıkmazları ve sorunları olmakla birlikte, karşı tarafın parti hareketimize ve genelde Türkiye'deki devrimci demokratik muhalefete yönelik bilinen politikalarını devam ettireceğini söylemek mümkündür. Bu durum zaman zaman esnese ve bu Newroz'da görüldüğü gibi daha yumuşak tutumlar biçiminde pratikleşse de, özü itibariyle ve mevcut politik duruşla baskıcı ve imha edici bir komplo siyasetinin bir süre daha varlığını devam ettireceği açıktır. Ama iç sorunları ve komplocu güçlerin kendi aralarındaki çelişkileri bakımından eski gücünde değildir.

Mücadelemiz, geliştirilmek istenilen komplo sürecinde birtakım gedikler açmıştır. Kompoloyu tasfiye edip ortadan kaldıramamış, ama ilk adımlarını boşa çıkartıp geriletmiştir. Bu durum komplocu güçler içerisinde rahatsızlıklara yol açıp, çelişkilerini daha fazla gündeme getirerek kompoloda büyük gedikler açmıştır. Dolayısıyla komplo süreci, eski gücünde olmasa da devam edecektir. Bunun karşısında bizim pozisyon ve durumumuz da değişmiş olmaktadır. Biz şimdiye kadar daha çok savunma ve kompoloyu mümkün mertebe az zararla boşa çıkarma biçiminde bir politika yürüttük. '98'den günümüze kadar bizde bu biçimde bir savunma yaklaşımı ve kompoloyu boşa çıkarma mücadelesi egemen oldu. Parti Önderliğimizin çabaları ve yeni stratejik süreci boyutlandırması, bu mücadelenin pratik gerekleri ve önemli hamleleriydi. Üç yıldan bu yana kompoloyu durdurma, boşa çıkarma mücadelemiz ve direnişimiz gelinen noktada belli sonuçlara ulaşmıştır. Kompoloyu tamamen etkisizleştirmemiştir; ama kompoloyu durdurmuş, onda gedikler açmış ve zayıflatmıştır. Buna karşılık partimiz komplonun saldırılarına karşı daha fazla durabilecek bir pozisyona gelmiş, daha derli toplu ve örgütlü bir düzeye ulaşmıştır. Bu noktadan itibaren kompoloyu durdurma, kendini savunma ve bu anlamda toparlanma çalışmalarını esas alma gibi bir dönemi artık geride bırakıp, farklı bir sürece girmiş bulunmaktayız.

Bu yeni taktik dönem, orduyu tamamen etkisiz kılma, kompoloyu boşa çıkarma ve bu temelde bir başarı sağlama dönemi oluyor. Artık eskisi gibi daralma, geri çekilme, toparlanma, eğitim, değişim ve dönüşüme yönelik çalışmalar ve yeniden yapılanma faaliyetlerinin ağırlıkta olduğu bir çalışma tarzı ve taktiği söz konusu değildir. Yeni sürecin içeriği, kompoloya karşı teorik, siyasal, örgütsel ve askeri olarak aktif mücadele iken; hedefi ise ilerleme, gelişme, yayılma ve büyüme olacaktır. Bu temelde başarıyı esas alan yeni bir taktik döneme girmiş oluyoruz. Yeni taktik bir sürecin başlangıcı olan 2001 Newroz'unun bütün militan yapımızca doğru ele alınıp kavranması büyük bir önem arz etmektedir.

Bu dönem, ağustos toplantısından itibaren adım adım başladı. Yeni bir dönemin işaretleri veriliyor; artık yeni bir sürece giriyoruz. O dönemde örgütsel toparlanma, yeniden yapılanma, bu anlamda değişim ve dönüşüm sürecini tamamlayıp yeni bir pratik sürece girme doğrultusunda tespitler söz konusuydu. Toplantı belgelerinde bu tartışmalar bulunmaktadır. Bu şimdi bütün yönleriyle netleşen bir gerçekliğe dönüşmüş bulunuyor. Stratejik değişimi gerçekleştirmiş ve yeni strateji temelinde kendisini –yetersizlikler olsa da– belirli bir düzeyde yapılandırmış, dolayısıyla bundan böyle başarıyı önüne koyan bir siyasal saldırı dönemine girmiş oluyoruz. Bu dönem, siyasal olarak saldırı ve hamle, askeri olarak saldırıları durdurma ve savunma çizgisi temelinde aktif bir biçimde devrede olma dönemi oluyor.

Yeni dönemin temel özellikleri bu çerçevede, III. Meclis Toplantısı'nda değerlendirilip netleştirilmiş ve pratik planlaması yapılmıştır. Bu anlamda yeni yılı daha derli toplu, örgütlü ve netleşmiş bir biçimde karşılıyoruz. Böylelikle yeni taktik döneme hakim bir tarzda girmenin koşulları yaratılmış bulunuyor. Bu toplantının sonuçları ve belgeleri tüm güçlerimize ulaşacak, bu temelde daha detaylı bilgilenme imkan dahiline girecektir. Ancak dönemi planlayan, temel yönünü belirleyen ve bu anlamda çerçeveyi netleştiren önemli bir toplantının gerçekleştiğini bilgilendirme anlamında belirtiyoruz. Yeni dönemin temel taktiği, *siyasi serhildan* taktiğidir. Bu, Newroz'la birlikte bir hamle sürecine girecektir. Milyonların meydanlardaki haykırışının artık bir serhildan süreci biçiminde boyutlanacağına inanıyoruz.

Kürdistan'da bir haftadır serhildan havası vardır. Bundan sonraki hafta ise ***Kahramanlık Haftası***'dır. İlk gününde Mazlumlar'ın, Rewşenler'in, Ronahiler'in, Semalar'ın, Zekiyeler'in, sonunda ise büyük komutan Mahsum Korkmaz'ın bulunduğu Kahramanlık Haftası, 21-28 Mart tarihleri arasındadır. İki büyük devrimcinin ve yüzlerce devrimci militan ile yurtseverin kahramanca direniş gösterdikleri çok değerli günlerin, bu hafta boyunca da devam edeceği inancındayız. Daha sonra çeşitli yöntem ve tarzlarla serhildan ve hamle dönemine girilecektir. Dönemi belirleyen işte bu taktik yaklaşımdır. Halkımızın, esnekliğin olduğu yerde en demokratik bir tarzda, olmadığı yerde ise meşru haklarını kullanarak demokratik iradesini ifadelendirmesi biçiminde geliştireceği serhildan süreci, dönemin karakterini belirleyecektir.

Gerilla demokratik mücadelenin inanç kaynağıdır

Burada gerillanın rolünün kavranması büyük önem taşıyor. Özellikle askeri güçlerimiz açısından yeni dönemin getirdiği ciddi yükümlülükler vardır. Bunu doğru kavramak, anlamak ve dolayısıyla doğru katılımı sağlamak bu açıdan büyük önem taşıyor. Her şeyden önce gerillasız serhildan olmayacağını vurgulamak gerekmektedir. Serhildan taktiğinin yanında bir de gerilla vardır. Ama bu, 'gerilla eskisi gibi savaşacak' anlamına gelmiyor. Eskisi tekrarlanmayacaktır. Biz daha kapsamlı bir mücadele sürecine girmiş bulunmaktayız. İki yıldan bu yana yaptığımız değerlendirmelerde gerillanın Kürdistan'da önemli oranda rolünü tamamladığını, çünkü yeni, direngen ve savaşkan bir halk ortaya çıkardığını gösterdik. Bunu bazı durumları izah etmek için değil, bir gerçek olduğu için belirtiyoruz.

Kürdistan'da ulusal-demokratik mücadeleyi geliştirebilecek bir halk vardır. Ulusal-demokratik mücadelenin temel gücü sadece gerilla değildir. Onun yanı sıra halk ve halkın çeşitli kategoriler biçiminde geliştirmek durumunda olduğu örgütlenmeler söz konusudur. Ama gerilla bütün bunlarda merkezi bir rol oynayacaktır. Gerilla halkın demokratik mücadelesi ve örgütlenmesinde temel bir güven gücü, inanç kaynağı ve cesaret odağı olma rolüne sahiptir. Gerilla olmadan böylesi dal budak salan bir halk hareketinin gelişmesi de mümkün değildir. Dolayısıyla gerillanın bu sürecin geliştirilmesi ve derinleştirilmesinde temel bir rolü söz konusudur. Gerilla, tıkanmanın olduğu yerde kendi yöntemiyle devreye girebilecektir. Bu açıdan gerillanın rolünü çok yönlü bir biçimde anlamak gerekmektedir. Her şeyden önce içinde bulunduğumuz yıl itibariyle gerilla temel bir hedeftir.

Hasımlarımız Parti Önderliği'ni etkisiz kılma ve halk hareketini bastırmanın yolunu gerillanın tasfiye edilmesinde görüyorlar. Bunun için gerilla ve gerilla yönetimi, komplocu güçlerin hedefi durumundadır. Bu açıdan gerillanın en önemli rolü, geliştireceği öz savunma çizgisi ile bütün bu komplocu saldırıları tersine çevirerek, aktif bir savunma çizgisi, anlayışı ve bunun derinleşmiş taktik yaklaşımıyla, kendisine musallat olan her gücü doğduğuna pişman edecek şekilde gereken cevabı verebilmesidir. Bunu daha çok Güney'de fiili bir savaş biçiminde geliştirmek durumundadır. Bu anlamda Güney'deki bütün güçlerimizin hemen Newroz'dan itibaren her türlü hareket biçimine hazır olmaları şarttır. Soran alanında, Behdinan'da ve diğer her taraftaki güçlerimiz kendilerini hazırlamalıdır. Kuzey'e yönelik olarak zaten böyle sistematik operasyonel çalışmaları olacaktır. Bu açıdan Kuzey'deki güçlerimizin de, her zaman hazır olmaları, her türlü hareketi ve yönelim biçimini boşa çıkaracak mevzilenme ve hareket tarzını esas almaları büyük önem taşıyor.

Kaderimizi belirleyecek bir yıldayız.

Düşmanın bize yüklenme durumu olacaktır. Ama bu yüklenme eski çapta ve güçlülükte değil; kararsız, tereddütlü, içinde birçok gediğin açılmış olduğu ve iç çelişkilerin derinleştiği bir gücün yüklenimleri biçiminde gelişecektir. Askeri dozajı ve tekniği çok fazla olabilir, çünkü hırçınlaşması söz konusudur. Ama Kürdistan'ın stratejik coğrafyasında doğru mevzilenmemizle birlikte, halk hareketinin önünde bir engellemeyi geliştirmesi ve gerillanın kendisini bu biçimde aktif bir tarzda savunarak kendisine yönelik saldırıları boşa çıkarması, Kürdistan ve Türkiye'de yepyeni bir dönemi beraberinde getirecektir. Her şeyden önce uluslararası boyutta Kürt sorununun düzlüğe çıkması gündeme gelecektir. Türkiye'de rantçı-çeteci eğilimlerin iktidarının alaşağı edilmesi veya etkisiz kılınması gündeme gelecektir. Dolayısıyla demokratik çözümün önü açılmaya doğru gidebilir. Bu açıdan halkımızın serhildan hareketinin ve gerillamızın doğru devrimci taktiklerle geliştireceği savunma stratejisinin başarı göstermesi beraberinde yeni bir süreci getirecektir. Bu nedenle bizim yönelimimiz salt kendini savunma değil, aktif savunma temelinde ilerleme, yayılma, büyüme ve kazanmadır. Dönemin temel esprisi bu olmak durumundadır.

Bunun için partimiz kendisini üst boyutta uygun örgütlendirmelere kavuşturmuştur. Bu doğrultuda asgari düzeyde de olsa belli bir mevzilenmeye gidebilmiştir. Ulusal-demokratik çalışmalarımız eskisi gibi her şeyin birbirine karıştırıldığı bir biçimde yürütülmeyecektir. VII. Kongre'nin kararlaştırdığı, uzmanlaşma anlamına gelen yeni bir sistemin pratikleşmesi temelinde ulusal-demokratik çalışmalar ve her çalışma dalının kendi boyutunda yoğunlaşacağı, derinleşeceği bir tarzda gelişecektir. Bu noktada Halk Savunma Güçleri'ne doğru yaklaşma ve sorunlarını doğru gündemleştirme önem taşıyor. Bu, toplantımızın da kararları arasında bulunan bir husustur. Her şeyden önce ordu kendisini yeniden örgütleyecektir. Bu anlamda yeniden bir yapılanma sürecine girmek durumundadır. Eski yarı siyasi, yarı askeri düzey aşılacaktır, aşılmak zorundadır. Her alanda amatör, pratikte, teknikte ve örgütlenmede amatör ve daha çok da peşmerge tarzına yakın duruş biçimi mutlaka aşılmak zorundadır. Bu konuda hem VI. Kongremizin çok kapsamlı kararları ve hem de VII. Kongre'de bu konuya bir işaret vardır.

Asker asker gibi yoğunlaşır

Ordu yenilenmek zorundadır. Bu yenilenmenin ilk halkası doğru bir partileşmeden geçer. Bu anlamda orduda ideolojik eğitim sürekli ve esastır. Bununla birlikte askeri eğitim de daimi olmak zorundadır. Artık bu ordu ordu olacaksa, askeri bünyesini derinleştirmesi gerekiyor. Çağdaş tekniğin bir hayli ilerlemesi söz konusudur. Bunlardan bihaber bir biçimde doğru bir askeri duruş ve döneme uygun taktik yaklaşım geliştirilemez. Bu açıdan temel olarak Savunma Güçlerimizin yoğunlaşma halkası askerileşme olacaktır. Askeri bilinç ve askeri sanatta derinleşme olmak zorundadır. Bu anlamda yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu amatörce çalışma düzeyi artık aşılacaktır. Her çalışma sahası kendi dalında derinleşmek ve uzmanlaşmak durumundadır. Örneğin, Halk Hareketi, örgütlenmeyle uğraşır, siyasi serhildan taktiklerinde derinleşir. Bir ajitasyon ve propaganda, bir PJA, partinin genel çalışmalarının yanı sıra, en fazla da kendi dalında derinleşir. PJA, kadının özgürlük mücadelesinde, onun temel sorunlarında daha fazla derinleşir ve yoğunlaşır. Kadın özgürlük sorunu bir bütün olarak genel parti sorunudur. Ama bu çalışma daha çok bu karargahta, bu merkezde derinleştirilir. Diplomasi ile legal faaliyetler kendi çalışma sahalarında, askeri çalışmalar da Halk Savunma Karargahları'nda ve güçlerinde derinleşmek zorundadır. Halk Savunma Güçleri'ne dahil olup da her çeşit yoğunlaşmayı kendisine esas almakla yoğunlaşma merkezi kaydırılıyor. Bu şekilde olmaz. Asker, asker olmak zorundadır; asker, askerce yoğunlaşacaktır. İdeolojik derinleşmeye, kültürleşmeye yönelik eğitsel faaliyetlerin yanı sıra, askeri sanat, bilinç ve bunda derinleşme çalışması esastır. Bu biçimde yaklaşır ve geçmiş dönemlerde olduğu gibi orduyu çekiştirmezsek, yeni dönemde orduyu profesyonelleşme sürecine doğru hızla götürebiliriz ve götürmek zorundayız.

Ulusal-demokratik mücadelemizin en temel gücü olan ve halen partileşmede en temel ölçü olan gerillalaşma ve gerilla örgütlenmesi profesyonelce olmak zorundadır. Bu olmadan yukarıda sözünü ettiğimiz genel planlamayı sağlıklı bir biçimde yaşama geçirmek söz konusu olamaz. Eski savaş tarzıyla, klasik gerillayla yeni dönem cevaplandırılamaz. Dolayısıyla tümüyle köklü bir yenilenme ihtiyacını olmazsa olmaz kabilinden görmek gerekiyor. Yüksek bir disiplin anlayışı, parti yaşamı, zafer ruhu ve savaş kabiliyeti gelişirse, Halk Savunma Güçleri, her koşul altında her zaman rolünü oynayabilir. Gerektiğinde diğer bütün sahalara kadro yetiştirir. Çünkü tek yönlü değildir; temelde askeri yoğunlaşmayı sağlar, ama esasta bir kültürleşmeyi kendine temel amaç edinmiş bir programsal çalışmayla derinleşirse, hem temel kadro gücü olur, hem de her türlü savaş performansını gösterebilir.

Saldırıların hedefi olan gerilla güçleri bu saldırıları püskürtmekle mükelleftir. Bunun için de kendisini bu doğrultuda yoğunlaştıracak ve derinleştirecektir. Yeni döneme girerken orduyu da yeniden biçimlendirme göreviyle karşı karşıya olmakla birlikte, esasta günlük olarak savaş durumunun olabileceğini de göz önünde tutmak gerekiyor. Bu temelde hazırlıklı hareket etmek, doğru bir hareket tarzını tutturmak, doğru üslenme anlayışına ve taktik yaklaşıma sahip olmak ve bütün bunları sürekli bir biçimde yapının gündeminde tutmak büyük önem taşıyor.

Orduda değişimden bahsedilirken esas olarak komuta kastedilir. Çünkü *"ordular komutanın gölgesidir"* denilir. Her şeyden önce komutanın doğru duruşa sahip olması, klasiklikten kurtulması; eski eyaletçi, yerel, bölgeci ve parçacı tutum ve anlayışlardan kesinlikle arınması, bu tür yaklaşımlar ve anlayışların şiddetle mahkum edilmesi temelinde yeni komuta duruşuna ulaşmak gerekiyor. Terfilendirme, görevlendirme ve düzenlemelerde bütün bunlara dikkat etmek önemlidir. Karargah bundan böyle bunu daha fazla esas alacaktır. Askeri bir örgütlenmenin askeri bir yaklaşımı ve esprisi olmak zorundadır. Askeri bir örgütlemede sivil bir yaklaşım olamaz. Biz çoğunlukla bunları birbirine karıştırıyoruz. Ne tam askerlik sorununu çözebildik, ne de doğru bir partileşme sorununu ilerletebildik. Bunlar biliniyor. Daha fazla uzmanlaşma ve branşlaşmanın olduğu bir örgütlenme modeli önümüzde duruyor. Yeni örgütlenme sistemimiz bunu içeriyor. Son toplantımızda bu olgu tespit edilip, şimdiye kadar ortaya çıkan yetmezlikler eleştirildi. Dolayısıyla bunu oturtmak gerekiyor. İşte bu halkada onu daha iyi ve doğru biçimlendirmek, onun terfi-tayinini doğru ele alıp, anlayış, yaklaşım ve yaşam tarzını doğru oturtarak bir sisteme kavuşturmak, artık sistemsizlikten kurtulmak bizim açımızdan önem taşıyor.

Komutada yaşanan keyfiyet ve liberalizm önemli noktalardır. Çünkü bir askeri güçte ve özellikle komutada keyfiyet oldu mu, orada ordulaşma olmaz. *"Keyfiyetin bulunduğu yerde ordu diye bir şey olmaz"* denir. Liberalizmin olduğu yerde de ordu diye bir şey olmaz. Çünkü askerlik keskinlik, netlik, kurallara göre hareket etme ve yaşamın tamamen planlanması demektir. Bu açıdan yeni dönemi örgütleme şemasını geliştirirken, özellikle ordu faaliyetinde komutanın bu duruşuna dikkat etmemiz gerekmektedir. Yeni dönem komutası, denetimindeki gücün mutlak surette askerileşmesini esas alan, bunun için gününü gününe katarak çalışan, didinen ve bunun heyecanını yaşayan komuta duruşudur. Bunu böyle yaşamayan bir komuta yeni dönem komutası olamaz. Yeni dönemin en önemli örgütsel faaliyeti ve mücadele aracı olan ordu gücünü bu biçimde doğru ele almamızın, zaferde ve başarıda önemli rolü olacaktır.

Biz ordusal gelişmede bu biçimde derinleşirken, birtakım kesimler ise ordunun bir tehdit gücü olduğunu, dolayısıyla bu tehdit gücünün bulunduğu yerde de bilinen tehdit ve savaş durumunun olacağını hep vurgulayıp dururlar. Yeni stratejimiz doğrultusunda gelişen Halk Savunma Güçlerimiz, tamamen demokratik çözüm anlayışının yaşam bulması için vardır. Onun için bir güvence gücüdür. Halkların kardeşliği, birliği ve sorunun demokratik diyalog yöntemiyle çözümünde ordu gücümüz bir güven ve savunma gücüdür. Bütün çalışmasıyla böyle bir sürecin gelişmesi ve derinleşmesi için özen ve çaba gösterecektir. Ama bu ordunun halkımızın kimliğini tanımayan oligarşik rantçılara karşı bir tehdit gücü olduğu çok açıktır. Önderliğimizi katletme amacında olan güçler için, ordumuz çok etkili bir tehdit gücüdür. Ordumuzun varlığı ve bunun daha da büyüme ve güçlenmeyi önüne koymuş olması gerçeği, Türkiye'deki demokratik açılım ve gelişmenin boyutlanmasıyla bağlantılı bir biçimde gelişecektir. Onu yadsımamakta, tersine derinleştirmektedir. Bugün Türkiye koşullarında, özellikle Kürdistan'da muhalefet gücünün temel direği gerilladır. Gerillanın yetkinliği oranında muhalefet gücü de, demokratik muhalefet de yetkin olacaktır.

Herkes PKK'yi ciddiye almak zorundadır

Ordumuzu bu kapsamda temel bir demokratik mücadele aracı olarak görüp derinleştirecek ve yetkinleştireceğiz. Halk Savunma Güçlerimizi demokratik açılımlar için bir tehdit gücü olarak değil, tersine onun önünü açan bir güç olarak görüp değerlendireceğiz. Ama ordumuz bu konuda art niyet taşıyan, halkların birliğinden yana olmayan, özgürlük, demokrasi ve barış mücadelesine karşıt rantçı kesimlere karşı da bir caydırıcı ve tehdit gücü olma pozisyonunda olacaktır. Esasta ise demokrasiden, açılımdan, kardeşlik ve birlikten yana olan ve sorunların demokratik çözümünü esas alan kesimler için bir tehdit değil, birleştirici ve güven verici bir güç olma durumundadır. Koşulları oluşursa, biz de Zapatistalar gibi yürüyebileceğimizi söylüyoruz. Her şeyden önce halkımızın kimliğinin tanınması sorunu ve Önderliğimizin esaret koşulları vardır. Anayasal düzeyde halkımızın kimliği ve hakları tanınır ve Önderliğimizin özgürlüğe kavuşmasını hedefleyen bir program ve plan temelinde yaklaşım görülürse, biz her türlü çözüme varız. Biz çözümde etkili bir gücüz, en önemli faktörüz. Hiçbir zaman etkisiz olamayız. Savaşta da, barışta da en etkili güç olmak durumundayız. Buna göre, bizim askeri faaliyetlerimizin doğru tanımlanması ve anlaşılması içte ve dışta önem taşıyor. Ordu gücümüzün Kürdistan ulusal-demokratik mücadelesinde ve Türkiye'nin demokratikleşmesinde oynadığı ve oynayacağı rol, bu biçimde kesin bir tarzda belirginleşmiş bulunuyor.

Orduda bir merkezileşme, emir-komuta düzeyinin ve askerileşmenin daha da gelişmesi gerektiği gerçeğini vurgulayarak genel sonuca gelmek mümkündür. Önümüzdeki süreçte savaş olasılığının gelişebileceği bilinmektedir. Genelde tüm gerilla güçlerimizin bir harekete hazır olmaları gerekmektedir. Herhangi bir biçimde, herhangi bir yerde gaflet durumu yaşanmamalıdır. Savaş tehlikesi bugün Kuzey'de TC'den, Güney'de ise YNK'den gelmektedir. Başka güçler de olabilir. Çünkü bu güçlerin diğer güçleri de savaşa katma çabası yoğun bir biçimde sürmektedir. O açıdan biz öz savunma anlayışımız ve çizgimiz doğrultusunda sağlam bir mevzilenmeyi geliştirmek durumundayız. Bunu geliştirdiğimizde, öz savunma anlayışımız doğrultusunda gereken cevabı verebilecek pozisyonu da kendimizde yaratmalıyız. Bunun için gerekli eğitsel faaliyet, düzen, sistem, taktik, teknik ve siyasi eğitim, bütün bunlar her zaman olmak durumundadır. Her türlü saldırı biçimine de hazır olmak gerekmektedir. Ancak bu muhakkak çok geniş, yok edici saldırılar olacağı anlamına gelmiyor.

Sömürgecilik bizden daha fazla zor koşulları, tıkanmayı ve zorlanmayı yaşamakta, bunları aşmanın yolunu bizim tasfiyemizde gördüğü için yüklenmektedir. Özünde daha olumlu imkanlara sahip olan biziz. Özellikle son altı ayın askeri anlamda başarı kazanması, birçok açıdan partimiz için manevra sahası yaratmış bulunuyor. Artık herkes PKK'yi ciddiye almak zorundadır. ABD, Avrupa, İran, kısaca herkes PKK'yi yeniden ele almak zorundadır. Partimizin artık ölümlük bir güç değil, geleceği parlak, hamle yapmaya aday bir güç olarak görülme durumu gelişiyor ve gelişecektir. Bu bizim siyasi ve askeri açıdan manevra sahamızı genişletiyor. Bugün biz daha fazla olanaklara sahibiz. Saldırı olasılığı bizi çok fazla zorlayacak anlamına gelmemektedir. Bu durum, saldırıyı ters yüz edip yüksek başarıların sağlanması olanağını da beraberinde getirmiştir.

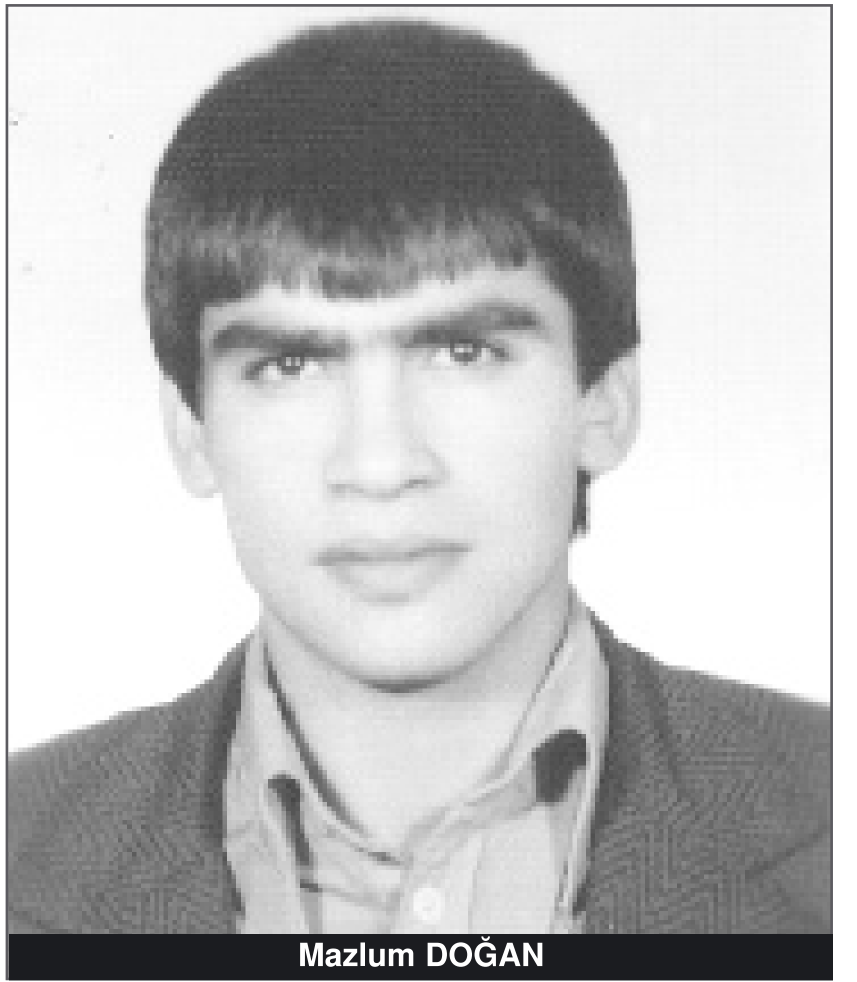
Bu noktada önemli olan, gerilla gücünün doğru mevzilenmesi ve hareket tarzının tutturulmasıdır. Bu imkan ve zeminlere dayanarak her türlü saldırıyı kırıp başarıyı elde etmek, her zamankinden daha fazla uygun olabilir. Ama bunun pratiği, günlük uygulaması ve tedbiri önem taşımaktadır. Bu açıdan bütün komuta yapımız ve savaşçı yoldaşlar, bu dönemi büyük bir hassasiyetle ele almak durumundadır. İçine girdiğimiz yeni taktik dönemi doğru kavramak, bu anlamda kendisini doğru katmak, Newroz'un tarihi anlamını bu biçimde karşılamakla daha fazla bir netleşme ve yetkinleşmeyi herkes kendisinde sağlamak zorundadır. Böylelikle III. Parti Meclisi Toplantısı'nın çizdiği çerçevede yeninin planlanması ve bunu hayata geçirmek üzere herkesin dönem görevlerine doğru katılması gerekiyor. Yönetim olarak çağrımız budur. Böyle bir yaklaşım sağlanırsa, eldeki mevcut mevziler ve imkanlar, siyasi, askeri, örgütsel ve diplomatik imkanlar ve gücümüzün eski kafa karışıklığını aşması, bunalım sürecini aşarak moral kazanması ve daha fazla atağa geçmeye hazır olma konumu dikkate alınırsa, dönemi başarıyla kapatmamız için bir hayli olanaklara sahip olduğumuzu görürüz. Bu durum, komuta, kadro ve savaşçı yapısının dönemi doğru kavraması ve kendisini netleşen bir biçimde mücadele çizgisine vermesiyle mümkün olabilir.

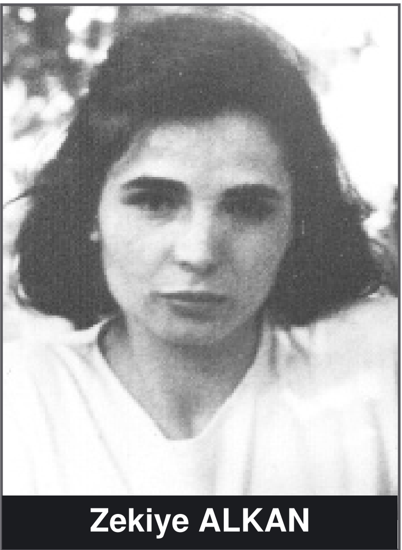
Tehlikenin aşıldığı zannedilmemelidir. Tehlike vardır ve ciddidir. Ama şimdi tehlikeyi bertaraf etmenin olanaklarına daha fazla sahibiz. Ne komplo bitmiş, ne de tehlike aşılmıştır. Bütün bunlar hala vardır ve komplocu güçler ısrarla yüklenmektedir. Bütün dezavantajlarına, aralarındaki çelişkilere ve iç sorunlarına rağmen, kendi varlığını bizim yokluğumuzda gördüğü için gözü kara yönelmektedir. Bu yönlü diplomatik faaliyet, ilişki, ittifak ve çeşitli güçleri çekme çabası gelişmektedir. Bu açıdan tehlikenin aşıldığından bahsedemeyiz. Ama başarı olanaklarının daha fazla olduğundan bahsedebiliriz. Varolan tehlikeyi bertaraf etmek ve düşman saldırılarını tasfiye etmenin olanaklarına daha fazla sahip olduğumuzu görmek durumundayız. Bu biçimde pratik politika ve askeri duruşu kitlesel bir duruş biçimine dönüştürmek için, hemen her militanın netleşerek kendisini mücadele çizgisine katması gerekiyor. Partinin dönem mücadele çizgisine netleşen kadrolarla yönelmemiz halinde, dönemi başarıyla kapatacağımıza ve başarının mutlak surette bizim olacağına inanıyoruz.

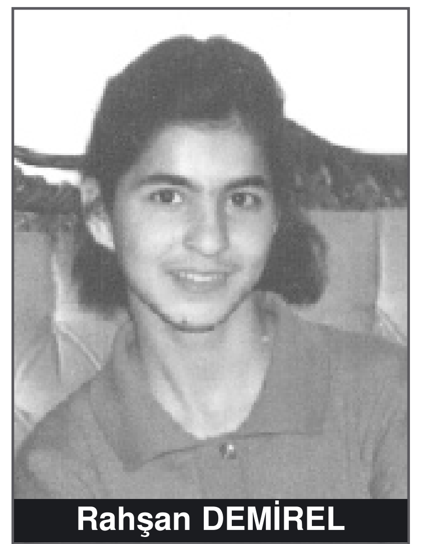
Türkiye'nin demokrasi sorununun doğrultuya sokulması, Kürt sorununun düzlüğe çıkması ve Önderliğimize yönelik mevcut durumun aşılmasının ancak böyle mümkün olacağını belirtiyoruz. Bundan böyle içine girdiğimiz dönem böyledir. Dönem demagoji ile değil, doğru bir katılım ve güçlü pratikle kazanılabilecek bir noktaya geldi.

Bu tarihi ve önemli süreçte bütün yoldaşlarımızı, netleşen mücadele çizgimize kendini katmaya çağırıyor, bu temelde selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

21 Mart 2001

Mazlum DOĞAN

Zekiye ALKAN

Rahşan DEMİREL

Demokratik muhalefeti bir araya getirmek demokrasiyi kazanmaktır -II

“Türkiye’de demokrasi önündeki en temel sorun, Kürt sorununun çözümsüzlüğüdür. Kürt sorunu çözüldüğü taktirde, her türlü gericiliğin –buna dinsel gericilik de dahil– kaynağının kurutulacağı açıktır. Eğer bugün çağdaş toplum, demokratik toplum için tehlike arz eden gerici dinsel yaklaşımlar varsa, bunu yaratan, Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezmek isteyen kesimlerdir.”

Demokratik güçlerin örgütlenmesi ve ittifaklarını oluşturması gerekiyor

Türkiye açısından bir dönemece girilirken, devrimci-demokratik güçlere önemli görevler düşüyor. Devlet içinde belli çatışmalar var. Yine her çevreden gelen değişim isteği var. Bu değişim eğilimine, egemen sınıfların kendileri cevap vermek için bazı güçlerle sınırlı da olsa çatışma içine girmek zorunda kalıyorlar. Bunu böyle bilmek, buna göre hareket etmek gerekiyor. Bu durumda sosyalist ve demokratik güçlerin ellerini daha çabuk tutarak, kendi örgütlenmelerini, ittifaklarını ve politikalarını ortaya çıkarmaları gerekiyor. Çıkarmazlarsa, yolsuzluklar ve Susurluk olaylarında görüldüğü gibi egemen sınıflar içindeki belli kesimler, toplumun çeşitli kesimlerini yedeğe alacaklardır, ittifak gücü haline geleceklerdir. Solun ittifak gücü olması gereken birçok kesim, ister istemez bu kesimlerin ittifak gücü haline gelecektir. Nitekim gelmektedir de.

Sol güçler bu tür olaylarda aktif olsalar, inisiyatifi ele geçirseler, bu ittifak güçlerinin başkalarının yedeğine düşmesini engelleyebilseler; egemen sınıflar arasında yaşanan çatışmalardan yararlanabilir; Türkiye’deki demokratikleşme mücadelesinde daha etkili harekete geçerek, hızla sonuç alabilir ve demokrasi önündeki engelleri ortadan kaldırma imkanlarını elde edebilirler. Ne var ki, gelişmeler objektif ve bilimsel olarak değerlendirilemiyor. Olaylara sekter ve sol bir bakış açısıyla sadece kendi dünyası içinde yaklaşıyorlar. Diğer toplumsal tabakaları dikkate almadan, demokrasi mücadelesi gibi çok farklı kesimleri ilgilendiren bir konuda geniş bir yelpazede sorunlara bakılamıyor. Dolayısıyla da harekete geçirilebilecek birçok güç atıl bırakılıyor, hatta sekter yaklaşımlarla karşısına alan bir tutum içerisine giriliyor. Ya da böyle süreçlerde sadece laf yapan, keskin sözler söyleyen, hep büyük ütopyalardan ve büyük hedeflerden söz eden, ama pratiğe geçme söz konusu olunca, pratikte hiçbir adım atmayan, sözde sol, ama pratikte sağ, hatta giderek egemen sınıfların kuyruğuna takılan bir yaklaşım görülüyor. Bazı kesimler ise daha sağa kayarak, burjuva çevrelerin tümden yedeğine düşmekte veya onların etkisi ile hareket ederek, köklü çözümler üretememektedirler. Bunların içinde sorunları derinliğine araştıran, inceleyen, ortaya çıkaran, ajitasyonu-propagandasını buna göre yönlendiren, harekete geçiren değil; burjuvazinin ya da egemen sınıfların ortaya çıkardığı kadar sorunları görebilen, ajitasyonunu-propagandasını, programını-hedefini ona göre ayarlayan bazı teslimiyetçi kesimler de söz konusudur. Demokratik güçlerin bu durumu hem mevcut sorunlara çözüm olacak bir yaklaşımı ifade etmiyor, hem de büyük fedakarlıklar gösteren Türkiye sol ve demokrasi hareketinin mirasına yakışmıyor.

Demokratik sol ve sosyalist güçler böyle bir iradeyi ve etkinliği gösteremediği gibi, egemen sınıf içindeki belli kesimlerin Türkiye halkının demokrasi özlemlerini, temiz toplum özlemlerini saptırma girişimlerini engelleyemiyorlar, hatta yedeğine düşme durumunu yaşıyorlar. Bunun en bariz örneği Türkiye’deki modern toplum, çağdaş toplum özlemlerini sömürüp çarpıtarak, demokrasi mücadelesini kendi hizmetine koşmak isteyen geleneksel kemalist eğilimdir. Tabii burada kemalist eğilimin bazı yönlerinin demokrasi ve çağdaş toplumu kurmada değerlendirilebilmesi mümkündür. Çünkü bu kesimlerin arzuladıkları düzen, belirli çağdaş normlara, Batı’daki modern demokratik eğilimlere yatkın bir özellik taşıyor. Bu yönleriyle ağırlıklı özellikleri olan bürokratik, antidemokratik egemenlikçi, baskıcı yaklaşımlar çelişik haldedir. Bu kesimler, böyle çelişkili bir siyasal yaklaşım içindeler ve eklektiktirler. Bu nedenle ilerici, modern gözüküyor, demokratik söylemlerde, sol söylemlerde bulunuyor, ama en baskıcı, en antidemokratik, hatta faşist yaklaşımlar içinde oluyorlar. Özellikle de Kürt sorunu söz konusu olduğunda tamamen baskıcı, inkarcı, faşist nitelik taşıyan eğilimler içine giriyorlar.

Bu yönüyle kemalist eğilimi tek yönlü değerlendirmek siyasal olarak doğru sonuçlara götürmeyebilir. Bu güçleri çok boyutlu irdelemek, demokrasi güçleri tarafından, özgürlükçü güçler tarafından değerlendirilebilecek yanlarını ortaya çıkarabilmek; diğer baskıcı, antidemokratik geri yönlerini ise mahkum etmek, pratik politikada yapılması gereken tutum oluyor. Ama bu yaklaşımın, Türkiye’deki demokrasi, çağdaşlık ve özgürlük bilincini çarpıtarak, geçmiş yüzyılın çok geri anlayışlarını bugüne dayatan yaklaşımları gündemdedir. Özellikle din konusundaki sekter yaklaşımı, bu konuda bilimsel bir tutum gösterememesi söz konusudur. Ayrıca toplumda dinsel gericiliğe karşı olan tepkileri, kendi antidemokratik eğiliminin hizmetine sokmaya çalışmaktadır. Türkiye’de önemli bir Alevi nüfus vardır. Yine demokratik ve sol birikim vardır. Öte yandan dinsel bağnazlığa karşı, Osmanlı’dan bugüne dinsel bağnazlığın yarattığı geriliğe, tahribatlara, geriye çekici tutumlara karşı Türkiye toplumunda ortaya çıkan bir muhalefet ve tepki söz konusudur. Ordu içindeki bu çevreler, yine çeşitli aydın ve yazarlar, İslamcı kesimleri hedef alarak, Türkiye’nin temel sorunu, tek sorunu sanki oymuş gibi göstererek, Türkiye’de demokratikleşme önündeki engelin başka yönlerden geldiğini gözden kaçırma veya bunun görülmesine engel olma gibi bir tutum içindedirler. Bunun sonucu olarak televizyonlarda yayınlanan birçok panelde gördüğümüz gibi, ilerici yönler ve demokratik eğilimler taşıyan gençliğin ve aydın kesimin; en gerici, tutucu demokrasi karşıtı güçlerle birleşmesi, aynı noktalarda buluşması durumu ortaya çıkmaktadır.

Türkiye’de demokrasi önündeki en temel sorun, Kürt sorununun çözümsüzlüğüdür. Kürt sorunu çözüldüğü taktirde her türlü gericiliğin –buna dinsel gericilik de dahil– kaynağının kurutulacağı açıktır. Eğer bugün çağdaş toplum, demokratik toplum için tehlike arz eden gerici dinsel yaklaşımlar varsa, bunu yaratan, Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezmek isteyen kesimlerdir. 12 Eylül, devrimci-demokratik mücadeleyi ezmek için dini kullanmıştır. Yine Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı Hizbullah’ı ortaya çıkaran, siyasal İslam’ın önünü açan ve böylelikle mücadelemizin önünü kesmek isteyenler, bugün laik sloganları dilinden düşürmeyen kesimlerdir. Bugün siyasal İslam’a cephe aldığını göstererek toplumsal muhalefetin belirli kesimlerini etrafında toplayanlar, aslında siyasal İslam’ın gelişmesinin sorumlularıdır. Bu durum sol güçler tarafından açığa çıkarılarak gösterilemediği için, şimdi bu güçler çeşitli gençlik kesimleri, aydınları etrafına alabiliyorlar.

Hatta bunun sonucu siyasal İslam’a karşı çıkmak adına televizyonlarda, panellerde tam bir baskı rejimini, bu kesimlerin şiddetle ezilmesini ve tasfiye edilmesini isteyen bir yaklaşım ortaya çıkmaktadır. İslam’ın demokratikleşmesini sağlayacak, onları da demokratik düzen içine alabilecek bir yaklaşımdan çok, bütün İslami kesimlerin hepsini aynı kefeye koyarak, hepsine tümden bir karşı çıkış göstererek cepheyi daha da genişleten, suni cepheler ortaya çıkaran bir durum yaratılmaktadır.

“PKK’nin savaşı durdurup silahlı güçlerini Türkiye sınırları dışına çekmesi; Kürt halkının ulusal-demokratik taleplerden geri adım atmasını değil, aksine Kürt halkının ulusal-demokratik talepleri daha istekli, daha kitlesel, daha canlı biçimde sahiplenmesini getirmiştir. Bugün Kürt halkı ulusal-demokratik taleplerini daha güçlü biçimde dillendirebiliyorsa, PKK’nin yeni stratejisi Kürdistan’da önemli sonuçlar ortaya çıkardı demektir.”

Türkiye’nin demokratikleşmesi Kürt sorununun çözümüne bağlıdır

Bunu söylerken biz Türkiye’de İslamiyet’i ve dini kullanarak demokrasinin ve çağdaş toplumun oluşmasını engellemek isteyen kesimler olmadığını söylemek istemiyoruz. Bu kesimler dün de vardı, bugün de var. Bugün dünya koşulları ve son otuz yıldaki gelişmeler sonucu biraz daha radikalleşmiş durumdalar. Hoşgörülü olmayan, dinsel bağnazlığı taşıyan belirli siyasal İslami akımlar ortaya çıkmıştır. Bunlar tabii ki demokratik toplum için, çağdaş gelişmeler için belirli bir tehlike arz ediyor. Ama Türkiye’nin demokratikleşmesi ve her türlü gericiliğin ortadan kaldırılması için, en başta Kürt sorununun çözülmesi gerekiyor. Bunu görmeyen her çevre, aslında her türlü gericilikle kol kola yaşayan ve uzlaşandır. Kürt sorununu çözmeyen her türlü yaklaşım, birbirini besleyen bir gericilikten başka bir şey değildir. Bu yönüyle Kürt sorununun çözümsüzlüğü dikkate alındığında; mevcut kemalist eğilimle siyasal İslam, aslında cepheleşerek birbirini besleyen ve böylelikle Türkiye’nin demokratikleşmesini engelleyen, Türkiye’nin geri kalmasını sağlayan iki uç haline gelmiştir. Bunun böyle görülmesi gerekiyor.

Bazı sol güçlerin laikliğe sahip çıkarken, siyasal İslam’a karşı mücadele ederken; Kürt sorununu tümden inkar eden, Kürt diline, Kürtçe televizyona bile tahammül edemeyen eğilimlerle birleşmesi ibret vericidir. Bunun sol adına yapılmasını kabul etmemek gerekiyor. Bu kadar mücadeleye rağmen, Türkiye’de halen Kürt dilini, kültürünü, kimliğini reddeden kesimler var. Sol ve demokratik kesimler, en başta buna karşı mücadele etmek durumundalar. Bu gericilik kırılmadan, diğer gericilikler ortadan kaldırılabilir mi, diğer gericiliklere karşı mücadele verilebilir mi? Verilemez. Dolayısıyla bugün Türkiye’de siyasal İslam’a karşı mücadele, aslında demokrasi mücadelesinin çarpıtma aracı olarak kullanılmaktadır. Türkiye’nin demokratikleşmesi, İslam hedef gösterilerek gerçek programından, hedeflerinden saptırılmaktadır. Bu tehlikeli bir durumdur. Solun bu tuzaktan kurtulması gerekiyor.

Sol doğal olarak, dinin, toplumun düşünce dünyasını, sosyal yaşamını geriye çeken, bilimsel olmaktan uzaklaştıran anlayışına karşı çıkacaktır. Zaten sol materyalisttir, olayları, tarihi bilimsel olarak değerlendirir. Tarihi idealist olarak değerlendirmesi mümkün değildir. İdealist her türlü eğilimin toplumun sorunlarına cevap veremeyeceğini, toplumu geri bırakacağını bilir ve buna karşı mücadele eder. Solun zaten duruşu budur. Ama kendi bilimsel duruşunu bazı güçlerin kullanmasına fırsat vermemelidir. Özellikle Doğu Perinçek’in İşçi Partisi’nin bu konuda yeterli hassasiyeti göstermediği, laiklik savunuculuğu yaparken; Kürt düşmanlığını, Kürt inkarcılığını sürdüren güçlere destek vermesi, onlara sahiplenmesi, onlarla bütünleşmesi kabul edilemez. En azından şu andaki tutumu doğru değildir. Laiklik karşıtlarına karşı, siyasal İslam’a karşı kendi düşüncelerini belirtebilir. Bunlara karşı mücadele verirken, Kürt gerçeğini inkar etmenin de, bu tür gericiliği beslediğini ortaya koymalıdır. Bu gerçeği ortaya koyarken, söz konusu kemalist kesimlere, Kürt halkının ulusal demokratik taleplerini kabul etmeden, Kürt halkıyla kardeşlik içinde olmadan hiçbir gericiliğe karşı mücadele verilemeyeceğini gösteremezse, bunlara karşı bu yaklaşımı ısrarla savunmazsa; İşçi Partisi’nin demokrasi ve çağdaşlaşma mücadelesinde samimiyeti ister istemez sorgulanacaktır. Veya niyet ne olursa olsun mevcut duruşuyla, tutumuyla Türkiye’deki demokrasi güçlerine değil, demokrasi karşıtlığını sürdürmek isteyen güçlere kuvvet vermiş olacaktır.

Bugün Kürt inkarcılığında ısrar eden söz konusu kesimler MHP ile aynı kulvarda koşmaktadır. MHP, Kürt inkarcılığının öncülüğünü yapmaktadır. Kürt inkarcılığını sürdüren kesimlerin, laik olduklarını söyleyerek, çeşitli halk güçlerini etraflarına toplamaları ve topladıkları bu halk güçlerini esas olarak Kürt sorununu inkar etmekte kullanmaları kabul edilemez. Hiç kimsenin böyle bir tuzağa düşmemesi ve bu tehlike-

"Türkiye'de demokrasi tartışmaları ilk defa bu düzeyde içerikli hale gelmiştir, gerçek niteliğine kavuşmuştur. Demagojik olmaktan çıkıp, gerçekten demokrasi getirebilecek ölçüde bir tartışma, düşünce düzeyinin gelişmesi ve bunun giderek yalnız aydın kesimlere değil, halka da doğru yayılması gerçeği ortaya çıkmıştır."

yi görmesi gerekiyor. MHP ve diğer faşist kesimler, şimdi çeşitli sosyal tabakaları din veya siyasal İslam karşıtlığı etrafında toplama, daha sonra topladıkları bu gücü PKK'nin ve dolayısıyla Kürt halkının üzerine sürme hesabı içindedirler. Nitekim ordu içindeki belirli kesimler bunu geliştiriyorlar ve bunu da bilinçli olarak yapıyorlar. Sosyalist ve demokratik güçler tarafından bu tuzağın deşifre edilerek, böyle bir tuzağa düşmeden doğru bir demokrasi mücadelesinin yürütülmesi gerekiyor. Özcesi sosyalist ve demokratik güçlerin, yukarıda belirtilen eksikliklerin yanında, böyle bir tehlikeyi de gözönünde tutmaları gerekiyor.

Sosyalist ve demokratik hareketin bütün eksikliklerine rağmen Türkiye'deki demokratik birikim, sol güçleri toparlanmaya, demokrasi mücadelesi içine girmeye zorlamaktadır. Bu demokratik güçlerin başında, hatta önünde de Kürt halkı vardır. Son iki yılda görüldüğü gibi, PKK'nin savaşı durdurup silahlı güçlerini Türkiye sınırları dışına çekmesi; Kürt halkının ulusal-demokratik taleplerden geri adım atmasını, bu konuda gerilemesini değil, aksine Kürt halkının ulusal demokratik talepleri daha istekli, daha kitlesel, daha canlı biçimde sahiplenmesini getirmiştir. Bugün Kürt halkı ulusal-demokratik taleplerini daha güçlü biçimde dillendirebiliyorsa, bu konuda ısrarlı bir sahiplenme içinde bulunuyorsa; PKK'nin yeni stratejisi Kürdistan'da önemli sonuçlar ortaya çıkardı, yeni strateji daha ilk yılda başarı getirecek bir strateji olduğunu gösterdi demektir. Birçok kesim, savaşın durdurulması ile birlikte Kürt halkının ulusal-demokratik taleplerinden geri adım atacağını, kitlelerin kendi kabına çekileceğini, halkın mücadelesinin gerileyerek Türk devletinin kendi inkarcı politikasını hakim kılacağını belirtiyordu. Bunların bir kısmı PKK'ye karşı her zaman bir soğukluğu yaşamış çevreler ve bireyler olurken, bir kısmı da ulusal-demokratik mücadelenin gelişim diyalektiğini bilmeyen çevrelerdi.

Kürt halkı 2000'in Newroz'unda ve daha sonraki tutumlarında açıkça yeni stratejinin kendisinin önünü açtığını, daha geniş kitlelere ulaştırdığını, ulusal-demokratik talepleri sahiplenen kesimlerin daha da arttığını ve bu konuda kitlelerin sahiplenme koşullarının daha elverişli hale geldiğini pratikte ortaya koymuştur. Dolayısıyla Türkiye'de demokrasi mücadelesini yürütme açısından Kürtler, eskisinden daha fazla rol alabilecek bir konumda olduklarını göstermişlerdir. Yeni strateji en başta da Kürt halkının demokratik mücadelesinin, demokrasiyi sahiplenme mücadelesinin önünü açmış, Kürt toplumundaki tüm demokratik eğilimleri, demokrasi özlemlerini harekete geçirme koşullarını ortaya çıkarmıştır.

Yeni strateji mücadeleyi daha kitlesel hale getirmiştir

Savaş koşullarında en inançlı, en kararlı kesimler kendini ortaya koyabiliyordu. Koşulların zorluğu ister istemez daha militan, daha net, daha açık bir biçimde kitlelerin mücadele içerisine girmesini getiriyordu. Koşulların yumuşaması ile birlikte ulusal-demokratik bilincin, özlemlerin tüm halkaları mücadele içine çekilmiş durumdadır. Kürt halkındaki ulusal-demokratik bilinç ve mücadele eğilimi de bir taşın suda çıkardığı halkalar gibidir. İlk halkalar daha net, daha açıkken, giderek halkaların netliği daha belirsiz hale geliyor. Daha geniş, ama daha belirsiz halkalar ortaya çıkıyor. Yeni strateji, net halkalar yanında; ulusal-demokratik talepler ve mücadeleye katılma eğilimi zayıf, ama geniş kesimleri de mücadele içine çekerek, ulusal-demokratik mücadeleyi daha da kitlesel hale getirmiştir. Bunun böyle olduğu birçok eylemde görülmüştür. Eğer HADEP Kongresi Ankara'da, Türkiye'de kitlesel partilerin, tarihinde hiçbir dönem yapamadığını yapıyorsa, bunun yeni stratejinin ortaya çıkardığı gerçeklikle bağı vardır. Herhalde biraz daha serbestlik olsaydı, orada 100 bin kişi değil, bir milyon kişi kongre yapacaktı; bir halk kongresi olacaktı. Ve halk iradesini Ankara'nın göbeğinde, TBMM yanında koyacak; ulusal-demokratik özlemlerinin ne olduğunu, bu konuda hiçbir inkarcı ve baskıcı rejimin sonuç alamayacağını somut olarak gösterecekti. Katılımın bu düzeydeki durumu bile, Türkiye'deki egemen kesimlere, inkarcı kesimlere böyle bir mesaj vermiştir. Türkiye'deki demokratik ve sosyalist güçler ise demokratik devrimi tamamlama mücadelesinde Kürt halkının önemli bir demokrasi kuvveti olduğunu bir daha görmüştür.

PKK'nin savaşı durdurup yeni stratejik yaklaşımı benimsemesi üzerinden bir buçuk yıl geçti. Bu bir buçuk yıl, Kürdistan'da demokrasi mücadelesinin önünü açmakla, demokrasi mücadelesine bir soluk kazandırmakla kalmadı. Aynı zamanda Türkiye'deki demokratik güçlerin de harekete geçmesini beraberinde getirdi. Kürdistan'daki benzer durum Türkiye'de de ortaya çıktı. Orada da sadece militan kesimler değil, demokrasiden yana olan tüm toplumsal kesimler düşünce ve duygularını dile getirmeye, eylemselliğe girmeye yöneldiler. Burjuva liberalleri dahi demokratikleşme konusunda mevcut durumu aşmak için demokrasi mücadelesinin müttefikleri olabileceklerini ortaya koydular.

Her devrim, her siyasal hareket her şeyden önce düşüncede, duyguda bir hızlanmayı ve hareketlenmeyi gerektirir veya buna ihtiyaç duyar. Savaşın durdurulması, ilk başta da demokratik eğilimlerin, düşüncelerin tartışma düzeyini yükseltmiştir. Türkiye'de demokrasi tartışmaları ilk defa bu düzeyde içerikli hale gelmiştir, gerçek niteliğine kavuşmuştur. Demagojik olmaktan çıkıp, gerçekten demokrasi getirebilecek ölçüde bir tartışma, düşünce düzeyinin gelişmesi ve bunun giderek yalnız aydın kesimlerde değil, halka doğru da yayılması gerçeği ortaya çıkmıştır. Eğer çıkan gazeteler, dergiler, hatta görsel yayınlar incelenirse, Kürt sorunu tartışmalarının ilk defa bu düzeyde yoğunlaştığı, bu düzeyde aydınların, yazarların tartışmalar içine girdiği, gündemi doldurduğu görülecektir. Yine ilk defa demokrasi tartışmalarının yalnızca sol ve demokratik yayın organlarında değil, liberal yayın organlarında ve onların yazarlarında da yoğunca dile geldiği görülecektir.

Türkiye'de demokratik bir hareketlenme ortaya çıkmıştır. Sami Selçuk'un dediği gibi, "demokratik titreşimler Türkiye toplumunda kendisini hissettirmeye başlamıştır." Bu önemlidir. Demokrasi mücadelesine eğilme özlemi halkta da açık biçimde dile gelmiş; halk Türkiye'nin artık demokratikleşmesi gerektiği düşüncesini daha yüksek sesle dile getirmeye başlamıştır. Tabii bunun üste vurması da vardır. Anayasa Mahkemesi Başkanı ve daha sonra Cumhurbaşkanı olan A. Necdet Sezer'in konuşmaları, Sami Selçuk'un Yargıtay açılışı sırasında yaptığı konuşmalar, yani devletin en üst yargı organlarında demokrasinin ve özgürlüğün dile gelmesi, bunun açık ve net değerlendirmeler ve cümlelerle yapılması, sadece o kişilerin aydın ve demokrat olmalarıyla açıklanamaz. Aydın olabilirler, demokrat da olabilir, o tür düşünceye sahip olabilirler, ama o tür düşünceleri o tür toplantılarda söylemek ayrı bir şeydir. Eğer tabandan gelen sesler olmazsa, tabandan dalgalanmalar olmazsa, üstte o titreşimler ortaya çıkmazdı. O cesarette demokrasi ve özgürlük özlemleri dile gelemezdi. Eğer geliyorsa, bunun genel eğilimle bağı vardır, oradan güç ve destek alması vardır. Bunun savaşın durdurulmasından sonra geliştiği, hızlandığı, daha da kapsamlılaştığı, daha net söylendiği açıktır. Düne kadar eleştirilemeyen, tabu olan konular –Kürt sorununda olduğu gibi– daha geniş çevrelerde daha açık ve net dile gelmeye, eleştirilmeye başlanmıştır. Demek ki, on yıl, yirmi yıl önce söylense suç olacak, onlarca yılla cezalandırılacak düşünceler, değerlendirmeler, artık Türkiye'de doğallaşmış, herkesin dilinde konuşulur, tartışılır hale gelmiştir. Bunun küçümsenmesi düşünülemez. Bunun ilerde siyasal sonuçlarının ortaya çıkacağı kesindir.

Doğal olarak bu gelişmeler kitlesel olarak ortaya çıkacak demokrasi hareketinin ideolojik ve düşünsel düzeyde mayalanmasıdır. Bu mayalanma olmadan güçlü bir demokrasi hareketinin gerçekleşmesi söz konusu olamaz. Tabii ki mayalanma on yıllardır sürüyordu; ama gelinen düzey, tüm toplumsal kesimleri ortak duygularla harekete geçirecek özelliğe sahiptir. Öte yandan demokrasi bilincinin de netleşmesi yaşanmaktadır. Dolayısıyla bir buçuk yıldır süren demokratik hareketlenmeyi, düşünce düzeyindeki gelişmeyi çok önemli görmek gerekiyor. 1908'de bir iki yıllık düşünce ve nispi serbestlik ortamının, Türkiye'deki modern kuruluşun temeli olarak değerlendirildiğini biliyoruz. Burada belirttiğimiz mayalanma ise, kırk yıllık büyük bir demokratik devrim mücadelesinin zirveleşmesidir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin 25 yıldır sürdürdüğü bilinçlenme hareketinin, demokratik devrimi derinleştirme hareketinin zafer öncesi kendisini daha güçlü, daha sıkı, safları daha pekiştirmiş bir hale getirmesi oluyor. Bu yönüyle ilerdeki on yılları da, savaşın durmasından sonraki bu tartışma ve hareketlenme düzeyinin belirlediği görülecektir. Tarihçiler, siyaset bilimciler bunu böyle yazacaktır.

Nasıl ki, 15 yıllık sıcak savaşın keskinliği birçok gerçeği ortaya çıkardıysa, birçok yanılgıyı düzelttiyse, bölgede ve Türkiye'de yeni yaklaşımları, yeni gerçekleri ortaya çıkardıysa, savaşın durdurulması dönemi de başka yeni gerçekleri, hem de daha geniş kesimlere gösterme fırsatını ortaya çıkarmıştır. Bu açıdan hem savaş, hem savaşı durdurma dönemi, Türkiye'de, bilinçlendirme, demokratik devrimi geliştirme, yaygınlaştırma rolü üstlenmiştir. Bunu bir çelişki olarak görmek mümkün değildir. Savaş farklı gerçekleri ortaya çıkarır. Bu tarihte her zaman görülmüştür. Ama savaş, aynı zamanda bazı gerçeklerin savaşın şiddetli ortamında görülmemesini sağlar. Savaşın keskinliğinin ortaya çıkardığı gerçeklerin öneminin bilinmesi gerekirken, savaşın koşullarının üstünün örttüğü gerçeklerin de bilinmesi gerekir. Toplumun ikisine de ihtiyacı vardır. PKK'nin ulusal demokratik mücadelesi, iki yönlü olarak da gerçekleri ortaya çıkararak, Türkiye toplumunu tarihsel, sosyal, siyasal, kültürel olarak birçok yanılgıdan kurtarmıştır. Bu durum Türkiye toplumunun ilerde demokratik ve daha sağlıklı şekillenmesini, biçimlenmesini sağlayacak alt yapısını yaratmıştır.

Son bir buçuk yıl, yalnız ideolojik ve düşünsel düzeyde değil, örgütlenme ve eylemsel düzeyde de birçok açılım ve gelişme ortaya çıkarmıştır. Türkiye'de emekçiler ve memurlar da savaş döneminde baskı gördüler. Ceplerindeki para, boğazlarındaki lokma savaşa aktarıldı. Buna karşı tepki gösterilmemesi için örgütlenmeleri üzerinde baskı artırıldı. Savaşın durdurulması ile birlikte, kemerleri sıkmalarının da, baskının da bir gerekçesi kalmadı. Memurlar ve işçi sınıfı bu yumuşak ortamı değerlendirip örgütlü bir mücadeleye atılarak, savaş döneminde kaybettiklerini ele geçirmeye, kendi yaşam koşullarını düzeltme mücadelesi içine girmeye başladılar. Eğer geriye dönüp bakılırsa, bu bir buçuk yıl içinde hem işçi, hem de memurların büyük eylemler gerçekleştirdiğini, bu eylemler etrafında giderek örgütlenme bilincini artırdıklarını görürüz. Böylece daha büyük mücadeleleri örgütleme, daha önemli haklar kazanma sürecini yaşadıkları söylenebilir. Son bir iki yıl, emekçilerin ve memurların sosyal, ekonomik yaşamlarında iyileştirme yapma ve demokrasi, özgürlük mücadelesini daha geliştirebilecekleri önemli bir zemin yaratmıştır. Dolayısıyla demokrasi mücadelesinin önemli bir bileşeni olacaklarını bu eylemler içerisinde göstermişlerdir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, şimdiye kadar eylemleri ağırlıklı olarak ekonomik içerikte olsa da, demokrasinin en fazla da kendi yaşamları için gerekli olduğunu, işçiler başta olmak üzere memurların, dar gelirlilerin ve küçük üreticilerin bunu kavradıklarını bugün daha rahat görebiliyoruz. Eğer 'demokrasi söylemi Türkiye'de zafer kazandı ve herkes demokratik bir toplumdan yana' diyorsak; işte bu düzeyde çok geniş kitlelerin demokrasi ile kendi yaşamları arasında doğrudan bağ kurmalarıyla ilgilidir.

Demokratik toplum demek örgütlü toplum demektir

Öte yandan demokratik toplum demek, örgütlü toplum demektir. Günümüzde bu daha çok sivil toplum örgütleri, katılımcı toplum olarak gündeme geliyor. Katılımcılık, çoğulculuk her şeyden önce örgütlenmeyi zorunlu kılıyor. Örgütlemenin her alanda geliştirilmesinin bir sonucu olarak demokratikleşme derinleşebiliyor, toplumsallaşabiliyor ve sağlıklı bir bünyeye kavuşuyor. Bunlar dikkate alındığında son bir buçuk yıllık süreç içinde sivil toplum örgütlenmelerinde de belli bir canlanma görüldü. Yalnız işçiler, memurlar değil, onun dışındaki sosyal kesimler de; kadınlar, gençler, köylüler, çevreciler de daha fazla seslerini duyurmaya başladı. Örgütlenmelerine yeni güçler katarak yenilenmeyi yaşadılar. Türkiye'de özlemi duyulan temiz toplum, demokratik toplum düşünceleri, toplumda önemli bir gelişme gösterdi. Sadece basın-yayında, dergilerde, gazetelerde, televizyonda değil, örgütlü toplum güçleri arasında da –hem kendi aralarında, hem de içlerinde– önemli bir demokratik tartışma, demokratik ilişkilenme düzeyi ortaya çıktı. Halen sonuçları yeterince alınmasa bile, bir demokrasi hareketinin ve ittifakının geliştirilmesinin gerektiği, demokrasinin önündeki engellerin böyle aşılabileceği düşüncesi bu dönemde yaygın bir söylem olarak herkes tarafından dile getirildi. Bu, örgütü dağıtılan, tamamen bireycileştirilen Türkiye toplumu açısından küçümsenmeyecek bir gelişmedir.

Bilindiği gibi 12 Eylül'ün en temel amacı, toplumdaki örgütlenme bilincini yok etmek, insanları sadece birey haline getirmekti. '80'lerden sonra bunun ekonomik, sosyal temelleri de yaratıldı. Sonuç itibariyle önemli bir bireyci kültür ortaya çıktı. Ancak 21. yüzyıla girişle birlikte, özellikle savaşın durdurulmasından sonra bu bireyci kültürün, bu örgütsüz toplumun, toplumu çürütecek bir kanser özelliği taşıdığı, bu kadar örgütsüz, bu kadar bireyci bir toplumun kendisini sosyal, siyasal, kültürel tehlikeler karşısında koruma refleksinin de zayıfladığı anlaşıldı. Bu durum sivil toplum örgütlenmeleri tarafından daha da fazla bilince çıkarıldı. Böylece, Türkiye'de yeniden toplumsallığı esas alan bir gelişme ortaya çıktı.

Bir yandan bireysel haklar, özgürlükler, kişilik gelişiminin önemi vurgulanırken diğer yandan bunun belli bir toplumsal düzeyle yan yana gitmesi gerektiği bilinci, Türkiye toplumunun daha da sağlıklı hale gelmesi açısından önemli bir tartışma düzeyidir. Örgütlü bir toplum haline gelerek bireyciliği aşmak, her şeyden önce kişilikli birey olarak toplumsallığı yaşamaktır. Bu her şeyden önce paylaşımı, ortak hedefleri, amaçları, duyguları yaratır, ya da onu sağlar. Örgütlü toplum olma bilinci giderek katılımcı, çoğulcu ve özgürlükçü demokrasinin, gerçek sosyalizmin alt yapısını oluşturan bir gelişmeyi de beraberinde getirecektir. Yetersiz de olsa, bu dönemde böyle bir gelişmenin içine girmiş bulunuyoruz.

Doğal olarak örgütlü toplum olmadan, örgütlenmenin önemi kavranmadan; demokrasi mücadelesi için ittifakların gerektiği, birliklerin gerektiği de anlaşılamaz. Zaten 12 Eylül, toplumda bireyciliği körükledi, örgütlenmenin önemini insanların beyninden ve yüreğinden sildi. Şimdi bu belirli düzeyde aşılma yolundadır. En azından örgütsüzlüğün bir kanser olduğu, bunun ancak örgütlülükle aşılabileceği gerçeği daha fazla bilince çıkıyor. Bu açıdan sivil toplum örgütlenmelerinin her alanda geliştirilmesi, yaygınlaştırılması demokrasi mücadelesinde önemlidir.

Demokrasi, her şeyden önce örgütlü bir toplumdur, örgütlenmenin önemini ve bilincini kavrayan bir toplumdur. Yalnız örgütlü toplum değil, örgütlenmiş toplulukların ortak paydalarda birleşmesi, ortak değerler etrafında birleşmesi; bir demokrasi cephesi, demokrasi bloğu, demokrasi mevzisi haline gelinmesidir. Şimdi bunun kıpırdanmaları vardır, ama yetersizdir, zayıftır.

Yalnız örgütlenme düzeyini geliştirmek de yetmez. Katılımcı ve çoğulcu toplum yaratma ve demokrasiyi elde etmenin ancak belli bir mücadele ile olabileceğinin de daha fazla bilince çıkarılması gerekiyor. Her şeyden önce de bütün sivil toplumların, demokratik kuruluşların; demokratikleşme önünde engel olan, Türkiye'nin demokratik olmasını köstekleyen, Türkiye'deki düşünce dünyasını zehirleyen; Kürt halkının egemenlik altında tutulmasının, özgürlüğünün elinden alınmasının, inkar edilmesinin, kimliğinin ve kültürünün reddedilmesinin yarattığı sonuçların bilince çıkarılması gerekiyor. Örgütlü toplum ve demokrasi mücadelesinin Kürt halkının özgürlüğünün ve kimliğinin kabul edilmesiyle yan yana gidebileceğinin sivil toplum örgütleri tarafından da benimsenmesi gerekiyor. Bu konuda hala eksiklikler vardır.

Demokrasi mücadelesi soyut bir kavram değildir, somuttur. Her şeyden önce de farklı kültürlerin, farklı düşüncelerin bir arada yaşamasıdır. Farklı kültürlerin, düşüncelerin en doğal haklarını kullanmalarıdır. Kürt sorunu da söz konusu olduğunda kimliğini, dilini, kültürünü, her türlü ulusal demokratik gelişimini, yaşamını, özgürce örgütlenmesinin imkanını ve koşullarını ortaya çıkarmasıdır. Bugün Türkiye'de demokrasi söylemi çoktur, demokratikleşmeden çok söz edilir, ama bunu Kürt sorunuyla ilişkilendirme konusu halen yeterli düzeye ulaşmamıştır. Kürt so-

"Örgütlü bir toplum haline gelerek bireyciliği aşmak, öncelikle kişilikli birey olarak toplumsallığı yaşamaktır. Bu her şeyden önce paylaşımı, ortak hedefleri, amaçları, duyguları yaratır, ya da onu sağlar. Örgütlü toplum olma bilinci, giderek katılımcı ve çoğulcu demokrasinin, özgürlükçü demokrasinin, gerçek sosyalizmin, demokratik olan sosyalizmin alt yapısını oluşturan bir gelişmeyi de beraberinde getirecektir."

runu çözülmeden demokrasinin gelemeyeceği anlaşılmıştır. Ama Kürt sorununun nasıl çözüleceği konusunda da demokratik güçlerin, sivil toplum örgütlerinin doğru anlayışa sahip olmaları gerekiyor. Sadece "Kürtler vardır" demek de yetmiyor. Onun sosyal, kültürel, ekonomik ve siyasal haklarının somut ortaya konularak güvenceye kavuşturulması konusunda mücadele edilmesinin vazgeçilmez olduğunun daha net ortaya konulması ve bunun gereklerinin yapılması gerekiyor.

Şunun için söylüyoruz; bu sorun çözülmedikçe, her türden demokratik özlem, istek, eğilim, pratik çaba sakat ve eksik kalmış olur. Nitekim çeşitli çevreler "Kürtsüz demokrasi olsun" diyorlar. "Kürdü inkar ederek demokrasiyi gerçekleştirelim" diyorlar. Bu da olmuyor. Kürdü inkar ettiği andan itibaren, artık demokrat da olmuyor; demokrasi düşmanı oluyor. Çünkü Kürtler hak istediğinde onun üzerine baskıyla gidiyor, şiddetle gidiyor. Dolayısıyla bu sorunun bir an önce çözülmesi, demokratikleşmenin öncelikleri içinde oluyor. Bunu bir buçuk yıl içinde daha iyi gördük.

Bu bir buçuk yıl gerçekten doğru değerlendirilemedi. Hem devlet içindeki değişim yanlıları tarafından değerlendirilemedi, hem de Türkiye'deki sol ve sosyalist güçler, demokratik güçler, sivil toplum örgütleri, sendikalar, iş çevreleri tarafından değerlendirilemedi ve bir buçuk yıl boşa geçirildi. Bugün eğer bir buçuk yıllık önemli süreç değerlendirilemedi ve bundan dolayı tekrar rantçı güçler, faşistler, demokrasi düşmanları karşı hamle geliştirdilerse, demokratikleşmenin önünü almak için çaba içine girdilerse, bunun en temel nedeni demokratik güçlerin yetersiz ve etkisiz kalmasıdır. Kendi güçlerini ortaya koyamamalarıdır.

Demokrasi ortak paydaların bulunabileceği bir hedeftir

Kürt sorununu benimsemede ve topluma benimsettirmede, bu sorunun demokratikleşmenin temel ölçüsü olduğunu ortaya koymada yetersiz kalınmıştır. Daha doğrusu düşünce düzeyindeki değerlendirmeler pratik çabaya dönüştürülmemiştir. Düşünceler tek tektir. Düşünceler iyi de olabilir, ama bunlar örgütlenemediği, birlik haline gelemediği, bir ittifak gücü yaratılarak demokrasi hareketine dönüştürülmediğinden, doğru söylemler de yeterli sonuç alamamıştır. Bunu söylerken bu bir buçuk yıl içindeki tartışma düzeyinin, değerlendirme düzeyinin, çabanın, emeğin boşa gittiğini söylemek istemiyoruz. Ama bu bir buçuk yıl doğru değerlendirilseydi, bugün daha fazla yol alınabilir, şu anda görüldüğü gibi savaş rantçısı kesimler, inkarcı kesimler, demokrasi düşmanları, faşistler bu yönlü harekete geçemezlerdi. Bu açıdan tüm sol ve sosyalist güçlerin, bu bir buçuk yılın muhasebesini mutlaka yapması gerekiyor.

Herkesin şunu görmesi ve gereğini yapması gerekiyor: Demokrasi bir ittifak işidir, bir birleşme işidir, çeşitli güçlerin bir araya gelme işidir. Yalnızca bir sınıfın, yalnızca bir partinin, yalnızca bir ulusun tek başına yapacağı bir olay değildir. Her sınıfın, her toplumun, her kesimin çabası önemlidir, değerlidir. Demokrasi öz itibariyle ortak paydaların bulunabileceği bir hedefse, ya da bu hedef herkesin ortak paydasıysa, o zaman demokrasi kuvvetlerini bu kadar dağınık tutmak, dağıtmak, demokrasi düşmanları karşısında yenilgiyi beraberinde getirir. "Bir tek çubuk kırılır, ama beş altı tane çubuğu yan yana getirince, onu hiçbir kuvvet kıramaz" denir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, sorunlar önemli bir düzeyde tespit edilmiştir. Herkes kendine göre ortaya koysa da, sorunları birçok çevre dile getiriyor. Ama asgari müştereklerde buluşma söz konusu olamıyor.

Özellikle Türkiye solu halen ideolojiktir, politika yapmaktan yoksundur. Yalnız sol güçlerde değil, diğer demokratik güçler ve farklı kesimlerde de aynı hastalık vardır. Bir nevi Türkiye muhalefetinin hastalığıdır. Eleştirir, söyler, ama bir araya gelme ve eyleme geçme söz konusu olduğunda, bu konuda yeteneksizlik ortaya çıkar. Bunun aşılması gerekiyor. Bunu söylerken, hiç kimse kendi ideolojisinden, kendi programından vazgeçsin demiyoruz. "Asgari müştereklerde birleşilsin" deniliyor. Daha doğrusu tüm dünyada demokrasi mücadelesi nasıl verilmiş, demokratik güçler nasıl bir araya gelmiş, demokratik toplumu nasıl yaratmışlarsa, bunlar Türkiye'de de yapılsın deniliyor. Bu konuda Kürt halkının anlayışlı ve mütevazi yaklaştığı, Türkiye'deki demokratik ve sosyalist güçlerle kol kola yürümek istediği açıktır. Bu defalarca dile getirilmiştir. Bu kadar büyük gücü, bu kadar büyük potansiyeli görmezden gelmek, bununla kol kola girememek anlaşılır bir şey değildir. Hiçbir ideolojinin, hiçbir politikanın böyle bir ittifak gücünü reddetmesi, böyle bir ittifak gücüne uzak durması, dünyanın hiçbir yerinde anlaşılamaz. Ama bugün Türkiye'deki demokratik ve sosyalist güçler tarafından "gözünün üzerinde kaşın var" denilerek, "şu yaklaşımınız, bu yaklaşımınız bizim ideolojimize, politikamıza terstir" denilerek politikadan uzaklaşma, ideolojik kalıpları kıramama, ideoloji ile politikayı tümden karıştırma gerçeği yaşanıyor. Politika belli bir ideolojik espride, çerçevede olacak, bunu reddeden yok; ama ideolojik yaklaşımı politik tutumlara bire bir yansıtmak, politikanın yaşamsallığıyla, canlılığıyla alakası olmayan, dogmatik, marjinalleşmeye mahkum yaklaşımlardır. Nitekim çok acıdır ki, fedakarlığına, cesaretine, çabasına rağmen Türkiye solunun politikleşememesi, Türkiye'nin siyasal yaşamında inisiyatif alamaması, Türkiye'nin siyasal yaşamına müdahale edememesi söz konusudur. Bunu hiçbir sol vicdanın kabul etmemesi gerekir. Tek tek bireyler söz konusu olduğunda, herkes bunun vicdan azabını çekmektedir. Herkes "neden böyleyiz" demektedir. Ama siyasal güçlerin, siyasal iradelerin bir araya getirilmesi söz konusu olduğunda, mezhepçi, dar, fanatik yaklaşımlar, imkanların ve fırsatların değerlendirilmemesini getirmektedir. Dolayısıyla Türkiye solunun ilk başta politika yapması, politika sahnesine girmesi gerekiyor. Pratik politika yaparken, ilgisizliğe düşmeden gerekli esnekliği gösterebilmelidir. İlke adına kaskatı durumu yaşamaktan kurtulmak önemlidir. Özcesi, politikada doğru bir yaklaşımın geliştirilmesi, mevcut tıkanıklığın aşılmasının birinci koşulu olarak görülmektedir.

Bu gerçekler ışığında herkesin bir daha kendi yaklaşımlarını gözden geçirmesi gerekiyor. "PKK şöyledir, şunlar böyledir. HADEP'in şu eksikliği var, Kürtler bizim gibi düşünmüyor", yine "şu parti veya şu sosyal sınıf bizimle aynı programda değil, aynı ideolojide değil" diyerek demokrasi mücadelesindeki ittifak güçleriyle bir araya gelme değil de; daha çok ittifak yapacak güçlere saldırma, teşhir etme hala yaşanmaktadır. Sanki bugünkü mücadelesi, demokrasi düşmanlarıyla değilmiş gibi, demokrasi mücadelesinde ittifakları, dostları olacak güçlerle ideolojik-politik mücadeleyi öne çıkarma gibi yanılgılar vardır. Bunların da bırakılması gerekmektedir. Zaten demokrasi mücadelesinin en temel özelliklerinden biri de farklı güçlerle bir araya gelmesini bilmektir. Farklı güçlerle bir araya gelmesini bilmeyenlerin gerçekten demokrasi mücadelesi verdiklerine nasıl inanılacaktır? Demokrasi mücadelesi verilmek istendiğinin göstergelerinden biri de, farklı kesimlerle bir arada yürüme, ortak eylem yapma anlayışının, kültürünün veya politik esnekliğinin sahibi olmaktır. Birçok siyasal güç, sol güç böyle bir anlayışı hala gösteremiyor. Gösteremediği için de, diğer güçlerle bir araya gelmediği gibi, onlara güven de vermiyor.

Demokrasi mücadelesinde asgari düzeyde bir güvenin verilmesi, samimiyetin ortaya konulması önemli olmaktadır. Bu konuda da çok doğru yaklaşımlar olduğu söylenemez. Eğer Türkiye halkı gerçekten makus talihini yenmek istiyorsa, egemenlerin baskısına, onların politikalarına mahkum olmak istemiyorsa, demokratik güçlerin, muhalif güçlerin tarihinde olmayan bir araya gelememe kültürü yerine; bir araya gelme, ittifak kurabilme kültürünü yerleştirmek yaşamsal ve kaçınılmaz hale gelmiştir.

"Politika belli bir ideolojik espride, çerçevede olacak, bunu reddeden yok; ama ideolojik yaklaşımı politik tutumlara bire bir yansıtmak, politikanın yaşamsallığıyla, canlılığıyla alakası olmayan, dogmatik, marjinalleşmeye mahkum yaklaşımlardır. Dolayısıyla Türkiye solunun ilk başta politika yapması, politika sahnesine girmesi gerekiyor. Pratik politika yaparken ilgisizliğe düşmeden gerekli esnekliği gösterebilmelidir."

Egemen sınıfların içinde de farklı görüşler olmaktadır. Bugün bunun daha fazla su yüzüne çıktığını görüyoruz. Bu açıdan mevcut sistemin kendi çıkarları doğrultusunda da olsa, demokratikleşmeyi isteyen, belli bir düzeyde demokratik eğilimi gösteren çevrelerle de ortak iş yapılabileceğini düşünmek gerekiyor. Bu konuda toptan reddedici olmak, egemen sınıflarla, burjuvazinin demokratik eğilimli çeşitli kesimleriyle ortak paydalar bulamamak doğru değildir. Siyaset geçici ittifakları, geçici dostlukları içerir. Belli konularda asgari ölçüde bir araya gelinir, sadece o konuda ve belirli bir süre aynı saflarda yürünebilir; daha sonra farklı programlar için farklı ittifaklar, farklı güçler bir araya gelir. Bunlar siyasetin doğal sonuçlarıdır. Birçok demokrasi gücü var; "A" "B"ye yakındır, "B" de "C"ye yakındır. "A" belki "C"ye çok yakın kendini görmeyebilir. Bunlar dikkate alındığında, sadece kendini dayatmak, "bizim dediğimiz olsun" demek, en yakın gördüğümüz siyasal güçlerle de bir araya gelmeme gibi sonuçları ortaya çıkarabilir. Nitekim Türkiye'de bu çok çarpıcı biçimde yaşanıyor.

Önemli olan birbirini reddetmemek, bir araya gelinebileceğini kabul etmektir. Böylelikle politikada, eylemde belli bir esneklik sağlanabilir. Bu esneklik hiç kimseyi kendi ideolojisinden, politikasından, ilkelerinden koparmaz, aksine o politikasını, ideoloji ve ilkelerini pratik politikaya, pratik yaşama dönüştürmede avantaj kazandırır, imkan sunar. Doğal olarak bugüne kadarki dar, pratikleşmeyen politikalardan her şeyden önce vazgeçilmesi gerekiyor. Böylece şimdiye kadarki yetersiz pratiklere, neden sonuç alamadığımız sorularına da cevap bulmuş oluruz.

Politika, biraz da mevcut olanaklar içinde siyaset yapmaktır. "Bu olanaklar benim istediğim kadar değil, o zaman ben de siyaset yapmam. İstediğimiz olanakların ortaya çıkmasını bekleyelim" demek, bir siyasetçi için düşünülemez. Yaşam her zaman vardır, siyaset de her zaman olacaktır. Dolayısıyla bugün Türkiye'de siyasete müdahale gerekiyor, demokratik bir müdahaleye ihtiyaç vardır. Hem de geniş kesimlerin ortak yelpazede gerçekleştireceği demokrasi ittifakına ve eylem birliğine, güç birliğine ihtiyaç vardır. Bugün bu, tarihsel olarak bütün sol ve demokratik güçlerin önünde durmaktadır. Bu yalnız bizim isteğimizin, devrimciliğimizin, demokratlığımızın gereği değildir, aynı zamanda yaşamın bize zorla dayattığı bir görev olarak önümüze gelmiştir.

Bugün yalnızca solun, yalnızca sosyalistlerin çözüm bulabileceği bir Türkiye gerçeği söz konusudur. Bu bakımdan düne kadar belki siyasette inisiyatif alınamadı, Türkiye tarihinde birinci derecede rol oynanmadı, ama şimdi bunun fırsatı ortaya çıkmıştır. Çünkü Türkiye'nin sorunlarını egemenler çözemiyor. Osmanlı'da, Türkiye'de olduğu gibi, geçmişte her türlü sorunda, çıkmazda 'çözüm bulan' egemenler; bu defa sorunların karmaşıklığı, kapsamı karşısında çözümsüz kalmışlardır. Bugün sorunlara ancak demokratikleşme yolu ile çözüm bulunabilir. Egemen sınıflar demagojik demokrasi söylemleriyle kendilerine göre bu süreci atlatmak istemişlerdir. Ama karşılarına demokratikleşmenin Kürt sorununun çözümünden geçtiği gerçeği çıkınca çark etmişlerdir. Bunun sonucunda eski politikalarda ısrar etme ve yaşamla karşı karşıya gelme durumları ortaya çıkmıştır. Özellikle üç dört aydır tekrardan gericiliğin hortlatılması, demokrasi güçlerine saldırı yapılması, Kürt demokratik güçlerinin üzerine gidilmesi, aslında yaşamla egemen sınıflar arasındaki çelişkinin şiddetlenmesi ve egemen sınıfların Türkiye'nin sorunlarına çözüm bulamamasının dışa vurumudur. Egemen sınıfların çözümsüzlüğünü, tıkanmışlığını sol-sosyalist, demokratik güçler avantaja çevirebilirler. Kendilerinin tarih sahnesinde rol oynaması biçiminde değerlendirebilirler. Bunun kitlesel düzeyde imkanları olduğu gibi, dış koşulları da, iç koşulları da vardır.

Bugün kitleler demokrasi istiyor

Demokratikleşme, her şeyden önce devletçiliğin, asker ve sivil bürokrasinin etkisinin zayıflaması anlamına geliyor. Osmanlılar'da ve Türkiye'de etkin olan bu güçler, ayrıcalıklarına dokunulmadığı müddetçe çeşitli reformlar, çeşitli açılımlar, çeşitli politikalar geliştirebiliyorlar, kendilerine yol açabiliyorlardı. Ama şimdi demokratikleşme bu ayrıcalıklara dokununca, bunlar gerici bir direnişin içine girmiştir. Sol ve sosyalist güçler, çok geniş kitlelerin demokrasi istediğini, Türkiye'deki bütün sorunların artık çözümü dayatan bir olgunlaşmaya ulaştığını görme yanında; dünya koşullarının bu defa egemen güçlerle bütünleşme değil de, egemen güçlerle çatışma halinde olan bir durum arz ettiğini, dolayısıyla egemen güçlerin dış dünyanın desteğini alarak, içerdeki halk güçlerini bastırma imkanlarının geçmişe oranla zayıf kaldığını dikkate alarak, demokratik güçlerin sonuç alması konusunda bu defa avantajlı durumda olduğunu bilmelidir.

Demokratik ve sol güçler demokrasi mücadelesi verirken, daha önce belirttiğimiz gibi, diğer sınıf ve tabakaları ve bunlar içindeki demokratik eğilimleri de harekete geçirmelidirler. Bugün belki mecliste ve mecliste milletvekilleri olan partiler içinde çok etkin demokratik güçler yoktur. En azından böyle bir eğilim olsa da örgütlü değillerdir, kendi iradelerini, etkilerini fazla ortaya koyamamaktadırlar. Buna rağmen buradaki demokratik eğilimleri yok saymak, küçümsemek doğru değildir. ANAP içinde belli bir demokrasi isteyen eğilim vardır. En azından dış dünya ile bütünleşerek, demokratik değerleri benimseyerek kendisini geliştirmek isteyen belli bir burjuva kesim vardır. Yine Fazilet Partisi içinde baskıdan, otoriteden zorlanan, bu yönüyle belli bir demokrasi ve demokratik toplum içinde kendi inançlarını yaşatmak isteyen kesimleri vardır. Bunların bir kısmı samimi olarak demokrasi isteyen kesimlerdir. DSP içinde de kimi bireyler olabilir. Dolayısıyla demokrasi cephesini geniş tutmak, cepheyi geniş tuttukça başarının geleceğini bilmek, geniş yelpazede ittifaklar yapıldığı taktirde bunun yaratacağı moralle, inanç düzeyiyle kitlelerin de daha geniş demokrasi mücadelesine atılacağını görmek gerekiyor.

Bugün kitleler demokrasi istiyor. Belirli bir oligarşik kesim, baskıcı kesim dışında, toplumun çoğunluğunun mevcut sistemden rahatsız olduğu kesinleşmiştir. Savaş rantçıları, çeteler, faşistler belli bir daralmaya uğramaktadır. Eğer geniş ittifaklar geliştirilebilirse, bunların direnişleri zayıflayacaktır. Bugün hala direnç göstermeleri, hala MHP gibi partilerin toplumu etkilemeye çalışması, demokrasi güçlerinin bir araya gelememeleri, bir yönüyle de propagandada, ajitasyonda zayıf kalmaları nedeniyledir. Bugün faşist demagoji hala prim topluyorsa, hala kitleler faşist demagoji yoluyla kandırılabiliyorsa, MHP kendisini temiz parti, dürüst parti, ahlaklı parti gibi lanse etmeye çalışıyorsa; bunun nedeni, demokrasi güçlerinin bir araya gelememesinin yarattığı güvensizliğin, moralsizliğin faşistler tarafından değerlendirilmesidir. Tarihte birçok faşist partinin, aslında demokrasi güçlerinin zafer kazanacağı ortamdan, demagojik yolla ve kandırmaca ile güç toplaması, iktidara gelmesi gerçeği unutulmamalıdır. Çünkü faşistler de olaylar ve gerçekleri tersyüz ederek demagoji ile kitlelerin rahatsızlığını, kitlelerin tepkilerini toplayarak iktidara gelmişlerdir. Bu açıdan "kitleler tepkilidir, kitleler rahatsızdır, kitleler değişim istiyor" diyerek, demokrasinin, değişimin kendiliğinden geleceğini sanmak yanılgıdır. Aksine sorunların bu kadar ağırlaştığı, çözümün bu kadar dayatıldığı bir yerde demokratik güçler alternatif olmazsa, bunun zıttı bir alternatifin –bu faşist de olabilir– kendini devreye sokmak isteyeceğini bütün güçler akılda tutmalıdır.

Mevcut gelişmeler devrimciler için, demokratlar için gerçekten gelişme imkanı sunacak potansiyeller ortaya koyuyor. Bu konuda iyimser olunmalıdır; gerçekten iyimser olmak için çok neden vardır. Toplumda eskinin değişmesini isteme eğilimi yükselmiştir. Kürt sorunu dahil birçok sorunun demokratik yoldan çözülme eğilimi gelişmiştir. Ama toplum bu kadar istek ve umutla geleceğe iyimser yaklaşırken, demokrasi mücadelesi verilirken, eğer buna cevap olunamazsa; bu özlemler, ortaya çıkan sıkıntılar, zorluklar karşısında çaresizliğe, karamsarlığa, umutsuzluğa, bunun sonucunda da umut tacirlerinin, gerçeği çarpıtanların peşinde sürüklenmeye dönüşebilir. Daha açık deyimle, faşistlerin kitleleri aldatması ve iktidara gelme gerçeği ile karşılaşma gibi bir büyük kötü rüya veya karabasanla karşı karşıya gelinebilir. Bunu gözden uzak tutmayalım.

Günümüz Türkiye koşullarında, bölge koşullarında, dünya koşullarında faşist iktidarın uzun ömürlü olması düşünülemez. Ama demokratik gelişimi geciktirme, demokrasiyi geciktirme; gerici güçlerin, savaş rantçılarının, faşistlerin bir süre daha kendilerini yaşatması gibi bir durumu ortaya çıkarabilir. Faşistlerin ve savaş rantçılarının yeniden bir hamle yapması önlenemezse, bunun sorumluluğunu kesinlikle sosyalist ve demokratik güçlerin beceriksizliğine, bir araya gelememesine bağlamak gerekir. Faşistleri eleştirmek, suçlamak kolaycılıktır. Zaten yeterince suçlanmıştır, eleştirilmiştir. Türkiye'de gericilik açığa çıkarılmıştır. Başkalarını suçlayarak, hep eleştirerek negatif söylemle bir yere varmak mümkün değildir. Biraz da yapıcı olmak, sonuç ortaya çıkarmak, eylem ortaya çıkarmak, pratik ortaya çıkarmak, örgüt ortaya çıkarmak, maddi bir güç haline gelerek eleştirdiğimiz gücün karşısında durmayı başarmak gerekir. Sadece söylem ile, eleştiri ile hiçbir gerici gücü engellemek mümkün değildir. Bugün Türkiye'de Türk Solu'nda bulunan hastalık; yalnızca eleştirme, yerden yere vurma, ama çözüm için yoğunlaşmama olarak karşımızda durmaktadır.

Türkiye'de egemen güçler, iki yüz yıldır, dış dengelere dayanarak, dış çelişkilere dayanak kendini yaşatıyordu. Artık sadece dış dengelere dayanarak, dış güçlere dayanarak kendilerini yaşatma olanakları kalmamıştır. İç dengeler kurmak zorunlu hale gelmiştir. İşte devrimci hareket, demokratik hareket, Türkiye'yi yalnız dış dengelere, dış çelişkilere, dış çatışmalara dayanarak yürüten, dolayısıyla da Türkiye halkı açısından her zaman tehlikeleri içeren böyle bir Türkiye yerine; kendi iç dengelerine dayanan, içteki bütün kültürlerin, bütün demokratik güçlerin ittifakı ve gücüne dayanarak yaşayan bir Türkiye'yi yaratma fırsatı yakalamıştır.

Devamı 33'te

PKK Başkanlık Konseyi üyesi Duran KALKAN yoldaşın değerlendirmesi

15 ŞUBAT'IN ÜÇÜNCÜ YILI

KOMPLOYA KARŞI ETKİN BİR HAMLE YILI OLACAK -II

Kürdistan'daki işbirlikçilik, inkar ve imha siyasetine dayalı uluslararası sistemin bir parçasıdır. İlkel milliyetçi çizgi ile reformist-milliyetçi çizgi Kürdistan üzerinde hareket ediyor olsa da, özünde bu sistemin Kürdistan'daki parçası oluyor. Komplo çerçevesinde bu çok somut olarak açığa çıktı. Bu nedenle ilkel milliyetçiliğin Kürt ulusalcılığı, aslında bir ulusal kurtuluşu ve ulusallaşmayı ifade etmiyor; ulusal çizgi haline gelemiyor. Ulusal egemenliği, bağımsızlığı ve özgürlüğü sağlamadan, ulusal inkar ve imha sisteminin içerisine alınarak ilkel milliyetçiliğin gelişmesi önlenmiştir. Bu, sözde milliyetçi, özde inkarcı bir oluşumdur. Milliyetçiliği, ulusalcılığı kendi dar ailesel-aşiretsel çıkarları için pazarlayan ve kullanan bir siyasete dönüşüyor. Bir ulusal gelişme yaratmıyor, dolayısıyla herhangi bir çözüm gücü değildir. Ulusun değerlerini teslimiyet ve sömürgecilik koşullarında kendi çıkarları için pazarlama gücüdür. Fırsat bulursa, bunu örgüt kurarak ya da duruma göre aşiret olarak yapıyor. Duruma göre Rusya'ya gidiyor, olmazsa Avrupa'ya, o da olmazsa Ortadoğu'nun herhangi bir yerine gidiyor, fırsat olursa Kürdistan'a doğru geliyor. Aslında yaptığı, Kürdistan'ın ulusal varlığını koşullara göre uyarlayıp kendi çıkarına dönüştürmekten başka bir şey değildir.

20. yüzyılın başında Avrupa'dan Ortadoğu'ya yayılmış milliyetçilik akımının Ortadoğu toplumlarını etkisi altına aldığı süreçte I. Dünya Savaşı ile dünyada yeni bir sisteme gidilirken, herkese farklı yerler ve farklı roller düştü. Örneğin, Türkiye yok edilmek istendi. Kemalist hareket dirençle kendine bir yer buldu. Araplar bölünüp parçalanarak çeşitli devletlerin himayesinde, onların uzantısı olan birer devlet haline getirildiler. Bunlar ulusal devlet değil de, ulusun içindeki devletçiklerdi. Arap ulusu da devletçikler halinde gelişti. Türk ulusallaşması, yok edilmek istendiği yerde yoğun bir direnişle kendisine bir sınır çizdi; siyaset eliyle kendisi için ulusallaşmayı öngördü. Birçok halk topluluğunu asimile ederek bir Türk uluslaşması yaratmayı ifade etti. Farslarda ise bu başka biçimde gelişti.

Aşiretler halindeki Kürtler, bu feodal düzlemde milliyetçilikle ilk kez tanıştıkları bir ortamda, henüz onun içeriğini bile kavrayıp özümseyemeden ve toplumsal bünyeye alamadan, bu savaşla bölünme, parçalanma ve inkarla karşı karşıya geldiler. Böylece milliyetçilik, başlangıç kabilindeki milli bilinç siyasete dönüşemedi; toplumda içselleşemediğinden, toplumsal ve siyasal düzeyde bir ulusal gelişme yaşayamadı. Tersine ezildiler, parçalandılar, inkar siyaseti ve sisteminin içine alındılar. Bu başlangıç düzeyindeki ilkel milliyetçilik bir toplumsal ve siyasal gelişmeye ulaşamayınca, ulusal ve siyasal düzeyde başka güçlerin içerisine giren, kendi varlığını ancak onların içinde yaşatan bir düzeyde kaldı. Onun için ilkel milliyetçilik ve onun içinde doğan küçük burjuva reformist-milliyetçi eğilim de, bir ulusal kurtuluş çizgisi olamadı. Dışarıdaki çeşitli güçlerin kendi çıkarlarını yürütmeleri gibi, bunlar da Kürdistan'da mevcut sistem içinde çıkarlarını yürüten güçler oldular.

Uluslararası sistem güçleri, PKK gibi Kürt sorununa çözüm getirmek isteyen bir gücü kendi dışında görüyor ve reddediyorlar. Bunların başından beri PKK'yi reddetmeleri aslında bu temeldedir. PKK'nin başlangıçta ne gücü, ne örgütü, ne silahı, ne de kavgası vardı. Henüz bir çift sözü ve bir duruşu ifade ederken bile, PKK, bu çevreler tarafından kendilerinin dışında görülmüş ve reddedilmiştir. Bunun nedeni, PKK'nin oluşturduğu sistemin farklılığıdır.

Mevcut güçler, bu anlamda Kürt ulusal gelişmesini temsil etmedikleri gibi, Kürt sorununa bir çözüm de bulamıyorlar. Çözüm, sistemi değiştirmekten geçiyor. İnkar üzerine kurulmuş mevcut sistemde ulusal bir gelişme olur mu, ulusal soruna çözüm olur mu? Olmuyor. Mevcut sistemin değiştirilmesi gerekiyor. Ancak ilkel milliyetçilik böyle bir çizgiye ulaşmamıştır. Küçük burjuva milliyetçiliği kesinlikle öyle bir çizgi değildir. Dolayısıyla inkar siyasetinin Kürdistan'daki bir ucudur; onun içinde yer alıp ulusal söylemi kendi çıkarı için kullanan bir uçtur. İnkar siyaseti buna razı oluyor; hem de seve seve razı oluyor. Toplumu da aldatıp kendi sistemi içinde tutuyor. Kürtleri oyunun bir parçası yapıyor. Dolayısıyla Kürtler bu sistemin içerisinde kalarak zaman zaman isyan ediyorlar, zaman zaman sağa sola göç ediyorlar, fırsat bulurlarsa kendi dağında taşında yaşıyorlar. Çok geri ve sınırlı koşullarda, dünya insanlığının yaşadığı gelişmenin çok gerisinde kalmış bir yaşam çizgisinde kendi varlıklarını sürdürmeye çalışıyorlar. Kürtlerin bu çok geri yaşam koşullarının temelinde böylesi bir sistemin varlığını görmek gerekiyor.

Bu sistemin PKK içerisindeki durumundan, PKK'ye yansımalarından da söz etmek gerekiyor. PKK böyle bir sistemle mücadele ederken, bu sistemi ne kadar değiştirdi, ne kadar aştı? Bu sistem, örgüt olarak, kişilik olarak, mücadele olarak PKK'ye ne kadar yansıdı ve onu etkisi altına almaya çalıştı? İşte PKK içinde bir de böylesine bir mücadele var. PKK ayrı bir sistem olmaya çalışır ve bu sistemle yoğun bir mücadele içerisinde bunu yaparken, onun kendi içine taşmasına, ondan etkilenmelere karşı, içte de yoğun bir mücadelesi vardır. PKK içerisinde olup bitenleri bir de bu açıdan değerlendirmek gerekir. Örgüt içinde ve kişiliklerde bu sistemi parçalayacak bir mücadeleyi geliştirememenin de önemli bir nedeni olarak, bu durumu değerlendirmek lazımdır. Adeta PKK örgüt olarak sistemin dışına çıkıyor da, sistem onu içinden tekrar kendine çekmek için örgütlü çaba harcıyor gibi bir durum var. Neden? Çünkü ruhsal, kültürel ve yaşamsal olarak etkilemeye çalıştığı toplum üzerinde egemenlik kurmuş; düşüncesi ve yaşamıyla kendine kazanmak istemiş ve bu noktada önemli bir düzey kazanmıştır. Aşiretçi-feodal geri yaşam düzeyi tümüyle kendisini kapatmıştır. Onu aşma gücü zaten yoktur. Yaşayabilmek için ona daha fazla sarılmak, daha fazla bağlanmak durumunda kalmıştır. İlkel milliyetçilik, küçük burjuvalık, sistemin kendi içinde doğuyor; varlığını, sosyal ve siyasal gelişimini tümüyle bu sistemin egemenliği altında sağlıyor. Onun için de ruhuyla sistemi yaşıyor. Düşüncesi oraya yatkındır, davranışları ve ölçüleri sistem çerçevesindedir.

Bu nedenle sistemi aşma mücadelesinde PKK, kendi içinde de kendi dışında olduğu kadar zorlanmıştır. Parti Önderliğimiz ve partimiz her fırsatta komploya karşı PKK'nin mücadelesinin önemli bir iç mücadele olduğunu değerlendirdi. Şimdiye kadar farklı görünümlerde, farklı biçimlerde ortaya çıkan bu husus üzerinde önemle duracağız.

Komploya karşı Önderlik mücadelesi

Her şeyden önce bu belirttiğimiz hususu, komploya karşı Önderlik mücadelesiyle biraz daha ilerletmeliyiz. Komplonun gelişimi içerisinde bu boyutu parça parça belirttik. Önceden de ifade ettiğimiz gibi, komplo öyle durup dururken, komplocular öyle istedikleri için, ya da kendi içlerinde çok tartışmalı olmaları nedeniyle geriletilip boşa çıkartılmıyor. Çok akıllı ve sistemli olduğu kadar, çok zorlu ve şiddetli bir mücadeleyle bu sonuç sağlanıyor. Ruhta, düşüncede ve yaşamda inkar ve imha siyasetini aşma, Kürdistan'da gerçek ulusal-demokratik yaşama ve kişiliğe ulaşma, aslında komploya karşı mücadelede kendisini açığa çıkarıyor. Kürdün yaşamı ve kişiliğinde ulusal-demokratik düzeyi ne kadar yaşadığı ve bunu ne oranda sağladığı da, bu mücadeleye katılım durumuyla belli oluyor. Ne kadar ulusal-demokratik yaşam sahibi olduğunu, gerçekte ise ne kadar inkar ve ulusal yok oluş sistemini yaşadığını komplo karşısındaki duruşta, komploya karşı mücadele sürecinde çok daha somut ve net olarak görüyoruz.

Komploya karşı Önderlik ve halk mücadelesi, bizi buraya kadar getiren bir mücadeledir. Çok büyük ölçüde bütün zor süreçleri aşmayı sağlayan bu mücadeledir. Önderlik gerçeğini bu çerçevede iyi anlamak gerekiyor. Kürdistan'da Önderlik gerçeği, ulusal inkar sistemini aşma, onu boşa çıkarıp parçalama ve Kürt halkının ulusal-demokratik yaşamıyla yer edindiği bir dünya sistemini yaratma gelişimidir. Ulusal Önderlik böyle doğdu.

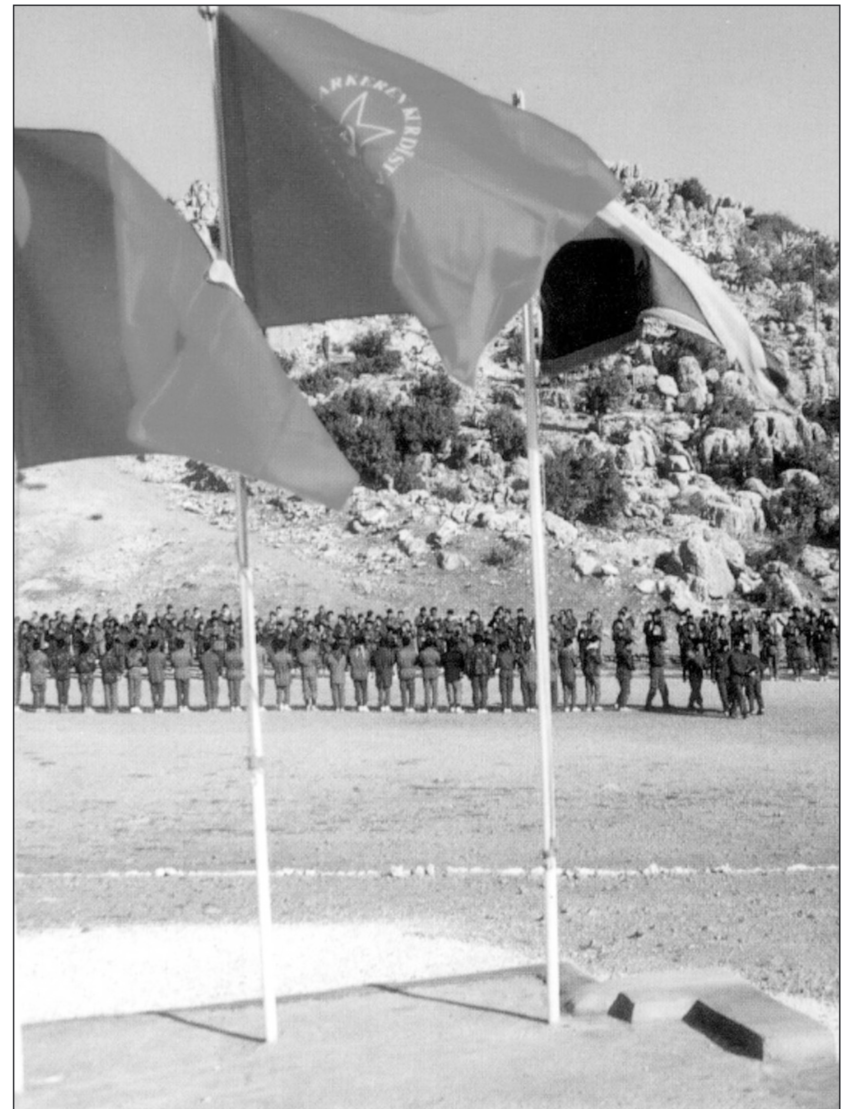
Bunun için bu sorun Türkiye'de bir iki sözle, Kürdistan'da birkaç eylemle, Ortadoğu'da birkaç yıllık savaşla çözülmedi. Bunların hepsi yapıldıkça, giderek bir dünya sorunu haline geldi. Bir gazetecinin sorduğu şu soru ilginçtir: *"Niye BM'ye mektup yazıp yardım istemiyorsunuz?"* Yani BM'ye bir mektup yazılıp bu durum belirtildiğinde, hemen dört elle sarılıp sorunu çözeceklerini zannediyor. Bazıları öyle zannediyorlar. Tabii dünyada birçok soruna öyle çözüm bulunuyor. Bir mektup bir sorunun çözümü için birçok gelişme yaratabiliyor. Ama Kürt sorunu öyle değildir. Adam çok saf; Kürdistan üzerinde oluşmuş sistemi hiç bilmiyor. O nedenle Kürdistan'da ortaya çıkan mücadeleyi ve onun çözümünü anlamış değildir. *"Kürtler ulusal baskı altındadır"* deyince, ulusal özgürlüğün gelişeceği sanılıyor. Yasal olarak bu sistemi ortadan kaldıran zaten BM'dir. Ulusal haklar konusu, dünyada en çok çözümlenmiş bir konudur. *"Madem Kürtlerin elinde değil, niye BM'lere başvurup yasaların işletilmesi istenmiyor?"* mantığı, böyle bir istemle her şeyin çözüleceğini sanıyor. Kürdistan'daki durum elbette öyle değildir. Öyle çözülmediği gibi, kendi içinde dar ele alınarak da çözülmedi.

Kürdistan'da belli aşamalarla açığa çıkıp gelişen ulusal bilinç ve örgütlülük, kendisini giderek dünya ile bir mücadele içerisinde buldu; bu mücadeleyi o noktaya kadar getirdi ki, artık mevcut sisteme sığmadı. Sistemin yok saydığı Kürtler bu biçimde varolmak isteyince, sistem bunu kabul etmedi. Tümüyle çıkarcı, egemenlik ve soykırım üzerinde kurulan bu sistemin, Kürt halkının istemlerini karşılamadığı iyice ortaya çıkmıştır. Önderlik ise, baştan beri Kürt halkının sisteme karşı bu temelde varolma istemini temsil ediyor. Bütün varlığıyla onun ruhu, düşüncesi, duygusu, örgütü ve yaşamıdır; ulusal inkar ve imha siyasetini, o sistemi aşan ilk kişidir.

Eski kişiliği ve eski sistemi aşma, yani ulusal-demokratik yaşam çerçevesinde bir yaşamı yaratma istemi, Önderliği bir sistem haline getirdi. Tabii bu da büyük bir mücadeleye yol açtı. Önderlik şekillenmesi ve tarzı, tümüyle bu mücadeleyi ifade eden ve mücadeleyi bugüne kadar getiren gerçekliğin kendisi oluyor. Sistem dışına çıkarak ulusal inkarı aşan ve bu doğrultuda giderek ulusal-demokratik yaşama ulaşan bu gelişmeye, *eski toplumun aşılması ve yeni bir toplumun yaratılması* diyoruz. Parti Önderliği bu değişimi *"yeni Kürdün ortaya çıkarılması, dört bin yıllık eski fosilleşmiş Kürdün aşılması"* olarak değerlendirdi. Önderlik sisteminin Kürt halkında yarattığı bu gelişme, *"Ben ulusal-demokratik çizgide ve bu çizginin özelliklerine göre yaşayacağım, inkarı ve uşaklığı reddediyorum, geri koşullarda yaşamayı reddediyorum"* demekle, birçok örgütün yaptığı gibi *"Şunu istiyoruz, haklarımız gasp edilmiştir, haklarımızı istiyoruz"* demekle elde edilmiyor. Kimse bunları duymuyor bile, sadece gülüyorlar.

Kürdistan'da, Kürt ulusal-demokratik hareketi çerçevesinde siyaset yaptığını söyleyen ve öyle olduğunu sanan birçok çevre, aslında gerçek bir siyasi mücadele kapsamında gülünç bir durumu yaşıyor. Onun için ciddi bir itibar ve değer görmüyor. Bu, büyük bir mücadeleyi; sadece istemeyi değil, istediğini yapan bir konumda olmayı gerektiriyor. Bunu yapabilmek, gerçekten işin özünde bütün özellikleriyle sistemi aşmayı; sistemin insanda ve toplumda yarattığı her türlü bağımlılığı, köleliği ve teslimiyeti aşıp bağımsız ve özgür bir ulusal-demokratik yaşama ulaşmayı gerektiriyor. Bir de bunu kabul etmeyen ve her tür gelişmeyi ezmek isteyen sistemin saldırıları karşısında, bunu koruyup yaşatacak bir mücadelenin geliştirilmesini; onun tarzını, örgütünü ve pratiğini ortaya çıkarmayı gerektiriyor. Önderlik gerçekleşmesi tümüyle böyle iki yönlü bir gelişimdir. Bir yandan sistemi aşmayı gerektiren Kürt ulusal-demokratik kişiliğinin şekillenmesini, mevcut inkar siyasetinin ve bu dünya sisteminin aşılmasını, diğer yandan onu yenecek mücadele kişiliğinin ortaya çıkarılması gerçeğini ifade ediyor.

Bu mücadelede insan içten geriye çekilirken, dıştan da baskıyla geriletilmek isteniyor. Bu durumda hem parti içinde bir mücadeleyle bu dayatmayı aşacaksın, hem de dıştan gelen saldırılar karşısında kendini koruyup bu saldırıları etkisizleştirmeyi bileceksin. Buna göre yaşamak ve savaşmak Önderlik tarzının esası iken, asıl olarak ulaşılamayan ve dolayısıyla başarı çizgisine girilemeyen nokta da işte burasıdır. Önderlik çizgisinin pratikleşmesindeki zayıflıkların kaynağı da burasıdır. Dolayısıyla bizi uluslararası komployla yüz yüze getiren olgu budur. Komploya varmadan mevcut imha siyasetine dayalı sistemi parçalamanın gerçekleşmemesi de, aslında buna ulaşamamakla ve bu

"Uluslararası sistem güçleri, PKK gibi Kürt sorununa çözüm getirmek isteyen bir gücü kendi dışında görüyor ve reddediyorlar. PKK'nin başlangıçta ne gücü, ne örgütü, ne silahı, ne de kavgası vardı. PKK henüz bir çift sözü ve bir duruşu ifade ederken bile, bu çevreler tarafından kendilerinin dışında görülmüş ve reddedilmiştir. Bunun nedeni, PKK'nin oluşturduğu sistemin farklılığıdır."

noktadaki zayıflıklarla bağlantılıdır. Bu durumu yetersizlik, etkilenme, düzen yaşamı vb. biçiminde tanımlayıp eleştirdik, mahkum ettik ve aşmaya çalıştık. Parti mücadelesi bütünüyle bu temelde gelişti. Tabii bunları gerçekleştiren ve aşan hep Önderlik oldu; Önderlik, süreci hep ilerletti.

Atılan her adım ilerletildiğinde, önderliksel gelişmeyi durdurmak için sistemin yürüttüğü mücadele, yeni yöntemlerle daha kapsamlı bir şiddet halini aldı. PKK'nin gelişimi ile PKK'ye karşı mücadele böyle bir paralelde yürümüştür. Onun için ideolojik bir güç olarak doğuşundan itibaren sistemle her zaman mücadele halinde oldu. Siyasi güç haline gelişinde, askeri bir güç oluşunda ve çözüm arayışında, bu çok daha ileri bir boyut kazandı. Önderlik, *"Ankara'da, Kürdistan'da ve Ortadoğu'da, ortak özellikler ifade eden bir yaşam ve mücadele çizgim oldu"* derken, mücadele mevzilenmesi değişse de, konumunun aynı olması gerektiğini vurguluyordu. Değişen nedir? Değişen şey saldırının yeri, kapsamı, yöntemi ve güçleridir; bunlar değişmiştir. Uluslararası komplo işte bu saldırının en üst düzeyi oluyor.

Önderlik, uluslararası komplo sürecine kadar saldırıları boşa çıkartarak, dünyayı kendisine karşı birlikte harekete zorlayacak bir düzeyde, Kürt ulusal-demokratik gelişimini ortaya çıkarmayı başarmış oluyor. Bu, çeşitli süreçlerden, değişik aşamalardan geçti. '70'ler bir önderliksel doğuş, '80'ler bunun örgütsel ve daha çok da gerillasal mücadele anlamında bir gelişim süreci olurken; '90'lar ise, çözüm olarak halkın harekete geçirildiği ve bir ulusal halk mücadelesi aşamasıyla sonuca gitmek için çeşitli çözüm arayışlarına gidildiği bir süreç oldu. Bu çözüm arayışlarında Önderliğin ortaya koyduğu tarihsel tutumlar vardır. Örneğin, gerilla ve serhildanla çözüm gerçekleşmeyince, ateşkes ve demokratik siyasal mücadele yöntemleriyle çözüm arayışına gidildi. Bu arayış sabote edilince; sabote eden çevrelere karşı direnme, işbirlikçi-çete çizgisine karşı mücadele ve genelde rantçı-çete çevrelerinin süreci sabote etme girişimlerini etkisizleştirme doğrultusunda geliştirilen çabalar, 1 Eylül 1998'de en üst düzeye ulaştı. '93'ten '98'e kadarki süreç, aslında ortamın çok ağır bir biçimde provoke edilmesi ve çözüm sürecinin gelişimini sabote etme girişimlerinin tırmandırılması sürecidir. Bu nedenle işbirlikçi-çete çizgisine karşı mücadele öyle basit değildir, tersine derin bir siyasi anlamı vardır.

Gerilla ve serhildanla çözüme gitmede kadro ve örgüt açısından büyük bir yetersizlik yaşanınca, Önderlik yeni çözüm yöntemlerini devreye koymaya çalıştı. Bu zaten Önderlik olmanın bir gereğidir. İşbirlikçi-çete çizgisinin çözüm sürecini boşa çıkartıp sabote etme yaklaşımına karşı Önderliğin böyle büyük bir mücadelesi vardır. İşbirlikçi-çete eğiliminin sabote edici yanı başarısız kılınıp etkisizleştirilince ve üzerinde tamamen denetim sağlanınca, Önderlik bu temelde kesin olarak bir çözüm geliştirme kararlılığına ulaşıyor ve somut bir adım atmaya yöneliyor. Henüz bu düzeye gelmeden de, ulusal inkar sistemini kırmak üzere geliştirilen mücadelemiz dağılabilir ve başarısızlıkla sonuçlanabilirdi. Önderliğin bu adımına yöneltilen saldırılar karşısındaki mücadele gerçekliğini iyi anlamak ve Önderliği önümüzdeki süreçte daha iyi ifadeye kavuşturabilmek için bu gereklidir.

9 Ekim çıkışında bir imha dayatılması olayı vardır ki; bu dayatma, Önderliğin sürekli ilerleme ve yeni adımlar atarak ortaya çıkabilecek provokatif komplo girişimlerini boşa çıkarma yaklaşımıyla önlenmiş oldu. Önderliğin uzun mücadele yılları içerisinde edindiği özellikler ve kazandığı düzey, bu noktadaki planı boşa çıkartmıştı. 9 Ekim'den şubata kadar geçen Roma süreci, komployu epeyce geriletti ve onu teşhir edip Ulusal hareketin uluslararası alanda da gelişiminin büyük ölçüde tartışılmasına yol açtı. Kürt sorunu kapsamında en büyük uluslararası gelişme bu dönemde yaşandı. Uluslararası alanda kısmi bir Önderliksel açılım sistemin içinde sağlandı.

Önderliğin işbirlikçi-çete dayatmalarını aşıp, onun '93'te sabote ettiği süreci geliştirmek üzere siyasi çözüm arayışındaki kararlı çıkışı, kuşkusuz önemli bir çıkıştır. Bunun Avrupa'da yapılması, sistemin gerçek yüzünü açığa çıkarıp çözüm arama noktasında oldukça isabetli bir rol oynuyor. Bunu gerçekleştirmenin önündeki engelleri aşmada gösterilen buna uygun usta davranış düzeyi de, önemli ölçüde sürdürülüyor ve geliştiriliyor. 9 Ekim'de boşa çıkartılan komplonun arkasından, oldukça zorlayıcı Rusya süreci vardır. Roma'ya çıkılarak, bu önemli ölçüde yine boşa çıkartılıyor.

Önderliğin Roma'dan tekrar Rusya'ya dönüşüne ilişkin olarak, elimizde Önderliğe ait ayrıntılı bilgi ve belge yoktur. Ama burada hissettiğimiz kadarıyla şöyle bir durum vardır: Verilen bazı vaatler söz konusudur. Bir defa bu yanıltıcıdır. Rusya'dan bazı vaatler gelişiyor; Rusya'yı yönlendiren de ABD'dir. Önderliği Roma'dan çıkartabilmek için AB'nin içine girmiştir ve sistemin içinden zorluyor. ABD, Önderliği etkisizleştirmek için, O'nu bu sistemin dışına çıkartmayı gerekli görüyor. Daha o süreçte Kenya hakkında konuşuluyordu. Basına da yansımıştı bu. Önceden düşünülmüş bir plan doğrultusunda, Önderliği Roma'dan çıkartabilmek için, Rusya devreye konularak İtalya üzerinde yoğun bir baskı geliştirildi. Tüm bunlar, Önderliğin Roma'dan çıkışını gerçekleştiren etkenlerdir. Fakat biz nasıl karar verildiğini ve ne kadar etki olduğunu tam olarak bilemesek de birlikte şunları biliyoruz: Rusya'nın verdiği vaatler vardır. *Mahir Welat*'in bu konuda *Mecit* adında İnterpol'de çalışan bir Rus ajanı ve değişik Rus çevreleriyle bağlantıları mevcuttur. Rusya bunları düzenlerken kendi çıkarlarını gözetiyor; ama Rusları buna yönlendiren bir yanıyla ABD'dir. Kesinlikle bunu görmek gerekir. ABD, Rusya'nın rol oynayabileceğini görüyor; bu anlamda Roma ve Avrupa'da işleri bu biçimde provoke edip bozuyor. Örneğin Mahir'in İtalya'daki çalışmaları bozup parçalama ve çıkmaza sokma, özellikle İtalya'yla gerginlik yaratmadaki rolü önemlidir ve öyle bir sonucu ortaya çıkarıyor. İtalya üzerinde, ABD başta olmak üzere sistemin baskıları gelişirken, AB, Önderliğe sahip çıkmadı, sorunu üzerine almadı.

Önderlik, bu temelde geliştirilen baskılarla İtalya'nın daraltıldığını hissediyor ve şöyle bir tutum izliyor: *"Kimse benden dolayı zarar görmesin. Dostluk yapılıyorsa, bunun bir sınırı olabilir ve ben bu sınırı bilmeliyim."* Bu, önderliksel ilkedir. Her yerdeki yaklaşımı böyledir ve Önderlik her fırsatta bunu ifade ediyor.

Aslında Önderliğin bu ilkesel yaklaşımı herhalde biraz hissediliyor. Bunun sonucunda bir yandan Rusya, diğer yandan İtalya devreye konularak böyle bir noktaya zorlanıyor. Rusya vaatlerde bulunur ve İtalya baskı yaparsa, Önderliğin muhtemelen çıkış yapabileceği hesabı yapılıyor ve büyük olasılıkla çıkış öyle oluyor. Önderliğin İtalya'dan çıkarken yazdığı notlar ve mektup var. Daha sonraki değerlendirmelerini göz önünde bulundurduğumuzda, Önderliğin, *"Ne olursa olsun, benim yüzümden, biraz dostluk yapmış çevreler fazla zarar görmesinler"* düşüncesiyle bir çıkış kararına ulaştığı sonucuna varıyoruz.

Sürecin bu biçimde tekrar geriye döndürülüp, Önderliğin şubatta Kenya'ya götürülme durumu var ki, Kenya süreci başlı başına bir mücadele sürecidir. Belgeler incelendiğinde, günlük olarak ne kadar ağır bir psikolojik ve siyasal baskı olduğu rahatlıkla hissedilebilir. Zaten dünyadan tecrit edilmiştir. Önderlik daha Roma'da iken, *"Hapishanede gibiyim"* diyordu. Orada geliştirilen tutukluluk veya benzer tecrit koşullarına rağmen, Önderliğin bu koşulları tersine çevirmek için gösterdiği bir direnç ve mücadele vardır. Bu dönemde imhacılar daha çok devrededir. Komplocular süreci böyle geliştirmeye çalışırken, Önderlik imhayı önleyici tutumları geliştiren bir tavrın sahibi oluyor. Yunanistan ve Kenya sürecinde de aslında daha dikkatli ve duyarlı hareket edilerek imha önleniyor. Önderlik, *"Üzerimizde küçük bir çakı bile olsaydı, imha edilebilirdik"* diyor. Gerçekten de belgeler incelendiğinde, gelinen noktanın bu olduğu görülecektir. Kenya artık son sınırdır; 'oradan çıkmama ve gitmeme olabilir mi', diye düşünenler belki olabilir. Fakat bu mümkün değildi. Son noktada, Önderliğin, artık bilinmese de, süreç kritik olsa da, imhaya fırsat vermemek için bu biçimde hareket etme durumu gerçekleşiyor. Önderlik, *"Ne olursa olsun, bu iş nereye kadar gidecekse, sonuna kadar sağlam götürmeye çalışayım"* anlayışıyla kararını verip ona göre hareket ediyor. Davranışları bu çerçevededir. Bir defa komplonun izolasyonu sürecine girilince, bu tutum orada artık imhayı önlüyor. Ama tabii izolasyonu önlemeye yetmiyor. O noktada bazı ilkesel anlayışlar, dünya politikasının gerçekliğine denk düşmüyor. Resmi güçlerin yalan söyledikleri ve birçok çevrenin yalan vaatlerde bulunduğu biliniyor.

Parti olarak, Avrupa politikacılığına ayak uyduramıyoruz, onların düzeyine gelememişiz. Bu açıdan izolasyon temelinde tasfiyeyi öngören çevreler imhayı önlemede belli bir rol oynuyorlarsa da, bu konuda Önderliğin tutumu daha belirleyici oluyor. Nitekim Yunanistan'daki sözde kaza böyle gerçekleşiyor. İmhacı güçler de zayıftır ve her fırsatta devreye girmek istiyorlar. Yine Önderliği Atina'dan Beyaz Rusya'nın başkenti Minsk'e götürüyorlar ve gece yarısı uçaktan sokağa atmak istiyorlar. Yunanistan Dışişleri Bakanlığı'nın talimatıyla, *"O adamın işini bitirin"* denilerek Kenya'ya dört özel rambo gönderiliyor ve Başkan Apo'yu tutup sokağa atmaları isteniyor. Önderlik bu pervasız saldırı karşısında tehlikeyi görünce, ona karşı hemen bireysel bir çıkış yapmak yerine, çok yoğun ve çok yönlü bir mücadele içerisine giriyor. Böylesi bir kritik süreçte her türlü olasılığa ve gelişmelere göre tutum takınarak, Kenya'daki imhayı önlüyor.

Kenya'daki Yunan Elçisi, büyük ihtimalle Yunan Dışişleri Bakanlığı'nın politikasından çok, ABD politikalarınca yönlendirilen bir kişiliktir. Belgeler incelendiğinde, NATO tarafından yönlendirildiği anlaşılıyor. Bunun bir etkisi var. Diğer yandan Önderliğin duruma oldukça hassas yaklaşımlarının da böyle bir süreci geliştirmede payı var.

Bunun arkasından 15 Şubat sonrası süreç geliyor. Öyle ki, bu süreç halen çok tartışılıyor. Önderlik durumu anlamak için önce tümüyle reddedici bir tutum içinde olma kararı alıyor; fakat bir iki saat sonra Türk bir yetkilinin *"oyunu birlikte bozma"* önerisiyle karşılaşınca, daha önceden verdiği kararı değiştiriyor; yine Önderliksel yaklaşımın bir gereği olarak, ortaya çıkmış bir realiteden çözüm yaratma kararına ve yaklaşımına ulaşıyor. Bu da 15 Şubat sürecinde imhayı önleyen önemli bir etkendir. Her ne kadar Türkiye yönetimi, MİT aracılığı ile, komployu yürüten güçlerle yapılan anlaşma çerçevesinde ABD'ye imha etmeme sözü vermişse de, durum incelendiğinde görülecektir ki, gerçekten çözüm gücü olacak bir yaklaşım gösterilmese, bu söz havada kalabilir ve Türkiye her türlü imha yöntemini kullanabilirdi. Bu konuda alacağı tepki, en fazla uluslararası çevrelerin veya müttefiklerinin kendisini güvenilmez olarak tanımaları olacaktı.

Türkiye zaten çok fazla güvenilirlik üzerine hareket eden bir güç değildir. Bu güçlerin Türkiye ile ilişkileri politika temelindeki ilişkilerdir ve her gün savaş halindeler. Türkiye her gün *"Batı bizi şöyle bölecek, şu kadar saldırı var, kuşatma halindeyiz"* diyor. Bu söylem, tümüyle uydurmadan ibaret veya halkı motive etmek için söylenen bir şey değildir. Türkiye'de politikacılık bu temeldedir. Politik sistem böyledir. Bunun için Türkiye güvenirlik üzerinde hareket eden bir güç değildir. Eğer içlerinde bazı şeylere inandırılanlar veya inananlar olmasaydı, savaş içerisinde olduğumuz bir güç olarak, tümüyle imha yöntemini devreye koyabilirdi. Fakat bunun daha öncesinde, Türkiye'nin 1 Eylül sürecine biraz yatkınlığı vardı ki, Önderlik bunu da biliyordu. Bir de bir uzlaşmanın İstihbarat çevresinde yarattığı gelişmeler, gerçekten biraz da bazı şeyleri kabullenmeyi içeriyordu. Daha sonra MİT bu yaklaşımı olduğu gibi ortaya koydu. İçinde bulunduğu koşullarda, en çok kendilerini ortaya koyup, bazılarının dillendirdiği *"asalım, keselim, bitirelim"* türünden yaklaşımlarla PKK'nin bitirilmeyeceğini kendileri de iyi biliyorlar. Onun için devlet karşısındaki PKK'yi bir siyasi irade olarak ortadan kaldırmanın, asıp kesme yöntemiyle değil, daha değişik politik yaklaşımlarla mümkün olacağına inananların böyle bir yaklaşım içinde oldukları da görülüyor.

Şimdi bunun için de politika yapmak, çözüm yaratmak, bunu hazmetmek ve buna dayanacak politik kişiliği göstermek önemlidir. Önderlik'teki bu durumu iyi görmek gerekir. Savaş yaratmış bir güç, böyle koşullarda, düşman olduğu ve savaştığı güçle karşı karşıya gelirse nasıl davranabilir? Orada işte böyle bir politik davranış gösterebilmek, ileri düzeyde bir politik kişiliği gerektiriyor. Bu gösterildi. Daha sonraki süreçte Önderlik bizde bazı değişiklikler yapmayı ve bunu hazmetmeyi anlatıp kavratmaya ve özümsetmeye çalıştı. Birçoğumuz böyle bir politik yaklaşımı hazmetmekte zorlandık. Örneğin birçok yoldaşın pratiğinde, ya karşı çizgide ölümüne sert bir direniş, ya da teslimiyete varan tutumlar ortaya çıktı. Hep savaş içinde olduğumuz için, doğal olarak böyle davranışlar gösterildi. Oysa önderliksel düzey bunu aşıyor ve bu önemlidir. Önderliğin bu politik tutumu, politik görüşü ve bir de savaş yürüten bir güç olmasına rağmen böyle bir politik davranışı hazmedebilmesi, 15 Şubat'ın bir imha ve arkasından sonu gelmez bir çatışma ortamı olmasını önlemiştir.

O kadar ağır koşullara rağmen, hemen ardından strateji değişimini gündemleştiren *Savunmalar* geldi. Savunmadaki görüşler aslında ilk defa orda ortaya çıkmadı. Çok daha öncesinden süzülüp gelen bu görüşler adım adım da geliştirildi, parça parça ortaya konarak değerlendirildi. Fakat bu düzeydeki bir sistem, örgüt açısından da böyle bir stratejik değişikliği öngören noktaya gelemedi. İşte Savunmalar bunu yaptı. Önderlik savunma koşullarında, uluslararası komploya karşı mücadele yöntemi olarak bunu gördü.

Burada şöyle bir değerlendirme var: Uluslararası komploya neden geldik? *"Düşmandır, ulusal inkar sistemi var, dünya Kürtleri reddediyor, sömürgecilik Kürt halkını imha etmek istiyor, onun için komploya geldik"* diyemeyiz. Tamam, bunların hepsi var, ancak biz de bunları yok etmek için mücadele ediyorduk. Mücadeleyi öyle yürütmeliydik ki, bu komploya varmamalıydı; Önderliksel gelişme böyle bir saldırıyla yüz yüze gelmemeliydi. Onu yarattığımız gelişmeler ve izlediğimiz politikalarla önleyebilirdik. Ama önleyemedik ve bu komplo gerçekleşti. Önderliğe yöneltilmiş bir saldırı, Önderliğin böyle bir saldırıyla yüz yüze gelmesi bunu açık gösteriyor ve bu anlamda önemlidir. Parti Önderliği'nin değerlendirmesi de böyledir.

En kısıtlı imkanlarda gelişme yaratmak Önderliğin tarzıdır

Önderlik, Saddam Hüseyin'i değerlendirirken, *"O gücü elinde bulunduran bir kişilik bunu kullanır; bir tabanca ile kral vuran bir kişi, bir milyonluk orduyu böyle teslim etmez"* diyordu. Bu, Önderlik anlayışını da yansıtıyor. On beş yıl savaş yürütmüş bir kişiliğin, hem uluslararası komplo gibi bir saldırı altında, hem de en ağır baskı koşullarına alındığı bir ortamda, hemen stratejik bir değişiklik yapabilmesi ve o değişimin hazmedilmesi öyle kolay değildir. Tabii bu, muhakeme gücünü, hassasiyet ve hazmetme gücünü gerektiriyor. Yoksa elbette insanın tepkileri var. Bu durum tepkiyi ve öfkeyi yenmeyi gerektiriyor. Bir de bu kadar mücadele ve gelişme ortaya çıkarılmıştır; onların varlığı ortamında bu yapılıyor. Ancak bu neyle mümkün olmuştur? Bu ancak uluslararası komplonun nereden kaynaklandığını doğru görmekle, komploya karşı nasıl mücadele edileceğini doğru tespit etmek ve koşullar ne kadar ağır olursa olsun, mücadele etme kararlılığında ve gücünde olmakla gerçekleşiyor. Önderliksel gelişme burada bir kademe daha ileriye gitti. PKK'nin Önderliksel gelişimi bu anlamda bir düzeye ulaştı ve çok yönlü hale geldi.

Bazı güçler ve sistemler bu nedenle politik değişim yapamıyorlar. Çok katı ve tutucu davranışlar gösterebiliyorlar. Gelişmeleri takip edip kendilerini onlara göre düzenlemiyorlar. Böyle bir süreçte, Kürdistan koşullarına rağmen, PKK'nin mücadeleye çıkış yaptırtmak için o koşullarda stratejik düzeydeki değişimi yapabilmesi önemli oluyor. Bu, uluslararası komployu, onun imha politikasını ve tehlikelerini temelden boşa çıkartan bir gelişme oluyor. Önderlik, düşmanın buna karşı dayattığı ve halen sürdürdüğü izolasyon temelinde bir tasfiyeyi boşa çıkartmaya çalışıyor. *"İmkanım yok"* veya *"koşullarım yok"* demiyor; *"Ben yapamam, artık başkası yapsın"* da demiyor. Karşı karşıya bulunduğu mücadele gücünün saldırıları karşısında kendisini ayarlamaya çalışıyor.

İçinde bulunduğu mücadele ortamında, Önderlik hep şunu söylüyordu: *"İğne ucuyla kuyu kazarak iş yapmak!"* Parti Önderliği, bu temelde ne kadar imkan varsa onu çok iyi değerlendirerek, uluslararası imha sisteminin dayattığı süreci boşa çıkartmaya çalışıyor. Bu anlamda Önderliğin savunmasıyla birlikte gelişen mesajlarının çok sınırlı bir biçimde siyasi olarak dışarıya yansıması bile; örgütü örgüt yapan, örgütü değişime yönelten, mücadeleyi yeniden toparlayıp örgütleyen, halkı büyük bir birliğe ve komploya karşı eylemliliğe çeken en temel etken olmuştur. En kısıtlı imkanlarla bunca gelişme yaratmak, önderliksel duruşun, önderliksel çabanın bir göstergesidir.

Birçok sosyalist militan ve lider cezaevine düşünce, oldukları yerde duruyorlar. Onlar için işleri yürütme artık dışarıya bağlı kalıyor. Fakat Parti Önderliği için durum böyle değildir. Önderlik uluslararası komplonun imha saldırılarını ve imhacı yöntemlerini boşa çıkarıyor. Bu kez izolasyonla örgütü dağıtarak tasfiye etme yöntemlerini boşa çıkartmak için bunu yapıyor. Bu, büyük bir mücadeleye yol açtı; parti olarak iki yılda yaşadığımız gelişmelere yol açarken, halkın büyük bir birlik içerisinde siyasi eylemliliğini yükseltmesini ve ulusal-demokratik mücadeleyi daha güçlü bir umutla yürütmesini doğurdu. Sömürgecilik 2000 yılında örgütü bu biçimde dağıtacağını, Önderliğin çabalarının bunun tersini geliştirmeye ve örgütü ayakta tutmaya yetmeyeceğini, dolayısıyla sonuca ulaşacağını tahmin ederken; 2000 yılının sonuna gelindiğinde her alanda mücadele eden ve kendini belli ölçüde toparlamış bir örgüt gerçeği ortaya çıktı.

Demek ki, burada bir yöntem olarak, sınırlı bile denilemeyecek, yok derecesindeki imkanlar kullanılarak, en ağır koşullarda yürütülen mücadeleyle yaratılan bir gelişme vardır. Önderliğin bize ulaşan en son bir sayfalık raporu, iki yıllık İmralı sürecinin na-

"Uluslararası komploya neden geldik? "Düşmandır, ulusal inkar sistemi var, dünya Kürtleri reddediyor, sömürgecilik Kürt halkını imha etmek istiyor, onun için komploya geldik" diyemeyiz. Tamam, bunların hepsi var, ancak biz de bunları yok etmek için mücadele ediyorduk. Mücadeleyi öyle yürütmeliydik ki, bu komploya varmamalıydı. Yarattığımız gelişmeler ve izlediğimiz politikalarla onu önleyebilirdik."

sıl anlaşılması ve doğru anlamanın nasıl olması gerektiğini ifade ediyor. Bütün bunlar bu süreçte nasıl bir mücadele verildiğini ve komplo karşısında nasıl ayakta durulduğunu anlamamız içindir. Çünkü şöyle bir anlayış var; içimizde, *"Aslında böyle bir mücadele ile tasfiye durdurulmuyor, zaten ortada tasfiye diye bir şey yok, parti bunları uyduruyor"* diyenler çıktı. Neredeyse parti tarihini inkara gitmek biçiminde bir inkarcı eğilim baş gösterdi. Bunun önü alınmasaydı, çok tehlikeli bir bilinç saptırmasına kadar gidebilir, dolayısıyla tasfiyenin yaşanması gündeme gelebilirdi. Bu açıdan bunu iyi anlayacağız. Yani biz Türkiye yönetimi kabul ettiği için bu duruma gelmedik. Herhalde 'PKK'yi Türkiye örgütlüyor' diyemeyiz. Daha önce Önderlik fiilen partinin başındayken sağlanan gelişmeleri ilahi bir kuvvetin eseriymiş gibi görenler, bu iki yıllık süreci yaşayarak, durumun hiç de öyle olmadığını gördüler. Yaratılan bu durum, kıran kırana bir ölüm kalım mücadelesi ve akıllı yaklaşımlarla gerçekleştiriliyor. Politikada her şeye mutlaka hakim olma durumu yoktur. Bu, karşıtlar arası çekişme ve mücadele durumudur. Sen o çelişkileri yakalayarak mücadele edebilir ve buradan gelişme yaratabilirsin. Yeter ki, politika yapmayı bil, bir politik duruşun sahibi ol ve onun yasalarını iyi anla.

Biz bu süreçte Önderlik duruşu ve mücadelesiyle politikanın nasıl yapılabileceğini, en zor koşullarda en dar imkanlarla bile politika yapmanın nasıl mümkün olduğunu ve bu biçimde yapılan politikanın nasıl gelişmeler yarattığını açıkça gördük. Bizim bu gelişmelerden çıkartacağımız dersler önemlidir. Bu tutumu, önderliksel tarzı ve davranışı özümsememiz gerekiyor. Eğer uluslararası komploya karşı mücadele eden bir militan olacaksak, bu zorunludur. Komploya karşı başarılı bir mücadele, komployu boşa çıkaracak ve onu yenilgiye uğratacak bir mücadele, ancak bu sürecin dersleri temelinde gerçekleşebilir. Önderlik, komplo sürecindeki değerlendirmesinde de belirtiyor; sürece yaklaşım, onu anlama, gösterilen hassasiyet, iş yapma ve duruş tarzı çok önemlidir. Mücadelede kararlılık, sonuna kadar gitme kararı ve azmi, çıkarmamız gereken en önemli derslerdir. Bir de politik esneklik, çok ileri düzeyde bir politik şahsiyet haline gelebilme; uluslararası komplo karşısında onu başarısız kılacak ve boşa çıkaracak bir mücadeleyi var edecek kişilik bu biçimdedir.

Komploya karşı parti mücadelesi

Bu temelde biz, parti olarak neyi yaşadığımızı, parti içi durumun neyi arz ettiğini iyi göreceğiz. Halkın zaten bu mücadeleye güçlü katıldığını belirttik. Bu süreçte önemli yürüyüşler ve gösteriler de oldu. 9 Ekim'de de, 15 Şubat'da da halk Önderliğe saldırıyı protesto etti, Önderliğini iyi sahiplendi. En kahramanca eylemler temelinde her tarafta gösteriler gelişti. Halk daha sonraki süreçte de partiye verdiği desteği hiç azaltmadan, hatta partinin birliğini ve yürüyüşünü sürekli destekleyip ayakta tutarak, Önderliksel değişimi ve gelişimi de anı anına izleyerek, partiyi buna yöneltme gücünü gösterdi.

Partinin gelişimini, komplo karşısındaki parti duruşumuzu değerlendirmek, aynı zamanda partileşme ve partiye yeniden katılım konumuz oluyor. Komplo karşısındaki duruş, kuşkusuz partinin baştan beri şekillenmesinden kopuk değildir, onun bir aynası durumundadır. Tabii komployu boşa çıkarıp aşmada ve dolayısıyla Ulusal-demokratik hareketi başarıya götürmede de komploya karşı mücadele tayin edici önemdedir. Parti Önderliği komplo karşısındaki duruşu değerlendirirken, bir bütün olarak partileşmeyi ele aldı. Partisel gelişmeyi, bunun mücadele yürüten olumlu yönlerini, mücadeleyi zorlayan ve zayıf bırakan, tam başarıyı gölgeleyen ve engelleyen yönler üzerinde durdu, hepsini birlikte ele aldı. Bu biçimiyle temel bir değerlendirme ölçüsüdür. Komplo, düşman siyasetinin en üstte ele aldığı eylem biçimiyse, komploya karşı mücadele de bir bütün olarak baştan beri yürütülen mücadeleyi ifade ediyor: Bu, parti mücadelesi, parti tarihinin tamamıdır.

İnkar sisteminin Kürt toplumunda yarattığı dağılma, parçalanma ve örgütsüzleşmeye, bu zeminde ulusal yok oluşu ve toplumsal köleliği gerçekleştirmesine karşı; bunu tersine çevirerek, örgütlülüğü, ulusal bilinci, toplumsal özgürlük ve demokrasiyi geliştirme hareketi olarak PKK hareketi, böyle bir sistemin karşı hareketi olarak doğup gelişti. PKK'nin gelişimi, kuşkusuz bu sisteme karşı –Kürt toplumu açısından– köklü bir başlangıçtı. Bu doğuş, büyük bir çaba ve mücadeleyle oldu. Bu, bir önderliksel gelişmeyi, son olarak kendisine karşı dünyada bir eşi daha olmayan bir komploya başvurulmak zorunda kalınacak kadar uluslararası boyutlar kazanan, gelişen bir Önderlik gerçeğini ortaya çıkardı.

Bunun kendine göre özellikleri ve temel ölçüleri vardır. Bu temelde gelişen bir partileşme süreci, bunun etrafında yükselen bir ulusal-demokratik çalışma ve mücadele vardır. Buna binlerce militan katılım gösterdi, milyonlarca insanı içine aldı. Tarihin derinliklerinden gelen, yine insanlık için önemli bir gelecek vaat eden köklü ve kapsamlı bir ideolojik yaklaşım, bir çizgi vardır. Bu çizgiyi hayata geçirmek üzere binlerce militanın, yüz binlerce insanın çok fedakar ve cesaretli bir mücadelesi vardır. En üst düzeyde zindanda, dağda, kelimenin tam anlamıyla kahramanlık derecesinde gösterilen bir eylem gücü vardır. Önderlik, *"Tüm bunları çok ileri düzeyde bir kahramanlık olarak görüyorum"* diyordu. Bu, partileşme gelişmesinin hakim olan, güçlü olan yanıdır. Önderliğin çabalarıyla kesintisiz olarak ilerlemesi, yenilikleri yaratan yanı oluyor.

Bir de buna gelemeyen, çeşitli biçimlerde zayıflıklar gösteren, tersine dönen, bu gelişmeyi içten zorlayan ya da sabote eden tutumlar ve anlayışlar vardır. Ulusal inkar sistemine karşı geliştirilmek istenen ulusal kurtuluş ve demokratik değişim mücadelesine karşı, sistemin özelliklerinin içten yansımaları, bu gelişmeleri içten zorlama çabaları oldukça fazladır. Bu parti içi mücadele dediğimiz, dışa karşı mücadelede de ölçü ve ayna olan bir gerçekliktir. Parti mücadelemiz, bu anlamda çok düz bir çizgi izlemiyor. Partisel gelişme kolaylıkla yürümediği gibi, her dönemde aynı şeyler de yapılmıyor. Parti çok büyük bir örgütsel çaba, çok sağlam bir Önderlik duruşu ve uzun bir döneme yayılan, içte ve dışta birçok engel ve karşıtlıkla mücadele ederek bir gelişmeyi yaşıyor.

Böyle bir kişilik şahsında, bir parti ve halkın şahsında, uluslararası inkar sisteminin özellikleri ve hakimiyeti parçalanıp aşılarak; bunun yerine ulusal-demokratik yaşam, insanca olan yaşam geliştirilmeye çalışılıyor. Komplo karşısında parti duruşu demek, bu mücadele içerisindeki partinin gelişim tarihi demektir, partinin her dönemde yaşadıklarının görülmesi demektir. Yoksa komployu, son iki yılı ayrı bir süreç olarak ele almak doğru değildir. Yeniden partileşirken yaşadığımız sorunlar; geçmişten beri gelen, kaynağını inkar sisteminin egemenliğinden alan ve toplumsal geriliklere dayanan bir husustur. Gerilikleri ve parti dışılıkları, komplo karşısında zayıflıkları buna dayandırarak değerlendirmek ve buradan çözüm aramak en doğru yaklaşımıdır. Bunu çok daraltılmış biçimlerde ele almak, bir çözüm gücünü ortaya çıkarmaz. O kadar dar ve basit olsaydı, çözmek daha kolay olurdu. Öyle olmadığı, tarihi ve toplumsal nedenlere dayandığı için, çözüm üretmek ve önemli gelişmeler yaratacak bir ilerlemeyi sağlamak çok çaba gerektiriyor, büyük bir iç mücadeleyi istiyor. Örgüte gelmeme ve parti olamamanın, bireysel tutumların, kendine göreliğin, parti ve örgüt gücü haline gelme konusundaki zayıflıkların partileşme sürecini daha baştan ciddi biçimde zorladığı ve olumsuz etkileyerek hastalıklı kıldığı biliniyor. Bunu giderip aşmak ve partiyi Önderlik çizgisi temelinde sağlam bir parti haline getirebilmek için yoğun bir partileşme mücadelesi ve eğitim faaliyetlerinin yürütüldüğü biliniyor. Bu kadar eğitim faaliyeti, bu kadar iç mücadeleyi yaşamak bundan ileri geliyor. Sistemi parçalayıp aşmayı yaratan gerillasal mücadelenin gelişim sürecinde de, doğru mücadeleye gelmeme, kurallı olmama, zayıflık ve geriye çekme eğilimleri görülmüştür. Gerilla da, gerillasal gelişme de daha baştan itibaren bu temelde ciddi zorluklarla karşılaşmıştır. Onun gelişimi de dalgalı, içinde hastalıklar ve terslikleri taşıyan bir konumda olmuştur.

1990'larda mücadelenin kitleselleştiği, halk serhildanlarının gündeme geldiği süreçlerde, stratejik anlamda başarıya gitmeyi ve dolayısıyla uluslararası inkar sistemini parçalamayı engelleyen temel husus da aslında burasıdır. Örgüt içerisindeki zayıflıklar, aslında örgüte ve temel mücadeleye gelmeyen, onu doğru, başarılı ve etkili yürütemeyen kişilikler oluyor. Örgütsel zayıflık ve öncülük zayıflığı, dolayısıyla mücadeledeki sınırlılık, kitlelerin eyleme kalktığı bir süreçte onları stratejik başarıya götürmeyi engelliyor.

İşbirlikçi-çete eğilimi, çözüm sürecinin, gerilla ve serhildanla tam başarıya götürülemeyen ve stratejik sonuç alamayan sürecin demokratik siyasal mücadele yoluyla çözüme götürülmesi arayışları ve girişimlerini sabote ederek boşa çıkarıyor. Bu anlamda çözümsüzlük ve tıkanmanın yaratılmasında ve komplonun bu düzeye gelmesinde ya da uluslararası inkar sisteminin saldırısını böyle bir komplo düzeyine çıkarmasında, işbirlikçi-çete eğiliminin sabote edici tutumu önemli bir yer tutuyor. Önderlik, değişim sürecini değerlendirerek olumsuzlukları irdelerken, bu eğilim üzerinde bu nedenle çok duruyor. Bunu *"Şemdin çizgisi"* diye, çok net olarak ayrı bir çizgi biçiminde tanımlıyor. Bu, aslında zamanında aranıp bulunabilecek ve geliştirilebilecek çözüm sürecinin sabote edilmesi anlamına geliyor. Bu çizgi, partiyi böyle bir komplo ile karşı karşıya getirmede önemli bir yer tutuyor.

Şimdi böyle bir tarihsel gelişim tablosu var. Bu tablonun, parti ve mücadelenin gelişiminde yarattığı zayıflıklarla, çözüm sürecini sabote eden eğilimleri bertaraf edememe ve böyle bir komplo ile karşılaşmada önemli bir sorumluluğu var. Parti Önderliği bize *"yetersiz yoldaşlık"* dedi. Tabii örgüte gelmeyen ve doğru partileşemeyen kişilik, etkili bir mücadele ve yönetim gücü haline gelememe, başarılı bir eyleme yönelememe ve partinin geliştirdiği eylem planlarını başarı ile yürütememe; tam başarıyı engelleyen ve partiyi böyle bir komployla yüz yüze bırakan temel etkenler oluyor. Buradaki sorumluluğu tüm parti olarak, parti içerisinde de tüm militanlar olarak hissetmemiz, bunu doğru ve derinlikli değerlendirmemiz, anlamamız ve bu temelde de kendimizi çözüme kavuşturmamız büyük önem taşıyor. Doğru partileşme ve militan gelişme ancak böyle olur.

Şimdi bu kadro 1 Eylül sürecini ve onun stratejik değişim özelliğini de kavrayamadı. 1 Eylül süreci karşısında, süreci tam kavrayıp anlayan ve ona karşı kendisini hızla yeniden yapılandırmaya yönelen bir gelişme içerisine giremedi. Bu anlamda, süreci zamanında anlamada geri kaldı ve süreç dışılığa düştü. Süreci anlayamadığı için, sürece dayatılan komployu da tam anlayamadı ve çözemedi. Partinin ve Önderliğin nasıl bir gelişme seyri ve çizgisi izlediği, nasıl bir mücadele içerisinde olduğu, buna karşı dayatılanın ne olduğu konusunda yeterli ve derinlikli bir anlayış, değerlendirme ve bu temelde de doğru bir duruş sahibi olamadı.

Sözünü ettiğimiz bu kadro kendisini en iyi VI. Kongre gerçeğinde gösterdi. VI. Kongre, Önderlik yönetimi altında partinin geldiği düzeyi, partinin yaşadıklarının ne kadar anlaşıldığını ve partiye yönelik saldırılara karşı mücadele konumunda olunup olunmadığı gerçeğini çok iyi açığa çıkardı. Önderlik bu durumu *"gündem dışılık"* diye tanımladı.

Parti gündeminin dışına düşmek; parti bir değişime yönelir ve ona dayatılan imha amaçlı komployu boşa çıkarmak için mücadele ederken, bu mücadelenin dışına düşmek demektir. Gerçekten bu mücadelenin dışına düşülmüştür. Parti yönetimi veya kadro ve militan yapısı, Önderliğin geliştirdiği gündeme ancak 15 Şubat'ta girdi. 15 Şubat'a kadarki durum; şu veya bu biçimde gündem dışı kalma, komployla savaşan parti gerçeğini ifade edememe ve onu temsil edememe olmuştur. VI. Kongre gerçeğimizi böyle tanımlayabiliriz.

Bütün diğer alanlarda, örneğin Avrupa'daki durum bu noktada tartışılıyor. *"Avrupa örgütü komplo karşısında nasıl bir tutum takındı?"* diye bir yığın değerlendirme ve eleştiri geliştirildi. Kuşkusuz bunlar doğrudur. Fakat durum genelde de öyledir. Yani sadece Avrupa örgütüne özgü değildir; genel durum da Avrupa'dan çok farklı olmamıştır. Farklılıklar, nüans farklılıkları ya da sınırlı farklılıklardır. Yoksa, Avrupa örgütü komplo karşısında mücadele ve gündem dışı kalmış da, parti geneli böyle bir gündem oluşturmuş, komployu görüp tanımlamış ve ona karşı bir mücadele içinde olmuş değildir. Bu, örgüte gelmeyen, partileşemeyen, etkili bir mücadele içine giremeyen ve baştan beri mücadelenin gelişimini içten zayıflatan anlayışların durumudur; buna yol açan tutumun uluslararası komplo karşısında geldiği durumdur. Önderlik bunu *"ihanetten daha tehlikeli gaflet"* olarak değerlendirdi.

Biraz ayrıntıya girmekte yarar var: Önderlik Avrupa'ya gittiğinde, örgütümüz Önderliğin nasıl savunulacağı sorununa çözüm getirme çabası içine girmek yerine, *"Önderlik gelmiş, işler kolaylaşır, imkanlar arttı"* derken; bazıları da *"Artık Önderlik sahası burası oldu, yaşadık"* diyebiliyorlar. Burada *"nasıl biraz daha fazla kişisel etkinlik kazanırım"* yarışı içine giriliyor. Araştırma ve soruşturmalarda bunlar çok iyi açığa çıkarıldı. Bu bir abartma değildir. Daha fazla şeyler de söylenebilir, ama genelde böyle tanımlama doğrudur ve herkesi içine alıyor.

Aslında VI. Kongre de, bir biçimde durumu değerlendiren bir Kongre oldu; bunu aşan bir değerlendirme yapmış değildir. VI. Kongre'nin temel esprisi şuydu: *"Önderlik yeni bir sistem yarattı, kendisini etkili, yeni bir konuma kavuşturdu; buna göre biz kendimizi nasıl mevzilendireceğiz, örgütsel sistemimizi, mücadele planımızı nasıl oluşturacağız?"* En olumlu içeriği bu biçimde tanımlanabilecek bir tartışma olmuştur. Tabii genel yaklaşım itibariyle bunun da Önderliğin yürüttüğü mücadele ve ona dayatılan imhacı komplo gerçeği ve komployu boşa çıkartma mücadelesiyle bir alakası yoktur. Üstelik bunu gerçekleşmiş sayıyor. Kongre'nin genel esprisi ve gündemi; sanki komplo diye bir gerçek yok, komplo boşa çıkartılmış ve Önderlik hem de çok etkili bir biçimde yepyeni bir sistem oluşturmuş da, *"bu gelişmelere biz kendimizi nasıl uyarlarız, nasıl planlamalıyız"* esprisidir. Bu ne anlama geliyor? Oluşturduğu gündem budur. Gündem dışılık burada ortaya çıktı. Gerçekte ise 15 Şubat bize gösterdi ki, bu doğru bir değerlendirme değildir ve gerçekle bir alakası yoktur. Ortada, Önderliği ve partiyi imha etmeye yönelmiş bir komplo gerçeği vardır ve parti bunu ancak 15 Şubat'ta görebildi.

Uluslararası komplo ve ona karşı mücadele gerçeği zamanında görülüp anlaşılmadığı için 15 Şubat oldu. 15 Şubat olayı karşısında etkilendiğimizi ve şoke olduğumuzu söylüyoruz. Kuşkusuz böyle bir olay karşısında etkilenmenin şok düzeyine varması yol açan gerçek, parti gündeminden ne kadar kopuk olunduğunu gösteren bir gerçektir. Yani şok ne kadar fazlaysa, aslında parti gündeminden o kadar kopukluk var demektir. Çünkü gündemde olan parti mücadelesini her an yaşayan biri, bu mücadelenin içinde ortaya çıkan olaylar karşısında şok olmaz. Önderlik, en çok mücadeleyi yaşayan ve saldırıyla en çok yüz yüze gelen kişilik olarak komployu boşa çıkarabiliyor. Bundan uzak; işi, mücadele olarak değil de, aslında mücadeleyi kazanmış bir Önderliğin imkanları içerisinde hareket etme biçiminde ele alma, o imkanın ortadan kalktığını görünce telaşa düşme yaşanıyor. Şaşkınlık, şok, irkilme buradadır. Gaflet, mücadele ederken bile, mücadelesini bir başkası üzerine yıkmada, mücadeleden de öteye başka tür tutumlara girmede yaşanıyor. Kendini başka yerde yaşatamayınca, Önderlik sistemi içinde rahatlıkla yaşatma rehavetinde olan kimse tabii şoku daha fazla yaşıyor.

VI. Kongre'de bu genel gündem dışılık, parti dışılık yanında, birçok provokatif girişim vardı. Gündemin saptırılması ve sabote edilmesinde, kuşkusuz Kongre'yi bilinçli olarak tahrik etme girişimleri de vardı. Daha sonra örgütlü bir provokatif hareket olarak partiden kaçan, parti dışına atılan eğilim, kendisini VI. Kongre'de örgütlediğini söylüyor. Bunu açıkça yazdılar. Bunların örgütleme çalışması aslında görülmüştü. Fakat bunu uluslararası komploya karşı mücadele içinde anlama ve o mücadelenin bir parçası olarak planlayıp doğru yöntemlerle mücadele etme noktasında gerekli doğru tutum geliştirilemedi. Bu nedenle gündem dışılık bu tür provokatif tutumlarla daha da derinleştirildi. Uluslararası komplo ve ona karşı Önderliğin yürüttüğü mücadele gerçeğini anlamayan, böylesi bir yoğunlaşmayı yaşamayan kişilik, parti gündemine doğru girmediği için, provokatif tutumları da doğru analiz edemedi. Ona karşı mücadeleyi yerinde ve zamanında doğru tutumlarla yürütme gücünü gösteremedi. Bu durum da parti dışılığın derinleşmesini arttırdı. Parti Önderliği, *"Bu partiden zaten hiçbir şey anlamadınız. Bu parti işleri nasıl yürütülüyor, siz zaten bundan bir şey anlamadınız"* diyordu. Partinin nasıl yaşadığından, gelişmeleri nasıl yarattığından, mücadeleyi nasıl yürüttüğünden çok fazla haberdar olmayan, onun derinliklerini göremeyen kişilik, uluslararası komplo ile boğuşan parti gerçeğini de anlayamadı. Bu noktadaki bilgi ve bilinç düzeyi, çok parçalı, dar, eyleme dönüşmeyen, tehlikenin derinliğini görmeyen, dolayısıyla tedbir haline gelmeyen bir durumu aşamadı.

VI. Kongre, 15 Şubat'la birlikte gündeme girdi, 15 Şubat'ı değerlendirmeye aldı. O güne dek süren Kongre'nin gündem dışında kalmış gerçeği bir tarafta kaldı. Bu anlamda Kongre, 15 Şubat'la ortaya çıkan durumu ve ona karşı mücadeleyi, gündem olarak kısa bir değerlendirme ile tanımlayıp planlayarak bir eyleme yöneldi. VI. Kongre, 15 Şubat'tan 28 Şubat'a kadarki süreçte gerçek gündem dahilinde sürmüştür. Öncesindeki o uzun tartışma süreci gündem dışı, süreç dışıdır. Dolayısıyla o tartışmalarla alınan kararlar ve yapılan planlamalar, partinin yaşadığı mücadele gerçeği ile uyumlu olmamıştır.

15 Şubat gerçeğini parti nasıl değerlendirdi? Parti komployu biraz o zaman anlamaya yöneldi. Önderliğe ve partiye dayatılan imha tehlikesini hissetti. O zaman küçük ve değersiz görünüp birleştirilemeyen eldeki bilgileri anlam ifade eden bir değerlendirmeye dönüştürerek, altı aylık bir ey-

> "Yeniden partileşirken yaşadığımız sorunlar; geçmişten beri gelen, kaynağını inkar sisteminin egemenliğinden alan ve toplumsal geriliklere dayanan bir husustur. Gerilikleri ve parti dışılıkları, komplo karşısında zayıflıkları buna dayandırarak değerlendirmek ve buradan çözüm aramak en doğru yaklaşımıdır. Bunu çok daraltılmış biçimlerde ele almak, bir çözüm gücünü ortaya çıkarmaz."

lem ve mücadele planı ortaya çıkardı. Bu, topyekün bir direniş planıydı. 15 Şubat'ta doruğa varan, Önderliği ve partiyi imha etmeye yönelmiş saldırıya karşı, Önderliği ve partiyi yaşatmak üzere bütün yöntemler kullanılarak, topyekün direniş çizgisi taktiğini geliştirdi. Bu, partinin komployа karşı ilk ve gerçekçi tutumudur, doğru tutumudur. Bu karar ve bu karara yol açan değerlendirmeler, yetersiz ve yüzeysel de olsa, öz itibariyle doğru ve isabetlidir

Daha öncesinde de, varolan saldırıları karşılamak için VI. Kongre sürecinin tümüyle bir topyekün direniş süreci olması gerekirdi. Halk başından beri zaten her yerde Önderlik ile birlikte böyle bir topyekün direniş içindeydi. Önderlik her fırsatta halkı duyarlı olmaya çağırıyordu. Önderlik mücadelesinin ihtiyaç duyduğu her süreçte de halk büyük ve kahramanca eylemlere girişerek Önderlik mücadelesini destekliyor, onunla bütünleşiyordu. Böylece komplonun imha saldırılarını geri püskürtüyordu. Tabii halkın bu tavrı düşmanın saldırılarını etkisizleştirdi.

15 Şubat sarsıntısı, baştan beri Önderlik sistemine dayalı olarak kendini yaşatan ve mücadele ettiren gerçeğimizin, trajik de olsa görülerek kendine gelmesi oluyor. 15 Şubat'tan bugüne iki yıl geçti; bu tablo neyin ne olduğunu daha ayrıntılı ortaya çıkardı. Parti olarak gerçek bir sınavdan geçtik. Önderlik dışında bir partinin varolup olmadığı bu iki yılda denenmiştir. Aslında 15 Şubat'a kadar olan parti gelişimini bir bütün olarak Önderlik çabası biçiminde değerlendirmek doğru ve yerindedir. Bu abartma değildir; çünkü küçük bir kelimesinden ruhsal ve duygusal rahatlığı sağlamaya, maddi imkanından güvenliğine kadar gerçekten her şeye çözüm bulan, bütün sıkışıklıkları aştırtan, Önderliğin kendisi olmuştur. Baştan beri böyle olunca, düşünme, kendi yaşam ve mücadele sorumluluğunu hissetme, parti bünyesinde zayıf kalmıştır. Tabii tümüyle sorumsuzluk yaşandı denilemez. Fakat bu nasıl bir sorumluluk anlayışıydı? Dar sorumluluk var. Fakat bu çok az çare olur; çare olamayınca, "burada biter" deyip kendisini ölüme yatırabilir. Böylesi ele alış bizde çoktur. Bir sorumluluk da var ki, zorluklar ne olursa olsun, sorunlar ne olursa olsun, mutlaka oradan bir gelişme yaratma temelinde çözüm bulur. Önderlik, partide hep böyle çözüm gücü oldu. Onun için kadro, sıkıştığı yerde ve zorlandığı noktada daima Önderliğe dayanarak kendini yaşattı. Bu anlamda çözümsüzlüğü hep Önderliğin yarattığı çözümle aştı.

15 Şubat'tan sonraki o belirsizlik ortamında mücadeleye yeni bir doğrultu vermede, stratejik değişiklik gibi çok kapsamlı bir değişimi gündemleştirerek partiyi yönlendirmede, Önderlik yine tayin edici bir rol oynamıştır. Hem bu değişimin formüle edilip bilince çıkarılmasında, hem de partinin örgütlü bir biçimde buna yöneltilmesinde Önderlik yönetimi belirleyicidir. 15 Şubat karşısında bir önderliksel duruş ve Önderlik düzeyinde böyle bir değişim gündemleştirilmeseydi, partide bunu yapacak başka bir güç kesinlikle olamazdı. 15 Şubat'tan sonraki uzun süreden, Önderliğin doğrudan böyle bir yönlendirmesi olmadan, Önderlik ve parti gerçeğini çözümleyerek çizgi doğrultusunda partiyi yönlendirme sorumluluğu vardır. Öylesi kritik bir dönemde mücadelenin yürütülmesindeki pratik tutum, tarihsel bir sorumluluk gerektiriyordu. Bu anlamda 15 Şubat'tan sonraki iki yılı, parti açısından parti ve kadronun gerçek sınav yılı, partinin örgüt olup olamayacağının denendiği ve sonuca bağlandığı bir süreç, Önderlik çizgisinin kavranıp uygulanma düzeyinin açığa çıktığı bir süreç, kadronun gerçek bir özeleştiriyi yaşama süreci olarak tanımlayabiliriz. 15 Şubat'tan önce de Önderlik yönetimi altında çok özeleştiriler verildi. Değerlendirme ve çözümlemeler yapıldı ve bu temelde söz verildi. Büyük eylemler ortaya çıktı, kahramanlıklar yaratıldı. Fakat partiyi bir bütün olarak yürüten çizgide partiyi yönlendiren bir konuma gelinemedi. Öyle olsaydı, komployla karşı karşıya kalmayacaktık. Uluslararası komplo gibi bir saldırı karşısında, 15 Şubat karşısında, VI. Kongre'nin yaşadığı duruma düşmeyecektik.

Partimiz gerçekten bir mücadele gücü ve bu doğrultuda bir çizgi sahibi ise, hele varolan Önderlik gerçeğinin doğru bir izleyicisi olunmuşsa, Önderlik'ten bu kadar kopukluk nasıl ortaya çıktı? Bu kadar ayrı ve ters yönlere düşmenin nasıl gerçekleştiğini görmeniz gerekir. Herhalde hiç kimse *"Ters düşmedik, durumumuz Önderlik'le bir bütünlüğü ifade ediyordu"* diyemez. Hayır! Bu durumu öyle değerlendirmek mümkün değildir. Önderlik gerçeğinden uzaklaşma giderek bir mesafe yarattıkça, baştan itibaren yaşanan bu yeterli partileşememe, Önderliğe ulaşamama durumu; aslında 15 Şubat'a giderken VI. Kongre gerçeğinde tam bir kopuşu ortaya çıkardı. Önderlik, *"ben bu partiden istifa ediyorum, bu parti benim partim değil"* diyordu. Bunu nasıl anlayacağız? 15 Şubat bütün bunların anlamını verdi. Önderlik gerçeğinden uzak ve onu yaşamayan bir partinin varlığını 15 Şubat gerçeği çok iyi gösterdi. Bunu artık farklı değerlendirmek mümkün olmadığı gibi, anlamamak da mümkün değildir. Artık *"derinliğine özümseyemedim, hissetmiyorum, bundan sonuç çıkaramadım"* demek bir anlam ifade etmiyor ve bu doğru da değildir. O, ya çok zayıf olunduğunu, ya da dürüst olunmadığını ifade eder. 15 Şubat karşısında da *"ben anlayamadım, durumları kavrayamadım, onun için de hata yaptım"* diyenlere o zaman şunu söyleyeceğiz: Ya sen bu partiyi yürütemeyecek kadar çok zayıfsın, bu zayıflığı aşman gerek, ya da dürüst değilsin, yani amaçların başkadır; kendin parti içinde olsan bile gücün başka yerdedir! Böyle değerlendirmemiz gerekecek; yoksa burada artık söylenecek başka söz yoktur. 15 Şubat gibi bütün dünyanın sarsıldığı bir olay karşısında *"ben ne olduğunu anlamadım"* demek, gaflet de değildir, kalın kafalılık da olmaz. Burada başka şeyler aramamız gerekir.

15 Şubat'ta, Önderlik bir yanda, parti bir yanda ve tam bir kopuş durumundayken, bu kopuştan tekrar Önderlik'le ortak mücadele zeminine nasıl geldi? Böyle bir zemine nasıl ulaştı, ulaşırken neleri yaşadı, aldığı tutumlar ne anlam ifade etti? Şimdi partinin sorunları nelerdir, Önderlik çizgisiyle ne kadar bütünleşmiştir? Bunları değerlendirip anlamak ve çözümlemek, yeni dönem stratejisinin militanı olmak açısından kuşkusuz çok gereklidir.

Biz buna *yeniden katılım* diyoruz. Parti Meclis Toplantımız, yaptığı değerlendirmelerle yeniden katılımın sağlanması kararını aldı. Böyle köklü bir değerlendirmeyle, Önderlik'ten kopukluğu gidererek, Önderlik çizgisinde yeniden bir partileşme ve ona karar verme süreci yaşıyoruz. Hepimizin böyle bir partinin militanı haline gelme görevi vardır. Farklı durumlarda olduğu için herkes kendi durumunu değerlendirecek; nerede olduğunu ve ulaşması gereken yerle arasındaki mesafeyi iyi görecek; oraya ulaşması için kendisini nasıl değiştirip düzelteceğini tespit edip, büyük bir iç mücadele içerisinde olacaktır. Böyle olmazsa partileşemez.

Son iki yılda partimizin komplo karşısındaki duruşu, değişim süreci ile birlikte içte ve dışta geliştirilen tasfiyeci dayatmalara karşı yürüttüğü çok yönlü mücadele ve tüm bunların ortaya çıkardığı bu tabloyu uluslararası komplo güçleri de oldukça değerlendirmiştir. *İngiliz Stratejik Araştırmalar Enstitüsü*'nün değerlendirmeleri bu konuda çok önemli ve çok gerçekçidir. Bu değerlendirmeler partinin tablosunu çok iyi çiziyor. *"Bu partinin Önderliği ile bir bütünlüğü yoktur, birleştiği noktalar yoktur ve kendisi parça parçadır. Sadece Önderliğin otoritesi ve gücü altında hepsi orada duruyor. Bu güç olmazsa, dağılacak"* diyor ve bu gücün ortadan kaldırılması için mevcut ortamı uygun buluyor. Yani bu kopukluğu, değerlendirilebilecek bir fırsat ortamı olarak görüp ele alıyor. Zaten 15 Şubat bu temelde gerçekleşti. Yani partinin Önderlik'ten kopukluğu, Önderlik gerçeği ile bütünleşememesi, aslında 15 Şubat'tın gerçekleşmesinin en temel etkenidir.

eğilimlerini taşıyan kişiler de çıktı. İşte 15 Şubat arkasından topyekün direniş kararı aldığımız ortamda, hemen o süreçte yaşadığımız olaylar biraz da böyle değerlendirilebilir. 15 Şubat'ın hemen arkasından kısa sürede ilk nüveler biçiminde böyle bir parti tablosu ortaya çıktı. Bu giderek VII. Kongre'de ve Kongre sonrasındaki aylarda iyice netleşip açığa çıktı. O eğilimlere karşı daha etkili bir parti mücadelesi yaşanarak, Ağustos 2000 toplantılarında savrulmalar ve aşırı parti dışılıklar etkisizleştirilerek; Önderlik çizgisinde mücadele etmek üzere, partide yeniden birliğin yaratılması süreci başladı. Parti ve Önderlik çizgisinden kopmuş kadro böyle bir yönelim içine çekilmeye başlandı.

Komploya karşı topyekün direniş kararı

Önderlik, *"İlk bir iki saat konuşmama ve her şeyi reddetme kararı almıştım. Sonra farklı bir tutum görünce, kararımı değiştirdim. Stratejik bir değişim, barış ve demokratik birlik temelinde gelişecek süreci başlattım"* diyor. Tabii bizim topyekün direnişimiz, Önderliğin yaklaşımını dışarıda uygulamaktı. Önderliğin iki saatini alıyor; biz ise iki ay boyunca bunu yaptık.

"Parti Meclis Toplantımız, yaptığı değerlendirmelerle yeniden katılımın sağlanması kararını aldı. Önderlik'ten kopukluğu gidererek, Önderlik çizgisinde yeniden bir partileşme ve ona karar verme sürecini yaşıyoruz. Herkes kendi durumunu değerlendirecek; nerede olduğunu ve ulaşması gereken yerle arasındaki mesafeyi iyi görecek; oraya ulaşması için kendisini nasıl değiştirip düzelteceğini tespit edip, büyük bir iç mücadele içerisinde olacaktır."

Tabii bizi komploya kadar götüren süreçte birçok neden sıralanabilir; partinin durumu da *"yetersiz yoldaşlık"* olarak değerlendirilebilir. Ama partinin bu biçimde kalıp 15 Şubat'ın böyle sonuca gitmesinde ve Önderliğe karşı saldırının bu duruma ulaşmasında bu kopukluk esas etkendir. Öyle sağa sola çekiştirmeye hiç gerek yoktur. Çünkü gerçek bir parti ve Önderlik bütünleşmesi olabilseydi, ancak tek bir militanın kalmadığı yerde 15 Şubat olabilirdi. Ortada binlerce militan ve gerilla vardır; ama hepsi ortadayken, saldırı gelip doğrudan beyne işliyorsa, hepsi kaybolmuş, delinmiş ve parçalanmış demektir. Yoksa saldırının gelip bu kadar mevziyi geçerek beyne isabet etmesi mümkün müdür? Önderlik ve parti yapılanması arasındaki bu mesafeyi anlatmak için bunları vurguluyoruz. Genelde böyle bir kopuş vardı. 15 Şubat'la birlikte parti bu kopuşu görerek, o süreçte bunun yaratacağı büyük tehlikeyi hissedip, hızla bu kopukluğu ve mesafeyi gidermesi ve kendini çizgiye çekmesi, uluslararası komploya karşı mücadelenin gelişim sürecidir. Bunu yürüten gerçeklik, mücadele gerçekliğidir. Uluslararası komploya karşı parti mücadelesini yürüten gerçek budur.

İçimizde partinin mücadelesine katılamayan, bunu anlayamayan, tam tersine bu mücadeleyi zor bulup sağa sola savrulma

Bu iki aylık topyekün direniş süreci içerisinde kahramanca direnişler oldu. Parti içinde yeniden bir fedaileşme, fedai sürecine çekilme başladı. Bazıları *"Fedailik olur mu, çok ağır değil mi?"* diye tartışıyormuş. Oysa bu gelişme insanların niyeti ile değil, içinde yaşadığımız mücadele gerçeği ile ortaya çıktı. Bu mücadelenin gerçeği budur. Göze alan girer, alamayan girmez. Bu konuda herhangi bir zorlama yoktur, ama gireni de bozmak olmaz. Çizgiye girmiyorsa, o zaman kendisine başka yer seçer. Öyle bir ortamda gelişen öylesi bir çizgiye girenler, en erkenden Önderlik'le bütünleşmeye yönelen militanlık, tabii eylemci oldu. Büyük fedai eylemleri gerçekleştiren militanlar böyle ortaya çıktı. Büyük bir direnişi yaşayan halk, büyük kahramanlıklar gösterdi.

Komploya karşı mücadele edildiğinde, her şeyden önce bu dönemin direnişini, direnişçilerini ve şehitlerini anmak şarttır. Direniş çizgisini iyi anlamak, bu çizgiyi ortaya çıkaran kahramanlıkları iyi görmek gerekir. Bunu yeni dönemin partisi olarak da tanımak gerekiyor. Beğenen katılır, beğenmeyen katılmaz; ama uluslararası komploya karşı mücadele partisi böyledir. Bu, birisinin isteği ile veya başka bir şeyle ortaya çıkmadı. Doğrudan sürecin kendi doğal akışı içinde ortaya çıktı ve gerçekleşen bir olgu oldu. Artık bu bir gerçektir. Sağa sola saptırılamaz, farklı anlaşılamaz, farklı değerlendirilemez. Sadece anlaşılır, özümsenir, uyulur ve uygulanır. Buna gelinemiyorsa, dil uzatmamak gerekir. En azından açıkça *"ben bunda yokum"* diyerek, yine de onları yücelten bir konumda olabilmek lazımdır.

Topyekün direniş içerisinde ısrar etmek, örgüt olma noktasında parti kadrosunun gerçek anlamda ilk defa sınandığı bir dönem olması itibariyle önemlidir. Bu konuda Kongre değerlendirmeleri ve o doğrultuda topyekün direniş doğru bir karar olmuştur. Bunu uygulamak üzere ortak bir iradeye ve eylem gücüne ulaşan geniş bir kadronun çok etkili bir katılımıyla, adeta bir direniş seferberliği içine de girilmiştir. Kendini tümüyle fedaice bu mücadeleye vermek üzere, çok yiğit tutumlar ortaya çıktı ve aslında bu süreç doğru bir çizgiyle götürüldü. Fedai eylemliliği sürecinin değiştirilmesi biraz tartışmalı oldu. Düşman cephesini biraz daha zorlayarak, daha iyi netleştirip durumlarını daha iyi anlamak için tartışmaların yapılması gerekiyordu. Bu, bazı arkadaşlarımızca biraz sağa sola çekiştirilmeye ve buradan kalkılarak yönetim güya eleştirilmeye çalışıldı. *"Bir hafta önce şöyle olmuş, bir hafta sonra böyle olmuş"* denildi. Bunlar doğru değildir. Topyekün direniş taktiği, esas olarak tam da değiştirilmesi gereken zamanda değiştirildi. Mahkeme sürecine girerken, yeni bir taktik çizgi geliştirilerek, mücadelenin Önderliğin tutumuyla biraz daha uyumlu ve daha bütünlüklü yürütülmesine çalışıldı. Bu açıdan mahkeme sürecine yeni bir taktikle katılındı.

1 Eylül sürecinde stratejik düzeyde değişiklik yapılarak, silahlı mücadeleyi durduran, silahlı mücadele güçlerini geriye çeken, taktik planda ise kendi güçlerini toparlayıp yeni bir kongreye götüren bir çizgi izlendi. VI. Kongre'nin altı aylık bir mücadele kapsamında planladığı topyekün mücadele, böylece iki ayda kısmi bir değişime uğratıldı. Altı aylık mahkeme sonucunda, Önderliğin savunma gerçeğini ortaya koyup topluma mal etmesiyle hızlanan süreç, 1 Eylül çıkışı ile tamamlandı. Uluslararası komplo güçleri bu süreyi partinin biteceği süre olarak hesaplamışlardı. Önderlik izolasyonda tutulacak, parti ve kadro gövdesi parçalanıp dağılacak, dolayısıyla PKK yok edilecekti. Bu hesap ve beklentiye göre bir çaba yürütüldü. VI. Kongremiz ise, bu süreci komplonun imha tehdidinin boşa çıkartılması, partinin komploya karşı mücadele edecek bir pozisyona getirilmesi süreci olarak değerlendirdi. Kongre şöyle bir saptamada bulunmuştu: Ya bu altı ayda parti kendisini komploya karşı mücadele eder konuma getirecek, ya da yok olup gidecektir. Altı ayda imhayı önler de, komplo ile mücadele etmeyi başarırsa, oradan yeni bir parti doğacaktır. 1 Eylül süreci ile gerçekleşen de bu oldu.

Savunmaların ortaya koyduğu stratejik değişim çizgisi ve bu çizgiye uygun olarak geliştirilen 1 Eylül çağrısı, VI. Kongre'nin yaptığı bu değerlendirmeyi gerçekleştirerek doğrulanmış oldu. Yani partinin, imha saldırılarını kırarak yenilenmiş ve stratejik değişikliği yaşamış bir biçimde, komploya karşı yeniden mücadele eder konuma gelmesini sağlamıştır. Şimdi bu taktik süreçlerdeki tutumları anlamak gerekiyor.

Bir, gerçekleşen doğrultuda izlenecek taktik çizgiler doğrudur. İki, bu çizgileri geliştiren büyük bir kahramanlık vardır ve bu kahramanlık halkı tümüyle içine aldı. Gelişen fedai eylemciliğini anlamak gerekir. Üç, buna girmeyen yaklaşımları anlamak gerekir. Parti böyle bir ölüm kalım süreci yaşar ve eylem çizgisi topyekün bir direniş taktiği olarak fedai çizgisi olurken, bu çizgiye katılamayan, bunu sözle söyleyip pratikte gerçekleştiremeyen veya bazı sözler ve görünümler altında buna ters düşen tutumlar oldu. Daha sonra net olarak açığa çıkan bu tutumları halen tartışıyoruz.

Fakat böyle bir dönemde, bu kadar yakıcı bir ortamda da bu tür eğilimlerle karşılaştık. Örneğin ilk ters tutum, II. Kadın Kongre'si sonuçları üzerinde ortaya çıktı. Daha sonra daha net açığa çıktı. Aslında bu tutum o dönemde biraz kendiliğinden bir eğilim içindeydi. Bu, tümüyle bir fedai direnişi-

"VII. Kongre, yeniden kuruluş ve yeni bir başlangıç kongresidir. Önderliğin '70'lerin başında Ankara'da grup oluşturmaya başlaması gibi, yine '80'lerin başında 12 Eylül rejimine karşı Ortadoğu'da partinin hazırlanıp örgütlenmesi gibi; VII. Kongre de, uluslararası komploya karşı, partinin üçüncü kez kendini yeniden ele alarak, yeni bir stratejik çizgiyi ve bu temelde örgütsel yapılanmayı kararlaştırdığı tarihsel bir dönemeçtir."

ne girilirken, fazla hesaplamadan, herkesi böyle ortak bir duygu ve sorumlulukla sürecin içinde sayan bir yürüyüştü. Birden bire süreci ve yönetimi reddeden böyle bir tutumla karşılaşınca, yönetim olarak esas sarsılma tabii burada yaşandı. İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini ve ne tür tehlikelerle karşı karşıya olduğumuzu burada gördük ve bu iki yıllık süreçte parti olarak bizi en çok zorlayan tutum da bu oldu. Partiyi zorlayan diğer bütün tutumlar aslında bu zemin üzerinde gerçekleşti. Çünkü kadın zemini oldukça hassas bir zemindi. Partimizin ideolojik temellerinden biri olan, güç olarak da en hassas ve en devrimci kadın gerçeğini arkasına alarak ve kendisine zırh yaparak süreci ve partiyi reddeden bir karşı duruş ortaya çıktı.

Parti böyle bir durum olacağına hiç ihtimal vermiyordu. Parti içerisinde 15 Şubat ardından böyle eğilimlerin çıkacağı ve bunların bir sorun olacağı düşünülmemişti. Onun için de birçok çalışmayı öyle çok fazla planlamadık. Örneğin, VI. Kongre'yi tamamladıktan sonra gündeme gelen Kadın Kongresi'ni fazla önemsemedik. Yani hemen ikinci bir kongre yapmak gerekir mi, gerekmez mi; bu tehlikeli olabilir mi, diye düşünmek hiç aklımızdan geçmedi. Büyük bir sorun yaratınca, ciddi bir hata yaptığımız ortaya çıktı. Biz yönetim olarak bu gerçeği daha derinlikli anlamak için çok uğraştık. Yönetim olma gerçeğimiz, aslında böyle bir tutum karşısında politika geliştirme sürecinde ortaya çıktı denilebilir. Burada yönetimimiz sınandı, Konsey yönetimimiz çok zorlandı ve belli sarsıntılar da geçirdi. Fakat politik yaklaşım göstermeyi, olayın ideolojik ve örgütsel derinliklerini göz önünde bulundurarak daha esnek ve sabırlı bir yaklaşımla sorunu çözme kararına ulaşmayı da bildi.

Aslında topyekün direniş sürecine hiç girmeyen bazı arkadaşlarımız da oldu. Örneğin, fedai eylemliliğimizi farklı biçimlerde geliştirme istemimiz vardı, ancak bu hiç işlemedi. Komplo karşısında kendi mücadelesizliğini ve reflekssizliğini perdeleme biçiminde komployu doğru değerlendiremeyen, ortaya çıkan imha gerçeğini görmeyen ve kabul etmeyen tutumlar gözüktü. Bunlar daha sonra partiye karşı direniş olarak ortaya çıktı. Çeşitli tasfiyeci direnişler biçiminde VI. Kongre'de kendisini mayalamaya çalışan provokatif, süreci sabote eden ve partinin içinde görünmesine rağmen gerçekte dışında olan eğilim, böyle bir ortamı değerlendirmeye çalıştı. Bulanıklık yaratarak ve muğlaklaştırarak, ayrılıkları, çatışmaları ve bölünüp parçalanmayı körüklemek üzere örgüt disiplinini bozup bozgunculuğu geliştirme biçiminde mevcut ortamı ve süreci değerlendirmeye çalıştı. Bu tür eğilimler, aslında daha 15 Şubat'tan sonra ortaya çıkanlardı.

Biz burada şunu gördük: *"Biz parti olamayız, artık iş yapamayız, bu sürece karşı cevap olamayız, bırakın gidelim; partinin yarattığı bir birikim varsa verin yiyelim, kullanalım, bu iş bitsin"* yaklaşımı, Sovyetler Birliği'ndeki o çözülmeyi gerçekleştiren yaklaşımların aynısıdır. Bu yaklaşıma karşı çıktığımızda intiharla tehdit edildik. *"O zaman bizi ölüme gönderin"* denilmişti. Yani dolaylı olarak, *"Artık biz bittik; 15 Şubat'tan sonra bir parti, bir mücadele olmaz ve yeniden gelişmez; bu iş buraya kadardı, artık mücadeleyi bırakalım"* dayatması ile karşılaştık. Belki açıkça böyle söylenmedi, çok değişik kılıflara büründürüldü, ama işin özü buydu. Artık uluslararası komploya karşı mücadele eden bir partinin, PKK'nin varolacağına dair inanç oldukça zayıflamıştı. İnanç alabildiğine zayıflayınca, varolan güven de tümüyle kaybedildi. Aslında öne çıkarılan diğer sözler görüntüden ibaretti. Sözler sadece hep böyle bir tutumu maskelemek içindi; aslında bu *"Biz ölürüz, dağılıp köle oluruz, ama özgürlük çizgisinde yeniden örgüt olamayız; bu çizgide yaşayıp çizgiyi devam ettiremeyiz"* zihniyetinin dayatılmasıydı.

Böylesi bir dayatmanın özellikle Kadın Özgürlük Hareketi'nden gelmesi bu bakımdan da anlaşılırdır. Bu da bize şunu gösterdi: Çok zorlanılarak bu iş içerisine girilmişti, yani Önderlik ve PKK gerçeği özümsenmemişti. Önderliksel bir çizgide geliştirilen kadın kurtuluş ideolojisi derinliğine kavranıp uzun sürede toplumun yaşamı olacak bir mücadele çizgisi haline getirilememiş, genelle bütünleştirilememişti. Aslında bazı şeyleri aşmak üzere zoraki içinde durulan bir konumun varlığını gösterdi. Tabii yapımızın özellikle ideolojik ve örgütsel bilinç yönünden gelişimi biraz zayıftı. Bu eğilim, bu ortamı da fırsat bilerek örgütü reddeden, aslında örgütte ortaya çıkarılan değerleri kullanarak yaşamayı esas alan bir eğilimdi. Daha sonra Kongre haklı olarak bu eğilime tasarrufçuluk dedi ve bu çok doğru tanımlamamıştı. Aslında ondan da öteye, mücadele etmek ve bir şeyleri geliştirmek değil, mücadeleyle ortaya çıkarılan ve kazanılan değerler üzerinde kendisini yaşatmayı esas alma biçiminde, sosyalist olmayan, küçük burjuva yaşam tarzı ve yaklaşımlarını ifade eden bu eğilim, artık PKK'nin böyle bir değer üretecek güç olamayacağı kanaatiyle örgütsel bir gelişme umuduna olan güven ve inancını tümden kaybetti.

Herhalde arkadaşlarımız şimdi itiraf eder ve bu durumu daha iyi değerlendirebilirler. Sözü edilen eğilimi maskelemek adına, kadın özgürlüğü gibi bir konu, partimizin en devrimci alanı etkilenmek, tümüyle ona el konulmak istendi. Çünkü en büyük zırh burada edinilebiliyordu ve tehlike buradan geldi. Tabii sorun, sürece yaklaşımdı ve örgütseldi. Ama güç olmak için de böyle bir devrimci alan kullanılmak istendi. Diğer yandan hedef de anlamlıydı: Parti yönetimi.

Herkesin son iki yılda yönetim karşısında duygusu, ruhu, düşüncesi, tutumu, söz ve davranışı ne oldu? Eğer dürüst olunacak ve partiye doğru katılım sağlanacaksa, her şeyden önce bu muhasebeyi doğru yapmak gerekir. Şundan dolayı yapmak gerekir: Uluslararası komplo saldırıp yönetimi yıkmaya çalıştı. Yönetim Parti Önderliğidir ve 15 Şubat, yönetimi vurdu. Örgütü vurmak ve dağıtmak, bu yönetimi dağıtmaktan geçiyor. Ki bu, *İngiliz Stratejik Araştırma Enstitüsü*'nün de tespitidir. Şimdi komplo yukardan aşağıya Önderlik'ten vurmaya başladı; içten ise, aşağıdan yukarıya partiyi yönetim yapmak ve yeniden yönetim olmak için harcanan çabalara karşı büyük bir saldırı ve düşmanlık yaşandı. İşte bu 15 Şubat'ın hemen arkasından VI. Kongre'nin kararlaştırdığı yeniden örgütlenme ve yönetim olma gerçeğine karşı bir saldırı ile başladı. Yani yönetime ve yönetim gücü olmaya karşı bir saldırı, uluslararası komplonun stratejisidir. Nerede ve ne şekilde olursa olsun, yöntemi ne olursa olsun, PKK açısından ifade ettiği anlam budur. *"Benim niyetim farklı, ben başka şey söylemek istiyordum; ben böyle hesaplamamıştım"* türünden gerekçelerin hiçbir anlamı yoktur. Bunlar sızlanmaktan öteye hiçbir değer ifade etmez.

Biz çocuk değiliz, büyük bir parti camiasıyız, olup bitenleri iyi anlayabilecek durumdayız. Söylenen söz, gösterilen davranış, bu süreçte parti için ne anlama gelmiştir? Düşman yukarıdan aşağıya komplo ile yönetimi ezip, partiyi yönetimsizleştirerek tasfiye etmek isterken; buna karşın en etkin mücadele, en doğru tutum ne olurdu? Yönetim gücü olmak, yönetimi geliştirmek, dolayısıyla büyük bir örgütsel duruşla örgütü dağıtma ve tasfiye etme yaklaşımlarını boşa çıkarmak olurdu. Gerçek fedai militan bu iddiayı taşıyandır, yoksa sadece intihar eylemcisi değildir. Sen her şeyini feda edebiliyor musun, itirazsız ve gerekçesiz her koşulda örgütün emrine hazır mısın? Fedailik, hazır olma hareketiydi. Ancak böyle bir duruşla örgütü dağıtmak isteyen komplo boşa çıkartılabilirdi; bununla yeniden bir sistem kazanma, yönetim ve örgüt olma gerçekleştirilebilirdi.

Böyle bir ortamda saldırıların yönetimi hedeflemesi boşuna ve anlamsız değildi. Burada ne ortaya çıktı? Örgüt dışı anlayış ve tutumların, uluslararası inkar sisteminin içimizdeki uzantısı olduğu ortaya çıktı. Bundan dolayı bu tür anlayışlar ve tutumların komplonun objektif bir uzantısı olduğu, parti açısından kesin bir gerçekti. Partiyi vurmak, içte örgütsel dağılmayı gerçekleştirmek isteyenler, *"Örgüt olamayız, artık örgüt olunmaz, olmamıza da gerek yoktur; bu iş burada bitsin"* söylemiyle, kendilerini yönetime karşı bir mücadele çizgisi olarak ortaya koydular; anti-yönetim, anti-örgüt bir eğilim olarak ortaya çıktılar. Yönetimin reddedilmesi işte bu anlama geliyor. Bazı yoldaşlarımız, taraftar da bularak, *"Biz bu yönetimi reddediyoruz"* dediler.

Türkiye'de özel savaşı yürüten ve onun sözcülüğünü yapanlar da aynı zamanda televizyonlarda bunu tartışıyorlar ve şöyle diyorlardı: *"Bu Konsey mi? Apo'nun yerini doldurmayı bırakın, bunlar muhtar bile olamazlar."* Biz içimizdeki bu eğilimle tartışıp mücadele ederek bir örgüt ve yönetim olabileceğimize ve süreci geliştirebileceğimize inandırmaya çalışmamıza rağmen, yönetim olamayacağımız biçiminde her türlü teşhir ve saldırı geliyordu. Karşı tarafta sömürgecilik de böyle diyordu. Yani yönetim olamayacağımız, içimizden de, dışımızdan da söylendi. Ümit Özdağ adında birisi, "Osman Öcalan mı Apo'nun yerini dolduracak? O köy muhtarı bile olamaz" diyordu. Aynı şeyi içimizde de söyleyenler bulunuyordu.

Burada sözler ve tutum ortaksa, o zaman bu neyi yansıtıyor? Bu, PKK'li olamamayı, PKK sistemine girmemeyi, teslimiyeti ve ulusal inkarı, ulusal inkar sistemi içinde kalmayı ifade ediyor. İster feodal-aşiretçi, ister küçük burjuva olsun, ister eski toplumda kalarak sömürgeciliğe teslim olmuş ve uşaklaşmış yapıdan gelsin, isterse sömürgeci katliam altında filizlendirilmiş toplumsal yapı içinden çıksın, sınıf yapısı ve sosyal kökeni ne olursa olsun, ruh ortaktır, aynıdır. PKK'ye katılım olmuştur, ama burada ulusal ruh, irade, ulusal bilinç, bu temelde gelişen örgütsel bilinç ve mücadele bilinci yoktur. PKK'ye katılınmış, PKK içinde olunmuştur; ama aslında düzen inkar edilmemiş, reddedilmemiştir. Derler ya, sınıf intiharı gerekli, öyle olunca devrimci olunabilir. Oysa bu kişiliklerde düzen intiharı yaşanmamıştır. Belki görüntüde yaşanmış, gerçekte ise düzenin ruhu, duyguları ve düşüncesiyle PKK içinde kendilerini yaşatmışlardır. PKK'nin imkanları, onuru ve şerefi daha fazla olduğu için PKK'ye gelinmiştir. 15 Şubat bunu büyük bir sarsıntı haline getirince, artık böyle bir imkan kalmadı telaşıyla büyük bir parti inançsızlığı ve kendine güvensizlik, dolayısıyla bitiş ve tükeniş ruhu yaşanmıştır. Bu bir küçük burjuva eğilimidir. Küçük burjuva ruhu, devrimin yükseldiği ve imkanların çok olduğu yerde coşan, ağır baskının geliştiği, devrimin daraldığı ve direnişin şiddetlendiği dönemlerde ise ruhu kararan, her türlü inancı, umudu ve güveni yitiren, dolayısıyla her türlü yapılanmaya ve kaypaklığa yönelen bir eğilimdir. Bu sınıf eğilimini III. Kadın Kongresi iyi değerlendirdi. Partimizin VII. Kongresi de bu eğilimleri iyi tanımladı ve mahkum etti. Daha sonraki süreçte aslında bu daha da açığa çıktı ve derinleşti. Bir ideolojik mücadeleye, arkasından örgütsel mücadeleye dönüştü. Süreci öyle değerlendirmek gerekir.

Mahkeme sürecinde, yeni bir taktik belirler ve stratejik değişikliği tartışırken, bunu reddeden eğilimler ortaya çıktı. Örneğin, cezaevinde M. Can Yüce gibi çok dogmatik, direnme zamanı teslim olan, değişim zamanında da sözde direnişçi kesilen eğilim, aslında tasfiye olmuş solculuğun içine düştüğü bir durum oluyor. Bunun örnekleri Türkiye'de çok görüldü. Direniş sürecinde direnmeyen, onun görevlerini yerine getirmeyen ruh ve bilinç, daha sonra çok dalgalı ve sarsıntılı oluyor, süreçlere doğru katılamıyor.

Onun için 15 Şubat sonrası önemliydi. Topyekün direniş döneminde kişinin içinde bulunduğu durum, daha sonraki süreci belirleyecektir. Doğru çizgi mi izlemiştir, mütiş direniş içine mi girmiştir? O fedai olur gider, orada sarsılma çıkmaz. Mücadele etmeyerek sürece hiç girmeyenler, aslında hiç mücadele edilmediğini, mücadelenin önemli olmadığını, bu sonucu uluslararası komplonun ortaya çıkardığını, zaten uluslararası komplonun imha diye bir yönünün olmadığını ve komplonun bizi çözüme götüreceğini söyleyecek kadar ileri gittiler. Çünkü kendisi bir şey yapamamıştır. Süreç dışına düşerek yanlış değerlendirmiş ve ondan sonra da kendi durumuna göre düşünce oluşturmuştur. Düşünce ile yaşadığı bu durumu sözde maskelemeye, kılıf uydurmaya çalışıyor. Bu tür eğilim cezaevinde de, dağda da görüldü.

Stratejik değişimin pratikleşmesine yönelirken, çeşitli gerilla alanlarında bunu reddeden, öngörülen siyasi sürece savaşçılık adı altında girmeyen, dogmatik-kalıpçı, aslında savaşı da zora sokan, daha doğrusu savaş ve siyaset ilişkisini doğru tanımlamayan tutumlar görüldü. Bunlarla belli oranda mücadele edildiyse de, sürecin anlamı çok iyi özümsetilememişti. Her ne kadar o dönemin koşulları zorlayıcı olsa da, daha fazla özümsetilebilir, daha etkili ve planlı bir toparlanma gerçekleştirilebilirdi. Bunun yapılamaması da fırsat bilinerek, ortamı muğlaklaştırma ve kafa karıştırma, dolayısıyla toparlanma ve geri çekilişi haddinden fazla kayıplarla bedeli ağır bir duruma dönüştürme yaşandı. Bazı tutumları önlemede yönetim gücü ve örgütsel düzenlemelerimiz yetersiz kaldı. 1 Eylül süreci etkili bir biçimde uygulamaya konulamadı. O temelde alınan kararlardaki etkisizlik, tabandan da süreci anlamama ile birleşince, bir muğlaklık, kendine görelik ve kendiliğindencilik gelişti. Geri çekilme, bedeli ağır bir süreç oldu.

Komployu yenme çizgisi olarak VII. Kongre Stratejisi

VII. Kongre, sözü edilen bu yaklaşımların tartışıldığı bir kongre oldu. Kongre gerçeğimizi yeterince özümseyemedik. Daha sonra yurt içinde ve yurt dışında birçok toplantı yapılsa da, onların sonuçları çok daha az yansıyabildi ve özümsenebildi. Bu da ciddi zayıflıklar doğuruyor. Bir yandan pratik hazırlık yapıp pratik örgütsel mücadele yürütürken, diğer yandan önemli bir çalışmamız eğitim, yeni stratejik sürece göre kendini hazırlama ve bu stratejik süreci özümseme çalışmasıdır. Halen sürecin doğal seyri olarak, böyle bir taktik izleyebiliyoruz ve böyle devam ediyor. Bunu ne kadar planlı ve örgütlü yaptığımız, ne kadar başarılı olduğumuz ayrı bir noktadır, ama işin esas yanının bu olduğu kesindir. O açıdan kongre ve toplantılarımızın içeriklerini iyi özümsemek, kongre ve toplantı belgelerimizi iyi irdeleyip sürekli düşünsel yoğunlaşmayı sağlamak hepimiz açısından bir zorunluluk oluyor. Aksi taktirde, yeni stratejik sürece yeterince hazırlanamaz, dolayısıyla doğru ve etkili bir katılım sağlayamaz ve başarılı iş yapamayız. Yoksa başarısızlıklara gerekçe arayan, onu değerlendirmeye çalışan bir konumda ısrar etmenin tarihsel bir anlamı ve değeri olamaz. En küçük gelişmelere sarılmaya götüren kendine göre bir tartışma olur, ondan öteye de büyük bir ilerlemeyi ifade etmez.

VII. Kongre, bu çerçevede bir yeniden kuruluş ve yeni bir başlangıç kongresidir. Önderliğin '70'lerin başında Ankara'da grup oluşturmaya başlaması gibi, yine '80'lerin başında 12 Eylül rejimine karşı Ortadoğu'da partinin hazırlanıp örgütlenmesi gibi, VII. Kongre de uluslararası komploya karşı partinin kendini yeniden ele alarak, yeni bir stratejik çizgiyi ve bu temelde örgütsel yapılanmayı kararlaştırdığı tarihsel bir dönemeçtir.

Komploya karşı mücadele içinde partinin nasıl bir tutum sergilediğini ve iç tablonun nasıl olduğunu özetledik. Gelişmeyi ortaya çıkaran tutum, anlayış ve politikalarla, gelişmeyi engelleyen ve köstekleyen, ona ters düşen, hatta komplonun objektif olarak uzantısı durumuna düşen anlayış ve tutumları belirledik. Böylesine yoğun bir mücadele ortamında toplanan VII. Kongremiz, Önderliğin doğrudan yönlendirmediği ilk parti kongresi oluyor. Ancak Önderlik, Savunmalar süreciyle çizgiyi tutturmayı ve stratejik doğrultu verme görevini yerine getirmeseydi, böyle bir kongreye, yeniden yapılanmaya ve stratejik değişime ulaşmak mümkün değildi.

Önderliğin belirlediği temel doğrultuyu program ve tüzüğe dönüştürebilmek, bunun örgütsel sistemini yaratabilmek hayati bir önem taşıyordu. Önderlik Savunmalar'la bir çizgi koydu, ama bunun kendine göre yorumlanarak anlaşılması içimizde epeyce yaygındı. Hedeflenen stratejik değişim çizgisi henüz ideolojik sistemimiz içinde oturtulamadığından, farklı anlayış sahiplerinin kendine göre yorumlarıyla büyük bir tartışma olarak parti içinde sürüyordu. Özellikle 15 Şubat'tan sonra komplonun imha sürecini boşa çıkarmak için yürütülen mücadele içerisinde bu anlayış farklılıkları daha çok açığa çıkmıştı. Çok aşırı duygusallıkla yüklü olma nedeniyle, birçok düşünce kendisini ifade edemiyor ve 15 Şubat'ın etkisini yoğun olarak üzerinde taşıyordu. Ama giderek düşüncede ortak bir eğilim olarak şekilleniyor, önemli bir iç tartışma oluşturuyordu. Bu bakımdan VII. Kongre süreci, parti tarihimizde yoğun ideolojik mücadele ve tartışma süreci olarak görülebilir. Zaten bir strateji oluşturma da bu anlama geliyor. Partinin bütün tarihsel çıkışları; önceden yapılan teorik çalışmalarla stratejinin çizilmesi ve kadronun bununla eğitilerek hazırlanması tarzında yürütülüyordu. Savunmalar bunu hazırlayacak bir imkan sunuyordu.

Bazı alanlarda bunları işleyerek, yeni süreci ve Önderliğin bakış açısını kavratma çalışmaları olduysa da, bu yetersiz kaldı. O bakımdan VII. Kongre, aslında diğer kongreler kadar hazırlıklı da değildi. Fakat olumlu bir sonuç şu oldu: Belli hazırlıklar yaparak resmi kongreye gitmek. Bu aslında iyi bir yöntemdi; her türlü savrulma eğilimine ve tartışma adı altında çıkmaza düşme tehlikelerine karşı bir tedbir oldu. Partinin o dönemde karar alması için gerekli alt hazırlıklar ve bölgesel hazırlıklar yapması, bu anlamda Kongre için bir avantaj oldu. Öyle yapmasaydık, sonraki süreç gösterdi ki, durum çok daha zorlayıcı olabilirdi. VII. Kongre sürecinin anıları çok canlıdır, söylenen sözler belleğimizde belgelendi. 15 Şubat sonrasında komploya karşı mücadele edilen tutumlar ve o tutumlara yol açan henüz ruhsal eğilim durumundaki bazı duruşlar, giderek bir düşünce eğilimi haline gelirken, Kongre'ye de hakim olmaya çalıştı.

Kongreye giderken, kadro ve parti yapısının içinde bulunduğu durum, stratejik değişime yaklaşımda görülen eğilimler değerlendirilmiştir. Bunlar Kongre raporunda vardır. Değişim sürecini yanlış anlayan farklı eğilim ve tutumlar değerlendirilip mahkum edilmiştir. Önderlik Savunması'ndan sonra ikinci bir yön verme de, ön hazırlık çalışmaları zemininde olmuştur. Kongre'de farklı eğilimler her ne kadar kendilerini yansıtmaya çalıştılarsa da, etkili olamadılar. Bunun nedeni, ona açık bir ortamın olmamasından

değil, bu tür ön çalışmaların yapılmış olmasından ve bir de bu hassas süreçte politik yaklaşım gösterilebilmesinden kaynaklandı. Yoksa, süreçle hiç bağdaşmayan ve örgütü en kaba biçimde reddeden tutumlar ve anlayışlar çok yaygındı. Gitmek için çantaları hazır olanlardan söz ediliyordu. Örgütten bu kadar vazgeçmiş ve inancını yitirmiş tutumların sahipleri vardı. Kongre platformunda bazı arkadaşların sözde raporu tartışmak adına başlayan değerlendirmeleri şu noktaya kadar gitti: *"Aslında komplo çok tehlikeli değildir, komplonun imha gerçeği falan yoktur; Önderlik komplo altında da işleri çok iyi yürütebiliyor; aslında bir sorunumuz yok!"* Hatta Kongre'ye YNK eliyle bir komplo dayatması oldu. *"YNK'ye teslim olalım, iş bitsin"* düzeyine varan değerlendirmeler de oldu.

Süreci değerlendirmede, 15 Şubat sürecine katılamayan, süreç dışı kalmış olan arkadaşlarımız, kendi durumlarını meşrulaştırmak için düşünce üretmeye ve Kongre ortamını da bu şekilde bulandırmaya çalıştılar. Çok küçük, çok ayrıntıda kalan bazı hususlar öne çıkarılarak, 15 Şubat sonrasında yürütülen çalışmalar, asıl siyasi ve taktik tutumlar arka plana atılarak, genel doğrultu ve gelişme saptırılmak istendi. Kuşkusuz bunda bir amaç vardı; 15 Şubat'tan sonra başlatılan partileşme dağıtılmak isteniyordu. Partileşme olgusundan adeta sıkılan bir eğilim vardı. Örgütleşen, örgüt olarak gelişen mücadele bazılarını sıkıyordu. Böylece partimizin yeniden örgüt ve yönetim gücü haline gelmesini zayıflatmak için, adeta çok ayrıntıda ve önyargı düzeyindeki birtakım düşünceler Kongre'ye sunulmak ve süreç bu anlamda tersyüz edilmek istendi.

İdeolojik olarak çizgiyi doğru tutturmayan, Savunmalar'ı doğru ele almayan ve komploya karşı mücadeleyi öngörmeyen yaklaşımla, Savunmalar'ı bir stratejik veri olarak ele alıp gerekli stratejik plana kavuşturarak komploya karşı bir mücadele partisi yaratmayı öngören eğilim arasında mücadele oldu. Kongre Raporu okunduğunda ilk refleks, *"Bu raporun özü partiye aykırı, çünkü bunda hala mücadelecilik var"* oldu. Böyle tepki gösteren arkadaşlara tanık olduk. Yani kimileri artık mücadele sözünü bile duymak istemiyorlardı. Değil yeniden mücadele etmek, mücadeleye girmek, mücadeleye ihtiyaç duyan her türlü tutum kendilerine ters geliyordu. Bu kadar mücadeleden uzaklaşmak isteniyordu. Partinin örgütlenememesi ve dağılması için, yönetim ve parti olunmaması için, bir yığın taktik geliştirilmeye çalışıldı. Tüzük ve program üzerinde bu şekilde tartışmalar oldu. Hatta PKK'nin tasfiye edilmesi kararı alınmaya çalışıldı. Bu, Kongre'de önerge oldu! Gorbaçov'un yaptığı gibi, *"PKK'nin altına bir imza da biz atalım ve bu iş bitsin"* şeklinde öneride bulunan arkadaşlarımız oldu. Anti-örgüt, anti-merkezileşme tutumu epeyce yaygındı; bazıları bunu bilinçli geliştiriyorlardı.

Kongre'deki bu mücadele, ideolojik planda başlayıp, en son kararlar aşamasında etkili olmaya çalıştı. Örgütü örgüt yapan, tüzüğüdür. En son tüzük tartışmalarında *"yönetim olsun mu, olmasın mı"* noktasına kadar geldi. Bu artık bir ayrım noktası oldu. Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin II. Kongre tartışmaları gibi, bizde de aynı yönetim tartışmaları geliştirilmeye çalışıldı. Başka şeyleri kaybedince, buraya tutunarak bütün süreci tersine döndürecek bir tutum partiye dayatılmak istendi: Yönetimsizlik. Örneğin, bazı arkadaşlar, *"Yönetime ne gerek var? Önderlik zaten yönetim; tüzükle yönetime yetki vermeye ne gerek var? Bizim bir yönetime ihtiyacımız yok"* diyebildiler. Bu konuşmacılar nedense büyük bir itinayla *"merkez"* kelimesini kullanmamaya çalışıyorlardı. Yönetim, merkez olmaksızın nasıl tanımlanabilir diye, büyük bir itina gösterilmiştir. Çünkü merkez olmaya, yani yönetim olmaya karşı büyük bir tepki yaratılmıştı. *"Yeniden mi merkez, yeniden mi parti, yeniden mi mücadele? Bırakın, istediğimiz yere gidelim; imkan verin, istediğimiz gibi yaşayalım!"* Kongre'de bu biçimde özetlenecek bir ruh hali vardı.

Bu ruhsal-psikolojik durum, tabii düşünceye ve davranışa da yol gösteriyordu. Kongre'de bu arkadaşlarımız, diğer bütün kararların alınmasını istediler, ama bunun yanında bir *"yönetim olmasın"* kararını çıkarmaya çalıştılar. Yönetim olmasa, alınan kararları, yapılan planları ve bunların düzenleme ve koordinesini kim yapacak? Bu mekanizma işlemediğinde, ortada parti de olmaz. Partide bu biçimde daralmayı gerçekleştirmek veya bizi böyle bir sürece sokmak isteyen eğilimler oldu. Bu noktada artık bilinçsiz dememek gerekir. Bunlar çok iyi hesaplanmıştı. Büyük bir kaygıyla, bu partinin işlerini kimin koordine edeceğini araştıranlar vardı. Tabii bunlar zaten koordinasyonu ele geçirme çabası içinde olanlardı. 17 Şubat toplantısında, *Ari* denen ve sonra kaçan birisi kalktı, *"Bu partinin Genel Başkanlık sorunu ne olacak; onu da tartışalım"* diyebildi. Kongre bunu anında reddetti. Ama aklından bunu geçirenler içimizde vardı. Bu eğilim VII. Kongre'de kendisini dayatmak istedi. Ari, Nasır arkadaşımızın koltuğuna girmişti. Dönüp, *"Kim koordine edecek? Eğer biz değilsek, o zaman koordineye ve yönetime gerek yok. Yönetim olursak, şu veya bu olacak; yanlış eğilimler olacak"* diyorlar; partisizliği, örgütsüzlüğü ve örgütsel dağılmayı geliştirmek istiyorlardı.

Örgüt bilinci çok yetersiz olan bayan arkadaşlar da bu konuda çok kışkırtıldı. Örneğin, *"Gasp ediyorlar, ele geçiriyorlar"* diyebildiler. Örgüt zaten yönetimin elindedir. Bu meşru gerçeğe rağmen, yönetimimiz örgütü ele geçirmekle suçlandı. Bu denli örgüt bilincinden yoksun tutum sahipleri, yönetime düşman oluyordu. Sorun, söylenenlerin anlamının olup olmaması değil, sonuç olarak bunların bir yönetim karşıtlığı doğurmasıydı. *"Önderliğin yardımcılığını Konsey'e verdik"* deniliyordu. Zaten önce 'yardımcı' deniyordu, sonra 'vekil' kelimesini koyduk, yani Türkçe'yi Farsça'ya çevirdik. Çünkü VI. Kongre'de 'yardımcı' dedik, VI. Kongre sonrasında bu reddedildi. Arkadaşlarımız anlamadılar. Belki anlarlar diye değiştirdik; bu sefer de anladıkları için, bir yönetim olacak diye reddedildi.

Yönetimsiz parti olur mu? Yani biz örgütlenmezsek, koordine olmazsa işleri nasıl yürütebiliriz? Bu mümkün değildir. Parti, tek başına yönetim demek değildir, ama bir sistemdir. Bu sistem olmadan parti olmaz. Dolayısıyla sistem de yönetimden başlar, aşağı doğru gider. Yönetim olmak sistem olmayı içerir; bunun da ilkeleri tüzükle belirlenir.

Kongre, *"nasıl bir parti yönetimi"* noktasında yeni kararlarla netleştirmeye doğru gittiğinde, bazı tehditler de aldı. Bazı arkadaşlarımız, II. Kongre'de Semir'in yaptığı gibi, *"Madem böyle, partiyi biz ele geçirelim"* diye gruplaşmalar, gruplar arası ilişkiler geliştirdiler. Bunlar sabittir. *"Birileri bize şöyle diyor, haberiniz olsun. Bizimle görüşmek isteyenler var. Fakat biz durumu değerlendiriyoruz"* biçiminde yönetimimizi uyarılmaya, hatta tehdit edilmeye çalışıldı. Bu, Kongre Divanı'na kadar da yansıtıldı. Doğru parti anlayışında çözüm yerine, gruplar arası masa başı pazarlığıyla uzlaşmayı öngören, yani II. Kongre'de Semir'in yapmak istediği gibi düşünceler oldu. Semir, *"Buyurun, önce tartışıp uzlaşalım, sorunları çözelim, kimin yönetim olacağını belirleyelim, ondan sonra kongreye başlayalım"* şeklinde, II. Kongre öncesi Önderliğe böyle açık bir öneride bulunmuştu. Bunlar parti belgeleri ve çözümlemelerinde vardır. İşte buna benzer bir eğilim ve tutum VII. Kongre'ye de yansıtılmak istendi. Tabii kongrede bunlara karşı politik bir yaklaşım gösterildi. Önceki hazırlıklara dayalı olarak esas kararlar, stratejik değişime uğratacak ve partiyi yeniden yapılandıracak temel kararlar alındı. Bu eğilimler ideolojik ve örgütsel olarak bu kararlarla aşıldı, mahkum edildi.

Kongre'den, partinin yeniden mücadeleye gireceği ve örgüt olacağı sonucu çıkınca, bazıları bunu protesto ettiler; fiili protesto ile boşa çıkarmak istediler. İyi tanınması gereken bir durum var. Parti içinde en fazla eylemi partiye karşı olanlar var; düşmana karşı yaptığı fazla bir şey bulunmayan, ama bütün kavgası da partiye karşı olan ve partiye karşı etkin direniş yapan kişiler var. Yani uluslararası komplo sürecinde 15 Şubat'la karşılaşmış, Önderlik ve parti olarak bu durumu yaşayan bir partiye karşı eylem yapanlar oldu. Bunun da adına *"doğruluk"* dendi. Üstelik Önderliğe sığınarak, sözde bu tutumun en doğru Önderlik tutumu olduğunu söyleme ve hatta bunda ısrarlı olma cüreti gösterildi. Bazıları parti kadrolarını çok geri görerek, kendilerini de çok ileri ve çok akıllı sanma gafletini yaşıyorlar. İçimizde kendilerini adeta bulunmaz Hint kumaşı sanan arkadaşlarımız var.

"Kadronun komplodan mı, yoksa Önderlik ve VII. Kongre çizgisinden mi yana olacağı etrafında, parti kadroları üzerinde bir mücadele yaşandı. Biz buna örgütsel mücadele, örgüt içi mücadele diyoruz. Bu, bireyler ve tüm örgüt şahsında oldu ve giderek zorlayıcı bir hal aldı. Parti bir yandan kendini kongre temelinde örgütlemeye çalışırken, bu eğilimler de kendilerini aktifleştirdiler."

Burada özellikle kadın partileşmesi üzerinde durmamız gerekiyor. Çünkü parti örgütlenmesini reddedip boşa çıkarmaya ve bireyselliği geliştirmeye çalışan eğilimler, halen süreci farklı yönden kışkırtıyorlar. Böyle bir dönemde partileşmeyi çok ters tanımlayan ve yeterince parti bilinci olmayan arkadaşların, aldıkları doğal cins bilinci ve bir duruş sahibi olmaya çalışan reflekslerini kullanarak, bunun arkasına sığınarak, parti üzerinde tasarruf ve hakimiyet geliştirme eğilimleri oldu. Eski yönetimin tutumu buydu. Burada gördük ki, çok kurnazca bir formülle parti bilinci saptırılarak, kendine göre bir örgüt anlayışı geliştirilmiştir. Önderlik, başkalarının yaptığı gibi maddiyat dışına atılıyor; piri fani gibi bir güç biçiminde ele alınıyor. Parti kadrosu kitle yerine konuyor, eylem gücü ve hizmet yapacak bir güç sayılıyor. Parti ise, kendi arasında uzlaşmış, anlaşmış bir grup biçiminde değerlendiriliyor. Adlarını kadın öncülüğü koymuşlar, yani önderlik anlamına geliyor. *"Kadına da önderlik gerekli ve bu biziz!"* denilerek, kendilerine önderlik sıfatını takmışlar. Güya bu biçimde Önderliğin partiye hizmet etsinler diye kendilerine verdiği emeği de tasarrufa dönüştüren bir tutumla, böyle bir süreçte ve sonrasında dayatıldı. Böyle bir parti bilinci olmaz. Kongre'de bu bir karşı eylem oldu. Buna rağmen yine de politik bir tutum gösterilmeseydi, aslında ciddi bir sabote gerçekleşebilirdi. Bunlar önlendi; böylece Kongre'nin başarısına gölge düşürmek isteyen ve onun son pratik tutumlarıyla bunu gerçekleştirmeye yönelen eğilim bu biçimde etkisiz kılındı. Gösterilen politik tutumla sonuçsuz kılınarak başarısızlığa uğratıldı.

Bunları düşünmek şu açıdan gerekli ve önemlidir: Eğer doğru politik tutum takınılmazsa, bu tür tutumlar, sözler ve davranışların her biri partiyi on defa parçalamaya götürür. Biz bir Önderlik partisiyiz ve bizde bu süreçleri hep Önderlik götürdü. Dolayısıyla bizde başka zamanlarda bu tür tutumlar fazla tehlike olmuyordu. Çünkü Parti Önderliği izlenerek, Önderlik ne diyorsa onunla yürünüyordu. VII. Kongre sürecinde de artık doğrudan bir Önderlik yürütmesi olmadığından, eskisi gibi bir yönetim de yoktu. Zaten hep şu istendi: *"Yönetim bize şu ihtiyacımızı versin, yönetim bize her imkanı tanısın, can sıkıntılarımızı gidersin."* Tamam da, uluslararası komplo yönetimi vurmuş, buyur sen yönetim ol, sen yap! Parti gerçeğinden ve devrimci sorumluluktan bu denli uzaklık ve anlayışsızlık gerçekten düşündürücü bir durumdur. İnsan bir ağayı bile böyle başında tutamaz. Yani ortada ne tanrı, ne ağa, ne de dünyanın hakimi var. Bir görev almış, onu yürütüyor. Uluslararası komplo tarafından yok edilmek istenen bir partiyi kurtarmak üzere mücadele eden militan topluluğu var. Yönetim de böyle bir topluluktur. Bütün saldırıların üzerinde yoğunlaştığı böyle dönemlerde, hep yönetimden isteme veya sürekli yönetimde hata arama değil, yönetime güç veren bir yaklaşım olmalıdır. Yönetim olmaya çalışan, yönetimi güçlendirmek için söylenen her söz ve gösterilen her tutum ise, uluslararası kompolya karşı devrimci bir tutum olmuştur. Yönetimi zayıflatan ve karşısına alan her tutum, uluslararası komplonun uzantısı olmuştur. Objektivite bu iken, bu kadar anlayışsız olmak mümkün değildir.

VII. Kongre sonrasındaki gelişmelerde yönetim düzeyimizin ve genel yapımızın durumunu bu çerçevede değerlendirmek önemlidir. Parti karşıtı, partiyi temellerinden sarsan, partinin tasfiye edilmesini isteyen görüşler bile, çok demokratik bir ortamda ortaya konuldu, tartışılarak oylamaya sunuldu. Parti çoğunluğunun aldığı kararlar doğrultusunda planlama yapılarak, yeni yönetim seçildi. Pratiğe gidildiğinde, hiç olmazsa çoğunluğun görüşüne katılarak, kendi görüşünü bir tarafa bırakıp buna hizmet etmesi gerekirdi. Parti bilinci, parti bağlılığı bunu gerektirir. Bu temelde bir partileşme ve pratik uygulamayı, Kongre çizgisini özümseyerek ve Kongre planlamasına göre adım adım yeniden örgütleyerek, partinin yeniden yapılanmasını geliştirme hedeflendi. Buna göre Kongre'yi taşırma eğitimleri, ulaşılabilen alanlarda yoğun bir çalışma başlattık. Eğitimle bu tür anlayışları daha iyi giderebiliriz dedik. Gücümüz her yere ulaşmıyordu.

Fakat gördük ki, Kongre'de kendi anlayışı karar olmayanlar, Kongre kararlarını uygulamak gerektiği yerde, bunu uygulamayı bir yana bırakalım, kendi görüşünü uygulayarak, kendisine göre olduğu kadar katılan, onun dışındakilere katılmayan, partiye katılmayan tutumlar içine girdiler. Özellikle kadın hareketimizdeki bayan arkadaşlar içerisinde yoğun bir tartışma vardı. Objektif durum, yeni sürece ve partiye katılmamak, her türlü parti dışı anlayış ve tutuma zemin olmaktı. Pratikte parti dışılıklara kulak kabartıp parti işleri protesto edilince, mayalanmış provokasyon bu durumu fırsat bildi. Ortamı daha çok bulanıklaştırmak ve tahrik etmek, bozgunculuk ve yıkıcılığı geliştirmek için kendisini iyice aktifleştirdi. Bozguncu çetenin Süleyman, Zeki ve Yılmaz gibi unsurlarının merkezi eğitim sahalarımızda olması, provokasyonun tüm örgütü etkilemesine neden oldu. 15 Şubat sonrası sürece katılmayan eğilim, VII. Kongre sonrasında da parti pratiği ve örgütlülüğü içerisine, Kongre kararlarına katılamayınca, Nasır arkadaşın şahsında partiye muhalif, ayrı bir örgüt duruşu kendisini gösterdi. O da bir taraftan örgütlemeye kalktı. Giderek bütün arkadaş yapısı da, *"Nasıl olsa yönetim etkisizleşiyor"* diyerek, ne olacağı kaygısına veya kendisini yaşama durumuna düştü.

Kongre, stratejiyi değerlendirerek kararlar aldı. Plan ve program yaptı, tüzüğü kararlaştırdı. Yeniden değişimin düşünsel temellerini oluşturdu. Ama Kongre'den sonra parti kadrolarının stratejiye kazanılıp kazanılmayacağı henüz belli değildi. Kadronun bu çizgide bütünleşmesi ve bunun nasıl gerçekleşeceği belli değildi. Kongre'yi taşırmak demek, kadroyu Kongre çizgisine kazanmak demektir. Düşman da Kongre'yi boşa çıkartmak için partiyi içten etkilemeye çalıştı. YNK'nin saldırıları bu nedenle öne çıktı. Bu saldırılar parti içi bölünme, parçalama ve kışkırtmayı destekleme anlamını taşıyordu. Kadronun komplodan mı, yoksa Önderlik ve VII. Kongre çizgisinden mi yana olacağı etrafında, parti kadroları üzerinde bir mücadele yaşandı. Biz buna örgütsel mücadele, örgüt içi mücadele diyoruz. Bu, bireyler ve tüm örgüt şahsında oldu ve giderek zorlayıcı bir hal aldı. Parti bir yandan kendini Kongre temelinde örgütlemeye çalışırken, bu eğilimler de kendilerini aktifleştirdiler.

Kongre'nin sonunda protestoyla başlayarak ortalığı karıştıran bir yığın parti dışı eğilim, kadronun parti çizgisine kazanılmasını engellemek, kadronun kafasını karıştırmak ve içten bozgunculuğu ve yıkıcılığı hakim hale getirerek dağılmayı gerçekleştirmek için yoğun bir çaba yürüttü. Bu dönemdeki sözleri ve davranışları da buna göre değerlendireceğiz. Önderlik çizgisinden yana mısın, yoksa komplonun safında mısın? Böyle bir saflaşmayı doğuracak bir mücadele yaşandı. Dolayısıyla her şey, her davranış bu mücadele içinde bir anlam taşır. Önderlik çizgisini yüceltmiyorsa, partileşmeye çekmiyorsa, bu, komploya hizmet etmiştir. *"Ben ne partiye hizmet ettim, ne de komploya; orta yerde durdum"* demek olmaz. Ondan komplo yararlandı, komployu içimizde temsil eden provokasyon yararlandı, onun zemini oldu. Militanın görevi ortada durmak değil, partiye sahip çıkmak ve partinin yürütücüsü olmaktır; hem de saniyesi saniyesine! Bir saniye bile olmamışsa, o parti kadrosu olmaktan çıkmıştır. Yani müminliği kaybetmiş oluyor; İslamiyet açısından değerlendirdik mi, bu böyledir.

Mayısa geldiğimizde önemli bazı aşamalar olduğunu gördük. Yönetim olarak mayıs başında bunun değerlendirme zorunluluğu ortaya çıktı ve şunu tespit ettik: Yukarıdan aşağıya örgüt geliştirilmez ve yönetim doğru bir çizgiye çekilmezse, aşağıdan yürütülecek bütün eğitimler kendi içerisinde boşa çıkıyor. Bununla Kongre'yi özümsemek ve kadroyu bu çizgiye kazanmak mümkün değildir. Çünkü üstten küçük bir davranış ve basit bir söz, altta kadroyu partiye kazandırmak için yürütülen eğitim çalışmalarını bir anda tümüyle boşa çıkartıp tersine çevirebiliyor, etkisizleştirebiliyor.

Yönetim yönetim haline gelmezse, örgüt çizgisine gelmezse, kadroyu çizgiye çekmek mümkün değildir. Bu temelde mevcut eğilimlere karşı en üstten daha aktif bir mücadeleyi yürütme kararı aldık. Konsey olarak, ideolojik ve örgütsel temelde sorunları ele alarak en üstten çözmeyi, parti yönetimini en azından bütünlüklü, sürece ve görevlere sahip çıkan kararlar alıp uygular hale getirmeyi esas aldık. Böylece parti dışı, parti karşıtı anlayışlara karşı daha planlı ve örgütlü üstte bir mücadele, altta ise buna bağlı bir eğitimin yaygınlaştırılması sürecini başlattık. Bu etkili oldu.

Yanlış, parti dışı anlayışları eleştiri ve sorgulamaya aldık, tartışma kapsamına getirerek partinin gündemine koyduk. Böylece yukarıdan aşağıya partinin kendisini yeniden örgütleyerek örgütsel bir bütünlük yaratacağı, onun dışında bir yaşama izin vermeyeceği ve onun dışında yaşanamayacağı açığa çıkınca, artık partinin içinde karıştırma imkanı kalmayınca, provokasyon kendini dışarıya attı. Bu anlaşılır bir durumdur. Bu kaçış böyle bir gelişme karşısında ortaya çıktı. Örgüt içinde iç mücadele ve partileşme mücadelesi geliştirilince, provokasyona ortam kalmayınca kaçış oldu. O kaçış tehlikeliydi. Biz onu da değerlendirdik. Aslında bir kaçıştan ziyade, içten yürütülen bozgunculuk ve bölme mücadelesini, bu sefer de dışarıdan, birçok gücün de desteğini alarak, partiye karşı bir savaş biçiminde yürütmeyi içeriyordu. İşte tehlike buydu ve bizi bir iç çatışmaya götürmeyi öngörüyordu. Eğer hızlı şekilde davranıp üzerlerine etkili gidilmeseydi, kesinlikle öyle bir tehlike vardı ve provokatörlerin amacı tam da buydu. Bunu fark ettiğimizde, üzerine şiddetle gittik ve bu da o tehlikeyi önledi. Provokasyonun yüzü daha iyi açığa çıkarılarak, uluslararası komployla bütünleştirildi. Böylece tehlikesi sınırlan-

dırılmış oldu. Komplo güçleriyle daha sonra bize karşı ideolojik ve askeri saldırılar yürüttüler. Ama en azından maskeleri düştü. Gerçek yüzleri açığa çıkınca, nasıl bir düşman oldukları da görüldü. Düşmanla fiilen bütünleşene kadar parti ve Önderlik karşısındaki durumlarını maskeliyorlardı. Onlar da "Önderlik" diyorlardı. Yani "Önderlik" de ve ondan sonra istediğini yap biçiminde bir yaklaşım vardı. Artık bu durumu iyi kavrayacağız; partiye böyle çok kötülük yapıldı.

Partinin atlattığı tehlikelerle süreç bizi ağustostaki toplantılara götürdü: Ortadoğu Konferansı, III. Kadın Kongresi ve Parti Meclisi Toplantılarımız başarıyla tamamlandı. Örgüt içi mücadelede de zaten provokasyon dışarıya atılarak başarısız kılınmış, tasfiyeci tutumlar ve eğilimler etkisizleştirilerek denetim altına alınmıştı. Parti içinde aleni bir ideolojik ve örgütsel mücadele geliştirilerek, partinin ve kadronun VII. Kongre çizgisine çekilmesinin önü açılmıştı. Artık içte merkezkaç dağılmayı öngören, bozgunculuğu geliştiren fitne-fesatlar giderilmişti. Yani böylece parti biraz rahatlamış, kadro şuna karar vermiş hale gelmişti: *"Yeni çizginin partisi olacağız; ona ters düşen, bizi onun dışına götüren eğilim ve yaklaşımları atıyor ve reddediyoruz."*

Parti Meclisi Toplantısı, VII. Kongre çizgisinde tam bir örgütsel birlik ve bütünlük sağladı. Sözümona çıkış ilanını yaparken, provokasyon ve iç gericilik yenilgiye uğratıldı. Ulaştıkları sonuç bu oldu. Tabii böyle süreçlerin tarihsel bir önemi de vardır. Aslında II. Kongre sonrasında Semir'in çıkışı da böyle olmuştu. O da silahlı mücadeleye yönelmeyi, silahlı mücadele stratejisinin hayata geçirilmesini engellemek istiyordu. Bu dönemdeki provokasyon da bu sefer siyasi mücadele stratejisini uygulamayı engellemek istedi; onu boşa çıkarmayı hedefledi. Tabii Semir'e de zemin olanlar ve onunla bütünleşenler vardı. Küçük burjuva eğilim, ara eğilim, her zaman üzerinde parti karşıtı mücadele yürütülen bir eğilimdir. Sonunda öyle oldu ve bazı kişiler o kadar etkilendiler ki, kendilerini bir türlü partiye kazanamadık. Küçük burjuva, kendini kandıran insan, kendisini her şey sanan, gerçekte ise çok fazla bir şey olmayan insandır. Bu biçimde duyguları biraz okşanıp kendine bireysel yaşam imkanı tanınırsa, her şeyini kaybeden insan, böyle zayıflıklar yaşıyor.

Böyle yanılgılı tutumları geçmiş parti tarihi sürecinde çok fazla gördük; bu düzeye gelmiş küçük burjuvayı gördük. Kuşkusuz sözünü ettiğimiz bu küçük burjuva etkiler, daha farklı tutumlar içerisinde de vardı. Herkes onunla mücadele ediyor. Öyle *"biz bu etki dışındaydık, biz hep dört dörtlüğüz; başkası kötüdür"* değil; bu noktada çok uç boyutlara varan kişilikleri ve tutumları da gördük.

VII. Kongre sonrasında provokasyonun böyle bir çıkışı; içten bozma, yıkma ve dağıtma çabası tıpkı Semir'inki gibi gerçekleşmeyince, parti buna izin vermeyip örgütlenmeyi geliştirmek için mücadeleyi yoğunlaştırınca, kaçıp kendini düşmanın kollarına atma ve dışardan saldırıya geçme durumu gelişti. Semir, Avrupa emperyalizmine sığınmıştı. Bu provokasyonda Süleyman ve Zeki gibileri de YNK'ye sığındı. Tabii o da uluslararası sisteme dayanıyor, onun politikalarını yürütüyor. Oraya teslim olmuş oldular. Böyle bir provokasyona ortak olarak partisel gelişmeye ters düşen tutumlar düzeltilmeye çalışıldı. Eleştirilerle halen üzerinde durulan tasfiyeci tutumlara alet olmuş bu orta yol, biraz kendisini gördü.

Provokasyonunun bu biçimde boşa çıkartılmasının en önemli etkisi, parti içinde sürdürülen mücadelenin kadro tarafından daha açık görülebilmesi ve böylece kadronun daha net bir tutuma yönelebilmesidir. Olup bitenleri iyi anlamayan, bireysel zayıflıklar ve zorluklar nedeniyle çok değişik eğilimlere açık olan ve gafleti yaşayan arkadaşlarımız, bu temelde parti safına girme sürecine yöneldiler. Bütün bu gelişmelerin ortaya çıkardığı sonuç olarak, ideolojik ve örgütsel mücadeleyi yine parti kazanmış oldu.

"Demokratik devrim demek, ilkel milliyetçiliğin aşılması, tasfiye edilmesi ve geriletilmesi demektir. Tıkanma da buradan çıktı. Biz bu noktada geride kaldık, gelişen süreci iyi tanımlayamadık. VII. Kongre şimdi bu tanımlamayı yapmış oldu. Demokratik devrim sürecini birincil süreç olarak ele alıp, ulusal kurtuluş devriminin çözümünü ona bağlıyoruz. Dolayısıyla güç mevzilenmemiz de buna göre değişiyor."

2000 yılının ilk dört ayında bir ideolojik savaş yaşadık. Kongre çerçevesinde, ikinci dört ayında böyle bir örgütsel savaş yaşadık. Partinin örgüt içi mücadeleden güçlenerek çıkması ile birlikte, son dört ayda da askeri bir çatışma yaşadık. Partinin içten örgütsel olarak parçalanmadığı görülünce, uluslararası komplo güçleri tarafından kadroyu zorlamak ve partiyle bütünleşmesini engellemek, dolayısıyla partinin yeniden yapılanmasına fırsat vermemek için YNK üzerimize saldırtıldı. Eylülden itibaren yaşanan askeri çatışmalar böyle gelişti. Buna karşı da onu boşa çıkartacak bir savunma savaşı verildi. Böylece şu gösterildi: İdeolojik doğrultu tutturuldu. Örgütsel olarak parti dışılıklar atılarak, kadro örgüt çizgisinde yöneldi. Önderlik çizgisinde bir parti olmayı sabote etmek ve boşa çıkartmak için gelişen askeri saldırılara karşı bir direnç gösterilerek, Önderlik çizgisinde yeniden partileşme savunuldu. Bunun için sonuna kadar mücadele edileceği ve direnileceği ortaya kondu. Böylece parti önemli bir noktaya geldi ve şöyle bir sonuç çıktı: Artık yeni bir stratejik çizgi oluşturmuş ve kadroyu bu çizgiye çekmiş olan parti, yıkıcı saldırılara karşı kendini savunabilecek bir düzey kazanmıştır.

Devrimimizin demokratik yönü ağırlık kazandı

Kongre çizgisini, partinin yeniden yapılandığı böyle bir ortamda ve komplo gerçekliği ışığında daha iyi anlamamız gereklidir. Komplo karşısında VII. Kongre'yi, çizgisini ve VII. Kongre temelinde yapılan toplantıları, Kongre'nin karar ve değerlendirmelerini anlamamız gerektiği konusu önemlidir. VII. Kongre stratejisi yeterince özümsenemediğinden, bunun için yürüttüğümüz eğitim çalışmaları var ve çalışmalarımız sabote edilmek isteniyor; askeri saldırılar bu nedenle gerçekleşiyor. Süreci boşa çıkarmak, kadroyu yeni strateji çizgisini özümsemekten alıkoymak için yapılan bu saldırılar epeyce yoğundur ve bu bizi zorluyor. Daha rahat, daha kapsamlı, daha planlı eğitim yapma imkanı bulamıyoruz. Kadro çizgi tarafında olsa da, tümüyle çizgiyi özümsemiş ve onunla doğru bütünleşmiş olarak katılma düzeyine henüz ulaşamamıştır. Çizgiye bu düzeyde bir katılım sağlanamadığından, pratikte onu doğru bir biçimde de uygulayamıyor. Bu anlamda henüz muğlaklık ve netsizlik, hatta eskiyi sürdürme eğilimleri vardır. VII. Kongre sürecine dayatılan örgütsüzleşme, örgütsel dağılma ve savrulma anlayışları, en kaba biçimde giderilmiş olup önü alınmış olsa bile, içimizde o anlama gelecek ve bizi öyle bir sonuca götürebilecek anlayışlar hala vardır. Bu yönlü eğilimler, grupçuklar veya bireysel tutumlar şeklinde halen yaşanabiliyor. Bu nedenle komplo karşısında VII. Kongre stratejisinin ideolojik boyutlarının doğru özümsenmesi önemlidir.

Parti Önderliği ideolojik boyutlarını ortaya koydu. VII. Kongre, ideolojik alanda bazı yeniliklere giderek PKK ideolojisini geliştirdi ve daha ileriye götürdü. Parti Önderliği'nin '90'dan beri sosyalizm üzerine yaptığı birçok değerlendirme, Savunmalar'da en üst bir çizgiye ulaştı. Sosyalizmin gelişim çizgisi, tarihçesi, ilke ve özelliklerinin uygulanması konusunda PKK'nin bir anlayışı oluştu. Önderlik buna *"demokratik sosyalizm ve olgunlaşan sosyalizm"* adını verdi. İşte bizim bunu özümsememiz gerekiyor.

Sosyalizmin ilkel veya vahşi dönemi dediğimiz, daha çok kaba materyalizme dayanan ideolojik özellikleri ve kaba ölçülerinin aşılması, demokratik sosyalizme ulaştıracaktır. Bu, gerçekten doğru bir felsefedir; ideolojide sağlanan olgunlaşmanın toplum nezdinde de uygulanabilir ve yaşanabilir bir düzeye getirilmesini içeriyor.

VII. Kongre'ye kadar biz Kürt toplumunun gelişim sürecini ulusal devrim süreci olarak ele aldık. Buna *"ulusal-demokratik devrim"* dedik. Ama bunun ulusal devrim aşaması birincil aşamaya hakim olandı. Bütün örgütümüzün ve mücadelemizin üzerinde odaklaştığı ve yoğunlaştığı aşamaydı. Aslında '90'dan itibaren bu aşama giderek demokratik yönle dengelendi. Değişim giderek demokratik yöne doğru bir ağırlık kazandı. Doğal bir seyir izleyen bu değişimi formüle ederek stratejik bir plan haline getirme ve böylece partiyi mücadeleye sevk etme düzeyini yakalayamadık.

VII. Kongre, biraz zorlanarak ve gecikmiş de olsa, sürecin tanımlamasını bu biçimde yeniden yaptı. Kürdistan'daki ulusal diriliş ve ulusal gelişmenin demokratik açılıma yol açtığını gördü. Türkiye'de de değişim zorunluluğunu görerek, dünyadaki değişikliği tanımladı. Buna göre, Kürdistan'daki gelişme sürecinin demokratik yönünün öne çıktığını, bunun birincil yön olduğunu, ulusal sorunun çözümünün böyle bir demokratik dönüşüm devrimiyle çözüme gideceğini esas aldı. Daha önce ikincil planda tutulan yan şimdi birincil plana alındı. *"Demokratik kurtuluş"* süreci dediğimiz bu önemli değişimi görmemiz gerekiyor. Demokrasi deyince, sanki bu bir mücadeleyi gerektirmeden, hemen gerçekleşecekmiş gibi, yeniden bir kuruluş inşası yapacakmışız gibi yanlış anlaşıldı. Tabii bunu düzeltiyoruz. Bu da bir kurtuluş mücadelesi sürecidir; toplumun kurtuluş mücadelesi devam ediyor. Fakat esas çizgi olarak, demokratik kurtuluş süreci devam ediyor. Ulusal gelişme ve ulusal sorunda çözüm, birincil ve esas olan demokratik kurtuluşun gelişimi ile gerçekleşecektir diyoruz. Kürt toplumu artık böyle bir sürece ulaştı.

Dünyadaki gelişmeler de mücadele sürecini böyle ele alarak başarıya gitmemize imkan tanıyor. Politik strateji değişikliğimizin doğru kavranması gerekiyor. Stratejik değişiklik ideolojik boyutta kısmen gerçekleşmiştir. Parti Önderliği'nin '90'dan beri sosyalizme ilişkin değerlendirmelerini iyi özümsemek, bunları okumak, incelemek ve kavramak gerekir. Mücadelenin doğası bakımından, politik stratejide bir değişiklik yaptık. Güçlerin mevzilenmesi kısmen değişse de, eskinin bazı özelliklerini taşıyor; ama mücadelenin gelişim sürecinin doğası bakımından ortaya çıkan gelişmeyi doğru tanımladık. Aslında süreç buraya girmişti. Fakat biz ulusal devrim yönünü hala tutuyor, bunun için süreci gerisinde kalmış bulunuyorduk. Parti olarak kendimizi bu noktada düzelttik. Politik açıdan aslında toplumda ortaya çıkardığımız, bizzat buna öncülük ettiğimiz ve gelişmesine yön verdiğimiz sürecin gerisinde kalmıştık. Toplum büyük bir demokratik devrime doğru açılım ve değişimi yaşarken, biz ulusal mücadele ve ulusal çözüm stratejisinde kaldık. Mücadele yöntemimiz ve bütün ittifaklarımız bu temeldeydi. Dolayısıyla stratejiyi buna göre oluşturunca, giderek bizi daha fazla geriye, ilkel milliyetçiliğe ve ittifaka götüren bir konuma gitti. Halbuki demokratik devrim altta gelişiyordu. Bu kesimlerle daha kurallı olmak üzere, daha etkili bir mücadele yürütmemiz gerekiyordu.

Demokratik devrim demek, ilkel milliyetçiliğin aşılması, tasfiye edilmesi ve geriletilmesi demektir. Tıkanma da buradan çıktı. Biz bu noktada geride kaldık, gelişen süreci iyi tanımlayamadık. VII. Kongre şimdi bu tanımlamayı yapmış oldu. Demokratik devrim sürecini birincil süreç olarak ele alıp, ulusal kurtuluş devriminin çözümünü ona bağlıyoruz. Dolayısıyla güç mevzilenmemiz de buna göre değişiyor.

Öncü parti değerlendirmesinden tutalım, ittifaklara ve cephelere kadar değişim gösterdi. Örneğin ilk önce değiştirmemiz gereken, örgütümüz ERNK oldu. Çünkü ulusal devrime göre oluşmuş bir cephe, demokratik devrime göre oluşturulacak ittifaklara uygun değildi. Dolayısıyla daha değişik örgütlenmeler ve daha farklı ittifak güçleri ortaya çıktı. Önce de tanımladık, ulusal devrim bizim için stratejik düzeyde önemliydi. Demokratik devrim açısından da önemli oldu.

Türkiye halkı ve demokratik güçleriyle ittifak, '90'dan sonraki uygulama döneminde, sürecin gerisinde kalmamız nedeniyle bir kopuşu yaşamıştı. Aslında anlayışta öyle değildi, ama uygulamada geriye düşme olmuştu. VII. Kongre ile bu durumu düzelterek yeniden tanımladık. Öyle ters bir yöne düşmenin nasıl tehlikeli olduğunu, bizi komployla karşı karşıya getiren etkenlerden birisinin de bu olduğunu ortaya çıkardık. Kongre bu anlamda bir değişimi gerçekleştirdi. Doğal olarak ulusal devrimin temel mücadele biçimi farklıydı. Buna göre de mücadele yöntemlerinde değişiklik yaptık. Demokratik devrimin temel mücadele biçimi olarak, içinde bulunulan koşullar da değerlendirilince, farklı mücadele biçimleri gerekliydi. Silahlı mücadele, genelde ulusal devrimin geçmiş koşullardaki temel mücadele biçimi olarak esas alınırken, demokratik kurtuluşun temel mücadelesi olarak da demokratik siyasal mücadele temel mücadele biçimi oldu. Diğer çalışmaların tümünü bu stratejik mücadele biçimine göre bağladık. Daha önce temel mücadele biçimi silahlı mücadeledir diyorduk. Siyasi mücadele ve diğer çalışmalar ikincil plandadır ve buna tabidir. Şimdi demokratik siyasal mücadele birincil mücadele, silahlı savunma da dahil diğer çalışmalar ikincil planda ve buna tabi hale geldi. Mücadele stratejisindeki bu değişime bağlı olarak, mücadele tarzımız, üslubumuz ve bir bütün olarak çalışma tarzımız önemli değişikliklerle bir yenilenmeyi gösterdi.

Bunları şunun için anlatıyoruz: VII. Kongre yeni bir stratejidir; uluslararası komployla karşı mücadele ve bu komployu yenme stratejisidir. II. Kongre bir strateji kabul etmişti. Bu, 12 Eylül faşizmini yenme stratejisiydi. Türkiye'de 12 Eylül, aslında PKK'nin onunla mücadelesinin II. Kongre'de kararlaştırılmasıyla aşıldı. Onu tümden yıkıma götürmeyi esas aldık, fakat tam başarıya götüremedik. 12 Eylül'ü parçalayarak Kürdistan'da etkisini zayıflatırken, Türkiye'de de aşılmasını sağladık. Ama tümden parçalayıp dağıtarak, yerine yeni bir sistem geliştirme gücüne de ulaşamadık. Bu konuda tam başarıya gidemediğimiz açıktır.

VII. Kongre öyle bir ara strateji belirlemiyor. Uluslararası komplo karşısında, komployla karşı mücadele ederek onu yenmenin yolu, VII. Kongre stratejisinden geçiyor. Başka bir strateji ile bu mümkün olmaz. Kongre stratejisini bu yönüyle çözüp anlayacağız ve kabul edeceğiz. Uluslararası komplo, PKK'yi tasfiye etmeyi, dolayısıyla Kürt ulusal varlığını tasfiye etmeyi ve ulusal inkarı egemen kılarak ulusal yok oluşu gerçekleştirmeyi öngörüyor. Dolayısıyla VII. Kongre stratejisi, demokratik açılım ve demokratik dönüşüm temelinde, demokratik devrimle ulusal imha ve inkar siyasetini engelleme ve tümüyle boşa çıkarma çizgisidir. Eğer demokratik bir gelişim temelinde Kürt toplumunun ulusal varlığından söz edilecek ve yaşamsal kılınacaksa, bu, PKK VII. Kongre stratejisiyle olacaktır. Bunun başka yolu yoktur. Tabii buna göre demokratik siyasal mücadelenin öncülüğü, çalışma tarzı ve değişik alanlardaki uygulama durumunun -ki buna değişik güçler mevzilenmesi dedik-, ana ilke ve ana halkayla parçaların ilişkilerinin buna göre uyarlanması gerekiyor.

Şimdi bu noktalar halen anlaşılamadığından vurgulamakta fayda var. Bir; VII. Kongre stratejisi uluslararası komployla karşı ayakta kalmanın, mücadele ederek onu yenilgiye uğratmanın ve Kürt ulusal-demokratik varlığını geliştirmenin tek yoludur. İki; VII. Kongre'de stratejik planda bir değişiklik yaptık. Komplo bir gerçekse, bu ulusal inkar sisteminin ulaştığı bir düzeyse ve Kürt toplumu bununla karşı karşıyaysa, buna karşı mücadele gerçeği de VII. Kongre stratejisidir. Eğer değişim olmaz ve eskisi gibi kalınırsa, bu düzeyle komployla karşı mücadele etmek ve komployu geriletmek mümkün değildir.

Bu noktada hem stratejinin özünü anlamakta zayıflıklar, hem de değişim gerçeği olmadan ve böyle değişmeden de olunabilirmiş ve işler eski biçimde yürütülebilirmiş gibi sanma var. Ortada durma ve adeta tetikte bekleyip ne zaman geriye çekilecek diye yaklaşınca; VII. Kongre stratejisini özümsemede, derinliğini kavramada ve o temelde kendini eğitip donatarak pratiğe etkili bir biçimde yürümede zayıf kalınıyor. Ortada durma, istem ve iddiadaki yetersizlik bu yanılgılardan kaynaklanıyor. Sanki şöyle bir hava var gibi: *"Nasılsa biz tekrar geriye gideceğiz, onun için fazla ileriye gitmeyelim, değişime angaje olmayalım; sonra geriye gelemeyiz ve kaybederiz!"* Bu köklü bir yanlıştır. Halbuki geriye dönüş olmayacağı çok açıktır. Eğer komplo başka bir yolla yıkılmadan ortadan kalkmayacaksa ve komplo ulusal inkar sisteminin geldiği bir düzeyse, bunu yıkacak mücadele ancak VII. Kongre strateji temelinde olacaktır.

Bu başka bir biçimde olur mu diye tartıştık, araştırıp değerlendirdik. Savunmaya bakıldığında görüleceği gibi, pek çok ihtimal üzerinde değerlendirmeler yapılmış, tartışılmış ve çözüm burada bulunmuştur. Bunun dışındaki yöntem ve yaklaşımlar süreci doğru tanımlamıyor, doğru anlamıyor. Dolayısıyla insana uluslararası komplo karşısında ayakta kalma, ona karşı mücadele etme ve onu başarısız kılma imkanı vermiyor. Bunu anlamamız, Kongre stratejisini böyle kavramamız ve bu temelde de yaklaşım göstermemiz gerekiyor.

Birincisi, değişimi iyi kavramak zorundayız. Değişim zorunluluğu bir gerçektir. Değişim olmadan da eskisi gibi işlerin yürütüleceğini sanmak, kendimizi bu 15 Şubat'lara vurup imha ettireceğiz demektir. Bizim parti olarak şimdiye kadar öğrendiğimiz yol ve yöntemler bizi başarıya götürmek bir yana, imhadan kurtarmaz. Onda ısrar etmek ve ona çakılıp kalmak; kendini imha noktasında tutmak, onda ısrar etmek oluyor. Onun için stratejik değişimin nereden kaynaklandığını ve ne anlama geldiğini bilmemiz, bunun bir zorunluluk olduğunu, onun gerisinde, dışında veya ortada durulamayacağını kabul etmemiz gerekiyor.

İkincisi; değişimin özünün, ideolojik ve politik düzeyde içeriğinin kavranması gerekir. Pratik mücadele düzeyinde, örgütsel düzeyde değişimin özü nedir? Bütün bu alanlarda neler değişmiş, neler gelişmiş, neler korunmuştur? Bunları doğru tespit edeceğiz, iyi anlayacağız ve özümseyeceğiz. Böyle yaparsak, uluslararası komployla karşı mücadele edecek militanı, yine uluslararası komployla karşı başarıyla mücadele edip onu yenilgiye götürecek örgütü ortaya çıkarabiliriz.

VII. Kongre bunun stratejisini hazırlamıştır. Şimdi bu stratejiyi özümseyen kadroyu, stratejiye göre kendisini yeniden örgütleyen ve yapılandıran partiyi yaratmamız gerekiyor. Bunun mücadelesini veriyoruz.

Devam edecek...

"Bizim de bir ülkede özgür yaşama hakkımız olmalı"

Adı, soyadı: **Ahmet ÇAPKAN**

Kod adı: **Deniz Bulut**

Doğum yeri ve tarihi: **Hizan-Bitlis, 1969**

Mücadeleye katılış tarihi: **1994**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Haziran 1997**

Aro (Çil Kani) mıntıkası-Çatak

1969 yılında Bitlis'in Hizan ilçesinde dünyaya gelen ***Deniz*** yoldaş, daha küçük yaşlardayken geçim sıkıntısı nedeniyle ailesi metropollere göç etmek ve bu yüzden ülkesinden uzakta yetişmek zorunda kalır. Ortaokulu bitirdikten sonra okumayı bırakarak çalışmaya başlayan Deniz yoldaş, değişik işlerde çalışarak yaşamın zorluklarını ve çelişkilerini derinden yaşar. Bulunduğu çevrenin Türk yoğunluklu olması ve Kürtlerin horlanması O'nu daha da derin çelişkilere ve bu çelişkilerin nasıl çözülmesi gerektiği arayışına sevk eder.

Bu çelişkiler içinde mücadelenin gelişimi hakkında bilgilenir ve büyük ilgi gösterir. Kürdistan'da gelişen Ulusal kurtuluş mücadelesi bütün çelişkilerin, çözümsüzlüklerin, arayışların, beklentilerin, özlemlerin, umutların cevabı, bütün acıların ilacı olur. Kürt insanı tüm sorunlarını bunda halleder, bunda kendini bulur; yenilenir ve yeniden yaşama bununla adım atar, dirilir, canlanır.

Deniz yoldaş da Ulusal kurtuluş mücadelesiyle tanıştıkça yenilenir ve canlanır. Parti yayınlarını izleyerek bilincini geliştirmeye çalışır. Yaşadığı çelişkilerin yanıtını orda bulur, bu O'nu derin bir rahatlama içine sokar. Kaybettiği bir şeyi arayan ve sonunda onu bulan insanların rahatlaması gibi bir rahatlıktır bu. Artık rotasını da, bu belirlemektedir.

Gün geçtikçe bilinçlenen Deniz yoldaş, metropollerde gelişen halk serhildanlarında, kitle etkinliklerinde, miting ve yürüyüşlerde aktif olarak yer almaya ve halkının sevincine, acılarına ortak olmaya başlar. Halkıyla bütünleştikçe özgürlüğün, kurtuluşun ve ülkesinin değerini daha iyi bilince çıkarır. Artık karar verme zamanı gelmiştir. *"Ülkemizi bırakıp metrepollere gelmekle, bile bile ülkemizi sömürgecilere peşkeş çekmiş oluyoruz. Belki önce farkında değildik, ama şimdi PKK ile farkındayız. Bu durum kabul edilemez, edilmemelidir. Bizim de kendi ülkemizde özgürce yaşama hakkımız olmalı"* diyerek özgür yaşamın elde edilebileceği Ulusal kurtuluş mücadelesi saflarına katılmaya karar verir.

Ancak bu süreçte Bursa'da düzenlenen bir mitinge katıldığı için polis tarafından tutuklanır. PKK ile ilişkisi olduğu gerekçesiyle çok ağır işkencelerden geçirilir. Ama O, direnişçi geleneğine bağlı kalarak polise sır vermemeyi başarır.

Serbest bırakıldıktan sonra '94 yılında gerilla saflarına katılarak yarım kalan işini tamamlayan Deniz yoldaş, ülkesine dönüş yapmanın büyük mutluluğu ve coşkusu içindedir. Yaşama oldukça içten katılır ve yoldaşlığa büyük değer verir. Oldukça mütevazi, ağırbaşlı ve olgundur. Çekici üslubuyla PKK militan özelliklerini sergiler. Parti dışı anlayışlara kaşı amansız mücadele eder. Sabırlı, cesaretli, inanç yüklü ve yüksek morallidir. Bu özellikleriyle bulunduğu gerilla birliği içinde büyük sevgi, saygı görür. Bulunduğu Çatak Taburu içinde birçok eyleme katılan Deniz yoldaş, savaşta da oldukça cesaretli ve güçlüdür. Zindanda gördüğü işkencenin, metropollerde çektiği sefaletin ve halkının bin yıllık esaretinin intikamını alma hırsıyla eylemlere katılır ve büyük fedakarlıklar gösterir.

En son ihanetçi güçlere karşı geliştirilen bir eylemde kahramanca savaşarak ağır yaralanır. Arkadaşlarına, *"Uğrunda savaştığımız soylu davamız için can verdik, ne mutlu bize!"* diyebilecek kadar bir zaman diliminin ardından yüce şehadet mertebesine ulaşır.

Yolun yolumuz, sözün sözümüzdür Deniz yoldaş. Asla unutulmayacaksın!

Çatak Taburu'ndaki mücadele arkadaşları

"Halkıma olan borcumu ödemek istiyorum"

Adı, soyadı: **Şehmus EMEN**
Kod adı: **Brusk**
Doğum yeri ve tarihi: **Savur, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **2000**
Güney Kürdistan

Mücadale geleneğimizin takipçisi, ülkesine sevdalı, inançlarından ödün vermeyen ey yüce yoldaş, merhaba!

Halkların tarihinde bağımsızlık ve özgürlük uğruna, o taze bedenleriyle yaşamlarını ortaya koyan binlerce halk kahramanının, tarihe yön veren şerefli, bilinçli direnişleri unutulamıyor. Öncü bilincinde gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin de görkemli şehadetleri vardır. Bu ölümsüz ve unutulmaz halk kahramanlarından biri de ***Şehmus*** yoldaştır.

Köyde geçimini şöförlükle sağlamaya çalışan babası, ailesini geçindirmek amacıyla 15 yıla yakın Türkiye-Irak yollarında kefenini sırtında taşır. Geçim sıkıntısı yaşayan Şehmus yoldaşın ailesi, ekonomik nedenlerden dolayı '90'lara doğru İzmir metropolüne yerleşir. Şehmus yoldaşın ailesi, köylü-küçük burjuva bir yapıya sahiptir. Kendisi ise ailesi içerisinde bu anlayışı mahkum edip, sınıf dışı anlayışlardan arınan bir kişiliğe sahip olur.

Ülkeden henüz küçük yaşlarda ayrılmasına rağmen, hep ülke özlemiyle yanar Şehmus yoldaş. Ailenin ikinci çocuğudur, fakat iki kız, beş erkek kardeş arasında en sevilen O'dur. Ayrıca ailesine en büyük desteği O sunar. Çalışkan ve emekçi bir yapıya sahiptir. '93'e kadar babasıyla birlikte çalıştıktan sonra bir arayış içerisine girer. Bu süreç onun için ulusal çelişkileri fark ettiği, sosyal adaletsizliği gördüğü, sömürgecilik uygulamalarını derinden hissettiği, yaşıtları arasında Önderlik ve örgütçülük özelliklerinin geliştiği bir dönem olmuştur.

1977'de Mardin'in Savur ilçesine bağlı Pınardere (Elfan) köyünde doğan ***Şehmus*** yoldaş; küçük yaştan beri yaşama güçlü ve inançlı bir şekilde sarılmış, ağır yaşam koşullarını daha küçük yaşta yüklenmek zorunda kalmıştı.

Köyde birlikte büyüdüğü ve birbirlerini candan seven, birbirlerini bir gün görmeden edemeyen amcasının oğlu köyden İzmir'e gelir ve Şehmus yoldaşla birlikte bir süre daha çalıştıktan sonra, onlar için hep hayal olan Özgürlük mücadelesine katılmaya karar verirler. Bu kararı vermekte geç bile kalmışlardır. Ancak amcasının oğlu ailesinin durumunu düşünerek, birlikte gitmek yerine, önce kendisi gitmeye karar verir; 'eğer Şehmus yoldaş kararlıysa, daha sonra o da arkamdan gelir' diye bir tercihte bulunur. Ve gerçekten Şehmus yoldaş, tüm kararlılığıyla, mücadeleye olan bağlılığıyla ve sözünden vazgeçmeyerek, beş ay sonra özgürlük dağlarına çıkar. Bu süreçte saflarda bulunan iki amcasının oğlu, hep Şehmus yoldaşın yolunu gözler. Tek dileği gerilla olup halkı uğruna onurluca savaşmak olan Şehmus yoldaş, artık yıllarca hasretiyle yaşıdığı o gerçekliğe kavuşur ve kahraman bir savaşçı olur.

Amed eyaletinde altı ay kaldıktan sonra Dersim eyaletine gönderilir. Akibeti hakkında bir haber alamayan ailesi, hep hasretiyle ve merakıyla yaşar Şehmus yoldaşın. Ailesinin duygusal olması nedeniyle, Şehmus yoldaş dört sene boyunca ailesine herhangi bir haber göndermez.

Emperyalist güçler, Kürt halkının tek umudu ve yaşam gerekçesi olan Başkan Apo'yu haince esir alıp Türkiye'ye getirmesiyle beraber, Şehmus yoldaş Başkan Apo'nun emri üzerine diğer gerilla yoldaşlarıyla birlikte sınırların dışına çıkar. Bu süreçte telefon aracılığıyla ailesiyle haberleşir. Bu, ailesini çok umutlandırır. Altı yıl boyunca acılar içinde kıvranıp oğulları hakkında bir haber almayı bekleyen ailesinin, telefonla oğullarıyla konuştuktan sonra yurtseverlik bağları daha da güçlenir. Barış sürecinin gelişmesiyle birlikte oğullarını görme umutları güçlenir.

Şehmus yoldaş, dört beş sefer ailesine telefon eder ve şöyle der:

"Değerli anne ve babacığım, ben şu anda Güney Kürdistan'da yoldaşlarımla birlikteyim. Ve hepimiz çok iyiyiz. Biliyorum, beni çok merak ediyorsunuzdur. Ama böyle yapmayın. Duygusal yaklaşmayın. Herkesin kendi payına düşeni yaptığı gibi, ben de yapmaya çalışıyorum. Ve Başkan Apo'nun fedaisi, bu halka layık bir kişi olarak, barış için kanımın son damlasına dek görevimi yapmak ve halkıma olan borcumu ödemek istiyorum."

Ve vedalaşarak telefonu kapatır. Ama ne yazık ki bu Şehmus yoldaşın son konuşması olur.

Son süreçte Güney'e oğlunu görmeye giden yaşlı bir anamız tesadüfen Şehmus yoldaşla da karşılaşır. Hem bu yaşlı anamızla gönderdiği bir fotoğraftan, hem de öncesinde yaptıkları telefon konuşmalarından oldukça etkilenen ve bir o kadar da umutları güçlenen ailesi, bu sevindirici, umut verici haberlerin ardından coşar ve bu olumlu gelişmeler partiye, mücadeleye daha sıkı bağlanmalarına neden olur.

2000 yılının son aylarında, ihanetçi-işbirlikçi YNK güçleriyle yaşanan çatışmada şehitler kervanına katılan Şehmus yoldaşın şehadet haberi ailesine ulaşır. Gönderdiği fotoğraf ve telefon görüşmeleri her ne kadar Şehmus yoldaşın ailesini umutlandırmış olsa da, bu olumlu gelişmelerden sonra böyle bir şehadet haberi, partiyle olan bağlarını daha da güçlendirir.

Şehmus yoldaş, bağlılığın en güzel ifadesi, Önderliği anlamanın tavizsiz savaşçısı, ülke ve halk sevgisinde doruklaşan fırtına birliklerin fırtınalı savaşçısıdır.

Şehmus yoldaş! Seni anmak, zafere kilitlenmektir. Seni anmak Önderliğe bağlanmaktır. Seni anmak kirlerimizden arınmak ve adanmış fedai militan kişiliğine ulaşmaktır. Yoldaşların olarak, yaşadığımız sürece seni hep ama hep anacağımıza söz veriyor, senin sahsında tüm Kürdistan devrim şehitlerini saygıyla anıyoruz.

***

Şehmus yoldaşın amcasının oğlunun, şehadeti dolayısıyla ailesine yazdığı mektup...

"Merhaba sevgili amcam ve yengem,

Şehmus yoldaşın anısına böyle bir yazı yazmayı kendim açısından bir borç olarak görüyorum. O'nun gibi nicelerinin üzerine yazı yazmak, Onları anmak ve hep içimizde hissetmek bizim temel görevimizdir. Biliyorum, bu yazıyı okurken, daha yeni olan yaranız deşilebilir. Ama ne yapılabilir ki! İnanın şu an yaşadığınız acıyı ben de yaşıyorum. Her değerli ailemizin benzer acıyı yaşadığı gibi, bu zorluğa katlandığı gibi biz de katlanacağız. Barış ve kardeşlik için Demokratik Cumhuriyet uğruna şehit düşen bütün yoldaşlarımızla gurur duyuyoruz.

Hepinizi saygıyla selamlıyor, hasretle kucaklıyorum. Kedinize iyi bakın...

Devrimci selamlar"

Yaşam dediğiniz ne ki
Bir damla gözyaşı oldum
gittim işte
Ve yaşıyorum
Sakın öldüğümü sanmayın
Yaşadıkça, varoldukça bedenim
barış köprüsü olsun
ya da bir barış fidanı
Tatlı topraklarda
Kutsal ülkedeyim ben
Ve çocukluk çağıma döndüm
Bir melek olup uçtum
Geri döndüm sıcak beşiğime
Salla beni anneciğim
Salla ki ağlamayayım
Ağlamayayım ki rahat uyuyayım
Uyuyayım ki düşler ülkesine dalayım
Ve dilediğime kavuşayım
Durma anne salla beşiğimi

"Ülkemin dağlarında kuşlar kadar özgürüm"

Adı, soyadı: **Songül ÖNCEL**

Kod adı: **Zilan Çatak**

Doğum yeri ve tarihi: **Derik Mardin, 1980**

Mücadeleye katılış tarihi: **1993**

Şehadet tarihi ve yeri: **29 Temmuz 1997, Eruh (Tepe eyleminde)**

Zilan yoldaş, yurtsever bir aile ortamında doğup büyür. Daha küçük yaşlarda Ulusal kurtuluş mücadelesine ilgi duyar, '90'lı yıllarda ülke genelinde gelişen halk eylemliliklerinden (serhildanlardan) etkilenir. Bu yıllarda gerillaya katılma isteği gelişmesine rağmen, yaşının küçüklüğünden dolayı beklemek durumunda kalır. Yine de kendini gerillaya hazırlar ve devrimci-yurtsever çalışmalarda yer alır. Mücadeleyi küçük yaşta tanıması, O'na olgun, ağırbaşlı bir kişilik kazandırır.

Serhildanlarla büyüyen Zilan yoldaş, yurtsever aile çevresi ve gençlik içinde parti yayınlarını okuma, yine devrimci yayın organlarını inceleme imkanı bulur. Böylece düşman gerçekliği, halk ve ülke gerçekliği hakkında bilgi sahibi olur ve devrime kendini daha bilinçli hazırlar.

1993 yılına gelindiğinde artık sabrı kalmamıştır. Ülkesinin dağlarında yürüme, orda özgürlüğün kaynağında olma istemi önü alınamaz hale gelmiştir. Milisler aracılığıyla gerilla saflarına katılır ve dağlara ulaştığında, ***"Artık ülkemin dağlarında kuşlar kadar özgürüm"*** diyerek gerilla olmanın anlamını dile getirir.

Temel eğitim devresine alınan Zilan yoldaş, buna kendini en üst düzeyde katmaya çalışır ve bilinçlenmek için büyük çaba harcar. Eğitimle yeni bir kişilik kazanacağının ve gelişeceğinin farkındadır. Teorinin pratik için gerekli olduğunu bilir. Öğrendiklerini yaşama geçirmekten kendini geri bırakmaz. Böylece daha eğitim sürecinde gelişmeye aday olduğunu gösterir ve büyük gelişme kaydederek, halkına, ülkesine büyük yararlılıklar sunabilecek bir ARGK savaşçısı olarak pratiğe yönelir.

Belli bir süre Beytüşşebap alanında kalan Zilan yoldaş, burada birçok eyleme katılarak askeri bir kişilik edinir. Eylemlerdeki cesareti, mevziler üzerine yürümede kararlı oluşu O'nu çabuk geliştirir. Kısa zamanda arkadaşlarınca sevilen sayılan ve değer biçilen biri olur.

Daha sonra Garısan alanında savaş birlikleri içinde yerini alan Zilan yoldaş, aynı başarılı yaşam ve savaş pratiğini burda da geliştirerek sürdürür.

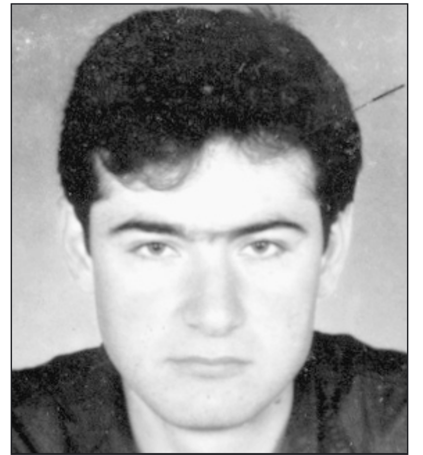
Devrim davasına bağlı, fedakar, çalışkan, ölçülü, resmiyete önem veren kişilik özellikleriyle Zilan yoldaş, partiye bağlılığını ve devrime inancını yoldaşlarına kabul ettirmesini bilmiştir.

Eruh tepe baskını eyleminde saldırı grubunda ve en ön saldırı içerisinde bulunan Zilan yoldaş, büyük bir cesaret ve atılganlıkla askerlerin bulunduğu mevzilerin üzerine yürür. Mevziler kısa sürede ele geçirilir. Eylemin bittiği, dönüşe hazırlanıldığı bir sırada uzaklardan atılan bir havan topunun yakınana düşmesi sonucu şehitler kervanına katılır Zilan yoldaş.

Zilan yoldaşın sehadeti başarının ilham kaynağı olacaktır!

Anısı mücadelemizde sürekli yaşatılacaktır!

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: **Hüseyin İŞCAN**
Kod adı: **Sabri-Nurhak**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık 7 Ocak 1975**
Mücadeleye katılış tarihi ve yeri: **1996 Eskişehir Üniversitesi**
Şehadet tarihi ve yeri: **19 Mart 1998 Amanos**

DÜZELTME

2001 Ocak sayısında şehadeti açıklanan **O. Zeki YILDIZ** *(Şahan Welat)* arkadaşın, daha sonra alınan bilgiye göre **şehit olmadığı** öğrenilmiştir. Yakınlarından ve okuyucularımızdan özür diler, düzeltiriz.

Avrupa Birliği'ne, Türkiye Cumhuriyeti'ne ve Kürt Halkına

● PKK Başkanlık Konseyi

"Türkiye'nin Avrupa Birliği'nde yer almasının hayati önemine karşılık, bu konuda yaşananlar endişe vericidir. Gerek Avrupa Birliği'nin hazırladığı Katılım Ortaklık Belgesi, gerekse de Türkiye'nin buna cevap veren Ulusal Programı son derece yetersizdir. Demokratikleşmenin kilidi olan Kürt sorununun çözümüne yeterli bir yaklaşım getirilememiştir."

İnsanlık; yeni yüzyıla barış, demokrasi ve özgürlük ilkelerine dayanan mutlu bir yaşamı yaratmanın kararlılığıyla giriş yapmıştır. Bu doğrultuda mücadele gücünü ve yeteneğini geliştirerek, önündeki engelleri aşmanın uğraşı içindedir. Ulus, sınıf, cins ve diğer sorulara kesin çözümler arıyor. En büyüğünden en küçüğüne kadar, her türlü sorunun çözüme kavuşturulması için demokratik sistemin geliştirilmesini vazgeçilmez yol olarak görüyor. Gerici güçlerin direncini aşma temelinde sağlanan demokratik gelişmeyi egemen kılmaya çalışıyor. Böylesi bir mücadeleye uygarlığın beşiği olan Mezopotamya ve çevre ülkelerinde de tanıklık ediyoruz.

Sorunlara demokratik sistem içerisinde çözüm aramanın en çok yoğunlaştığı alanların başındaysa Türkiye gelmektedir. Türkiye'nin 20. yüzyılda çözümünü bulamayan, ağırlaşarak günümüze taşınan sorunlarının hangi yolla çözüm bulacağı sorusu cevabını arıyor. İşte bu noktada hem Türkiye'nin, hem de diğer bölge ülkelerinin kilit sorunu olan Kürt sorunu, çözümünü acilen dayatıyor. On beş yıl sürüp, tarafları ağır zararlara uğratan bir savaşın ardından barış, demokrasi ve özgür birlik alternatifsiz çözüm yolu olarak gündeme girmiştir. Bu durumda, Türkiye'nin AB'ye (Avrupa Birliği) giriş süreci, başta Kürt sorunu olmak üzere tüm sorunların demokratik sistem içerisinde çözüm bulması için büyük fırsatlar yaratmaktadır. AB'ye giriş sürecinin yarattığı fırsatlar değerlendirildiğinde, sorunların çözüme kavuşturulması kolaylaşacaktır. Bundan hareketle ortaya çıkan fırsatın doğru değerlendirilmesinin hayati önemde olduğunu belirtiyoruz.

Türkiye'nin AB'de yer almasının hayati önemine karşılık, bu konuda yaşananlar endişe vericidir. Gerek AB'nin hazırladığı Katılım Ortaklık Belgesi, gerekse de Türkiye'nin buna cevap veren Ulusal Programı son derece yetersizdir. Demokratikleşmenin kilidi olan Kürt sorununun çözümüne yeterli bir yaklaşım getirilememiştir. AB'nin kendisi Katılım Ortaklığı Belgesi'nde sorunun adını koymayarak, öngördüğü çözümle çelişkili bir tutum sergilemiş ve çözümsüzlüğe davetiye çıkarmıştır. Bundan cesaret alan Türkiye hükümeti çözümsüzlükte ısrarını sürdürmüştür. Ortaya çıkan sonuç; Lozan Antlaşması'nın inkar ve imha politikasının devam ettirilmesi olmuştur. Dolayısıyla hem AB ülkeleri, hem de Türkiye tekrara düşmüşlerdir. Kürt sorununun demokratik sistem içerisinde çözüme kavuşturulması için mesafe alamamışlardır.

Kürt halkının muhatap alınmadığı bir durumda, daha farklı sonuçların ortaya çıkması beklenemez. Gerek AB ülkeleri, gerekse de Türkiye Kürt halkını muhatap almamışlardır. Lozan Konferansı örneğinde olduğu gibi Kürtler yadsınarak, görüş ve önerileri alınmayarak kaderleri hakkında karar verilmek istenmektedir. Böylesi bir yaklaşımın meşru yönü yoktur; ne Kürt halkı, ne de onun temsilcileri tarafından kabul edilebilir.

Kürt halkına rağmen AB'nin oluşturduğu Katılım Ortaklığı Belgesi ve Türkiye'nin buna yanıtı olan Ulusal Programı kabul görecek niteliklere sahip değildir. İdam cezasının kaldırılması, Kürtçe yayın ve eğitim hakkının tanınması dahil, genel demokratik açılımların sağlanması konusunda gösterilmesi gereken yaklaşımın çok gerisinde kalınmıştır. Savaşa ve olumsuzluklara neden olan mevcut statünün ötesine geçilememiştir.

Katılım Ortaklık Belgesi ve buna yanıt olan Ulusal Programın Kürtler için yeni bir statü, sorunların demokratik sistem içerisinde çözüme kavuşturulmasını getirmemektedir. İsyan, savaş ve bunların kanla bastırılması sürecinin aşılmasına olanak tanımamaktadır. Sergilenen yaklaşımın tekrar savaş dahil birçok olumsuzluğa yol açması kaçınılmazdır. Çünkü, niyet ne olursa olsun, çözüm getirilmeyen sorunlar hep çatışmalara kaynaklık etmişlerdir. Partimiz PKK'nin öncülüğündeki Kürt halkı çözüm temelinde çatışmalar sürecine son vermek istiyor. Bu anlayışla savaşı durdurmuş, geliştirdiği yeni stratejik ve taktik çizgi ile barış, demokrasi, özgür birlik sürecini başlatmıştır. Hiçbir güç halkımızın barışçıl çözüm çabalarını istismara kalkışmamalıdır. İstismara fırsat vermeyeceğimi uluslararası komploya karşı verilen mücadelenin yarattığı sonuçlarda görmek mümkündür.

İçinde bulunduğumuz günlerde Kürt halkının geliştirdiği serhildan bunun ispatıdır. Gerek uluslararası komplonun yıldönümünde, gerekse de Newroz'da gerçekleşen etkinlikler bunun çarpıcı ifadesidir. Milyonların yükselttiği *"Ne İnkar Ne Ayrılık, Demokratik Cumhuriyet"* şiarı, kendisini sürecin dışında bırakan güçlere Kürt halkının verdiği cevaptır. Bu şiar çerçevesinde serhildan hareketinde dile getirilen, Kürtlerin ulusal programıdır. Diyarbakır'da, Kürdistan ve dünyanın her yanında milyonların katılımıyla gerçekleştirilen serhildanların başka bir anlamı olamaz.

Demokratik serhildanını başlatan halkımız, tarihin tekerrür ettirilmesine fırsat vermeyecektir. Sevr Antlaşması'nın öngördüğü ayrılıkçılığı reddettiği gibi, Lozan Antlaşması'nın inkarcı ve imhacı karakterini de reddetmektedir. Partimiz PKK'nin öncülüğünde Kürt halkı ve ulusal güçleri hem Sevr, hem de Lozan Antlaşmaları'na hayır derken, bütün tarafların onayına dayanan yeni bir anlaşmaya ulaşmayı vazgeçilmez görmektedir. Yeni yüzyılın gerçeklerine uygun bir anlaşmanın gerçekleşeceği zemin; barış, demokrasi ve özgürlük, birlik zeminidir. Derin bir ekonomik krize sürüklenmiş olan Türkiye'nin bütün sorunlarını çözerek gelişip güçlenmesi, bu zemini esas alan adımların atılmasıyla mümkün olacaktır.

Bütün bunlardan hareketle; AB'nin Türkiye'ye sunduğu Katılım Ortaklığı Belgesi'nin ve Türkiye'nin buna karşılığı olan Ulusal Programı'nın Kürt sorunu başta olmak üzere, Türkiye'yi AB'ye hazırlayacak demokratik açılımları gerçekleştirecek niteliklerden yoksun olduğunu belirtiyoruz. Her iki belgenin de Kürtlerin muhatap alınması kaydıyla, görüş ve önerileri dikkate alınarak yeniden hazırlanmasının gereği vardır. Kürt tarafını muhatap almayan hiçbir girişim meşru olamaz. İçeriği ne olursa olsun, çözüm değeri taşıyamaz. Çözümün önkoşulu, partimiz PKK ve diğer ulusal kurumlar yolu ile halkımızın muhatap alınmasıdır. Bu önkoşula bağlı olarak Katılım Ortaklığı Belgesi ve Türkiye'nin Ulusal Programı Kürt halkının kimliğinin kabulünü içermelidir.

Kürtlerin Ulusal Önderliği konumunu kazanmış Partimiz PKK'nin Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaş hakkında verilmiş idam kararı dahil, idam cezası zamana bırakılmadan kaldırılmalıdır. Kürt dili ile yayın yapma, Kürtçe eğitim, Kürt kültürünün özgürce gelişmesi yasal güvencelere kavuşturulmalıdır. Türkiye'nin demokratik şekillenmesini sağlayacak insan hak ve özgürlüklerini güvenceye alacak yasal düzenlemeler yapılmalıdır. Türkiye'de yaşayan dini ve etnik toplumsal kesimler özgürce gelişme olanaklarına kavuşturulmalıdır.

Siyasal planda kısa ve orta vadede bu çerçeveye uygun gelişmeler yaratan bir Türkiye, AB standartlarını yakalayabilir. Ekonomik ve sosyal sorunlarını çözüme kavuşturarak, gelişip güçlenebilir ve Ortadoğu'da demokratikleşmenin öncüsü olma sıfatına hak kazanır. Diğer taraftan Ortadoğu halkları ve demokratik güçlerinin, demokratikleşen Türkiye'nin çıkarlarına olduğu bilinciyle sürece katılım sağlamalarının gereği vardır.

Mevcut haliyle Katılım Ortaklığı Belgesi, Türkiye'yi AB'nin dışında tutma, Ulusal Program ise birliğe girmeme özelliklerine sahiptir. Partimizin Kürt halkı adına tutumu; bu çelişkili durumun aşılarak, önümüzdeki beş yıllık süreç içerisinde Türkiye'nin AB'ye girme hazırlıklarını tamamlanmasıdır. Partimiz ve Kürt halkı bu doğrultuda çaba sarf edecektir. Etkinliklerini, Türkiye'nin AB yolunda mesafe kaydetmesi için yürütecektir. Kimden kaynaklanırsa kaynaklansın, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve AB'ye girmesine engel olan politikalarla mücadele içinde olacaktır.

Bu temelde AB'yi TC ve ilgili tüm güçleri; tutumlarını yeniden gözden geçirmeye, doğru ve yeterli politikalara ulaşmaya çağırıyoruz. Türkiye'nin barış ve demokrasi isteyen güçlerine çağrımız ise; içinde bulundukları pasif ve zayıf konumlarını aşarak demokratik mücadeleye etkili katılım için acilen harekete geçmeleridir. Aynı zamanda Kürt halkını ve ulusal güçleri *"Ne İnkar Ne Ayrılık, Demokratik Cumhuriyet"* şiarında somutlaşan barış, demokrasi ve özgür birlik sürecini başarıya götürmek için, demokratik serhıldanı güçlendirmeye çağırıyoruz.

26 Mart 2001

Kadın ideolojisi sosyal bir ideolojidir

Baştarafı 16'da

Bugün dolayısıyla, özellikle acılar içerisinde kıvranan ve büyük zorluklar içerisinde boğuşan kadınlarımıza verebileceğimiz en değerli armağan; bir yaşam umudu, ama özgürce, ama gerçekten onlara tarihlerinde kaybettikleri özgürlük gücünü verebilecek bir yaşamın kapısını aralamak. Bu konuda aceleci olmaya hiç gerek yok. Nasıl ki hayatınızı adıyorsunuz, bir çırpıda ölmeyi göze alıyorsunuz, o zaman özgürlüğü mümkün kılan bir yaşam uğruna da direnme gücünü göstermelisiniz. Bu direnme gücü derken, her gün erkekle savaşın filan demiyorum. Bunun bir dili var. Sanat dili var. Bunun bir örgüt dili var. Bunun bir çekim dili var. Çirkinliklerini yenme dili de var. Kendi kadınlığını, kadının güzelliğini yaratma dili var. Bir kadın kendini çok yönlü güzel, örgütlü, planlı kılsın; hizaya getiremeyeceği tek bir erkek yoktur. Büyük bir silahtır diyorum. Biz bunu YAJK boyutunda geliştirmek istiyoruz. 2500 kişilik bir YAJK gücü diyorum. Başta bütün PKK erkekleri olmak üzere, bütün toplumdaki erkekleri hizaya getirecekler. Şimdi ben buna güveniyorum. Kadına inanıyorum. Ve bunları geliştiriyorum.

Bugün kadınlarımız dağlarda. Bizim en sevdiğimiz kadınlarımız dağlarda ve çoğu da Zilanlar gibi şehadete gitmişlerdir. Bunlar bizim kadınlarımızdır. Ama gerçekten yiğit kadınlardır. Ve biz kadınlarla yaşayacağız, başka kimseyle yaşamayacağız. Biz bu kadınların erkeğiyiz.

Ben şunu da bugün dolayısıyla açıkça belirtmekten gurur duyuyorum: Bir kadının değil, böyle kadınların erkeği olmak bana gerçekten gurur veriyor. Kadınlarımız, kızlarımız, analarımız bizi böyle kabul ediyorlar. Bu çok değerlidir. Keşke birçok erkek böyle olabilseydi. Böyle olabilseydi, gerçekten bugün veya yaşam bütünüyle kadınların olabilirdi. Buna şiddetle ihtiyaç vardır. Anaların yüreğini biliyorum. Kızlarımızın tutkularını, umutlarını çok iyi biliyorum. Bildiğim için kendimi bu yaşa kadar bu hale getirdim.

Büyük bir yürek hareketi derken, kesinlikle bunu anlamanız gerekir. Erkeklerimizin bunu biraz anlaması gerekiyor. Yani biraz güç, yetki eline geçti diye, kadın zayıftır diye, onların güzel duygularını, hatta fiziğini bozmamaları gerekiyor. Biraz anlam vermeleri gerekiyor. Hatta geliştirmeleri gerekiyor. Bunu küçümsememeleri gerekir. 'Yüzde yüz malımdır, istersem döverim, istersem söverim.' Bunlar doğru şeyler değildir. Senin yapacağın en iyi şey, kendi kadının da olsa, ne kadar geliştirebiliyorsun. Ben her zaman şunu söylüyorum: Benim işim karı geliştirmek değil, özgür kadın geliştirmektir. Özgür kadın geliştirmek bir ibadettir. Hz. Muhammed'i bazıları eleştirir; ama bana göre onda önemli bir incelik vardır. Hz. Muhammed çok kadınla evlendi, 13 tane cariyesi vardır. Bu biraz dar ele almak olur olayı. Muhammed'in kadını sevme yönünde –o koşullarda kadınlar hor görülür ve kız çocukları da diri diri toprağa gömülürdü– olağanüstü bir gelişimi vardır. Siyasi amaçları da olabilir, ama kendi kadınlarına çok değer verdiği de açıktır. Bunun için yersiz suçlamaların anlamsız olduğunu belirtmek istiyorum.

Daha sonraları da harem geliştirilmiştir. Abbasiler de, Emeviler de, Osmanlılar da berbat bir harem kurmuştu. Bizim bütün kızlarımız, görüldüğü gibi en amansız savaşçı kızlardır. Yani bu anlamda erkek elinin bile değmesini kabul etmiyorlar. Yani zorbaca, çirkince ise, özgürlüğe açık değilse, kabul etmeyen kızlardır. PKK'deki ahlak gerçekliği budur.

Şimdi bu nereye götürür?

Yeni yaşama götürür. Kabul edilebilir, eşit-özgürlüğe dayalı yeni aile kurumuna, ilişki tarzına, ortak bir dünya anlayışına götürür. Yalnız aile kurumuna demeyeceğim, bütün bir yeniden toplumsal kuruluşa götürür. Bu çok gereklidir. Yaşam projesi de budur.

Kadın güçlenmeden yaşam kurtulamaz

Bugün dolayısıyla 'acı çektik, kutladık kadınlarımızı' mı diyeceğiz. Hayır. Gözümüzü büyük açacağız. Evet, sadece konuşmak da yetmiyor. Proje kurduğumuz gün, yaşam hayallerimizi geliştirmemiz gereken gün, aşkımızı geliştirmemiz gereken gün. Ama gerçekçi, ama bir daha unutmamak için. Şimdi bizim kızlar biraz böyle; zaten biz de biraz bununla yaşıyoruz. Her erkek bir türlü yaşar, ben de biraz böyle yaşıyorum. Şimdi bir erkek de şunu söyler; "bir karım olsun da yüzde yüz benim olsun, ancak onunla yaşarım" Şimdi ben de diyorum ki; özgür kadın ordum olmazsa ben yaşayamam. Bu bir tutku, bir aşk. Güçlü kadın, yiğit kadın, örgütlü, güzel kadın; dili de olan, iradesi de olan, savaşı da olan. Sanırım bir yiğitlik ancak böyle bir yaklaşım içinde olabilir. 'Kadın yüzde yüz batsın, benim olsun, vurayım-kırayım, söveyim, malım olsun!' Bu en büyük ahlaksızlıktır ve insan haklarına da en büyük bir haksızlıktır. Niye bu kadar senin oluyor, niye sen onun olmuyorsun? Yüzde yüz o senindir, ama yüzde bir sen onun değilsin? Dilini kesmişsin, iradesini kesmişsin, ekonomik olarak o sana bağlı; burada zorbalık var, burada basbayağı diktatörlük var.

Ben bu erkeği ne yapacağım? Bu erkeğe tekmeyi sallayın, diyorum. Doğru bir görüştür. Çok zorba, çok eşitsiz, çok saygısız bir erkek. Bugün dolayısıyla kadınlarımızdan bunu istemek bana göre iyi bir yaklaşımdır ve ısrar da edebilmeliyiz. Başka türlü kadını güçlendirmek mümkün değil.

Kadın güçlenmeden de yaşam kurtulamaz. Hep söyleniyor, 'ben şöyle duyguların sahibiyim' Evet duyguların sahibi olmak gerekiyor da; kime karşı duygu, nasıl duygular, kim paylaşacak, ötesini bilmiyorsunuz. Burnunuzun ötesini görmüyorsunuz. Ben de dahil, açık söyleyin erkek gerçekliğimizi. Bu kadar sandığınız gibi değiliz. Eşit, özgür kimliğe henüz biz de ulaşmış değiliz. Bu neyle olabilir? İşte tartışma olmalı, sonuna kadar dilinizi konuşmalısınız, iradenizi pekiştirmelisiniz, ideolojinizi oluşturmalısınız. Bu hakkınız. Kadın ideolojisi ilkel komünal toplumda egemendir ve güçlüdür. Aslında orada da dayanır. Şimdi de denemek gerekir. Bazıları diyor, 'kadın güçlenirse çok korkarız!' Hayır, güçlü kadından korkulmaz, zayıf kadından korkulur. Bizce de aslında hasta kadınlar var. İşte bahsettiğiniz gibi içi boş kadınlar, en tehlikeli kadınlardır. Maalesef böyle kadınlığa da bugünlerde şiddetle savaş açmak gerekir. İçi boş, ucuz duygularıyla geçinen bir kadından daha tehlikeli bir ajan –düzenin objektif ajanlığından bahsediyorum– olmaz. Kadınlar düzenin objektif ajanlığını temsil ediyorlar. Tabii ki uyanıp örgütlenmezlerse, mücadele etmezlerse. Bu büyük bir tehlikedir. Bugün dolayısıyla bütün kadınlarımızın, özellikle belli bir iradeye, belli bir mücadele seçeneğine ihtiyaçları vardır. Aksi halde düşmandan daha tehlikelidirler. Bunun için ben kadın sorununa ideolojik, felsefik yaklaşıyorum.

Peki bu ideoloji gerçekleşirse nasıl olur?

Kürdistan söz konusu olacaksa eğer –veya ana topraklar diyelim–, o topraklarda yaşamak en güzeli diyorsak, her şeyden önce kadın ideolojisi topraksız olmaz. Hatta toprağın ekine açılması, üretime açılması, biraz da kadın sanatıyla bağlantılıdır. Demek ki, kadın ideolojisinin birinci ilkesi, doğduğu topraklarda yaşamaktır. Yani günlük deyimle *yurtseverlik*. İkinci husus; kadın eğer yaşamda yer bulacaksa, sadece konuşma değil, özgür düşüncesi, özgür iradesiyle yaşama katılması gerekiyor. Eğer bu ideoloji gerçekleşecekse, en somut bir ifadesi, kadın istediği gibi yaşar, kararlaştırır. Onun düşüncesine güveneceğiz, onun iradesine saygılı olacağız. Bu ideolojinin vazgeçilmez bir ilkesi de budur. Şunu diyecek: Ben seninle şu temelde yaşayabilirim. İrademle, düşüncemle birlikte çok ilkeli, çok projeli-planlı olacak. Öyle lafta, bilmem ben kadını kandıracağım, bilmem o beni kadınlığıyla kandıracak, ucuz cinselliğiyle; ben bilmem bazı avantajlarımla. İlkede buna yer yoktur. Üç; tabii bunun olabilmesi için, özgürlüğe dayalı bir yaşam paylaşımı için *örgütlülük* gerekir. Örgütsüz insan bir hiçtir. İlk örgütlenme kadınla başlamıştır. En çok örgütlenmeyi esas alması gereken güç kadındır. Erkek belki örgütsüz olabilir veya erkeğin örgütü çoktur zaten. Kadının kendi özgün örgütü gerekir. Bütün toplumsal alanlara duyargalarını yayması gerekir. Kadının örgütlü olması gerekiyor. Örgütlülükle birlikte bütün yaşamınızı mücadeleden ibaret görmeniz gerekir. Çünkü kadın kimliği mücadelesizlikten ötürü dört duvar arasına alınmıştır. Hamur işleri verilmiştir kendisine, basit işlerle oyalanmıştır. Yani boş işler kişiliği gibi bir dayatma içinde bulunulmuştur. Dolayısıyla ideolojik-politik esaslar başta olmak üzere, örgütselliğe ilişkin, kültüre ilişkin... Velhasıl kendisini güçlendirebilecek her alana ilişkin tam bir mücadelesi olması gerekiyor. Çocuk bakmak, bilmem hamur işleriyle kendi kendini ömür boyu mahkum etmek için değil; 'ben bayağı örgütçü olacağım', demesi lazım, 'işim gücüm mücadele etmek.'

Buna bir de şunu eklemek lazım: Bana göre kadınla yaşamanın estetik-güzellikle de ilişkisi vardır. Şimdiki yaşamın çirkinlik düzeyinin baskıyla ilişkisi olduğu için, sömürüyle ilişkisi çok çarpıcı olduğu için, yaşamak isteyen kadının sanat-kültürü-estetiği kesin göz ardı etmemesi gerekiyor. Fiziğinden tutalım düşünce güzelliğine, hitabından tutalım ruhsal aydınlığına kadar bir estetik kurama-ilkeye bağlı olması gerekir.

Bu beş ilke ve daha da bunun ayrıntılarına girilebilecek maddeler halinde, ilkeler halinde bir yaşamı kendinize esas alırsanız, bana göre en büyük kurtuluş silahını elinize geçirmişsinizdir. Bu silahlarla –bu kadın günü dolayısıyla vurguluyorum– dize getiremeyeceğiniz hiçbir erkek ağırlıklı kurum yoktur. Yine dize getiremeyeceğiniz hiçbir erkek de yoktur ve bana göre yaşamın en değerlisi de budur. Bugüne saygı diyorsak, bu ilkeler temelinde, –örneğin bizde YAJK daha da boyutlandırılacak. Bir kadın örgütlenmesi ve onun bu ilkeler temelindeki mücadelesi herhalde insanlığa da, kirli savaşa karşı da, özgür yaşama karşı da en büyük yanıtı vermiş olacak.

Bugün dolayısıyla bir kez daha, tümüyle özgür kadınlarımızın hizmetinde olduğumu, yine başta analar olmak üzere, özellikle savaşan bütün yiğit kadın gerillalarımız başta olmak üzere, mücadele içindeki bütün kadınlarımızın insanı, yoldaşı olduğumu belirtiyorum.

8 Mart 1998

Demokratik muhalefeti bir araya getirmek demokrasiyi kazanmaktır -II

Baştarafı 21'de

Kendi coğrafyasının özelliğinden dolayı içine kapanmayacak, dünyadaki demokratik gelişmelerden, eğilimlerden kendini uzaklaştırmayacak, bu yönüyle de dış dünyadaki demokratik, çağdaş eğilimleri kendi değerleriyle bütünleştirecek, yine bölge halklarıyla kardeşlik içinde ilişki sürdürebilecek, kendi yarattığı demokratik kültürü bölge halklarına da yayarak, Ortadoğu demokratik birliğinde adım atacak büyük Türkiye'yi yaratmayı sadece ve sadece sosyalist güçler, demokratik güçler başarabilir. Gerici güçlerin, faşist güçlerin Türkiye'nin coğrafyasına uygun böyle bir siyasal açılımı, böyle bir demokratik gelişimi yaratmaları mümkün değildir. Bu açıdan da tarih ve coğrafya, mevcut egemen güçlere değil, sosyalist ve demokratik güçlere yürüme imkanı tanıyor, onların yolunu açıyor. Artık bunları görüp değerlendirmenin, buna uygun siyasetler üretmenin zamanı gelmiştir. Emekten yana olmak, demokrat olmak; sosyalizmin değerlerini, ütopyalarını göz ardı etmeden, onu bütün eylemlerimize, bütün ilişkilerimize yedirerek, ama dogmatik, kalıpçı, dıştalayıcı olmadan, pratik politika yaparak, yaşamsallaşarak Türkiye'nin yükselen siyasal güçleri haline gelebiliriz. Özellikle Kürdistan'daki ulusal demokratik hareket ve onun kitleselliği, sosyalist ve demokratik güçlere dayanabilecekleri önemli bir zemin ve fırsat sunmaktadır. Bunu dıştalayarak, buna karşı savaşarak, bununla çelişki ve çatışma içine düşerek değil, bununla uyumlu, uzlaşarak, yan yana yürüyerek sonuç alınabileceğini görmek gerekiyor. PKK'nin mücadelesinin, ulusal demokratik savaşımının yarattığı değerler, en fazla da Türkiye demokratik güçlerinin kullanması gereken değerlerdir. Biz PKK olarak bunların sol ve sosyalist güçler tarafından, ama doğru kullanılıp değerlendirilmesini istiyoruz. Bunu yaratanlara karşı da doğru bir yaklaşım içinde olmak, geçmişteki sekter yaklaşımlar bırakılıp daha demokrat, daha doğru, anlayışlı, öngörülü yaklaşım içinde olmak önemlidir. Yalnız sol güçlerle veya Kürt hareketi ile ilgilenmek, yüzümüzü sadece içe dönmek değil; demokrasi mücadelesinin gelişmediği Türkiye'nin alanlarına güçlerimizi aktarmak, burada da demokrasi mücadelesini ve anlayışını geliştirmek, Kürt sorunu çözülmeden Türkiye'de demokratikleşmeye gidilemeyeceğini, Türkiye'nin düze çıkamayacağını bütün Türk halkına anlatmak da Türkiye'deki demokratik ve sosyalist güçlerin önemli görevlerinden biridir. Bu görevlerin de şimdiye kadar yeterince başarıldığı söylenemez.

Partimizin savaşı durdurmasıyla birlikte önemli fırsatlar ortaya çıkmıştır. Ekonomiyi geliştirmek, çürüyen sosyal ve kültürel yaşamı düzgün hale getirmek, çıkmaza giren siyasetin önünü açmak, Kürt halkı ile yeniden birleşmek, daha güçlü bir Türkiye haline getirmek için bu ortaya çıkan fırsatı değerlendirmek önemli. Bu açıdan rantçı, savaşı isteyen ve faşist güçlerin, ortamı sabote ederek kendilerini yaşatacakları gerilimli bir ortamı, savaş ortamını getirmek istediklerini görerek ona göre politikalar üretmek; savaşa karşı olan tüm güçleri, rantçı çetelerin ve faşist güçlerin karşısına çıkarmak önemli hale gelmiştir. Bu açıdan son süreçte ortaya çıkan HADEP üzerindeki baskılar, kaybolmalar ve Güney Kürdistan'da PKK'ye karşı yürütülmek istenen imha savaşına karşı Türkiye kamuoyunun, sosyalist ve demokratların duyarlı olması gerekiyor. Eğer son on yıldaki baskılar, kirli savaş, Susurluk düzeninin ortaya çıkardığı kaos ve karabasan tekrar yaşanmak istenmiyorsa, kısa sürede demokratik güçlerin bir araya gelmesi; Susurluk düzenine karşı, soygun düzenine karşı, insanların kaçırılıp katledilmesine –Silopili HADEP'lilerin kaçırılması gibi– karşı, derhal eylem birlikleri, güç birlikleri ve ittifaklarının gerçekleştirilmesi gerekir. Yolsuzluklara, Susurluk düzenine ve faili meçhul cinayetlere karşı herkes birleşebilir. Bunları başarmak zor değildir. Bunların açığa çıkarılması, ortadan kaldırılması, demokratik açık toplum mücadelesi verilmesi, bu bayrağın demokratik ve sosyalist güçler tarafından taşınması, geniş kitlelerin kısa sürede harekete geçmesini beraberinde getirecektir. Çünkü Susurluk'un, yolsuzlukların ve faili meçhul cinayetlerin üstü örtülmektedir.

Bunların artık egemen güçler içinde açığa çıkarılması beklenmemelidir. Çünkü egemen güçler, Kürt halkına karşı yeni bir özel savaş başlatma kararı almıştır. Bu nedenle kendi içlerinde bir uzlaşmaya, bir mutabakata varacaklardır. Yeni süreç, giderek parçalanan, birbirine karşı tutum alan egemen güçlerin tekrar bir araya getirilmesi ve Kürt halkı üzerine sürülmesi gibi bir tehlikeyi de bağrında taşıyor. Nitekim Susurluk'un örtülmesinin nedeni, yine PKK'ye karşı savaş açma, Kürt halkının mücadelesini bastırma gerekçesidir. Yolsuzlukların üzerine gidilecekti, ancak Türkiye'de siyasal ortam sertleşince, savaş isteyenler ağırlıklı hale gelince, Kürt halkına ve demokrasi güçlerine karşı baskı gündeme gelince, yolsuzluklara karşı mücadele durdurulmuştur, gevşetilmiştir. Böylelikle egemen sınıflar kendi içinde birleşme eğilimi göstermektedir.

Bu süreç iki üç aydır başlamıştır. Özellikle cezaevlerindeki direnişlere karşı vahşice yönelmek ve Güney Kürdistan'da YNK'yi kışkırtarak PKK'yi yok etme planları kurmak, Türkiye'deki yeni politikanın dönüm noktalarıydı. Bunu böyle görmek ve anlamak gerekiyor. Egemen güçler, Kürt halkına ve demokratik güçlere karşı savaş geliştirme kararı alınca, ister istemez kendi içindeki çelişkileri bir tarafa atmıştır. Yeniden soygun düzenine, faili meçhul cinayetlere, dolayısıyla savaş cephesinde yer alacak her kesimin belli bir siyasal, ekonomik rant elde etmesine göz yumma gerçeği ortaya çıkacaktır. Daha önceki Susurluk düzeni de böyle kurulmuştu. Çok çeşitli kesimlerin, çetelerin, kirli savaşa katılan herkesin biraz serbest kaldığı, belli imtiyazlar elde ettiği bir düzendi. Bu düzen soygun, çeteleşme ve rant düzenini, Türkiye halkı üzerinde yaşamayı getirdi. En kötüsü de karşı-devrim içinde yer alan herkesin bir devlet gibi davranmasını getirdi. Bu tabii ki Türkiye'deki baskıyı, zulmü, sömürüyü, kaosu içinden çıkılmaz hale getirdi. Bunun adı da çürümüşlüktür. Bir süredir gevşeme eğilimi gösteren bu düzene geriye dönüş görülüyor.

Şimdiye kadar Türkiye'de demokrasi sözü çok ediliyordu, demagojisi yapılıyordu. Askerler de, sağ partiler de söz ediyordu, herkes demokrasiden dem vuruyordu. Ancak özellikle Katılım Ortaklığı Belgesi'nde kültürel hakların dile getirilmesi, yine savaşın durdurulması sonucunda Kürt halkının ve Türkiye'deki demokrasi güçlerinin Kürt sorununda adım atılmasını somut olarak dayatmaları, Türkiye'deki demagojik demokrasi anlayışını açığa çıkardı. Demokrasi maskesini takan demokrasi düşmanlarının yüzü açığa çıktı. Böylelikle artık demagojik söylemlerle Türkiye'de siyaset yapılamayacağını, yüzlerinin açığa çıktığını gören demokrasi düşmanları, bu sefer yüzlerini açıkça göstererek Kürt sorununun çözümüne, her türlü haklara, Türkiye'deki demokratikleşmeye karşı olduklarını göstererek tavırlarını açık ve net koymuşlardır. Demokrasi güçlerine tavır cezaevlerinde, Kürt halkına karşı tavır ise Güney'deki operasyonlarda somutlaşmıştır.

Bu açıdan saldırı yalnız Kürt halkına değil, saldırı yalnız demokratik güçlere değil, hem Kürt halkına, hem de Türkiye'deki demokratik güçleredir. Zaten Kürt halkı, Türkiye'deki demokrasi gücünün en temel bileşenlerinden biridir. Dolayısıyla tümden Türkiye'nin demokratikleşmesine karşı bir savaş açılmıştır. Demokrasi isteyen güçler, sosyalist, burjuvazi içinde olan ama savaştan rahatsız olan, sınırlı da olsa belli bir demokratik eğilimi taşıyan herkes bir araya gelerek bu yeni saldırı cephesine karşı mücadele etmeli ve tekrar Türkiye'nin demokratikleşme yönünde ilerlemesini sağlamalıdır. Eğer usta politikalar izlenirse, doğru eylemlilikler geliştirilirse, başarı kaçınılmazdır. Yeter ki, tüm demokratik güçler böyle bir irade içinde olduklarını gösterecek düzeyde sözleriyle, adımlarıyla, pratikleriyle gerekeni yapsınlar.

Son saldırılar, aynı zamanda oligarşik düzenin sıkıştığının ve çaresizliğinin göstergesidir. Bunu da böyle bilmek gerekiyor. Bu açıdan umutsuzluğa düşmek değil, demokrasi güçlerine ve birikimine inanarak, bundan güç alarak karşı tarafın da daraldığını, sıkıştığını görerek kazanacağımıza inanmak ve böyle bir duyguyla, coşkuyla, istekle demokrasi mücadelesini geliştirmek gerekiyor. Bugün Türkiye'ye gerekli olan tek şey, sadece demokratik güçlerin, sosyalist güçlerin muhalefetidir. Bir muhalefet gücünün ortaya çıkmasıdır. Osmanlı ve Türkiye tarihinde halk güçlerinin ilk defa bu düzeyde geniş bir cepheden muhalefet etme imkanı ortaya çıkmıştır. Yine ilk defa kazanabileceği fırsatların ortaya çıktığını söyleyebiliriz. Hem dünya, hem bölge, hem de iç koşullar buna müsaittir. Karşı güçlerin çözümsüzlüğü, tıkanıklığı böyle bir zaferi daha da imkanlı hale getirmektedir.

Newroz serhildanı geçmişe, güne, geleceğe verilmiş kesin cevaptır

Baştarafı 36'da

Özgürlük zayıfın yaşam biçimi olamaz

Bu noktada Kürt halkının takınacağı tavır önemliydi. Ya bu dünya savaşını, özelliklerini de dikkate alarak geliştireceği direnişle boşa çıkaracak, ya da tarihte çokça sergilendiği gibi "güçsüzüm, saldırıları karşılayacak yetenekten yoksunum" diyerek, yenilgiyi kabullenecekti. Orta bir yol yoktu. Kürt halkı, böylesi bir seçenekle karşı karşıya geldiğinde tarihin tekerrür etmesine fırsat vermeyerek, "*dünyanın tümü birleşip üzerimize de gelse, ulusal çıkarlarımızı sahiplenecek ve onun gereklerine göre hareket edeceğiz*" demiştir. Ruhta ve bilinçte, örgütlenme ve eylemde her türlü saldırıyı karşılayabilecek güçte olduğunu, 20. yüzyıl boyunca sergilediği tutumun tersi bir tutumla ortaya koymuştur.

İşte yeni yüzyılın ilk çeyreğinde, şubat günlerinden başlayarak Newroz'da zirveleşen ve halen devam eden serhildan hareketi bunun için halkımızın özeleştirisi oldu. 20. yüzyılda yaşadığı, kendisine hiçbir olumluluk kazandırmayan pratiğinin tersine bir tutumun sahibi olacağını bu biçimde ifade etti. 20. yüzyıl başlarında zayıf konumuyla ulusal inkar ve imha politikasını uygulayan güçlere cesaret veren bir halk değil; tam tersine egemen güçlerin cesaretini kıran, kendi iradesini ileri düzeyde ortaya koyan, onur duyulacak bir halk haline gelme, söz konusu eylem kampanyasının en önemli sonucudur. Halkımız özeleştirisini; kendisini, ruh, düşünce, örgütlenme ve eylemde geliştirerek vermiş, ortaya koyduğu iradesiyle özgürlüğü hak etmiştir.

Özgürlük, zayıfın yaşam biçimi olamaz. Özgürlük, yaşama gücü ve yeteneğini ortaya koyanın yaşamıdır. İşte Kürt halkı son eylem hamlesiyle ulaştığı ruh, düşünce, örgütlenme ve eylem kapasitesiyle yeni yüzyılı özgürce yaşama hakkını hak etmiştir. İşte bu boyut Newroz serhildanının tarihiliğini çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyor. Newroz serhildanı bu yönüyle sadece tarihe karşı verilen özeleştiri değil, güne de verilmiş yanıttır.

Dünya, yeni bir yüzyıla giriş yapmış bulunuyor. Sınıflar, uluslar ve cinsler daha iyi bir gelecek için mücadele yürütüyorlar. Bunun için de engelleri aşma çabası içerisindeler. Kürt halkı da güne yanıt vermek durumundadır; ona her şeyi veren Önderliği imha ile karşı karşıya olup, üzerinde uluslararası bir komplo yürütülüyor. Devrimin kazanımları yok edilmek isteniyor. İki yıllık süreçte partimizi tehdit eden tehlikelerin bertaraf edilmesinin gereği vardır. Önderliğin yaşamını güvenceye almak, diriliş devriminin kazanımlarını korumak, ancak günün güncel görevlerine gerektiği biçimiyle sahip çıkmakla mümkündür. İşte Kürt halkı, içinde bulunduğumuz süreçte başlattığı serhildanlarla Önderliğin yaşamını, ulusal diriliş devriminin kazanımlarını güvenceye almıştır. Herkes şu gerçeği kavradı: "Eğer Ulusal Önderliğimize ve ulusal diriliş kazanımlarımıza karşı saldırı olursa, biz de saldıranların çıkarlarını ileri boyutlarda tehdit edebiliriz. Bize yaşam olanağı tanımayana, biz de yaşam olanağı tanımayacağız." Newroz'da zirveye ulaşan serhildanların yüklü olduğu anlam güncel açıdan bunu içerir.

Diğer taraftan, bu eylemlerle Kürt halkı geleceğe dair mesajlarını vermiştir. Bu, "ben geçmiş yüzyılda yaşadıklarımı yaşamayacağım, sizin gücünüz ne olursa olsun bu kölelikten başka anlamı olmayan yaşamı bana kabul ettiremezsiniz" tutumu, özgür yaşam kararlılığı; serhildan eyleminin niceliği, bileşimi ve niteliğiyle netçe ifade edilmiştir. ***"Ne Ayrılık Ne İnkar, Demokratik Cumhuriyet"*** sloganının gereklerinin serhildanla yerine getirileceğinin sözü, örgütlülüğü ve eylemi, özgür geleceğe dair verilmiş bir karardır. Yani halk burada özgür bir gelecek için düşüncesini ve kararını vermiştir. Kürtler, yeni bir yaşamın düşüncesine, örgütlenmesine ve eylem gücüne kavuşmuşlardır. Dolayısıyla Newroz serhildanı, geçmişe, güne ve geleceğe, bir bütünüyle tarihe verilmiş kesin cevap niteliğini taşımaktadır.

Newroz serhildanı, daha çok duyguların anlık harekete geçtiği bir eylem olsaydı, değeri sınırlı ve geçici olurdu. Oysa bu serhildan duygusallıktan uzak bir bilince, örgütlenmeye ve kararlılığa dayanır. Devrimin tüm kazanımlarını hedefleyen uluslararası komplo süreci ardından gelişen böylesi bir eylemliliğin değeri büyüktür. Bu eylemlilik devrimin bunalıma sürüklendiği iki üç yıllık sürecin ardından geliş miştir. Yani üç yıllık süre içerisinde moral veren gelişmelerden çok, moral bozucu gelişmeler vardı. Duygularda, düşüncelerde hep bu olumsuzluğu etkileyecek gelişmeler yaşanıyordu. Newroz serhildanına böylesi zorlayıcı gelişmelerin yaşandığı bir sürecin ardından varılmıştır. Bunun için diyoruz ki; serhildandaki ruh, bilinç, kararlılık ve azim öyle gelip geçici değildir. Halkımızın en bilinçli, örgütlü ve anlam yüklü eylemidir. Newroz serhildanını böyle değerlendirmek yerindedir. Her güç bundan sonuç çıkaracaktır. Uluslararası güçler –ki bunlar komploda yer almışlardır– kendi tutumlarını yeniden değerlendirmekle karşı karşıya gelmişlerdir. Aynı şeyi Kürdistan'ı egemenlik altında bulunduran devletler ve Kürt gericiliği için de belirtmek gerekiyor. İmha siyaseti mi daha şiddetlendirilerek sürdürülecek, yoksa imha siyaseti terk edilerek yeni bir yaklaşım mı sergilenecek? Newroz serhildanı, tüm güçleri bu gelişmeler doğrultusunda tutumlarını yeniden değerlendirme ve yeni bir süreci başlatma zorunluluğu ile karşı karşıya bırakmıştır.

Son bir aylık süreç içerisinde uluslararası güçler, Kürdistan üzerindeki egemen devletler ve bugüne kadar mücadelemizin tasfiyesi için çeşitli saldırılar içerisinde bulunan, aynı zamanda komploya da katılan Kürt çevrelerin tutumunda bazı değişiklikler gözlenmektedir. Tasfiye umutları giderek kırılan, tasfiyenin mümkün olmadığı kanaatine varan uluslararası komplocu güçlerin, tasfiye yerine, kendi çıkarlarını zorlamayacak bir eğilime yöneldiklerini gözlemek mümkündür. İşte Önderliğin esir düşüşünün yıldönümü günleriyle başlayan ve günümüze kadar süren Newroz serhildanı, tüm güçleri bugüne kadar sürdürdükleri politikaları değerlendirmeye zorluyor. Ve bu anlamda da uluslararası komplo hareketinin durdurulması gibi bir sonuç ortaya çıkaracaktır.

Diğer yandan bu gelişme, bugüne kadar çeşitli nedenlerden dolayı Ulusal hareketin dışında kalan kesimlerin mücadeleye eğilim göstermelerini sağlayacaktır. Bu sonuç, siyasal çevreler için geçerli olduğu kadar halk kesimleri için de geçerlidir. Yani inkar politikasının etkisinde olanlar, yine geri konumda bulunanlar, bu dönemde Ulusal özgürlük mücadelesine doğru bir gelişmeyi yaşayacaklardır. Bundan dolayı mücadelenin kitlesel gücü artacaktır. Bugüne kadar çeşitli nedenlerle mücadeleye düşmanlık edenler ise artık bu düşmanlıklarını yapamayacaklardır. Gruplar, bireyler, örgütler, Ulusal özgürlük mücadelesinin gelişimine olumlu yaklaşmak zorundadırlar. Aksi durumda ise, bütünüyle etkisiz kalacaklardır. Newroz serhildanının ortaya çıkaracağı önemli bir sonuç da bu oluyor. Yani Ulusal özgürlük mücadelesinin kitlesel katılımı büyüyüp, düşmanlıklar zayıflarken, bugüne kadar mücadelenin önünde engel teşkil eden çevreler de mücadeleye olumlu bir ilişkilenme sürecine gireceklerdir.

Üçüncü bir gelişme; devrimci-demokrat güçlerin çabasında sıçrama olacaktır. Komplo yıllarında kendisinde yeterince mücadele gücü göremeyen yapılar hızla bu durumdan sıyrılarak moral kazanıp sürece aktif katılım sağlayacaklardır. Artık tasfiyeci ve engelleyici yaklaşımların yaşama zemini kalmamıştır. Yine zayıf tempoyla çalışanlar, daha fazla bu konumlarında diretemeyeceklerdir. Her şeyde olumlu anlamda gelişme yaşanacaktır. Yani devrim güçleri kendi içinde yaşadıkları sorunları aşarak, yeterli bir kapasiteye ulaşma gibi bir gelişmeyi yaşayacaklardır. Bunun etkisi kesin böyle olur. Nitekim bunun da eğilimleri var. Geride bıraktığımız yıllarda sorun olanlar, bir bu gelip partiden "Biz de bu sürece katılmak istiyoruz, içinde bulunduğumuz konuma son vereceğiz" diye istemlerde bulunuyorlar. Tabii buna olumlu yaklaşacağız. İster gerilla, ister kitle hareketi, isterse diğer faaliyetlerde olsun, böylesi bir eğilim belirmiştir. Biz bunun olumlu sonuç vermesi için değerlendirmek durumundayız. Bu da şu anlama gelir ki, artık devrimin tasfiyesine güç veren eğilimler artık zamanını doldurmuştur. Bu eğilimler bütünüyle etkisiz hale geleceklerdir. Artık sorunlarımız gelişme sorunları olur. Yani nitelik değiştirir. Bilinç düzeylerini geliştirmek, yine tecrübe vermek, pratik eylem yeteneğini güçlendirmek gibi sorunlarla karşılaşabiliriz. Artık –bilinçli ya da bilinçsiz– devrim içinde tasfiyeci rol oynama gibi durumlar bütünüyle etkisizleşecektir. Buna rağmen "bildiğimde diretirim" diyenler ise, çok etkisiz konumda kalacaklardır.

Devrim güçlerimizin, olumsuz rol oynayan kesimler üzerinde büyük baskısı oluşmuştur. Bu baskı gittikçe kendisini hissettirecek, olumsuz konumda olanların, devrimin iradesine boyun eğip sürece katılım sağlamalarını sağlayacaktır. Böylesi bir gelişme de devrim güçlerimizden beklenmelidir. Daha şimdiden bu gelişmelerin hepsi yaşanmaya başlanmıştır. Komplocu güçlerin tümü, saldırı yerine bir uzlaşma sürecine girmişlerdir. Geri kitleler, yani bugüne kadar mücadele etmeyen kitle kesimlerinde mücadeleye doğru bir eğilim vardır. Karşıt çevreler ses çıkaramaz konuma düşmüşlerdir. Bazı kesimlerin mücadeleye katılım göstermesi mümkündür. Devrimci güçler değimiz gerilla, devrimin tüm diğer çalışanları ve halkın saflarındaki bu olumsuz eğilimlerde tecrit durumu ağırlaşıyor ve düzelmeye doğru bir eğilim gösteriyorlar. Daha şimdiden böylesi gelişmelerin önünü açan serhildan hareketi, ardı arkası kesilmeyecek etkinliklerle içinde bulunduğumuz yılda tümüyle oturtulabilir. Bunun tümüyle oturması halinde ise, belirttiğimiz gelişmeler önemli sonuçlar yaratacaktır.

Ulusal özgürlük devrimimiz, başlayan serhildan hareketiyle bunalım dönemine son verip, gelişme sürecine girmiştir. Artık yapılması gereken, herkesin bu süreçte güçlü olduğu kadar etkili yer almasıdır. Devrimin yönetimi, kadro yapısı, kitle gücü, yine uluslararası ittifakları süreci böyle kavrar ve gereklerini yaparsa; önümüzdeki yıllar, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu ülkelerinin demokratik açılımlarla yeni bir gelişme sürecini yaşamaları; Kürt halkının bu gelişme süreci içerisinde özgürlüğünü elde etmesi yılları olacaktır. İşte bu dönemin yöneticisi, kadrosu olmak onurludur. Şehitlerimizin kanları üzerinde sağlanan ve her aşamasında Önderliğimizin büyük emeklerinin olduğu ulusal kazanımlara dayanılarak içine girdiğimiz serhildan süreci mutlaka başarıya götürülmek durumundadır. Kaldı ki, yüzyılın ilk yılında gerçekleşen bu serhildanın kendisi Kürt halkının yenilgiye bütünüyle "hayır" dediği, mutlak zafer için kendisini ortaya koyduğu bir gerçekliğe sahiptir. O zaman mücadelenin her ferdi yenilgiye "hayır" demeli, bütün varlığını zafere adamalıdır. Böyle kavranıldığında serhildanın ruhunu, onda somutlaşan şehitlere, Önderliğe ve halka bağlılığın gereklerini yerine getirmiş olur.

Yeni dönem serhildanı, Kürt halkının yeni yüzyıla zafer kararlılığıyla "evet" demesidir. Onun ruhunun, düşüncesinin, örgütlenme ve eyleminin ifadesidir. Önümüzdeki yıllar zaferle dolu geçecek yıllardır. Bu zafer herkesi onurlandıracaktır.

27 Mart 2001

Çağdaş Prometheus Başkan APO'ya

2001 Newroz'unuzu esaretinizin yarattığı burukluk kadar, yüksek mücadele kararlılığı ve mücadele değerlerimize bağlılık temelinde kutluyoruz.

Siz, Kürt halkının şahsında tüm halklara daha fazla başarıyı ve layık oldukları yaşamı sunmak için yaşadınız ve bunun için tüm zorlukları göğüslediniz. Bunun gereğine olan inancınızla, kendi payınıza hiçbir maddi teşvike dayanmadan ve hiçbir gerekçeye sığınmadan, amansız bir mücadele sürecini ve onun başarma imkanlarını adeta iğneyle kuyu kazarcasına yoktan var edip yürüttünüz.

Siz, özgür yaşam mücadelesinin kendimizi kazanmanın öz savaşımı olduğunu bize öğrettiniz. Sizin öncülüğünüzde yeni stratejimiz doğrultusunda yeniden kararlaşarak girdiğimiz bu baharda, halkımızın temel ulusal demokratik talepleri kadar adil bir barış, kardeşlik ve özgür birlikteliği insanlık adına sağlamanın savaşımını yürütmemiz gerektiğine büyük inanıyor, bunun için çalışıyor ve başarıyoruz.

Siz Çağdaş Prometheus!

Siz insan için insanın gücüyle mücadele verdiniz ve canavarlaşan günümüz dünyası karşısında uygarlık ateşini insanın duygu ve düşüncesinde alevlendirdiniz. Temsil ettiğiniz ve gerçekleştirdiğiniz yeni insan, dünyamızın bugün karşı karşıya bulunduğu bütün tehlikelere cevap veren insandır. Siz insanlığa karşı sorumluluğunuzun bilinciyle, halkımızın, ülkemizin ve bölgemizin uygarlık tarihinde hak ettiği yeri alması için savaştınız. İnsanlığı körelten sisteme "dur" diyerek insanlığa ve onun değerlerine sahip çıktınız.

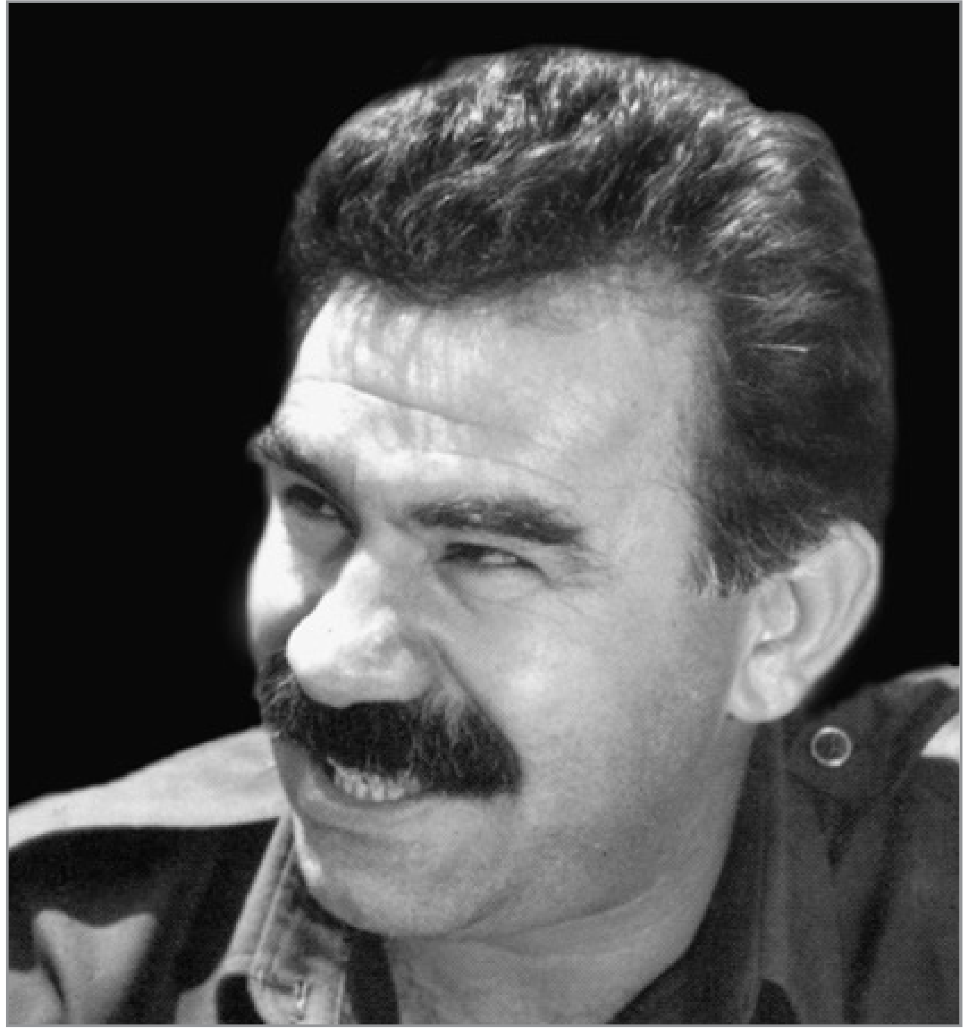
Sizin öncülüğünüzde 21. yüzyıla giriş yapan partimiz, 2001 Newroz'unun daha şimdiden anlamlı bir özgürlük yıldönümü olduğuna inanmakta; bunun da ötesinde sonsuz güvenmekte, güvenmek kadar bilmekte, bilmek kadar mücadele etmekte ve mutlaka başarma azmini taşımaktadır.

Başarma azmi karşısında yetmezliklerimizi ve yanlışlık olarak aşılması gereken neyimiz varsa hepsini aşacağız ve kazanan mücadele tarzını kendimizde egemen kılacağız. Tüm halklar adına kazanmaktan başka bir gidişata izin vermeyen kararlı bir yürüyüşün, 2001 Newroz yürüyüşünün sahibi olacağız.

Yeni diriliş gücü olarak karşıladığımız bu Newroz'da, savaş çığırtkanlığıyla kafaları bulanmış ve ruhları karartılmış kesimlerle onların temsilcilerini doğruya, dostluğa ve kardeşliğe çekme çabasındayız. Sizin öncülüğünüzde parti olarak buna hazırız ve gerekeni fazlasıyla verecek güçteyiz.

Bu temelde 2001 Newroz'u vesilesiyle halk demokrasilerinin ve halklar arası kardeşliğin yaratıcı temsil gücü olma kararlılığımızı belirtiyor, tüm parti yapımız adına Newroz'unuzu kutluyor; büyük özlem, sevgi ve saygımızla koşulsuz bağlılığımızı yineliyoruz.

Devrimci selam ve saygılarımızla
PKK Başkanlık Konseyi
20 Mart 2001

Newroz'u Barış, Demokrasi ve Özgürlük için Serhıldanla karşılayalım

● PKK Başkanlık Konseyi

Kürt halkı yeni yüzyılın ilk Newroz Bayramı'nı, yeni bir mücadele sürecini başlatarak karşılıyor. ***"Sabrımız Kalmadı, Ya Özgürlük Ya Serhildan"*** şiarıyla başlatılan mücadele sürecinde, uluslararası komplo ile ağırlaşan ulusal özgürlük sorununun çözüme kavuşturulması için, Newroz'u hamle yapmanın vesilesi olarak görüyor. Barış, demokrasi ve özgür birlik çözümü, Newroz'un vazgeçilmez özelliği haline gelerek, çözüm yeteneğini geliştirirken, sonuç alma kararlılığını ve azmini de keskinleştiriyor. Bu konuda önüne çıkan tüm engelleri aşarak zaferi elde etme iddiasını zirveye çıkarıyor.

20. yüzyılın başlarında Lozan Konferansı ile dayatılan ulasal inkar ve imha politikasının son kapsamlı pratiği uluslararası komplo olurken; bununla halkımızın yeni yüzyıla da aynı politikaya mahkum olarak girmesi amaç edinilmiştir. Başkan Apo'nun önderliğinde yürütülen diriliş devriminin ulusal dirilişi gerçekleştirmesi, ulusal inkar ve imhayı halkımıza kader olarak dayatan güçleri harekete geçirmiş, uluslararası komplo ile sonuç alınmak istenmiştir. Dünyada, bölgede ve Kürdistan'da çok sayıda güç ortak bir cephe oluşturarak, Başkan Apo ve partimize karşı gerçekleştirdikleri saldırılarla ulusal özgürlük mücadelemizin tasfiyesi için her yolu denemiştir. Bu konuda demokrasinin ilkesi olan insan hakları ve uluslararası hukuk ağır biçimde ihlal edilmiş, Başkanımızın şahsında halkımıza karşı adeta bir dünya savaşı yürütülmüştür. ABD, İngiltere, Rusya, Almanya gibi uluslararası büyük güçler, Türkiye ve Kürdistan üzerindeki egemen devletler, Kürt gericiliğini de yanlarına alarak söz konusu saldırılarda mutlak sonuç almayı hedeflemişlerdir.

Başkan Apo, partimiz ve kahraman halkımız, uluslararası komplo kapsamındaki bu saldırılara karşı anlamlı bir direniş sergilemiş ve ulusal özgürlük taleplerinde ısrar etmiştir. Böylece komplonun sonuç almasına olanak tanınmamıştır. 21. yüzyılın ilk Newroz'unun, ulusal özgürlük taleplerimizi gerçekleştirmek için, güçlenen mücadele üzerinde kararlılık ve azim ile karşılanması mümkün hale gelmiştir.

Gelinen noktada ulusal özgürlük devrimimizin içine sürüklenmek istendiği bunalım aşılırken, egemen güçler giderek derinleşen bir bunalıma düştüler. Ulusal inkar ve imha politikasının mimarı TC, ağır ekonomik, sosyal ve siyasal kriz içerisinde kıvranmaktadır. Kürdistan'ı egemenliğinde bulunduran ülkelerin iktidar güçleri marjinal konuma düşmüşlerdir. Egemen devletler, her geçen gün daha fazla güç kaybetmekle, geniş halk kitlelerinin demokratik değişim ve dönüşüm dayatmasıyla karşılaşarak, daha fazla aşılmakla karşı karşıya kalmaktadırlar.

Başta Kürt halkı olmak üzere bütün halkların vazgeçilmez ulusal ve toplumsal sorunlarının çözümü ancak demokratik değişim ve dönüşümle mümkündür. Egemen ülkelerin içine düştüğü krizin demokratik açılımlarla aşılmasında, halkımızın ulusal özgürlüklerinin kabul edilmesi kilit role sahiptir. Başkan Apo'nun özgürlüğü, Kürtçe yayın yapma serbestisi, anadilde eğitimin özgürce gerçekleştirilmesi gibi ulusal özgürlüklerimizin tanınması, demokratik açılım yapmanın vazgeçilmez gerekleridir.

Kürtlere ulusal özgürlüklerinin tanınması temelinde başlatılacak olan demokratik açılım, Kürdistan'ı egemenliğinde bulunduran devletlerin yanı sıra, Ortadoğu'nun genelinde demokratikleşme sürecini başlatacaktır. Ortadoğu ülkelerinin kangren haline gelmiş ağır sorunlarını, ***"Demokratik Ortadoğu Birliği"*** çerçevesinde hızla çözmelerine olanak verecektir. Kürt halkının serhildanı Ortadoğu'yu böylesi bir sürece sokacaktır. Nasıl ki, Newroz Ortadoğu halklarını barışa ve özgürlüğe kavuşturan mücadeleyi zaferle, kışın kahredici zorlu yaşamına son veren baharın güzellikler dolu yaşamıyla tanıştırdığı gün ise; Kürt halkının serhildını da benzeri bir işleve sahiptir. Dolayısıyla 2001 Newroz'una uygun düşen kutlama biçimi, bugünü barışçıl siyasal serhildanın hem genişliğine hem de derinliğine Demokratik Cumhuriyet'in kuruluşu temelinde geliştirildiği gün olarak karşılamaktır.

Uluslararası topluluğa

Yeni yüzyıla ulusal özgürlüklerinden yoksun olarak giren başlıca halk Kürt halkıdır. Kimliğinin tanınmaması dahil, halkımızın ulusal özgürlüklerinden yoksun bırakılmasında dünya siyaseti üzerinde etkili olan büyük güçlerin rolü belirleyicidir. 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Lozan Konferansı ile varılan anlaşma sonucunda büyük devletlerin onayı sonucu halkımıza dayatılan politika ulusal inkar ve imha olmuştur. Yüzyılın sonunda bu politikaya uygun olarak partimizin Genel Başkanı Abdullah Öcalan yoldaşın sahsında, Kürt halkının özgürlük mücadelesine uluslararası komplo dayatılmıştır. Komplo ile, Kürt halkının meşru ulusal özgürlük talepleri için yürüttüğü mücadelenin tasfiyesi amaçlanmıştır. Komploda etkili rol oynayan güçlerin başında ABD, İngiltere, Rusya, Almanya, İsrail ve Yunanistan'ın o dönemdeki hükümetleri gelmiştir.

Komplo süreci olarak değerlendirdiğimiz bu iki yılı aşan zaman diliminden sorumlu olan ABD, Rusya ve İsrail'deki yönetimler değişmiştir. Bu değişikliği de dikkate alarak, adı geçen ülkeler ile komploda yer alan diğer güçlerin, halkımıza yapılan haksızlık olan komploda yer almakla büyük bir insanlık suçunu işlediklerinin de inkar edilemez bir gerçek olduğunu belirtiyoruz. Komplo, ulusal inkar ve imha politikasına onay verilmesi, insanlığın temel değerleri haline gelen demokrasi ve insan haklarına karşı işlenen en ağır bir suçtur. Bu tutumdan hızla vazgeçilerek kesin biçimde sona erdirilmesi gerekmektedir.

ABD ve Rusya'nın yeni yönetimlerinin yanı sıra, diğer tüm uluslararası güçleri; Kürtlere karşı izledikleri haksız politikalarını bırakarak, ulusal kimliğimizi tanıyan Başkan Apo'nun özgürlüğe kavuşmasını olanaklı kılan, Kürtçe yayın ve eğitim halkını güvenceye alan bir politika benimsemeye çağırıyoruz.

Dünya demokratik güçlerinin, insan haklarından yana olan kurum ve kuruluşların halkımızın ulusal özgürlük mücadelesine desteklerini arttırmalarının vazgeçilmez görevleri olduğunu belirtiyor, onları bu temelde çabalarını artırmaya çağırıyoruz.

Kürdistan'ı egemenliğinde bulunduran devletlere ve demokratik güçlere

Bugüne kadar halkımızın ulusal özgürlük hakları inkar edilerek, bu doğrultuda yaptığı her girişim imha ile bastırıldı. Kürtler üzerinde uygulanan ulusal inkar ve imha politikasını varlık gerekçeniz yaptınız. Kürt halkı ulusal inkar ve imha politikasına karşı isyan ederken; sizler kanlı bastırma hareketini tek çözüm yolu olarak gördünüz ve 20. yüzyıl baştan sona buna tanıklık etti. Ancak olup bitenlerin ortaya koyduğu gerçeklik, bütün tarafların bundan zarar gördüğüdür. Olumsuz sonuçları ağır olan bu duruma son vermenin zamanı gelmiştir.

Kürt halkı, Başkan Apo'nun çizdiği yolda yeni yüzyıla yeni bir başlangıç yapmak istiyor. Ulusal haklarını elde etmenin yolu olarak ortak vatan esprisini benimsiyor; barış, demokrasi ve özgür birliği esas alıyor. Bunu alternatifsiz ve mutlaka uyulması gereken çözüm yolu; yıkma değil kurma, ayrılma değil birleşme, savaş değil barış, zayıflama değil güçlendirmeyi yeni stratejinin bir gereği olarak kabul ediyor.

Türkiye Cumhuriyeti ve diğer egemen ülkelerin yadsıyıcı politikalarını bir tarafa bırakmalarının, Kürt sorununu demokrasi ve özgür birlik temelinde çözüme kavuşturmalarının, ortak çıkarlarının bir gereği olduğunu önemle belirtiyoruz. Bu temelde, egemen devletleri bugüne kadar izledikleri politikaları terk etmeye, Kürt halkının meşru ulusal haklarını tanıyan politikalarla çözüme dönük adımlar atmaya çağırıyoruz. Aynı zamanda egemen ülkelerin demokratik güçlerini, barış ve insan haklarından yana olan tüm çevreleri; bugüne kadar Kürt halkının mücadelesine verdikleri desteğin zayıf kaldığını görerek hareket etmeye, kendilerinin de kurtuluşunu getirecek olan demokrasi mücadelesine daha güçlü katılmaya çağırıyoruz.

Kürdistan'ın demokratik ve yurtsever güçlerine

Halkımızın ulusal özgürlük mücadelesi kritik bir aşamadan geçmektedir. Başkan Apo ve partimiz PKK'nin şahsında başlatılan ve halen sürdürülen uluslararası komplo, bütün ulusal güçlerin tasfiyesini hedeflemektedir. '75'te Molla Mustafa Barzani'nin önderliğinde yürütülün mücadelenin tasfiye edilmesi örneğinde görüldüğü gibi; bugün yürütülen uluslararası komplo da Kürt ulusal hareketinin tasfiyesini önüne hedef olarak koymuştur. Dolayısıyla komploya alet olmamak, ona karşı çıkmak ve başarısını önlemek, aralarındaki çelişki ne olursa olsun, yurtsever ve demokratik Kürt hareketinin görevidir.

Ulusal özgürlük hareketimizin tasfiyesini önleyerek halkımızı zafere götürmenin bir gereği olarak, acilen çatışmalara son vermeli, ulusal barış ve demokrasi doğrultusunda adımlar atmalıyız. Bu temelde YNK'yi iç çatışmalarda direten tutumdan vazgeçmeye, demokratik ve yurtsever güçleri de Newroz vesilesiyle ulusal barış, birlik ve demokrasiyi gerçekleştirme yolunda dayanışmaya çağırıyoruz.

Kahraman Kürt halkı

Dünyada ulusal özgürlüklerinden yoksun yaşayan başlıca halk durumundayız. Ulusal diriliş mücadelemizin her aşamasına damgasına vuran ve bizi onurlu bir halk konumuna yükselten Başkan Apo, dayanılmaz yaşam koşulları içinde tutuluyor. Gerek ulusal özgürlüklerimizden yoksun yaşamamız, gerekse de Başkan Apo'nun içinde tutulduğu yaşam koşulları; ulusal onurumuzu kırmakta, rencide etmekte ve küçük düşürmektedir. Bunu hiçbir gerekçeyle kabullenmek mümkün değildir. Onun içindir ki, ulusal haklarımızı elde etmek ve Başkan Apo'nun özgürlüğüne kavuşturulmasını sağlamak, onurlu bir ulus olmanın gereğidir.

21. yüzyıla girerken, Başkanımızın özgürlüğü temelinde, ulusal özgürlüğümüzü gerçekleştirecek bir mücadele sürecini başlatmak hayati önemdedir. Gerilla mücadelesinin yarattığı kazanımlar üzerinde ve onun koruması altında hiçbir engel tanımadan geliştireceğimiz serhildan, bu mücadelenin kendisi olacaktır.

Bundan hareketle demokratik ölçüler içerisinde kalınarak; korsan gösteriler, mitingler, yürüyüşler, kepenk kapatma, iş bırakma, ışık söndürme, ulusal giysi ve renkleri taşıma, şehitlerin kabrini ziyaret etme vb. her çeşit eylem biçimini geliştirip Newroz'u serhildanla karşılarken; herkesi Newroz'da, öncesi ve sonrasında serhildan eylemliliği içinde yer almaya çağırıyoruz.

Bu temelde Kürdistan ve dünyanın her alanında, ***"Sabrımız Kalmadı, Ya Özgürlük Ya Serhildan!"*** şiarıyla Newroz'u barış ve demokrasi mücadelesinin hamle yaptığı bir sürece dönüştürelim!

BIJÎ NEWROZ!
BIJÎ SEROK APO!

Newroz'u büyük barış yürüyüşümüzün başlangıcı kılalım!

Yeni yüzyıl ve binyılın bu ilk Newroz'unda, halkımız olduğu kadar bölge halkları açısından da önemli bir gelişme dönemecinde bulunuyoruz. Uluslararası gelişmeler ve bölgede yaşananlar eğer doğru değerlendirilirse, barış ve özgürlük yönünde önemli bir imkan sunduğu gibi, aksi durumda savaş, çatışma ve çözümsüzlük sonucunu da doğurabilir. Bu nedenle doğuşundan itibaren, özellikle de son 25 yıllık diriliş mücadelesi süresince, yalnızca bir bayram değil, ulusal kimliğin ve istemlerin dile getirildiği en temel siyasal, toplumsal eylemlilik olan Newroz bu yıl daha da kapsamlı bir anlama sahiptir. Halkımız ve dostları, bu Newroz'da da en genelde dayatılan barış-savaş ikilemine karşı tercihlerini en açık bir biçimde ortaya koyacaklardır. Bu tercih bölgedeki gelişmelerin de kaderini belirleyecek nitelikte olacaktır. Kilit noktası ise, halk tarihimizin son çeyrek asrındaki diğer tüm kritik kararlarda olduğu gibi Ulusal Önder Başkan Apo'dur.

Bugün de, barışın da, savaşın da anahtarı Başkan Apo'dadır. Son iki yıldır geliştirdiği barış projesi ile halklarımız açısından büyük bir gelişme zemini yaratan Başkan Apo, içinde bulunduğu olumsuz koşullara karşın bu çabalarını yine de sürdürüyor. Ancak barışa karşı savaş yanlısı olanlar da, uğursuz girişimlerinden vazgeçmiş değiller. Nitekim barış şölenine çevirmeye hazırlandığımız bu Newroz öncesi, Ulusal Önderimiz Başkan Apo'ya yönelik yeni bir saldırı hazırlığı yapıldığı bildirildi. Büyük bir çılgınlık anlamına gelecek bu girişime karşı Newroz, tüm halk olarak en üst düzeyde kararlılığımızı haykırdığımız gün olacaktır. Newroz'da 'Başkan Apo'nun hayatı bizim hayatımızdır' şiarı ile bir kez daha haykırıyoruz ki; barış da, savaş da Ulusal Önderimize ve geliştirdiği politikalara verilecek cevaba bağlıdır.

Nitekim Kürt halkı ve öncü güçleri, Başkan Apo'nun geliştirdiği son barış yürüyüşü çağrısına uymaya hazır olduğunu açıklamıştır. Gerekli çağrıların yapılması, yeterli bir cevabın ortaya çıkması durumunda, gerçekleştirilecek olan bu yürüyüş barışın somutlaşmasına yol açacaktır. Ancak her şeyden önce Başkan Apo'nun yaşamı üzerinde oynanmak istenen oyunlar kesin bir şekilde son bulmalı, halkımızın temel hakları güvenceye alınmalıdır. Bu adımlar atıldığı taktirde, Kürt halkı Ulusal Önderleri'nin açtığı barış yolunda sonuna kadar yürüyecektir.

2001 yılı Newroz'u bu açıdan halkımızın Başkan Apo'ya bağlılığının, barış ve özgürlük için mücadele etme kararlılığının sergilendiği gün olacaktır. Bu temelde Newroz, savaş yerine barış çağrılarının yükseldiği, yıkım yerine kuruluş istemlerinin dile getirildiği, baskı yerine özgürlüğün istendiği, diktatörlük yerine demokrasinin haykırıldığı bir bayram olacaktır. Kürt halkı bu haklı ve herkese kazandıracak istemlerini büyük bir barış şöleni, en demokratik halk eylemliliği olan serhildan ruhu ile kutlayacaktır. Bütün dünyanın gözünün üzerimizde olduğu bu yılki Newroz'da, barış, demokrasi ve özgürlük istemlerinin dile getirileceği serhildanlarımızla halkımızın demokratik gelişim düzeyini sergileyeceğiz. Bunun için kadın, erkek, ihtiyar, genç tüm halkımız kutlamalara katılmalı, Newroz'u büyük bir serhildana dönüştürmelidir.

Newroz, savaş yerine barış, yıkım yerine inşa, baskı yerine özgürlük ve demokrasinin hayata geçirileceği büyük barış yürüyüşümüzün başlangıcı olsun. Newroz ile başlayacak bu yürüyüşümüzü, hemen ardından tüm değerlerimizin yaratıcısı olan şehitlerimizin anılacağı Kahramanlık Haftası ile taçlandıralım. Özgürlük ve barış için sonunda kadar mücadele etme kararlılığımızı Newroz'da dile getirelim.

Sabrımız Kalmadı; Ya Özgürlük, Ya Serhildan

Bijî Newroz
Bijî Serok Apo

YDK
19 Mart 2001

Newroz halklarımız arasında barış köprüsü olsun

Yurtsever halkımıza ve kamuoyuna

Yeniden dirilişin ve yaşamla buluşmanın adı olan Newroz'u karşılarken, Güneş'in ve ateşin çocuklarını umudun yaşamsallaştığı Newroz ruhu ve heyecanıyla selamlıyoruz. 2000'li yılların ikinci baharında yüreklerin sesi ve yazılmamış tarihin mimarı ve dünyamızın ışığı olan büyük insan Başkan Apo'yu Newroz'un sıcaklığıyla ve özlemle selamlıyoruz. İnsanlık ateşle uygarlığa yol aldı, bizler Başkan Apo'nun yüreğindeki sevdayla umudun adını ve yaşama durmanın savaşımını öğrendik. Newroz, baharda çiçeklenen doğadır. Newroz, umudun yüreklerde başak açmasıdır. Newroz, çorak toprakta gül yetiştirmenin adı olan Başkan Apo ile özgür yarınlarda buluşmanın ve bütün zorluklarına rağmen ayakta durmanın direnişidir.

Kürt halkı, Newrozlarla kendi özüne doğru yol aldı. Demirci Kawa ile başlayan tarihsel miras, nasıl ki köleci Asur İmparatorluğu'na halkların indirmiş olduğu bir darbe olup, yıkılmaz sanılan kölelik duvarları aşılmış ve Kürt halkının uluslaşmasının adımlarıyla, ayrılık, bölünmüşlük ve parçalanmışlık duvarları yıkılarak ruhsal, ulusal bir bütünlüğün temeli atılmışsa; Çağdaş Kawa ***Mazlum Doğan***'la aynı ruh günümüze büyük bir inançla taşındı. Sömürgeciliğin zindanlarında bir yaprağın bile kımıldamadığı, onursuzluğun, iradesizliğin ve hiçleşmenin dayatıldığı en amansız koşullarda Mazlum yoldaşın üç kibrit çöpü, bu karanlık duvarları parçalayan umudun ışığı oldu.

"*Üç kibrit çöpüdür tutsak bedenlerde*" diyordu Mazlum yoldaş; "*biri ülkem, biri belasına sevdalandığım halkım, biri özgürlüğüm.*" Özgürce yaşama olan tutkusuyla, insanlık onurunu temsil eden aydınlığın çocuğu oldu. Ve kendisinden sonra gelenlere ışığın yolunu gösteren eylemiyle halklaştı, direnişin adı oldu. Mazlum Newroz, Mazlum Amed ve Newroz Mazlum oldu.

Yüreklerde umut ekilmişti artık. Ve Zekiye, meşale olmuş bedeniyle Amed surlarında aydınlığa köprü oldu. Büyük özgürlük arayışlarının ve gizli kalmış sevdaların gün yüzüne çıkışıydı ***Zekiye Alkan***. Özgürlükle nişanlanan Zekiye, eylemiyle on binlerin ayağa kalktığı serhildanların mayası olup, özüyle buluşan kadının gücünü, iradesini ve öncülük düzeyini ortaya koyarak, özgürlüğe tutku düzeyinde bağlı olan halkın coşku seline hiçbir bendin, hiçbir barajın engel olamayacağının mesajını ateşle müjdeliyordu.

Ateş uzaklara taşırıyordu artık kendini ve Amed'de yakılan ateş, toprağından koparılmış halkın yüreğinin sesi olan ***Rahşan***'la metropollerde gürleşiyordu. Bir isyandı Rahşan; kendine yabancılaşmaya, tarihinden koparılmaya inat bir efsaneydi artık, kendini geleceğe taşıran.

Berivan ve ***Ronahi*** oldu sonra Newroz'un adı. Onlar, sürgündeki yüreklere umut, toprağa bağlılık, öze dönüş ve bütün yasak ve yok saymalara karşı varoluş anlamına gelen eylemleriyle emperyalizmin eritme ve yabancılaştırma politikalarına indirilen büyük bir darbe oldular. Yaşamı yaratan eylemleriyle; bir günebakan nasıl güneşe dönerse, kıbleye dönercesine, halkın ülkeye ruhuyla, düşüncesiyle dönüşünün mimarı oldular.. Newroz'la kendisiyle buluşan kadın, tarihiyle güçlü bir sorgulama sürecini başlattı.

Ateş yine zindanlardan yükseliyordu. Kürt kadını, ateşi Başkan Apo ile sevdi ve onunla, kendini geriliklerden arındırdı. Küllerinden kendini yeniden yaratarak arındırmanın adı ***Sema*** oldu. Agıri'nin asi kızı Sema, mavinin temizliğinde ateşle yıkandı. Gelişmede sınır tanımamanın ve kendini hiçbir kalıba sokmadan arayışın, cesaretin ve aşkın adıdır Sema. Güneş'e olan bağlılığıyla 8 Mart'tan 21 Mart'a uzanan sevgi köprüsü olarak milyonların yüreğinde taht kurdu. Ve ***Fikri***, ***Akif*** yoldaşların komutanı olarak özgürleşen, özgürleştikçe güzelliğiyle erkek egemenliğinin yıkılmaz sanılan duvarlarını yerle bir etmede öncüleşen, çizgileşen kadının iradesini tarih sayfalarına nakşediyordu.

Bugüne kadar halklar ve hak edenler tarafından yazılmayan ve çarpıtılan tarih, artık kendi sahipleri tarafından yazılmaya başlandı ve yazılmaya devam ediyor. Yeni bir Newroz'u karşılarken, biz PJA militanları olarak tarihimizi doğru anlama, sahiplenme ve Newroz şehitlerine doğru temelde bağlılık sözümüzü yinelerken, Newroz'u halklarımızın barış ve kardeşlik bayramı olarak algılıyoruz. Halklarımız arasına ekilen kara çalıları ve sahte duvarları parçalayarak, halkların kardeşliğini güçlendirerek Newroz'a en doğru anlamı yükleyebileceğimize inanıyor ve bu coşkuya halklarımızın baharını karşılıyoruz. Bütün önyargılardan ve sahteliklerden uzak bir tarzda kadının, bu kardeşlikte bir barış, sevgi ve umut köprüsü olarak, Sema'nın maviliğinde halkları buluşturacağına inanıyoruz. Ortadoğu'nun tanrıçalara ev sahipliği eden coğrafyasının kirletilmeye çalışıldığı günümüzde, kadının ve halkların ateşle arındırırcasına bu tarihe sahip çıkacağına olan inancımızı yineliyoruz. Yaratan, üreten kadını, bütün yarattıklarına sahip çıkarak barışı sahiplenmeye ve bütün gerilik, çirkinlik ve yok etme yaklaşımlarına karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Özelde Kürt kadınlarını ve halkımızı, bu Newroz'u daha da coşkulu ve yani anlamlar yükleyerek; ***"Em Bê Sebrin! An Azadî An Serhildan!"*** şiarıyla alanlarda, sokaklarda baharın tazeliğinde ve sıcaklığıyla karşılamaya çağırıyoruz.

Her Newroz bir serhildandır, yeniden doğuş, arınma ve yeni başlangıçların adıdır. Ateşin ve Güneş'in çocukları, ateşin sıcaklığı ve Güneş'in aydınlığında yeni Newroz'ları karşılamalıdır.

Yeniden halkımızın Newroz'unu kutlarken, PJA olarak demokrasi ve barışa olan özlemimizle tüm kadınlarımızı ve halkımızı barışı ve demokrasiyi sahiplenmeye, serhildan ruhunu süreklileştirmeye ve geçmişte olduğu gibi bugün de serhildanlara öncülük etmeye çağırıyor, Mazlum ve Semalara verilecek en doğru cevabın da böylesi bir karşılama olduğunu belirterek Güneşimizi Newroz sıcaklığıyla selamlıyoruz.

– Yaşasın halklarımızın kardeşlik bayramı olan Newroz!
– Her Newroz'u yeni bir serhildan coşkusuyla karşılayalım!
– Yaşasın ateşin ve Güneş'in çocukları!

PJA Parti Meclisi
17 Mart 2001

Tüm Parti ve Ordu Güçlerimize!

Parti ve halk olarak engin bir coşkuyla karşıladığımız 2001 Newroz'unu yüksek mücadele ruhu ve mücadelemizin kazanımları temelinde kutluyor; üçüncü bin yılın bu ilk Newroz'unun demokrasi ve barış mücadelemizde başarılarla dolu bir yılın başlangıcı olacağına dair inancımızı belirtmek istiyoruz. Kürt halkının yanı sıra, tüm Ortadoğu halklarını bu bahara büyük umutlarla taşıyan büyük insan Başkan APO'yu saygıyla selamlıyor ve Newroz'unu kutluyoruz. Bu baharda bir kez daha kutsal özgürlük ve büyük insan aşkını Newroz'a ateşle işleyen tüm devrim şehitlerimizi saygı ve minnet duygularıyla anıyoruz.

Bizler bu baharı sıradan bir bahar, bu Newroz'u sıradan bir Newroz olarak değil, özgürlük ve demokrasi mücadelesine en derli toplu ve örgütlü tarzda yüklenme Newroz'u ve baharı olarak değerlendiriyoruz. Bize kaybettiren ne kadar olumsuzluk ve yetersizlik varsa hepsinden arınarak, ne kadar kazandıran tutum varsa hepsini amansız geliştirip barışı yaratarak bir bahar yürüyüşü gerçekleştirmek istiyoruz. Her zamankinden daha büyük bir inanç, coşku, bilinç ve öngörüyle, eğer savaş söz konusuysa onun bütün taktik esaslarını uygulamakla, halk serhildanlarına öncülük etmek için gerekli olan neyse ona ulaşmakla, partinin esaslarını gözetmek için gerekli olan neyse onu temsil etmekle büyük barış, demokrasi ve özgürlük çağrısı olan bu Newroz'u yaşamak istiyoruz.

Bu temelde yaratılacak eşit ve özgür yaşam, bir daha elden gitmeyecek kadar sağlam ve kalıcı olacaktır. Bu anlayışla baharı karşılıyor ve Newroz'u kutluyoruz. Bu hem moral, hem de bilinç ve hazırlık düzeyimizin bize kazandırdığı gücün ve başka türlüsüne fırsat tanımamanın ifadesidir. Parti öncülüğü ve ordu gücü olarak bu düzeyi Başkan APO'nun yolunda en kudretli biçimde temsil ediyoruz.

Doğru çizgiyi yakalayarak yeni gün olan Newroz'a güçlü giriş yapmamız, baharın özüne denk düşen gerçek bir doğuştur. Ülkesine, halkına, tarihine ve insanlığa sahip çıkmak isteyen bizler için, en güçlü ve her şeyden önce istenecek şey, temel yaşam tutkumuz olan bu doğuşu gerçekleştirmektir.

Bu doğuşu yaratmanın bize verdiği büyük yaşam heyecanıyla, 2001 Newroz'u gerçek bir yaşama dönüştürülecek, bu anlamı tüm yapımız yaşayacak ve yaşatacaktır. Bu inançla tüm yoldaşlarımızın Newroz bayramını kutluyoruz!

Devrimci selam ve saygılarımızla
Halk Savunma Kuvvetleri Karargahı
20 Mart 2001

NEWROZ SERHILDANI

geçmişe, güne, geleceğe verilmiş kesin cevaptır

● PKK Başkanlık Konseyi

Önderliğimizin esaret yıldönümü 15 Şubat vesilesiyle başlayan, 21 Mart Newroz günü belli bir zirveye ulaşan ve halen devam eden serhildan hareketi; bileşim, nicelik ve nitelik bakımından Kürt halkının özgürlük mücadelesinde tarihsel bir gelişmeyi ifade ediyor.

Bu gelişmenin içinde, toplumun tüm kesimlerinin serhildan hareketinde yer aldığı, yaş itibariyle yediden yetmişe herkesin katılım sağladığı bir bileşim ortaya çıkmıştır. Kürt halkının işçi, köylü, aydın, kadın, erkek, çocuk her kesimi yoğun biçimde serhildana katılmıştır. Hem cins, hem de sınıf boyutuyla ortaya çıkan tablo ulusal kapsamdadır. Bu bir ulus temsilinin gerçekleşme düzeyini ifade eder.

Nicelik bakımından da ulusun, ulusal temsili vardır. Kürdistan'ın bütün parçalarında ve yurt dışında yaşayan halkımız, süreç içerisinde yerini almıştır. Kuzey, Doğu, Küçük Güney, Büyük Güney, Avrupa, Rusya, Kafkasya ve dünyanın her yerindeki Kürt halkı, Newroz etkinlikleriyle, somutlaşan serhildan hareketine gerçekleştirdiği eylemleriyle 'evet' demiştir. Bunun sayısı milyonları bulmuş; aktif eylem içinde yer alanlar beş milyonu aşan bir sayıya ulaşmıştır. Yani 21 Mart günü sadece sokaklarda, alanlarda olanların sayısıdır bu.

Mevcut gelişmelerin gösterdiği durum; aktif eylem dışında diğer biçimlerde de bu sürece "evet" diyen, bunu çeşitli biçimlerde ortaya koyan kitlelerin varlığını ispatlamıştır. Ulusun tüm kesimleri her zaman aynı düzeyde aktifleşemez. Yine gelişmelerden ortaya çıkardığımız bir sonuç; aktif eyleme katılım gösterenlerin üç kat fazlası, pasif eylemler biçiminde süreçle birlikte olduğunu ortaya koymuştur. 40 milyon civarında olan Kürt nüfusunun yarısı yeni sürecin gelişimine çeşitli biçimlerde katılım göstermiştir. Bu yönüyle ele aldığımızda, niceliğin de bütünlüğü içerdiği tespitine ulaşabiliriz.

Bir üçüncü boyut; serhildan hareketinin niteliğidir. Duyguları dışa vurmanın ötesinde, bilinç ve örgütlülük bu hareketin temel bir özelliği olmuştur. Eylem kampanyası süresince atılan sloganlar, yapılan konuşmalar, eylem öncesi ve eylem anı geliştirilen tartışmalar ve eylemlerdeki disiplin dikkate alındığında, bilinçli ve örgütlü bir hareketle karşı karşıya olduğumuzu görüyoruz. Bu da, başlayan serhildanın nitelik düzeyini gösterir.

Serhildan eylemine katılan eylemciler aynı sloganlar etrafında birleşmiştir. Bu sloganlardan en önde yer alan, Önderliğe bağlılığın dile getirildiği sloganlar olmuştur. Büyük küçük her eylemin vazgeçilmez sloganı ***"Bijî Serok Apo", "Bi can, bi xwîn em bi terene ey Serok"*** sloganıdır. Buna bağlı olarak ***"Ne İnkar Ne Ayrılık, Demokratik Cumhuriyet"*** yaklaşımı, serhildan eyleminin bütününe damgasını vurmuştur. Aynı zamanda serhildan hareketinin demokratik bir içeriğe sahip olması, Kürt halkının mücadelesiyle, başta Türkiye olmak üzere, Ortadoğu'da demokratik sistemin geliştirilmesi, bu demokratik sistem içinde ulusal özgürlüğün kazanılması, eyleme kalkan milyonların hedefini belirlemiştir.

Bütün bunlar şunu gösteriyor: 15 Şubat günlerinde başlayan ve Newroz'la devam eden serhildan hareketi tarihsel bir değer taşımaktadır. Buradan hareketle diyebiliriz ki; halkımız tarihinin özeleştirisini yaparak, dünyanın yeni bir çehre kazanmaya doğru gittiği 21. yüzyıla her bakımdan güçlü bir giriş yapmıştır. Halkımızın serhildanı her şeyden önce kendisinin özeleştirisini içermektedir. Bugün bu özeleştirinin kavranabilmesi için, geride bıraktığımız yüzyıla girişte halkımızın durumuna bakmanın gereği vardır.

Kendi çıkarlarını savunmayan bir halkı kimse kurtaramaz

20. yüzyıl, çatışma ve uzlaşmaların iç içe yaşandığı, büyük yıkımların yanı sıra insanlığın büyük gelişmeler kaydettiği bir yüzyıl olmuştur. Bu yüzyılda Kürt halkının yeri yoktu. Yani ne kapitalist sistem içerisinde, ne de önemli bir güce ulaşan sosyalist sistem içerisinde yer alabilmişti. Bazı ülkeler her iki sistemin yarattığı dengede kendisini yaşatmaya çalışırken; böyle bir denge içinde yerini almayan Kürt halkı, 20. yüzyıl boyunca insanlık ailesinin dışına itilmiştir. Kendisine biçilen kader, ulusal inkar ve imhadır. Dünyanın halkımız hakkında verdiği karar gerçekten de acımasızdır. "Medeniyetin beşiği" dediğimiz Mezopotamya'nın insancıl gerçekliği içinde oluşumunu sağlayan, ancak gelişme olanaklarını bulamayan Kürt halkı, insanlık ailesi içerisinde mütevazi bir yer edinememiştir. 'Bundan kim sorumludur' sorusunun cevabını doğru vermek son derece önemlidir. Dünyaya egemen olan sistemler, Kürt halkı üzerinde acımasız bir egemenlik uygulayan devletlerin isteğine 'evet' demeyi çıkarlarına uygun bulmuşlardır. Ki, bu politikayı belirleyen Türkiye Cumhuriyeti devletidir. "Kürt halkı ne tarihte, ne günümüzde, ne de gelecekte varolmuştur-olacaktır" tezine dayandırılan inkar ve imha politikası, Kürdistan üzerinde egemen olan diğer güçlerce de kabul görmüş; bu durum, dünya egemen sistemleri tarafından da onaylanmıştır. Bu gerçekler dikkate alındığında, Kürt halkının yüzyıl boyunca insanlık ailesi içinde tutulmasının sorumlusu olarak dünyadaki egemen sistemleri ve egemen devletleri görebiliriz. Ancak partimiz, doğru olan bu değerlendirmeyi hiçbir zaman yeterli görmemiştir. Söz konusu değerlendirme gerçeğin bir boyutunu izah eder. Diğer boyutunu görmeden, sadece doğru olan bu tespitle hareket edersek, hastalığı tam teşhis edemeyiz, dolayısıyla onun tedavisi de mümkün olmaz. Meselenin bir boyutu dünyanın büyük güçlerinden destek alan egemen devletlerin acımasız politikasında izahını bulurken, diğer boyutu da Kürt halkıyla ilgilidir.

Kürtler bilinç, örgütlülük ve eylem düzeyi olarak geri konumda oldukları için 20. yüzyıla hazırlıklı girememiştir. I. Dünya Savaşı yıllarında –öncesi ve sonrasında– en küçük halklar bile çıkarlarını savunacak düşünce, örgütlülük ve eyleme yönelirken, Kürtler farklı bir rotada seyretmişlerdir. Çıkarlarının nerede olduğunu görmekten uzak, egemen güçlerin çıkarlarını esas alan yaklaşımdan kurtulamadıkları için, bilinçli bir örgütlenme ve eylem çabasına yönelememişlerdi. Sınırlı çabalar ise, Kürt halkının çıkarlarının temsilinden uzak kalmıştı. Böylesi geri bir konumda seyreden hangi halk olursa olsun, çıkarlarını temsil edemezdi. Nitekim Sevr Antlaşması'nın uygulanmaması çeşitli güçler tarafından Kürtlerin geriliği ile izah edildi. Eğer objektif bakılırsa, bu değerlendirmenin yabana atılamayacağı görülür. Kendi çıkarlarını düşünemeyen, kendini örgütleyemeyen ve eyleme dönüştüremeyen bir halkı hiç kimse kurtaramaz. Yüzyılın başında Kürtlerin yaşadığı bu durum onların yüzyıl boyunca dıştalanmasına, daha da kötüsü inkar ve imha politikasıyla karşı karşıya gelmesine yol açmıştır. Bu tespit şu sonucu ortaya çıkarıyor: Egemen güçlerin sorumluluğu kadar, Kürt halkının kendisi de ulusal inkar ve imha politikasından sorumludur. O, zayıf kalmakla söz konusu politikayı beslemiş, oluşumuna ve uygulanmasına güç vermiştir. Uluslararası güçlerin de "olur"unu alan egemen devletler, zayıf olan Kürde her türlü politikayı dayatabilecekleri sonucuna varmışlardır. Yani halkımızın ulusal çıkarlarını sağlama konusundaki zayıf duruşu, ulusal inkar ve imha politikasını uygulayan güçlere cesaret vermiştir.

Bunun içindir ki, Önderliğimiz daha mücadelesinin ilk gününde Kürt halkının bu yönüne karşı şiddetli bir mücadele başlatmıştır. Önderlik, 'köle kürdün', köleliği kader olarak benimsemiş bir birey ve halkın sevilemeyeceğini söyleyip, Kürdün yüzyıl boyunca zayıf konumunun yol açtığı olumsuzlukları eleştirerek işe başlamıştır. Nitekim halk özgürleştikçe ona değer biçilmiş ve Önderlik tarafından kabul görmüştür. Ancak diğer taraftan şunu söyleyenler de çıkabilir: "Kürtler de direndi!" Kürtlerin direndiği doğrudur, ama hiçbir direniş, fazla bilince, örgütlülüğe ve ısrara dayanmamıştır. İsyanların birkaç aylık olmasının ötesine geçmemiştir. Yine bir bütünlüğe ulaşmamıştır. Parçalar arasındaki bütünlük ve her parçada geliştirilmeye çalışılan örgütlenme ve eylem düzeyi zayıf kalmıştır. Ulusun çıkarlarını her koşul altında savunma gücüne ulaşmamışlardır. Bunun içindir ki, yenilgi halkımızın kaderi olmuştur. Kürtle yenilgi özdeşleştirilmiştir. Geri konumunun deşifre olduğu, ulusal inkar ve imha politikasının sonuca doğru gittiği bir dönemde Önderliğimiz her şeye "dur" deme hareketini başlattı. Diriliş devriminin başlama nedenini burada aramak gerekiyor. Diğer uluslar kurtuluş hareketleri geliştirilirken, diriliş devrimi gibi bir süreci yaşamamıştır. Onlar daha işin başında kurtuluş programını belirleyerek mücadelelerini ona göre geliştirmişlerdir. Kürdistan devrimi ise, daha başından kurtuluşa gidebilmek için, yaşama belirtilerini kaybetmiş bir halkın direnişini esas almıştır. Diriliş devriminin özü, halkımızın yaşama gücünü elde etmesi, kendi çıkarlarını savunma yeteneğine kavuşturulmasıdır. Geride bıraktığımız 25 yıllık mücadele sürecinde elde edilen kazanım, ulusal diriliştir. 25 yıllık mücadele, 2500 yıla damgasını vuran olumsuz gidişata "dur" diyen gelişmelerle doludur. Her bir yıl, yüzyılı karşılamıştır. Her bir kazanım; Önderliğin bilinç, örgütlenme ve eylem gücüyle dolu olup, ulusun tüm kesimlerine taşırılmıştır. Bunun içindir ki, halkın eyleminde Önderliğe büyük bağlılık, her koşulda sahiplenme yaşanıyor. Kürt halkı diriliş devriminin sürecini tamamlamaya doğru giderken, onu tarihten silme kararı veren güçlerin tümü, bu yüzyılın başında verdikleri kararları pratiğe geçirmek istemişlerdir. Uluslararası komplonun altında yatan gerçek budur.

25 yıllık diriliş devrimimizin yarattığı sonuçlar; Lozan'da resmiyete kavuşan ulusal inkar ve imha politikasının feshedilmesi, bunun geçersizliğinin ilan edilmesiydi. Lozan Antlaşması sadece kapitalist sistemin onayladığı bir antlaşma olmanın da ötesinde, dünyanın tümünün mutabık olduğu bir antlaşma özelliğine sahiptir. Antlaşmayı imzalayan güçlerin ağırlığını kapitalist sistem içinde yer alan hakim güçler oluştursa da, antlaşmaya tekabül eden yıllarda oluşumu gerçekleşen reel sosyalist sistem de sessiz kalarak Lozan'a "evet" demiştir. Yani dünyanın onay verdiği Lozan Antlaşması, kolay kolay geçersiz kılınabilecek bir antlaşma değildir. Önderliğimiz 25 yıllık diriliş devrimiyle dünyanın arkasında olduğu Lozan Antlaşması'nın verdiği hükümleri geçersiz kılmıştır. Geçersizliği bütünüyle anlaşıldığı noktada; Kürtlerin kendi iradesiyle gelişiminin karşısında olan tüm güçler, egemen devletler ve işbirlikçi Kürtler birleşerek antlaşmayı fesheden güce karşı savaş açmışlardır. Bundan dolayı Başkan Apo'ya karşı düzenlenen uluslararası komplo, bir dünya savaşı olma özelliğine sahiptir. Dünyanın belli başlı güçleri Başkan Apo'yu etkisiz bırakabilmek için güçlerini birleştirmişlerdir. Kimisi aktif, kimileri ise pasif biçimde de olsa uluslararası komployа katılım sağlamışlardır. Bu komplo ile amaçlanan, geçerli kılınmak istenen, Lozan Konferansı'nda tespit edilen ulusal inkar ve imha politikasıdır. Bu politikayı geçersiz kılan Başkan Apo, O'nun partisi ve yeniden yarattığı Kürt halkı tasfiye edilecek, ulusal varoluş mücadelesi başarısızlığa uğratılacaktı.

Devamı Sayfa 33'de

"15 Şubat günlerinde başlayan ve Newroz'la devam eden serhildan hareketi tarihsel bir değer taşımaktadır. Buradan hareketle diyebiliriz ki; halkımız tarihinin özeleştirisini yaparak, dünyanın yeni bir çehre kazanmaya doğru gittiği 21. yüzyıla, her bakımdan güçlü bir giriş yapmıştır. Halkımızın serhildanı her şeyden önce kendisinin özeleştirisini içermektedir."